

ДЖОН БЪРДЕТ

БАНКОК

НАЧИНЪТ, ПО КОЙТО УМИРАШ, Е ПО-ВАЖЕН
ОТ НАЧИНА, ПО КОЙТО СИ ЖИВЯЛ!

ДЖОН БЪРДЕТ БАНКОК 8

Превод: Иван Златарски

chitanka.info

Начинът, по който умираш, е по-важен от начина, по който си живял!

Пикантно, кисело, солено и сладко! Банкок ще ви прелъсти нежно!

Сюрреалистичният Банкок, град на храмове и публични домове, където будистки монаси вървят по улиците редом с гангстери, където тела и души се предлагат за продан или под наем и където начинът, по който умираш, е по-важен от начина, по който си живял.

Сержантът от морската пехота, афроамериканец, е открит в заключен мерцедес, убит от раздразнен питон и кълбо разгневени кобри. Двама полицаи — единствените двама неподкупни в града — пристигат на местопрестъплението със закъснение. Няколко минути по-късно остава жив само единият.

Заклел се да отмъсти за смъртта на своя партньор и духовен брат, Сончай, белокож тайландец и благочестив будист, принуден ежедневно да изминава пътя от свещените правила на своята религия до скверните наслаждения, предлагани от града, подхваща разследване в Осми участък. Макар да използва криминологичните техники в съвременния полицейски участък, той залага в не по-малка степен и на дълбокото си разбиране на мистичните сили, управляващи света на духовното.

Скоро той попада в свят, с който досега не се е сблъсквал: натъпкания с пари търбух на Банкок, където царува плътското удоволствие, а човешкото тяло може да се прекроява по заявка като парче нефрит.

Крайно оригинален разказ, развиващ се в задъхващо темпо и със смазваща реалистичност. „Банкок 8“ е рядка находка: екзотичен роман, наситен с автентичната, халюциногенна атмосфера на Банкок. Просто е невъзможно да сте чели някога подобен трилър.

Пъблишърс Уикли

На София

ПРИЗНАТЕЛНОСТ

Благодаря на Сандра Бейкън за голямата помощ и добрина в един труден за мен момент; на Ник Уолф за това, че сподели бремето по проучването; на Нонг Руамсантия (да не бъде бъркан с героите, носещи някое от тези имена) за това, че ми показва Тайланд на обикновените хора; и (без редът да има значение) на Тип, Нит, Тао, Той, Марли, Лек, Да, Сонг, Мими, Йен, Цин, Ван, Пат и Нат, без които тази книга просто нямаше да я има.

БЕЛЕЖКА ОТ АВТОРА

Банкок е един от най-великите градове на света, притежаващи свои райони на червените фенери, които понякога намират път до страниците на романи. Сексиндустрията на Тайланд е по-скромна (на глава от населението), отколкото в Тайван, Филипините или Съединените щати. Това, че е по-известна, вероятно се дължи на факта, че таите не са така престорено срамежливи по този въпрос, колкото другите народи. Истината е, че повечето посетители на кралството изкарват чудесни ваканции, без да се сблъскат с каквито и да било свидетелства за нещо долнопробно.

Във връзка с това искам да подчертая, че по време на безбройните ми посещения в Тайланд служителите на Кралската тайландска полиция се отнасяха с мен само с честност и вежливост. А и не съм чувал никакви оплаквания в противното от страна на други западни туристи. Като заявявам това, не мога да не спомена, че доблестната борба на кралството с корупцията, придобила ендемичен за Далечния изток характер, е била предмет на многобройни статии във вестниците, както и тема на изследователски проекти, провеждани от изтъкнати учени в продължение вече на цяло десетилетие. Писателят е човек, който се възползва от откритите му се възможности, и аз не вярвам да остане незабелязано, че не съм се посвенил да адаптирам много от тези истории за целите на романа, което се надявам да ми бъде простено. Искан ми се също всеки тайландски полицаи, който прочете тези донякъде фриволни страници, да види в тях хумора и закачката, а не пренебрежение или обида. Става дума за забавление в рамките на един чисто западен жанр и нищо повече. Не съм искал да засегна никого.

1.

*Като всички хора на Вавилон, бил съм
проконсул, и пак като всички — бил съм и роб.
Знам какво е да си всемоушник, познал съм
унижението, живял съм зад решетките. Ето
вижте — десният ми показалец липсва.*

„Лотария във
Вавилон“, Хорхе Луис
Борхес

*В целия свят няма да се намери нито един,
който да не го приветства като аргумент.*

Конфуций (за
нефрита)

Сержантът афроамериканец в сивия мерцедес скоро ще умре от ухапванията на *Naja siamensis*^[1], но ние двамата с Пичай още не знаем това (бъдещето е непроницаемо, казва Буда). Намираме се на една кола разстояние зад него пред бариерата за събиране на магистрална такса на път от аерогарата за града и това е най-голямото ни приближаване за повече от три часа. Наблюдавам и се възхищавам на грамадната черна ръка с тежкия златен пръстен с печат върху показалеца, когато тя се подава от прозореца на колата. Банкнота от сто бата^[2] е прищипана изискано между кутрето и онова, което нашите гадатели наричат „пръст на слънцето“. Маскираната жена в кабинката взема банкнотата, връща рестото и кима на нещо, което той ѝ казва, вероятно на много лош тай^[3]. Споделям с Пичай, че само определена категория американски фаранги опитват разговори с касиерките в кабинките на пунктовете за събиране на магистрална такса. Пичай изсумтява и се

смъква в седалката си, за да подремне. Проучване след проучване показват, че спането е любимото хоби на моите сънародници.

— Взел е някаква... момиче — промърморвам между другото, сякаш не става дума за шокираща новина и ясно доказателство за собствената ни некомпетентност.

Пичай отваря едното си око, после другото, повдига се в седалката и проточва шия точно в момента, в който мерцедесът комби започва да се отдалечава със скоростта на породист кон.

— Курва?

— Със зелени и оранжеви кичури. Афростил. Черно бюстие с презрамки. Доста тъмнокожа.

— Обзалагам се, че знаеш на кой моделиер е бюстието.

— Фалшиво Армани. Поне Армани беше първият, който излезе с черното бюстие с тънки черни презрамки. След него се появиха много имитатори.

Пичай поклаща глава.

— Наистина си знаеш работата. Сигурно я е подбрал на летището, когато го загубихме за половин час.

Не отговарям нищо и Пичай, моят духовен брат и партньор по леност, се връща към съня. А кой знае, може да не спи, а да медитира. Той е един от онези, на които им е писнало от света. Отвращението му го тласна да приеме духовния сан и да ме определи за онзи, който заедно с майка му ще обръсне главата и веждите му — чест, която ще ни позволи да се възнесем в едно от царствата на Буда, като се хванем за шафраненожълтата му роба в момента на смъртта. Разбирате, предполагам, колко важно е приятелството за древната ни култура.

Всъщност има нещо хипнотично в главата и раменете на чернокожия пред нас — завладели са цялото ми внимание. В началото на проследяването го видях да слиза от колата си на една бензиностанция: перфектно сложен гигант, чиято перфектност ме е омаяла в продължение на вече три часа, сякаш той е някакъв черен Буда. Перфектният мъж, в сравнение с когото останалите сме умалени модели с грозни дефекти. Сега, когато най-сетне съм я забелязал, курвата му ми изглежда еротично крехка до него, сякаш той може да я смачка, без да иска, като зърно грозде в небцето си, за да й достави вечна и възторжена благодарност (сега разбирате защо самият аз не съм подходящ за монашество).

Когато най-сетне допълзвам до кабината в издъхващата ни тойота, той вече е отлетял на бог знае кое небесно ниво на насладата в своята гаруда, последен модел.

Казвам на обичния ми Пичай: „Изгубихме го“, но Пичай също е отлетял, изоставил на седалката до мен хъркащия си ненаселен труп.

Naja siamensis е най-великолепната сред плюещите ни кобри и със своите красота, чар, прокраждане и смъртоносно ухапване е достойна да ни стане национален талисман. Наја, между другото, иде от санскритски и произлиза от името на великия дух на Земята, охранявал нашия повелител Буда по време на ужасната буря в гората, където той медитирал.

[1] *Naja siamensis* (лат.) — сиамска кобра; Сиам — старото (до 1939 г.) наименование на Тайланд. — Б.пр. ↑

[2] Националната валута на Тайланд, дяляща се на 100 саранги (през октомври 2003 100 бата са равни на около 2,5 щатски долара). — Б.пр. ↑

[3] Официалният език на Тайланд (в страната живеят около 30 народности, най-многочислени сред които са: тай, лао, чини, кхмери). — Б.пр. ↑

2.

Минаващата над града магистрала е единственият път, където един мерцедес класа Е може да избяга на тойота „Ехо“, така че карам без особена надежда, както и без да бързам (привързаността иде от дявола, бавността е от Буда), чисто формално, като се чувствам не на място сред елитните возила, чиито собственици могат да си позволят магистралната такса: мерцедеси, беемвета, японски 4×4 и много таксите с фаранги на задните седалки. Прелитаме над хотелите бордеи в квартал Нана, преди да взема отбивката и да се влея в първичното задръстване под нас.

Никой не е способен на нашите задръствания. На кръстовището на Сухумвит и Сои 4 трафикът е застинал и в четирите посоки. Тук има кабина за регулировчиците, които би трябвало да се справят с проблема, но как биха могли две зле платени ченгета да раздвижат един милион коли, нагъчкани една до друга като манго за експорт? Полицаяте спят в кабината, а шофьорите вече са се уморили дори да натискат клаксоните. Толкова е горещо и влажно, че не ти се иска да правиш даже това усилие. Откривам пистолетите ни с кобурите в краката на Пичай заедно с радиото и портативната сирена с магнитна основа за слагане на покрива и се залавяме за работа. Смушквам Пичай.

— По-добре му се обади и предай, че сме изпуснали обекта.

Пичай владее монашеската способност да чува и разбира, докато спи. Сега простенва и прекарва пръсти през осъдителните си черни кичури, за които винаги съм му завиждал, и се навежда да вземе корейската късовълнова радиостанция. Следва размяна на пукот и прашене, за да получим неизненадващото сведение, че полицейски полковник Викорн, началник на 8 участък, не може да бъде открит.

— Потърсете го на мобилния му.

Пичай измъква своя мобилен от джоба си и натиска бутона за бързо избиране. Започва разговор с нашия полковник, като използва думи, прекалено уважителни за предаване от съвременния английски

(обръщението е нещо средно между „сир“ и „господарю“), вслушва се за момент, после прибира нокията в джоба си.

— Ще поиска от Пътната да помогнат. Ако засекаат някъде черния фаранг, ще ни се обадят по радиото.

Включвам климатика и отпускам облегалката назад. Опитвам медитацията, която съм усвоил още като юноша и която оттогава практикувам нередовно. Номерът е да уловиш съвкупностите, минаващи на скорост през съзнанието ти, без да се вкопчваш в тях. Всяка мисъл е кука и ако можем да избегнем тези куки, тогава бихме могли да постигнем нирвана за един-два живота, вместо да се подлагаме на изтезанието от верижни прераждания. Прекъснат съм от поредното изпукване на радиото (регистраiram „пук“... „пук“... „пук“, преди да изплувам от медитацията). „Черният фаранг в сивия мерцедес е забелязан спрял при Дао Прия, на локалния път под моста.“ Пичай се обажда пак на полковника и той разрешава сирената.

Изчаквам Пичай да слезе от колата и да сложи сирената на покрива, където тя започва да припламва и вие без никакъв ефект върху задръстването; после отива до караулката, където регулировчиците продължават да дремят. Докато върви, си закопчава кобура с пистолета и бръква в джоба си за полицейската значка. Понеже душата му е по-възвишена от моята, той не показва с нищо отвращението си от нуждата да се движи из това замърсяване, наричано „земен живот“. И разбира се, не би искал да отравя чужд мозък. Кое то не му пречи да стовари, без да пести силата си, длан върху стъклото на караулката и да изкрещи на ония лентяи да се събудят, защото ще им го начука. Следва размяна на усмивки и джентълменска дискусия, преди момчетата в магарешко кафяво (униформите им могат да изглеждат и бутилково зелени при определено осветление) да излязат, за да поемат нещата в ръцете си. Те идват при мен — аз чакам в колата — и следва обикновеното сепване, когато ме виждат какво представлявам. Виетнамската война остави много метиси в Крун Теп, но малко от нас станаха полицаи.

Дистанцията между колите позволява обирането на само по няколко пръста, но колегите ни демонстрират значително умение и изобретателност в освобождаването на пространство. За нула време получавам възможността да изпълзя на тротоара и сирената почва да тероризира пешеходците. Пичай се ухилва. Имам способността да

шофирам по възможно най-рисков начин още от дните, когато двамата с него вземахме наркотици и крадахме коли — златна ера, на която краят дойде, след като Пичай уби нашия яа-баа пласьор и се наложи да търсим убежище в Трите камъка на Буда, дхарма^[1] и санга^[2]. Ще има време по-нататък да обясня за яа-баа.

Докато практикувам срещи отблизо със сергиите с храна, търговците на секс и насрещния трафик, като използвам приплъзване на колела, набиване на спирачки и веднъж дори завъртане с помощта на ръчната спирачка, се опитвам да си спомня с какво беше известен мостът Дао Прия. По какъв повод изобщо го бях чувал?

Щастливи сме. Сабай означава да се чувстваш добре, а санук означава да прекарваш забавно. Изпитваме и двете, докато се носим с демонична скорост към моста. Пичай каканиже на пали, древния език на Гаутама Буда, като защита срещу катастрофа. Исква от будистките светци и да не убием случайно някой, който не го заслужава — въпрос, по който Пичай винаги е особено чувствителен.

Крун Теп означава „Град на ангелите“, но ние сме доволни да го наричаме Банкок, след като това ни помага да разделяме фаранга с парите му.

[1] Дхарма (от санскритски: нещо установено, декрет, обичай) — в будизма: универсална истина или закон. — Б.пр. ↑

[2] Санг(х)а (от санскритски: осъществяване на контакт) — в будизма: будисткото общество, будистки орден на монаси, монахини и послушници. — Б.пр. ↑

3.

Спомням си с какво беше известен мостът Дао Прия.

— Бездомници, цяло селище. Викат им и скватери. Там са вече от двайсет години. До един от разни племена, дошли от северозападните краища. Карен^[1]. Монтирали са си голям дестилатор. Свързват двата края с хазарт и уиски, малко проституция, просия и кражби.

— Тогава трябва да си плащат за протекция. Това към кой участък се пада?

Свивам с безразличие рамене:

— Четиринайсети... петнайсети.

— Петнайсети е на Сувит. Той е мръсник.

Кимвам.

— Ще се прероди като въшка в задника на куче.

— Не и преди да изкара осемдесет и две хиляди години като гладен дух.

— Осемдесет и две ли бяха?

— Това е стандартната присъда за такива като него.

Свивам вежди. Техниката на медитиране на Пичай може да е много над моята, но познанията му по отношение на свещените книги са ненадеждни.

Докато минаваме над канала, сивият мерцедес се вижда от моста, което ме изненадва. Изминали са над два часа, откакто Пътната ни съобщи къде е бил забелязан, най-вероятно от някой от скватерите. Но защо един скватер ще се обажда в Пътната?

Подобно на маса други неща в моята страна отбивката от моста към брега на реката се стопява във въздуха без никакъв принос към икономиката. Има си я там точно за такива като нас. Спирам със скърцане на чакъла (сменил внезапно асфалта) на десетина метра от мерцедеса, наобиколен от мъже, жени и деца. Те са прегърбени, одърпани и автоматично са заели свитите пози на бедняци в присъствието на полицаи. Някои от тях имат размазаните очи и

изкривените устни на вечно пияни. Никога няма да разберем кой от тях се е обадил. Те никога няма да ни кажат нищо. Това е моят народ.

Пичай слиза от колата пръв — още носи пистолета си, който се трие по левия му хълбок. Бързам да го последвам, като запасвам собствения си кобур, и двамата крачим по чакъла към тълпата, която се отваря, за да ни направи път.

— Какво има? Какво гледате? — Никакъв отклик, нито дори кимване, но една боса жена в окъсана тениска и по саронг^[2], в напреднал стадий на алкохолно отравяне, вдига глава към моста и измучава. Едновременно с това чувам Пичай да изсумтява по начина, по който смелият сумти, когато друг би изкрещял. Той неохотно отстъпва от колата и ми позволява да надникна и аз. Аз също изсумтявам, но при мен това е средство да прикрия страха си. Поглеждам Пичай, понеже той е по-добър стрелец от мен.

— Вратата — казва ми Пичай.

Мерцедесът има издължено купе и е с пет врати. Някой е поставил извито парче арматурно желязо върху дръжките на предната и задната откъм страната на шофьора. Всеки, дори дете, би могъл просто да свали стъклото на прозореца, да махне нескопосаната скоба и да избяга, но това би отнело време — време да осмислиш какво блокира вратата и да свалиш стъклото. Ще е необходим също и незамъглен от ужаса мозък.

Много американци, в това число морски пехотинци, се страхуват от змиите. Навремето Виетконг ги използваша доста ефективно като оръжие в тунелите на Ку Чи. В конкретния случай огромен питон се е увил през раменете и шията на негъра и се опитва да погълне голямата му глава. Отбелязвам за себе си, че питоните нормално не се тресат така, както и че по правило не се возят в мерцедеси. Но дали чернокожият тресе питона, или е обратното?

Нареждам на хората да се отдръпнат, а Пичай изважда пистолета си.

— Куршумът може да рикошира, може да отскочи навсякъде, затова се приберете под моста.

Те се изтеглят, а Пичай приляква до вратата на шофьора, но ъгълът на възможния изстрел не го удовлетворява. Не иска да улучи морския пехотинец, защото той може още да е жив, но как да разбереш

дали и доколко стъклото ще промени траекторията на куршума? Той обикаля бързо и съсредоточено колата и се връща на изходна позиция.

— Някой е залостил и другите врати.

Той може да се самоконтролира и аз знам какво минава през съзнанието му. Заклел се е да изчисти ужасяващата карма, която го очаква след убийството на дилъра на яа-баа, като стане будистки светец, архат, още по време на този живот. Архатът не се колебае да отдаде живота си, ако дългът го призовава. Архатът е победил страха.

Той прикляква, прицелва се внимателно и стреля. Чудесен изстрел! Три четвърти от главата на питона се пръсва. Пичай сваля металната скоба от вратата и я отваря, но грамадният пехотинец, особено с вече отпуснатия върху раменете му питон, е тежък и се килва навън. Преди да успее да се притека на помощ на Пичай, пехотинецът и питонът се свличат върху скъпия ми приятел и го приковават на земята. Възприемам вика му като предизвикан от страх, коленича до него и първоначално даже не виждам (всъщност не вярвам, че виждам) малката кобра, страстно впила се в лявото му око. Влагам всичките си сили, издърпвам го изпод пехотинеца, изваждам собствения си пистолет и лягам до него, докато той се гърчи, стиснал кобрата с едната си ръка.

Другата характеристика на *Naja siamensis* е, че тя никога не пуска. Застрелвам я през гърлото и едва тогава разбирам какво се е опитвал да ми обясни Пичай по време на агонията си. Защото вътре има цял водопад, десетки извиващи се и плюещи твари, които се изсипват от колата. Една дори наднича между копчетата на ризата на пехотинеца, която се издува на вълни.

— Не позволявай да стигнат до хората. Застреляй ги. Изглежда са упоени, щом се тресат така.

Казва ми, че с него е свършено и че няма никакъв смисъл да викам помощ по радиостанцията. Дори ако пратели хеликоптер, пак щяло да е късно. Някой не можел да оцелее след ухапване от кобра в окото. Очната му ябълка вече е като топка за голф и всеки момент ще се пукне, а змиите постепенно изпадат в наркотичен транс. Самият аз съм вцепенен, но започвам да стрелям по тях, изпаднал в състояние на друг вид транс. Изтичвам до тойотата за още амуниции и сменям поне седем пълнителя. С болка, изкривила чертите ми, лягам да чакам змиите, които още не са изпъзели от дрехите на чернокожия. Една по

една те се измъкват на свобода и аз ги прострелвам на земята. И продължавам да стрелям дълго след като всички змии отдавна са мъртви.

[1] Голяма етническа група (другата голяма е шан), населяваща районите по границата между Мианмар (известна в миналото като Бирма) и Тайланд. — Б.пр. ↑

[2] Традиционно за Малайския архипелаг, Ява и някои тихоокеански острови облекло, представляващо дълга ивица плат, увита като пола около тялото и прихваната около кръста или под мишниците. — Б.пр. ↑

4.

След като убихме дилъра на яа-баа, майките ни ни осигуриха разговор с настоятеля на един горски манастир далеко на север, който ни разкри, че сме най-низщата форма на живот в десет хиляди вселени. Пичай бил забил счупена стъклена бутилка в гърлото на човечеството, а следователно и на самия Буда, а аз съм стоял и съм се хилел. След половин година медитация и комари разкаянието бе изгризало сърцата ни. А след още половин година настоятелят ни съобщи, че ще поправим кармата си, като станем полицаи. Най-малкият му брат бил полковник от полицията, казвал се Викорн и бил началник на Осми участък. Обаче ни беше забранено да се корумпираме. Ако сме искали да отървем ада за убийците, трябвало да бъдем честни полицаи. Нещо повече, трябвало да станем полицаи архати. Настоятелят несъмнено беше архат — напълно реализирал се човек, който доброволно е спрял на брега на нирваната, отлагайки пълното си освобождение, за да предаде мъдростта си на клетници като нас. И естествено знаеше всичко. Пичай сигурно вече беше с него, а аз бях останал изоставен сред мръсотията, известна като „земен живот“. Изглежда, трябва да влагам повече старание при медитацията.

5.

Чаках при колата си микробуса, след като бях покрил Пичай със сакото си. Микробусът пристигна придружен от патрулна кола и екипът започна да събира мъртвите змии и да заснема с видеокамера сцената. Питонът бе отнесен от четирима мъже и не спря да се плъзга по раменете им, докато не се научиха как да го държат. Седях при Пичай и чернокожия американец в задната част на микробуса, докато стигнем моргата, и гледах, докато санитарите събличаха приятеля ми. Стараех се да не поглеждам към лявата половина на лицето му. Негърът гигант лежеше наблизу върху носилка на колелца, голото му тяло беше покрито в отоци с цвета на сажди и капчици вода от разтопения лед, които блестяха като диаманти под силното осветление. На едното му ухо се виждаха три перли, в другото нямаше нито една обеца.

Подписах се за малкото найлоново пликче с личните вещи на Пичай, сред които неговата буда огърлица, както и за по-голямото, с дрехите му. След това се прибрах в хотелската стая, която наемах в предградие край реката. По устав трябваше да отида направо в полицейския участък, да започна да пиша доклада и да попълвам формулярите, но бях прекалено съкрушен и не исках да се изправям със своята печал пред колегите. Не можех да не се съобразявам с ревността на другите към близостта на нашето приятелство с Пичай.

Дхарма ни учи за непостоянството на всички явления, но някак си е трудно да се подготвиш за загубата на „явлението“, което си обичал повече от себе си.

Докато се опитвах да се обадя на майка ми от клетъчния телефон на Пичай, предплатените му импулси се свършиха. В нито една от хотелските стаи, както и наблизу в околността, няма телефони, но на всеки етаж има офис на компанията, даваща стаите под наем, където има телефон. Под зоркия поглед на дебела, пристрастена към оризови питки с вкус на скариди служителка се обадих на майка, която живее на триста километра северно от Крун Теп, в селището Петчабун, сред

облаците изпаряваща се от равнината влага. С майката на Пичай са бивши колежки и близки приятелки, излезли едновременно в пенсия и останали в родния си град — купиха заедно един парцел и си построиха евтини палати — искам да кажа, че двуетажните къщи със зелени покриви и покрити балкони се смятат за палати според провинциалните стандарти. Докато чакам, слушам хрупането на хрускавите питки между зъбите на Сом Дебелата и усещам тежестта на вниманието ѝ като сто чувала ориз на раменете си, защото тя бе свидетел на моето унищожение.

Чувствам се страхливец, защото не съобщавах лично на майката на Пичай, но нито мога да поема тази отговорност, нито си вярвам, че няма да се разстроя, докато говоря с нея. Нонг, майка ми, ще се справи с тази работа много по-добре от мен.

Слушам сигнала за позвъняване на мобилния ѝ телефон. Тя сменя моделите всяка година, защото държи винаги да има най-малкия. Сега има толкова мъничък моторола, че може да го държи направо в деколтето си. Представям си го как звъни и вибрира между гърдите ѝ. Тя по правило отговаря с предпазлив глас, понеже никога не знае дали не ѝ се обажда бивш любовник, а може би дори някой фаранг от Европа или Америка, събудил се посред нощ от желание да я има. Самотността на фарангите може да е фатална болест — изкривява съзнанието им и ги измъчва, докато не се пречупят. А започнат ли да потъват, се вкопчват във всяка сламка, дори ако тя е банкокска проститутка, с която са спали седмица по време на секс ваканция преди кой знае колко време.

Майка ми се оттегли от занаята преди повече от десет години, но това не пречи от време на време да ѝ се обаждат. Вината за това си е само нейна, тъй като тя винаги се грижи позвъняванията на номера на стария ѝ телефон да се препращат до новия. Може би все още очаква *онова* обаждане. Или е свикнала с властта, която упражнява върху отчаяните бели мъже.

— Алооу?

Съобщавам ѝ новината и тя по изключение не намира думи. Вслушвам се в дишането ѝ, в мълчанието ѝ, в любовта на тази жена, продала тялото си, за да може да ме отгледа.

— Съжалявам, Сончай — казва тя накрая. — Искаш да кажа от твое име на майката на Пичай, така ли?

— Да. Нямам сили да изтърпя и нейната болка точно в този момент.

— Тя едва ли е толкова голяма като твоята, миличък. Не искаш ли да си дойдеш? Да останеш при мен за няколко дни?

— Не. Искам да убия онези, които го убиха.

Тишина. После:

— Зная, че искаш. Но бъди внимателен, миличък. Тази работа изглежда доста дебела. Но ще дойдеш на погребението, нали?

Бях мислил по въпроса по пътя до хотелската стая.

— Не, едва ли.

— Сончай...

— Мразя провинциалните погребения.

Тялото на Пичай ще бъде поставено в украсен ковчег под сянката на беседка на терена на местния ват^[1], а оркестър ще изпълнява погребални мелодии целия следобед. Точно по залез музиката ще се пооживи, а майката на Пичай ще отстъпи пред натиска на общината да устрои парти. Ще се извадят кашони с бира и уиски, ще се танцува, ще се появи професионална певица, ще се играе хазарт, а може би дори ще има и едно-две сбивания. Ще дойдат с мотоциклети пласьори и ще продават яа-баа. Най-лошо от всичко ще е при крематориума — онова отдалечено място, което напомня за парната епоха с високия си комин, ръждясалата си пещ с размери колкото едва-едва да побере ковчега, и скарата за дърва отдолу. Миризмата на овъгленото тяло на Пичай ще се стеле из въздуха дни наред. Плъттa на моя духовен брат е моя плът.

— Ще го изгорят, нали?

Майка ми въздъхва.

— Да, сигурно. Ела си скоро, скъпи. Или може би предпочиташ аз да дойда при теб?

— Не, не, аз ще си дойда. След като всичко приключи.

Затварям. Долната челюст на Сом Дебелата е провиснала, а между зъбите ѝ се виждат розови полусдъвкани парченца питка. Естеството на нейната карма е, че не може да изразява чувствата си, което се дължи на някакво оскверняване в предишен живот, поради което е обречена да бъде дебела и сърдита. Опитва все пак нещо с безпомощно сбърчване на вежди, което решавам да не забележа. Излизам от стаята. Чувам как телефонът иззвънява, докато се отдалечавам по коридора, и си мисля, че Сом ще трябва да си досдъвче

хапката, преди да отговори. Вече се готвя да вкарам ключа в катинара на моята врата, така наподобяваща вратата на килия, когато я чувам да ме вика и като се обръщам да погледна, я виждам да се измъква от офиса си и запъхтяна да се отправя към мен. Туловището ѝ се тресе под памучната рокля.

— Теб търсят.

Смаян съм, защото никой не ми се обажда тук. Вероятно е някаква грешка и няма смисъл да приемам разговора, но Дебелата е настоятелна. Връщам се в офиса ѝ. Тя хлипа като дете. Чудя се дали моята трагедия не е пречупила кармата ѝ и дали това няма да я освободи, защото ако Пичай в крайна сметка е умрял като архат, тогава би имал властта да лекува, докато чака на бреговете на нирвана. Усмиввам ѝ се (което я прави непоносимо признателна) и вдигам слушалката.

Чувам гласа на мъж, явно американец — говори на английски в ухото ми.

— Мога ли да говоря със Сончай Джипичийп?

Трябва ми известно време, докато схвана, че е опитал да произнесе фамилното ми име.

— На телефона.

Английският ми е изчистен от всякакъв тай акцент, макар да съдържа множество други, от Флорида до Париж, дължащи се на детство, прекарано в килватера на майчината ми кариера. Казвали са ми, че когато съм под стрес, говоря английски с немска прецизност и баварски акцент. Някой път ще ви разкажа за Фриц.

— Детектив, извинявам се, че ви се обаждам у дома по това време. Казвам се Нейп и съм заместник-аташе от ФБР по правните въпроси към американското посолство на Уайърлес Роуд. Обади ни се полковник Викорн и ни съобщи за смъртта на Уилям Брадли, сержант от морската пехота, на служба в посолството тук. Доколкото разбрахме, разследването ще водите вие?

— Точно така. — Шокът е изкривил перспективата. Питам се дали този разговор не се развива на някоя друга планета, в ада, или защо не на някое от небесата. Нямам усещането, че мога да контролирам тази нереалност.

— Научихме, че вашият партньор и близък приятел, детектив Пичай Апирадий, също е починал, и бих искал да ви изкажа най-

искрените ни съболезнования.

— Благодаря.

— Вероятно ви е известно, че съгласно подписания с правителството на Тайланд протокол, разполагаме с привилегията за достъп до всякаква информация, на която можете да се натъкнете във вашето разследване на смъртта на американски военнотруженец при конкретните обстоятелства, и че по силата на същата спогодба бихме желали да предоставим на ваше разположение ресурсите на ФБР, поне що се отнася до криминалогичните аспекти. Кога ще ви е удобно да наминете в посолството, за да обсъдим механизмите за обмен на информация... или може би ще предпочетете ние да ви посетим?

Иде ми да се изсмея истерично при мисълта да поканя ФБР в малката си хотелска стаичка, в която даже няма столове.

— Аз ще дойда, но трябва да ми дадете малко време — заради трафика.

— Разбирам ви отлично, детектив. Бих предложил да ви пратя кола, но се опасявам, че това няма да реши проблема.

— Не, не, ще дойда сам. Скоро.

Без да влизам в стаята си, слизам по бетонното стълбище до партера. Отвън има паянтови магазин, подпрян до стената на сградата, с дълъг зелен сенник, спускащ се почти до земята. Типове с множество татуировки и не по-малко на брой обеци са се разположили под навеса в шезлонги за къмпинг, пушат и пият бира: нахвърляли са извезаните си с числа якета на земята. Това са лицензираните моторизирани такситата — най-опасната, но едновременно с това и най-бърза форма на обществен транспорт в Крун Теп.

— Американското посолство, Уайърлес Роуд — казвам на един от типовете и ритам крака на шезлонга, в който се е изтегнал. — Веднага.

Хлапетиите са и местните пласъори на яа-баа. Самите те понякога се дрогират. От време на време ми минава мисълта да ги прибера, но арестувам ли един, на негово място веднага ще се появи друг, който дори може да разшири търговията извън района на тези момчета. Удариш ли с тояга в калта, само я разстилаш по-широко. Освен това те купуват значителна част от своята яа-баа от полицейския склад за конфискувана стока, така че подобен акт ще има за мен и

професионални последици. Колегите ще се оплачат, че съм взел хляба от устата на децата им.

Мотоциклетистът, чийто шезлонг съм сритал, скача в поза мирно и се втурва към машината си — двестакубиково сузуки, което сигурно е изглеждало страшно секси като ново с добре оформените си контури, започващи от капковидния резервоар и вливащи се в извитите нагоре тръби на ауспуха. Само че Крун Теп никога не пропуска да накаже елегантността, така че машината сега изглежда износена, очукана, с кал по поставките за крака, ауспухът е прогнил, а тапицерията на седалката — скъсана. Каската за пътника е един от многото ни от никого неспазвани закони и практически всички предпочитат да рискуват черепна травма пред перспективата мозъкът им да се свари.

— Наистина ли бързаш? — пита ме хлапето.

Замислям се. Не бързам особено, но съм готов на всичко, за да се разсея по някакъв начин, защото иначе главата ми ще се пръсне.

— Да, спешно е.

Очите на хлапето проблясват и то натиска бутона на стартера.

Пътуването ми доставя удоволствие, защото знам, че хлапето е под влиянието на някакъв наркотик — ако не яа-баа, то ганджа — а и на няколко пъти съм сигурен, че всеки момент ще умра и ще се присъединя към Пичай по-скоро, отколкото съм предполагал. Така че с известно разочарование и не без изненада, че все още съм в плен на тялото си, съзирам белите стени на американското посолство веднага след завоя от Плоен Чит.

Плащам на момчето, улавям погледа му и му нареждам:

— Намери ми малко яа-баа. Донеси я в стаята ми довечера.

Отново възбуден, той запращва със свистене на гумите. Изправям се очи в очи с бронзов орел в гипсов панел, хромирана въртележка за влизане по един и няколко тежковъоръжени местни полицаи, подпиращи стените. Показвам си картата и им казвам, че имам среща с ФБР. Това бива предадено на американеца зад бронираното стъкло в караулката, който се осведомява за името ми и се обажда по телефона.

В медитацията има фаза, когато светът се сгъва в себе си, което открива поглед към реалността зад него. Изживявам сгъването, но не и желаното спасение. Градът около мен пада, но започва отново да се възстановява и това продължава дълго, докато стърча в жегата. Дали

това не е послание от Пичай? Майсторите на медитацията ни подготвят за шока, когато най-сетне изживеем крехкостта на „великото отвъдно“. Това би следвало да е много добър знак, но нетренираните предчувстват приближаваща лудост.

Фриц е мръсникът, когото ние с майка ми обичахме известно време. Останалите бяха по-мили с нас, но ние някак така и не успяхме да ги обикнем.

[1] Ват (от санскритски — затворено пространство) — будистки храм или манастир в Тайланд и Камбоджа. — Б.пр. ↑

6.

Докато чакам, си спомням, че сградата на посолството беше построена наново през 1998, скоро след атентатите срещу американските посолства в Кения и Танзания. Тогава посланикът се появи по телевизията, за да обясни, при това на нелош тай, че макар Америка да не съзира опасност от страна на народа на таите, се плаши от дългите ни и рехави граници с Камбоджа и Мианмар, позволяващи на практически всеки, който пожелае, да прекара товари с експлозив или тежко въоръжение. Така че днес стените са от масивен напрегнат железобетон, способни да устоят на атака с тир, а дори ако тирът някак мине през тях, го очаква ров с вода. През двайсет и първи век американският посланик работи в средновековен замък. Каква е кармата на Америка?

Американецът в караулката — спокойно може да е морски пехотинец в цивилни дрехи — решава да ме пусне през въртележката. Човек трябва да се настрои към прищевките на фарангите — този конкретно е решил да смени първоначалната си прищявка да е подозрителен с такава да бъде гостоприемен. Чувам го да ми казва по микрофона:

— Бюрото ви очаква. Тук ли ще изчакате, или при мен на климатик?

Чува се сигнал, пресичам прага и виждам цветен образ на себе си и всички метални предмети по джобовете ми на екрана на монитора върху бюрото. В караулката е хладно и потръпвам от струята студен въздух. Младият мъж зад бюрото е толкова ниско подстриган, че изглежда почти плешив. Той се вира в монитора за известно време, после поисква картата ми за самоличност и съвестно въвежда номера ѝ в компютъра. Виждам името си да се появява на екрана. Морският пехотинец изсумтява:

— Идваш тук за пръв път. — Това не е въпрос, а онова, което му показва компютърът. — Следващия път няма да се налага да търпиш тези дивотии.

И докато ми го казва, кимва към главната сграда, сякаш източникът на дивотията е там. Виждам я впрочем да се задава с твърда мъжка походка към нас и да клати огромната табелка с името си между малките си гърди. Дори от това разстояние мога да прочета, че името на дивотията е Катрин Уайт, заместник-началник на охраната. Около трийсетгодишна, сериозна, атлетична, смръщена. Чувствам се абсолютен таи, въпреки сламенорусата си коса и острия си нос.

— Това ли е детектив... момент да видя... Джипълкрийп, за среща с аташето към ФБР?

— Аха.

— Не очаквах да го намеря вътре. Аз ли да вляза, или ще го изведеш? Забравих как е по правилник.

— Бих могъл да го изведа, но според мен той и сам ще се оправи. Жената кимва важно и казва:

— Окей.

Морският пехотинец повдига вежди, аз кимвам, младежът отваря вратата на караулката и излизам навън.

— Вие ли сте детектив Джипичийп от Кралската тайландска полиция? Мога ли да видя някакъв документ за самоличност? Извинете за неудобството, но по правилник трябва да се разпиша за вас. Благодаря. — Тя установява, че не съм бил подменен от някой друг през последните пет минути, и ме повежда през предния двор към централната сграда.

Катрин Уайт тъне в нехайно неведение, че вече ме е превеждала през подобен двор преди хиляди години. Египетското ми превъплъщение е най-далечното, до което съм успял да проследя преражданията си. Жрец, злоупотребил с властта си, заплаща най-високата кармична цена. Прекарах три хиляди години, заключен в камъка, преди да изляза като възможно най-низш роб във Византия. Пичай също си спомняше онези далечни дни, когато пътуванията до другата страна и обратно бяха нещо обичайно. От време на време изживявахме наново онези изключителни моменти: напускането на тялото, черната нощ под крилете ни, чудото на Орион.

7.

И ето ме в офиса на правния аташе на ФБР и неговия помощник Джак Нейп, който току-що ме е дарил с една от онези гигантски усмивки, в които ти е трудно да повярваш и които те карат да се чувстваш виновен, че не си могъл да им се довериш. Няма никакво съмнение, такъв трябва да е мъжът: позитивно настроен, щедър, оптимист, с усмивка, способна да налага света. Средно висок за американец. Аз пък съм висок за тай, така че се гледаме очи в очи.

— Доста бързо успяхте. Не ви очаквах поне още час.

— Хеликоптерите на Банкок.

Оглеждам офиса. Две бюра с еднакви размери, разположени едно срещу друго, непосредствено до прозореца, с компютърни монитори върху всяко, комплект шкафове за документи с топка за американски футбол в единия, лавици за книги на една от стените с комплект томове на юридическа тематика в тъмна подвързия, диван, масичка за кафе, няколко допълнителни стола до една от стените и американското знаме в единия от ъглите. Виждал съм този офис стотици пъти досега... във филмите?

— Джак? — чува се глас от другата страна на вратата. — Детективът дойде ли?

— Аха, току-що.

Шум от вода в умивалник, после вратата се отваря. Вторият мъж е по-възрастен, вероятно към четиридесет и пет, с посивяла коса, широки рамене и тежка походка. Пресича офиса с протегнатата ръка.

— Поздравявам ви! Не знаех, че някой може да прекоси града толкова бързо. Аз съм Тод Розен. Здравейте.

— Пътувал е с банкокски хеликоптер — пояснява Джак Нейп.

— Банкокски хеликоптер ли? — Розен поглежда съмнено към Нейп, който само свива рамене.

Възцарява се тишина. Схващам с известно закъснение, че се очаква да обясня. Пропускам момента да запълня неловката пауза. Джак Нейп ми се притича на помощ:

— Дали не става дума за мотоциклет?

— Да — умно потвърждавам аз.

Спасителната мисия на Нейп обаче още не е приключила. Той се обръща към Розен:

— Може да звучи нелепо, но мотоциклетните таксита наистина изпреварват трафика.

— О... ясно. — Разбирам, че Розен е нов за Крун Теп. — Всичко, което върши работа, е добре дошло, нали? Страхотен град, но скапан транспорт.

Отново пропускам удобния момент. Обикновено съм в по-добра форма. Проблемът ми е, че изведнъж се оказвам неспособен да гледам човек, без да виждам кобра, впила се в лявото му око. Сигурен съм, че ако погледна в огледалото, ще видя същата картина. Видението парализира социалните ми умения.

— Ами... защо не седнем? Да ви предложи кафе...? — Отказвам, струва ми се, че никога повече не бих могъл да ям или пия. — Бих искал да ви уверя, че сме ви благодарни за идването в момент като този — допълва Розен.

— Точно така — намесва се Нейп. — Ако току-що бяха убили партньора ми, просто не мога да си представя как бих се чувствал.

— Щеше да се чувстваш като насран.

— И аз така мисля — съгласява се Нейп с началника си, докато въртя глава от единия към другия.

— Не че и ние не сме вкиснати.

— Именно.

— Не познавах сержант Бродли лично, но разбрах, че бил свестен човек.

— Прекрасен човек, страхотен пехотинец и отличен атлет.

— Още не съм казал на приятелите му. Обзалагам се, че доста морски пехотинци много ще се ядосат, когато разберат какво е станало.

— Точно така.

Двамата ме гледат за момент, после Розен казва:

— Проклети икономии. — И връща погледа си към Нейп.

— Да. — Нейп поклаща глава със съжаление.

— Ако това се бе случило през седемдесетте, от Вашингтон вече щеше да е излетял чартърен джъмбо джет с десетина следователи от Бюрото и мобилна криминологична лаборатория.

— А ако се бе случило през осемдесетте, щяха да пратят с редовен полет поне петима агенти.

— Именно... А какво ще ни дадат сега?

Нейп ме поглежда и казва:

— Тод не е пускал телефонната слушалка, откакто научихме.

— Не че нещо съм успял да издействам от Вашингтон.

— Какъв е резултатът в момента, Тод? Колко души можем да отделим за разследване подозрителната смърт на военен служител на дългосрочна служба? — Розен вдига показалец и прави страдалческа физиономия. — Един?! Просто не мога да повярвам.

— Разбира се, ако изглеждаше като тероризъм, нещата щяха да са съвсем различни.

Неочаквано и двамата се заглеждат в мен с напрегнато любопитство. Възхищавам се на начина, по който са стигнали до темата така бързо. Кой казва, че американците нямали финес?

— Разбирам.

Декларацията ми, кой знае защо, ги изненадва.

— Наистина ли?

— Ако не е тероризъм, тогава трябва да е другото, нали така?

Нейп въздъхва с облекчение. Розен е забил неподвижен поглед в пода. Когато го вдига към мен, усмивката му е толкова фалшива, че даже е обидно.

— Другото нещо...

Ред е да разменим погледи с Нейп. Розен е наистина много пресен и Нейп иска някак да ми се извини, но моментът не е подходящ. Розен очаква аз да отговоря на въпроса му. Изглежда, това е краят на финеса в отношенията ни. Изчаквам Нейп да кимне, преди да продължи.

— Брадли е гонил петдесетте — започвам.

— Четиридесет и седем — потвърждава Нейп. Явно се надява, че уточнението е предостатъчно, но Розен продължава да ме гледа изчаквателно.

— Пред пенсиониране?

— Оставала му е точно една година.

— Сигурно е бил тук поне няколко години.

— Пет. Доста по-дълго от нормалното, но беше се вписал доста добре.

— Харесваше ли му градът?

— Не споделяше много, но доколкото ни е известно, да, обожавал го е.

— Значи се е наслаждавал на разкош и се е надявал да остане тук и след пенсионирането си?

Гледам го.

Розен най-сетне стопля.

— Мисля, че и нас ни спохождат вашите мисли, детектив — казва той. — Просто исках първо да се уверя. Значи смятате, че е мамил снабдителите си, така ли?

— Това би било първата хипотеза.

— А чували ли сте преди да са го правили със змии?

— Всъщност не. Никога. Но не е необичайно потърпевшите да изразят по някакъв начин повода за недоволството си. *Plus encourager les autres.* — Френският се появява в главата ми от време на време. С облекчение забелязвам, че Розен се усмихва.

— Отличен френски. Работил съм за кратко в Париж. „Да се окуражат останалите.“ Хм, определено изглежда по този начин, нали? — Поклаща глава. — И все пак... ужасен начин да умреш, а?

Поглежда ме с любопитство: що за човек е този полицай метис от Третия свят, който говори френски и английски? Нейп, разбира се, се е досетил. Той е отдавна в Крун Теп. В изражението му вече е останал само намек на англосаксонско презрение към сина на курва.

Розен внезапно става, крачи и започва да говори:

— Ако трябва да съм откровен, не знам доколко Вашингтон ще държи да стигнем до дъното на тази история. Те вече са командировали една жена — специален агент — но това е само проформа. Защото как ще разследва случай като този жена, която не говори тай и не познава града? — После промърморва повече за себе си: — Сигурно се е издънила в Щатите и сега я изпращат в трета глуха. Междувременно все пак, в интерес на обмена на информация, бих искал да ви попитам доколко според вас това се вписва във вашата хипотеза? Намерихме го в шкафчето му в общата съблекалня. Нищо друго интересно, само това...

Той отива до бюрото си, отключва едно чекмедже и се връща със смачкан на топка вестник. Разглежда го и забелязвам, че вестникът е на чужд език. Не е нито тай, нито английски. Във вестника има черно-

кафяво парче камък приблизително във формата на пирамида, висока петнайсетина сантиметра. Взирам се в камъка, после използвам къс от вестника, за да го вдигна и завъртя. По-голямата част от него е покрита с кал, лишеи и боклуци от джунглата, но по дъното се забелязват някакви драскотини, през които се вижда зеленикавата сърцевина.

— Нефрит. Драскотините са от купувачите, които са проверявали твърдостта му. — Разглеждам вестника. — Лаоски. Близък до тай, но не е същият.

— Можете ли да прочетете датата?

— Не.

— Окей, тогава ще направим копие и ще го изпратим по електронната поща до академията на ФБР в Куонтико. Би трябвало да получим отговор до ден-два.

— Може ли да получа и аз копие?

Нейп взема вестника и излиза да направи копията. Ние с Розен се гледаме. Казвам:

— Имал ли е Бродли апартамент в града?

Розен се потрива зад ухото с палец.

— Дългосрочно командированите обикновено наемат стая или дори апартамент, обикновено за забавление и почивка, макар официално да живеят в посолството. Единственото условие е да ни осведомят къде се намира. Бродли е регистрирал адрес на Соу 21, до Сухумвит, но преди два часа проверихме и се оказа, че не се е появявал там от четири години. — Смлях информацията в мълчание. — С други думи, не ни е известно къде е живял. — Кимам, а Розен отмества поглед към футболната топка в шкафа. — Ако бях получил данни, че Вашингтон не желае да се задълбочаваме в следствието...

Свивам рамене.

— Детектив Пичай Апирадий ми беше духовен брат. — Информацията очевидно не отговаря на въпроса на Розен. Опитвам отново: — Ще убия онзи, който го е направил. Няма да има процес.

За щастие в този момент Нейп се връща с копията, едното от които подава на мен, а другото на Розен, чиято долна челюст продължава глупаво да виси.

Ставам и се усмихвам насила:

— Да се обзаложим ли, господа? Хиляда бата, че ще разбере датата на вестника, преди да я разберете вие.

Нейп се усмихна широко и каза:

— Няма да се хвана. Знам, че ще спечелите.

Розен обаче го изгледа, сякаш извършваше предателство.

— Глупости. Нали ще им кажа, че е спешно. Ще получим отговора преди пет часа местно време.

Поне бях намерил начин да приключа разговора с известна доза еlegantност. Нейп ме придружи до изхода и ме върна на Тайланд цял и непокътнат. Огромната му усмивка обаче се бе стопила. В лепкавата жега той изглеждаше някак по-стар и не така чист. Погледнахме се от двете страни на въртележката, той облиза устни и ме попита:

— Ще ги пречукаш значи, така ли?

Изгледах го за момент, после се обърнах да потърся мототакси. Беше три часът без две минути.

Моят фаворит беше може би мосю Трюфо. Не беше възможно да го обичаме, понеже бе стар, но от дистанцията на времето разбирам, че от всички той единствен даваше повече, отколкото вземаше. В крайна сметка той ни даде Париж, както и повърхностни познания по френски.

8.

Наредих на хлапето да ме откара до Нана Ентъртейнмънт Плаза, увеселителен комплекс съвсем наблизо. Когато пристигнахме, беше три и единайсет минути и комплексът все още си отспиваше след предната нощ.

Пичай не беше пропускал случай да се пошегува с нежеланието ми да работя в отдела за борба с порока. Предполагам начинът, по който бе израсъл, не му въздействаше по такъв начин, по който ми въздействаше моят, но ето че най-сетне, озовал се на безлюдния площад, изправен сред заобикалящите ме в три амфитеатрално разположени кръга барове, хотели за кратковременен престой и публични домове, бях благодарен на постепенно обхващащото ме чувство, че се намирам пред нещо познато. Може и да не го харесвах, така както някои могат да не харесват улицата, на която са израсли, но не можех да отрека дълбочината на разбирането, знанието, интимното познаване на тази среда. Дали това не бе единственото място, което можеше да ми донесе някаква утеха в този черен ден?

Няколко момичета вече се бяха настанили в баровете, разположени на нивото на улицата, като несъмнено споделяха историите си за мъжете, платили глобите им, за да ги отведат след това в стаичките им отзад, и се оплакваха от онези, които само бяха флиртували и ги бяха опипвали, без да им купят питие. Знаех колко обожават да бърборят за приумиците на фарангите, чиито предпочитания често са толкова различни от нашите. Грамадни мъжкарите, чието единствено желание е да смучат палците на крака или дори да бъдат бити с камшик. Мъже, дошли дотук едва ли не за да поплачат и да разкажат за жените си. Да не говорим за такива, които облечени изглеждат като най-висшия продукт на западната цивилизация, но губят цялото си самообладание при гледката на голо момиче с шоколадова кожа, очакващо ги на леглото в хотела. Знаех всяка история, всеки нюанс, всеки номер в тази търговия, в която никога не бях участвал, наистина нито веднъж, дори по времето, когато

Пичай бе тръгнал по курви. Поспрых се, за да погледам излизащите на работа момичета — нито едно от тях не пропускаше да събере длани на челото си и да направи вай към храма на Буда в северния ъгъл на затворения площад. Това не можеше да не насочи мислите ми към майка ми. После се качих по стълбите до второто ниво.

Търсех един от по-големите вече отворени барове и намерих „Холивуд 2“. Една от двойните му врати беше подпряна с кошче за боклук, вътре светеше ярка светлина, а жени в работно облекло бършеха маси и миеха пода. Свежата борова миризма на почистващия препарат се смесваше с тежкия дъх на вкиснала бира, цигари и евтин парфюм. Имаше голям въртящ се подиум на две нива с пилони за момичетата, но в този час на неподвижния подиум нямаше никого. Влязох и веднага разбрах, че жената, която подрежда бирени бутилки на полиците зад единия от няколкото бара, е мама-сан — онази, която организира момичетата, дава им съвети за всичко, дори по възможно най-интимните въпроси, изслушва проблемите им, помага им, когато някое от тях забременее и го налегнат мисли за самоубийство. Тя беше онази, която би посъветвала едно момиче да си излезе, ако клиентът откаже да използва презерватив, да поиска допълнително заплащане за необичайни услуги или дори да ги откаже — особено при италианци, французи или американци, предпочитащи аналната любов. Добрата мама-сан винаги мисли за бъдещето на момичетата, на които предстои да се пенсионира в средата на трийсетте, ако не и по-рано; някои мама-сан учат момичетата на английски, плащат им курсовете за секретарки, макар подобна склонност към просветителска дейност да е по-скоро рядкост. Нищо интелектуално обаче не светеше в погледа на тази жена — едра, груба, някъде около петдесетте, с тъмно лице на печена ядка и застинали във вечно навъсена гримаса черти.

— Затворено е. Ела в шест — изломоти тя на развален английски.

Явно ме бъркаше с фаранг.

— Полицай съм — казах ѝ на тай и ѝ показах картата си. Видях я, че промени отношението си, но разликата не беше съществена.

— Какво искаш, кун ченге? Шефът си плаща за охрана, така че не ме плаши.

— Това не е полицейска акция.

Въпреки това тя се огледа за други полицаи. Като не видя такива, пак ме погледна с насмешка.

— Момичетата още не са готови. Онези горе още спят, а останалите не са дошли. Защо си дошъл толкова рано? Искаш да изчукаш нещо безплатно само защото си ченге ли? А какво ще стане, ако шефът се обади на своя човек?

— Искам само една услуга.

— Че какво друго? Всеки иска услуга.

— Трябва ми момиче от Лаос.

— От Лаос ли — глупаво се ухили тя. — От Лаос значи? При нас трийсет процента са все от Лаос. Високи, ниски, едрогърди, с малки цици... е, без блондинки, разбира се! — Изкикоти се на собствената си шега. — Тук руси момичета от Лаос няма да намериш. Ако искаш блондинка, ще трябва да се задоволиш с руския.

— Искам такава, която да може да чете и да пише. Всъщност... достатъчно е само да чете.

— Значи не искаш селянка направо от джунглата... хм, имаме няколко такива, като в другите барове. — Тя се намръщи. — Какво си намислил, кун ченге?

— Можеш ли да помогнеш? Каж ми само „да“ или „не“.

Мама-сан сви рамене и извика нагоре някакво име. Някой извика в отговор и се появи млада жена, облечена в бяла хавлиена кърпа, подпъхната под мишниците ѝ. Дългите ѝ шоколадовокафяви крака бяха боси.

— Извикай Дау от стая три — нареди мама-сан.

След десетина минути се появи и Дау — около дваисетгодишна, в памучна рокля, с широко лице, приятна усмивка и лаоски акцент. Беше радостно възбудена — явно ме мислеше за подранил клиент. Усмихнах ѝ се в отговор, показах ѝ банкнота от сто бата и фотокопието, дадено ми от Нейп.

— Искам само да знам датата.

Тя се ококори. Това сигурно бяха най-лесните сто бата, заработвани някога от нея.

— Две хиляди петстотин трийсет и девета, май, седемнайсети — прочете ми тя датата в реда, както беше отпечатана.

— Благодаря — казах ѝ и ѝ подадох стоте бата.

Наредих на мама-сан да ми даде телефона. Тя бръкна под бара и го извади. Вече бях пресметнал наум съответстващата дата от християнската ера — на фарангите не им допада, че сме петстотин години напред от тяхното летоброене.

Розен ми бе дал визитната си картичка с номера на мобилния си телефон. Набрах го и когато чух гласа му, казах само:

— Седемнайсети май деветдесет и шеста.

Пауза.

— Ако от Куонтико потвърдят, ви дължа хиляда бата. — Нова пауза. — Деветдесет и шеста ли казахте?

Потвърдих и затворих. Беше 3:31 следобед.

Излязох и тръгнах в горещината към станцията на високоскоростния влак, чието трасе минава над нивото на града. Вървах покрай сергии, препълнени със стока, носеща етикетите на модни къщи: чанти, тениски, джинси, къси панталонки, бански костюми. Тази отсечка сергии беше притежавана и експлоатирана от глухонеми, комуникиращи си по тротоара с изразителния език на жестовете. Погледът ми се плъзгаше по пиратски копия на компакт- и дивиди дискове, касети с музика и видео и какво ли още не. Цялата тази улица бе като Мека за всеки със сериозен интерес по прилагането на закона, но по нищо не личеше, че тази мисъл трови с нещо ежедневието на глухонемите.

9.

Подобно на много хора, и аз съм фен на скоростния влак, особено когато той може да ми бъде от полза. Всъщност логиката на идеята е безукорна: да се пребориш с трафика, като се издигнеш над него. Това е едно от онези начинания, основани на чужд капитал и чужда технология, по отношение на които нашите политици се отнасят с подозрителна страст. В продължение на десетилетия — или поне така ни се струваше — цели райони от града бяха задръстени или направо затворени от армии бели хора с жълти пластмасови каски, които издигаха бетонните си пилони и полагаха модерните си релси. Първата фаза на проекта вече беше приключена и гигантският град бе погълнал конструкцията, сякаш изобщо не я бе имало. Ние се бяхме почесали озадачено по главите. Всичко това само за някакви две релси?

Използването им обаче определено е приятно. Гледаш града отвисоко, докато се носиш в летящо купе, охлаждащо от ледени струи въздух. И едновременно с това получаваш нагледен урок по банкрутиране, като броиш внушителните скелети на незавършени небостъргачи, издигащи се тук-там от хаоса долу — паметници на строителната треска, замръзнала по време на азиатската финансова криза от 1998 и така и неразмразила се впоследствие. Сега тези съвременни стоунхенджове са домове за просяци и безимотни. През прозореца на купето може да се видят техните хамаци, кучетата и прането им в пчелните клетки на бетонните пещери. От време на време внимателният поглед може да съзре медитиращ монах в шафраненожълта роба. Макар да знам, че таксито ще ми излезе поевтино, винаги продължавам с влака до Сафан Таксин, където се качвам на кораба за остатъка от пътя нагоре по течението на Чао Прия до моста Дао Прия. Реката е шумна и задръстена с баржи и лодки, но ми напомня за щастливите моменти, които двамата с Пичай имахме по нея...

Когато най-сетне стигам при моста, вече е ранна вечер. Мерцедесът е ограден с колчета и оранжева лента и се охранява от двама полицаи, седнали на колата — единият на капака, вторият на покрива. Този на капака седи кръстосал крака под себе си и ме гледа, докато приближавам. Скарвам му се да слезе веднага и да опита да заприлича на истински полицаи. В следващия миг и двамата са на крака и ми правят вай — вдигат събрани длани до челата си и ми се кланят.

— От колко време сте тук?

— От осем часа.

— Дойде ли някой да разпита бездомните под моста?

Момчетата поклащат глави — никой не е идвал. Обикалям колата и я оглеждам, без да влизам. Забелязвам, че задната седалка е сгъната, което освобождава равно празно пространство от задната врата до предната седалка. На пода пред седалката до шофьора има мобилен телефон. Въпреки всичко колата ще трябва да изчака. Защото на нея няма нищо да ѝ стане, докато човешката памет е нетрайна.

Пустеещите земи между мерцедеса и колибите на бездомниците се осветяват на пробягващи ивици от фаровете на минаващите по моста над нас коли. Под моста обаче има уютно меко осветление благодарение на лампите, свързани към хранващите кабели, минаващи под свода. Хора седят на бамбукови рогозки и вечерят. Тук-там край ярко осветени тенджери клечат жени, а мъже по къси панталони седят кръстосали крака, играят карти и пият от пластмасови чаши.

Отивам и клякам до един от кръговете насядали мъже. Те не ми обръщат никакво внимание. Край всеки от тях има пачка банкноти, притиснати с камък. Вдигам една от чашите и подушвам. Нелегална оризова ракия. Оглеждам се да видя къде е казанът. Сигурно е в една от големите колиби, сгушени в тъмното под моста.

— Кажете ми, братко, кой тук е старшият?

Играчът изсумтява неопределено и кимва към една голяма колиба. Приближавам се до нея и почуквам на вратата. Усещам тежката сладка миризма на загрял ферментирал ориз. Отвътре някой изкрещява агресивно, на което с кротък глас отговарям:

— Моля те, братко, отвори.

Вратата се отваря и на прага застава оплешивяващ мъж над петдесетте. Зад него виждам масивен глинен съд, закрепен над малък огън от дървени въглища. От съда излиза тръба, а върху него е сложена алуминиева чиния, пълна с вода. Алкохолът ще се кондензира върху студената долна повърхност на чинията и ще бъде събран и отведен през тръбата. Самата тя стига до груб платнен филтър. Показвам полицейската си карта.

Мъжът свива рамене:

— Плащаме си за протекция.

— Сигурен съм. А хазартът?

— Тук никой не играе хазарт.

Кимам сериозно.

— На кой плащате за протекцията?

Мъжът изправя рамене.

— На полицейски полковник Сувит, началник на участък 15.

— Хм, добре. Според теб полковникът ще иска ли да бъде разследван от американското ФБР?

— От кой?

— Дошъл съм с мирни намерения, но имам нужда от помощта ти. Няма да записвам нищо. Днес е бил убит американски полицай, чернокож фаранг.

— Ухапаха го змии. Случва се...

— Казах, че е убит. Змиите убиха и моя духовен брат — детективът, който ми беше партньор.

Той ме оглежда от главата до петите с повече интерес, явно впечатлен от споменаването на „духовен“.

— Духовен брат? Моите съболезнования. Ще отмъстиш ли за него?

— Естествено.

— Мисля, че ще имаш неприятности. Не бях тук, но научих, че е идвала банда. Младежи на мотоциклети.

— Кой ти го каза?

— Стария Тоу. Седял и пушел, когато пристигнала кола, следвана от мотоциклетите.

— Трябва да говоря с него.

Старейшината свива рамене и се хили гадно.

— Няма да е лесно. — После ми прави знак да го последвам и тръгваме по неравния терен към една от колибите, открояваща се от останалите с най-изострения си покрив. Рогозки от листа върху бамбукова рамка са поставени върху стена от очукани алуминиеви контейнери, висока малко над метър. Контейнерите вероятно са изпадали в младините на Тоу от минаващ по моста камион. — Помогни ми.

Помагам му да повдигне целия покрив и го полагаме на земята. Между стените лежи старец, изпит и побелял — хърка и се дави.

— Прекалил е с ракията — обяснява старейшината, сякаш споменава за някаква зловонна субстанция, с която няма нищо общо. — Да го събудя ли? — И сритва Стария Тоу в глезените, което обаче не прекъсва хъркането му.

Опитва още няколко пъти, вече по задника, но макар всеки следващ ритник да е по-силен от предишния, ефект няма.

— Стига толкова — казвам накрая. Нагласявам покрива и питам: — Той буди ли се изобщо някога?

— Излиза навън по обяд... и започва да пие. Пие, докато се докара до това положение. Няма да изкара дълго така.

— Ще дойда утре по обяд. Искам го трезв — не му давай да се напие. Ясно?

Мъжът кима с лека усмивка.

— Някой друг не е ли видял нещо?

Старейшината поглежда настрани, към канала.

— Питай тях. — И махва към групата картоиграчи и клекналите край тенджерите си жени.

Зная, че е безнадеждно. Само пияница, който очаква да умре, може да каже истината пред полицията. Тръгвам към пътя.

— И да е трезвен — повтарям. — Не вярвам полковник Сувит да иска екип агенти на ФБР да разровят всичко тук и да почнат да се занимават с ракията, хазарта и... яа-баа.

— Никой тук не се занимава с яа-баа — с осъдителна нотка в гласа казва старейшината. — Това е отрова.

Вземам такси, за да се върна при реката, и продължавам към къщи с малка лодка, в която единствените пътници сме аз и двама монаси. Минаваме с рев на мотора покрай други лодки и оризови баржи, почти невидими под покривалото на нощта. Когато пристигаме,

правя път на монасите да слязат първи, като наблюдавам как по-възрастният придържа внимателно робата си, за да не се закачи за нещо по древния дъсчен пристан, сгъшен в тъмнината и забележим единствено благодарение на газовата лампа, поставена върху един от дебелия дървени колове. Монасите минават през осветения кръг и изчезват в нощта. Тръгвам по непавираните пътеки между колибите на бездомниците към моя квартал.

Хлапето лежи под навеса, но един от приятелите му ме вижда да приближавам и го събужда. То веднага скача и влиза след мен в сградата. Плащам му хиляда и двеста бата за три хапчета яа-баа, макар да предлага да ми ги даде безплатно. Докато му подавам парите, му казвам, че не съм от онези полицаи. В този момент отвън се разнася рев на мотор, по-оглушителен от тези, които използват таксиджиите, и двамата с хлапето излизаме да видим какво става. Долната челюст на хлапето провисва при гледката на своя сякаш пристигнал от бъдещето съплеменник. Мотоциклетистът е облечен от главата до петите в черна кожа, има подплатени наколенки и подплънки на раменете и изглежда като купена тази сутрин каска с опушено предпазно стъкло върху цялото лице. Машината е „Ямаха“, 1200 кубика и вероятно вдига стотак на втора скорост. На гърба на якето му със светлоотразяващи ярки букви е изписано „Федерал Експрес“. Без да казва нищо, куриерът слиза от мотоциклета и вдига стъклото на каската. Ставам донякъде част от великолепието му, когато се изяснява, че аз съм причината да се появи тук.

Разписвам се за дебел уплътнен плик, размер А4, на който е написано, че идва от Посолството на Съединените щати. В него намирам банкнота от хиляда бата, обвита около клетъчен телефон, модел на Моторола, зареждащо устройство и шест снимки на Бродли с размер 8×12. На гърба на една от визитките си Розен е написал: „Датата е потвърдена. Реших, че клетъчният ще е от полза и за двама ни, и допуснах, че си забравил да поискаш снимките. Помощта пристига утре. Дръж телефона подръка. Тод“.

Хлапето ми напомня:

— Провери колко предплатени импулса има. — Не знам как да го направя и му го давам. Той натиска няколко бутончета и свива разочаровано рамене. — Само за осемстотин бата. Не опитвай да звъниш в Сан Франциско.

Опитвам без особено старание да го ритна, но не улучвам и той се връща при леглото си под небето.

10.

Когато се прибирам в стаята си, самотата се стоварва в лицето ми като тухла. Заставам пред собствената ми рисунка на Негово обично величество краля и се разплаквам.

Защо Пичай бе решил да се ръкоположи в сан? Не си бях задавал този въпрос, докато беше жив, може би понеже изкачването му по Пътя бе така естествено, както е растежът на дърво. И все пак, дори в страна като Тайланд, не е съвсем обикновено един полицаи да приеме Буда. Но сега, когато поглеждам обратно към неговия живот, виждам предопределението.

Синовете на проститутки научават за мъжеството от майките си, особено когато става дума за мъжествеността на фаранги. За моята майка фарангът беше своеобразен канал „Дискавъри“ към екзотичните пътешествия зад граница, кухня, толкова мистериозно банална, че трябва да се съсредоточиш, за да доловиш някакъв вкус в ястието, но най-вече велик експеримент по психосексуална манипулация, извисена от нея до висша форма на изкуството, доведена до ниво на съвършенството, позволяващо ѝ да превръща в пари едва доловимата промяна на тона — резултат, който по-слабите изпълнителки постигат с цената най-малко на истерично избухване.

Не и Уанна. По-традиционно таи от Нонг, майката на Пичай се бе заловила с работа по баровете веднага след като бе зарязала баща му, защото бил „пеперудка“ (технически израз сред нашите жени, употребяван по отношение на мъж, който чука всичко, което мърда). Беше повърнала след първото си лягане с фаранг. Беше запазила гордата си осанка, по-подходяща за диво животно, отколкото за жена. Но така и не бе реализирала пълния потенциал на уменията си. Нонг се шегуваше с нея — подмяташе, че била последователка на школата за прелъстяване, наричана „мъртвото тяло“. Не че имаше значение. Дребничка, с бледа плът, която сигурно доставяше върховна наслада при докосване, Уанна беше — и продължаваше да е — красива, а както е известно, фарангът умира за такава стръв.

Пичай разделяше клиентите на майка си на две категории — господари и роби. Онова, което той намираше за особено и което даваше основание за сериозни съмнения в нормалността на фарангите, бе фактът, че майка му никога не изневеряваше на непреклонното си безразличие. Белият господар, който търсеше начин да я защити и покори (за да получи от нея уверения, че благодарение на него тя вече е спасена), получаваше от нея същия комплект изпълнявани по къс списък стенания и пъшкане, както и Белият роб, който декларираше, че е спасен, когато тя му позволише — и то в буквалния смисъл на думата — да ѝ оближе задника.

С подобряването на английския си тя можеше да съобщава на Пичай квинтесенцията в любовния брътвеж на клиентите си. Да търсиш нирвана в нечий skut... може ли да съществува по-голяма глупост от тази? За Пичай най-ужасното бе, че тези духовни джуджета бяха на път да завладеят света. И според мен точно това жестоко разочарование го бе тласнало към Пътя. Той винаги бе демонстрирал благородната си готовност да предприема действия дори въз основа на най-горчивите си преживявания и за разлика от мен, не се бе страхувал да разреже оковите си, след като бе разбрал същността им. А може би не ме бе обичал толкова, колкото го обичах аз?

11.

Не ме питайте кога за пръв път прозрях очевидното. Но ето ме пак в Сухумвит, този път в интернет кафе, след като съм въвел „Брадли/нефрит“ в търсачката на Алта Виста. Уебсайтът се казва „Прозорец на Фатима и Бил към нефрита“ и представлява черен фон с бял текст и бижу от нефрит, бавно въртящо се в овал в центъра на екрана. Някой си Бил Брадли признаваше, че бил собственик на сайта.

Самият артефакт е параболичен фалос, който сияе отвътре с мека златистозеленикава светлина, перфектно балансирано в пропорциите си изваяние, издигащо се от груб камък и елегантно заострено до достигането на гладко шлифована глава. На уебстраницата на Брадли няма нищо повече, освен имейл адрес и кратък текст, възхваляващ мистичните свойства на нефрита. Същият текст е изписан и на тай, над текста на английски.

Истината е, че това е възможно най-прекрасният penis, който съм виждал, било то от камък или плът. Признавам в себе си, че този Брадли е успял да ме заинтригува. Нефритът е възможно най-одухотвореният от камъните. Когато е правилно обработен и добре шлифован, той излъчва мистично сияние, което като че ли се разлива от сърцевината му и е ехо на нирваната. Как е възможно един американски морски пехотинец да разбере подобно нещо? Истинските любители на нефрита по правило са китайци.

Откриването на интернет доставчика, предоставил на Брадли място, за да публикува своята уебстраница, не се оказва проблем — офисът му е в другия край на града, на Каошан Роуд — но в момента е три минути преди полунощ в деня на смъртта на Пичай и изпитвам непреодолима нужда да се омешам с хора. На тясната сой пред интернет кафето гледачки на таро седят, кръстосали крака пред картите, изтеглени от техните клиенти — по правило разтревожени момичета, които по някаква причина са решили, че тази нощ нямат късмет. Промушвам се ловко покрай тях към Нана Плаза, която е трансформирана. Не мога да повярвам, че Брадли не е бил редовен

посетител тук — а би ли могъл някой да забрави човек с неговото телосложение?

— Симпатични господине, искам да дойда с вааааас — провиква се момиче в черно бюстие, надвесено през палисадата на първия бар, когато завивам в затворения площад Нана откъм Сой 4.

Площадът гъмжи от бели мъже и смугли момичета. Австралийци с шкембета, толкова грамадни, сякаш всеки момент ще родят, стоят ухилени до уши, прегърнали момичета, не по-големи от краката им. Американци си припомнят на висок глас преживяното предната нощ, германци не спират да повтарят своето „Ja, ja“, а холандци невъзмутимо щъкат насам-натам, сякаш са се родили тук. Естествено има и много източноевропейци, както и руснаци — Сибир е точно на север от моята страна и изобщо след падането на СССР има постоянен поток от мъже и жени с бледи кожи и здрави навици към запои с водка. Мъжете са дошли да купуват, жените — да продават.

— Не харесва работи тук, но мой татко катастрофира с кола и трябва прати пари — обяснява едно момиче на някакъв висок костелив англичанин.

— Оу, но това е ужасно — отговаря той и я потупва по задника.

Атмосферата е нещо средно между фестивал и ловна хижа. Настъпил е онзи час на нощта, когато момичетата влагат допълнителни усилия предвид полицейския час, настъпващ в два след полунощ, когато ще дойдат полицаите, за да затворят всички заведения, така че мъжете усещат нарастването на напрежението, точно както дивите животни усещат душещия наоколо лъв. Всички пият леденостудена бира „Сингха“ или „Клостер“ направо от бутилката, а накъдето и да погледнеш, погледът ти опира в телевизионни монитори. От голяма част от тях крещят тирантите на Лари Кинг. Дори човекът, дето продава на сергия пържени скакалци, недалеч от храма на Буда, има ТВ монитор, на който показва архивни кадри от стари двубои на Мохамед Али и сцени от обсадата на Сталинград. Все пак на повечето екрани върви мач на „Манчестър Юнайтед“ срещу „Лийдс“ в разнороден музикален съпровод, изригван от хиляди тонколони под формата на тътен.

Промушвам се между няколко възбудени италианци, за да изкача стъпалата към второто ниво, което представлява подредени във формата на подкова „гоу-гоу“ барове, гледащи отвисоко към

вътрешния площад. Докато минавам покрай витрините на баровете, завесите им се дръпват, за да разкрият голи или полуголи момичета, танцуващи на издигнати платформи под звуците на тайландски поп. Други момичета, само по бикини, се опитват да ме издърпат в баровете, но аз съм насочил вниманието си към „Карусел“ — едно от най-големите заведения.

Там са монтирани две въртящи се платформи и всички танцуващи на тях момичета са чисто голи. Пред един от баровете за правостоящи някакъв фаранг спори с момиче в традиционен таиски костюм.

— Казва ти, аз уморена, няма сила прави „бум-бум“.

Мъжът ме поглежда под око, после връща вниманието си към момичето.

— И мога ли да науча защо си толкова изморена точно тази нощ?
— Акцентът му е швейцарско-германски. Мъжът поклаща глава и продължава с риторичен въпрос към себе си: — Защо ли се измъчвам с такива въпроси?

Поръчвам си бира и наблюдавам момичето, което прави намусена физиономия. Мършаво и дребничко, то е някъде към двайсет и четирите, макар на фаранга сигурно да изглежда на шестнайсет. Тя улавя погледа ми и свива едва забележимо рамене: фарангите никога не могат да разберат нищо.

— Може би се е грижила за детето си цяла нощ — предлагам възможно обяснение. Бар момичетата едва ли се скапват от умора след двайсетминутен секс с клиент.

Погледът на фаранга просветва:

— Имаш дете? — И към мен: — Не ми го каза.

Само не ме питайте защо, но почти всички момичета имат по едно дете още на осемнайсетгодишна възраст.

— Разбира се, че имам детенце.

Наблюдавам швейцареца. Може би е извел момичето преди няколко дни, всъщност нощи, сигурно я е изучава между другото... и ето, сега вече не може да се раздели с нея. До момента пресмятанията му сигурно са се въртели около практическите аспекти, свързани с отвеждането ѝ в Швейцария: струва ли си завистта на приятелите, ако трябва да се справя с гнева на майка си; заслужава ли си насладата да разполага с тялото ѝ всяка нощ, ако трябва да си навлича социални

проблеми. И какво да прави с маниерите ѝ на масата? Та тя сигурно ще седи на стола по турски и вероятно ще яде, използвайки комбинация от вилица, лъжица и пръсти.

В момента, в който тя извърща лице от мен, се усмихвам. Повечето от момичетата непрекъснато се борят с гъстите си черни коси. Обикновено ги връзват на опашка, а голяма част от тях са възприели практиката да откъсват гумените пръстени на презервативите и да ги използват като ластици с повишена издръжливост и това момиче е направило точно същото. Не, този номер едва ли ще бъде оценен по достойнство край масите по приемите в Цюрих.

Сега швейцарецът трябва да вкара в уравнението и съществуването на дете. Но може би детето няма да дойде с нея?

— Колко е голямо? Момче или момиче?

— Момче, на шест. — Тя гордо се усмихва.

Швейцарецът ме изглежда с подозрение.

— Познавате ли това момиче?

— За пръв път я виждам.

Швейцарецът гони четиридесетте, започва да оплешивява и му личи, че е наранен. Лицето му носи всички белези на скорошно разочарование. Защо е дошъл в Банкок? Да си докаже, че не е загубил мъжествеността си? Заради простотата в намирането на платена плът? Днес, сигурно по-малко от седмица след слизането от самолета, той вече планира връзка много по-сложна от всичко, предприемано от него досега.

— Поне ми позволи да ти платя глобата и да те изведе на вечеря — моли се той на момичето. — Искам да си поговорим. Искам да науча нещо.

— Какво искаш да научиш?

Той я разглежда и мига замислено зад дебелия лещи на очилата си.

— Искам да разбера защо не спирам да си мисля за теб през последните четиридесет и осем часа.

Лицето на момичето просветлява.

— Мислил за мен? Аз също мислила за теб.

Добре играе ролята си. Все пак с известна лоялност отчитам, че Нонг би използвала подобен момент много по-ефективно. Майка ми

все още има способността да излъчва внезапна топлина. Освен това тя никога нямаше да допусне да стане толкова кльощава, колкото е това момиче, което изглежда като жертва на яа-баа, да не говорим, че едва ли щеше да бъде толкова несхватлива да не забележи чак досега възможността за задгранично пътуване.

Кимвам на мъжа окуражително. Желаяш я, ами тя е в ръцете ти. Може ли някой да иска нещо повече от живота?

Изваждам снимка на Бродли от джоба си и ставам свидетел на обяснението на мама-сан, която информира швейцареца колко трябва да плати за бирата и момичето.

— Странно е, че наричат това глоба — споделя той с мен. — Сякаш човек върши нещо нередно.

После плаща, а мама-сан взема банкнотата от петстотин бата и погалва с нея за късмет всички момичета. Кимвам на мама-сан, за да ѝ покажа, че искам да говоря с нея. Тя поглежда снимката. Не е човек, когото може лесно да забрави: огромен, чернокож, с обръсната глава, правилни черти, красива уста и ослепителна усмивка. Американец, не африканец. Не, не го е виждала, сигурна е, че е щяла да го запомни, но от друга страна, работи тук не чак толкова отдавна.

Това започва да ми изглежда като потенциален проблем. Бродли е живял в Банкок пет години и несъмнено е установил отдавна личните си отношения с жените. Изненадващо е колко бързо мъжете се насищат на Нана. А момичетата идват и си отиват.

И все пак упорито опитвам всичките барове, като показвам снимката на Бродли на по-старите мама-сан, защото при тях вероятността да са тук по-отдавна е по-голяма. Обаче никой не разпознава Бродли и когато се връщам в „Карусел“, вече съм изморен. Необятният бар е претъпкан с обичайната смес от белокожи и азиатки. На ТВ монитор върху закрепена за стената конзола две бели жени обслужват гигантски черен фалос. На голям екран, покриващ цяла стена, „Манчестър Юнайтед“ се бори срещу „Реал Мадрид“. Момичетата без клиент наблюдават мача. Чуват се одобрителни женски викове, когато Дейвид Бекъм бележи от невъзможен ъгъл за втори път в интервал от пет минути.

Мъжете обаче гледат шоупрограмата на най-голямата от въртящите се платформи, където жена малко над четиридесетте, гола, с изключение на каубойските си ботуши, лежи на пода и изстрелва

стрелички за дартс през втъкната във влагалището ѝ алуминиева тръба. Клиенти вдигат надуты балончета пред нея и тя рядко ги пропуска. Казва се Кет и е приятелка на майка ми, живееше с нас, когато бях малък. Номерът ѝ приключва и тя тръгва на обиколка из бара, все така гола, и поднася за бакшиш каубойската си шапка. Когато стига до мен, шапката вече е пълна с банкноти от по двајсет, петдесет и сто бата. Хвърлям петдесетачка и питам:

— Мога ли да поговоря с теб в гримьорната?

Тя ми се усмихва.

— Имам още едно представление в „Холивуд“ след двајсет минути. Така че ела в гримьорната веднага след като свърша тук.

Проследявам я с поглед, докато приключва обиколката с достойнство, сякаш се е занимавала с нещо общественополезно от рода на мозъчна хирургия или... опазване на закона. Веднага след като се прибира през служебния изход, я последвам, като си пробивам път през тълпа голи жени, приготвящи се да излязат на сцената. Когато се добирам до гримьорната, Кет вече е обула джинси, облякла е тениска и дори е метнала на гърба си малка раничка — с все същото професионално изражение.

— Как е майка ти? Все се каня да я посетя, но Петчабун е наистина далеко.

— На пет горещи часа в автобуса. Дори аз не ходя толкова често, колкото би трябвало. — Изваждам снимката на Брадли от джоба си и ѝ я показвам. Сигурен съм, че забелязвам трепване на лицето ѝ, но миг по-късно върху него отново се е наместило професионалното изражение. — Познаваш ли го?

Тя присвива устни, после поклаща глава.

— Не. Сигурна съм, че щях да запомня такова лице.

Прибирам снимката в джоба си.

— Същото казват всички, където и да отида.

— Какво се е случило, да не е убил някого?

— По-скоро обратното.

Лицето ѝ се стяга.

— А!... Американец ли е?

— Морски пехотинец.

— Значи ФБР ще залее града. А ти ще можеш да си седиш кротко и да ги изчакаш да ти свършат работата.

— Само че те ще работят заедно с мен. Понеже нямат никакво право да извършват следствени действия в Тайланд.

— Ха, без малко да ме излъжеш. Мислех, че Америка купи страната ни още преди години, на просто никой досега не ни го е съобщил. Сончай, трябва да ме извиниш, но в „Холивуд“ ме чакат славата и парите.

Последвам я на излизане от гримьорната и тръгваме заедно по претъпкан с дупета и цици коридор. Излизам след нея от бара на терасата и я викам. Тя се обръща с гримаса. Чертите ѝ се втвърдяват, но все пак бърка в черната си раничка и изважда картичка. Без да ме поглежда, написва на нея адрес и ми я връчва. Сега вече се усмихва.

— Живея много далеч отгук — наемите в града направо ме убиват. — И без да обяснява повече, бързо се отдалечава.

Картичката е написана на английски и тай:

„Кет Шоу Ентърпрайз“
Частни забавления
Сценични изпълнения
Кабаре програми

Има и телефонен номер с код в началото, който издава, че е на агента ѝ. Виждам и адреса на уебстраницата ѝ. Самият ѝ адрес е надраскан на гърба и издава, че живее в много далечно предградие, за което може да се спори дали изобщо е в чертите на Крун Теп.

Тръгвам по балкона, който обикаля над вътрешния площад. Барът в ъгъла е за транссексуални, които искат да се покажат пред публика на масата с огледалата. Улавям за миг издължена женствена шия, меко одухотворено кръгло лице и зъл, раздразнен поглед, докато минавам край тях и слизам надолу по стълбището за площада. На пътя ми са изпречени толкова много полуголи тела — белокожи мъжки и кафяви женски — че едва си пробивам път.

— Здравсти, скъпи, как си? Самотен ли си? — Това е един от транссексуалните, с едри гърди и капризно нацупени устни.

Поклащам глава.

Самотен? За нещастие, това състояние е неизлечимо. Минавам през последните плувнали в пот тениски, озовавам се на улицата и с

умора обмислям онова, което ме чака. Нана Плаза е само едно от семенцата в средата на мангото — във всички посоки има хиляди подобни барове в страничните сой и запустелите паркинги, особено от другата страна на Сухумвит чак до Асок, което означава една спирка на скоростния влак или около пет акра кафява плът, предоставена за вземане под наем от подобно количество бяла. Среща на Изтока със Запада. Мога ли да се отнасям с неодобрение, след като дължа собственото си съществуване на подобен съюз?

Вече е 1:45 след полунощ, горещо е и е задушно. С примирение изваждам едната таблетка яа-баа от джоба си. Малко съм позанемарил връзките си с пазара, но доколкото си спомням, синята се взема с хероин, което води до състояние на приятна еуфория. Аленочервените са смесени с тор и ти дават мощен заряд от енергия, но на цената на известно откачане, последвано от жесток махмурлук на следващия ден.

Връщам се на площада, за да си поръчам бутилка „Сингха“, с която изпивам хапчето. Естествено, то е аленочервено. Нощта е едва в началото си.

12.

Те дойдоха от север и юг, изток и запад. Крун Теп беше не само най-големият град — до неотдавна той беше единственият ни съвременен град. Те дойдоха от равнини и планини. Повечето бяха етнически таи, но сред тях имаше туземци от севера, мюсюлмани от юга, вмъкнали се от Камбоджа кхмери, а значителен брой си бяха просто бирманци, живели дотогава безметежно по границата. Но всички те бяха част от най-голямата диаспора в историята — миграцията на половин Азия от селото към града — и всичко това ставаше в ускоряващо се темпо през последната третина на двайсети век. Мъже с железни мускули и упорития героизъм от ежедневното полагане на изнурителен немеханизиран земеделски труд, жени с измъчени от непрестанна бременност тела — те притежаваха в пълна степен смелостта, ентузиазма, наивността, надеждата и отчаянието, необходими, за да оцелееш в големия град. Единственото, за което не бяха помислили, бе времето, но за него те се досещаха само по цикличните промени в природата. Садистичната вивисекция на живота в часове, минути и секунди беше едно от изпитанията, с които земята никога не ги беше наказвала. Срокове? Това бе един нов източник на тревоги. Стрес? Градската му версия бе странна, чужда, коварна и той бе нещо, с което те не знаеха как да се справят. Дошло бе времето на отровата яа-баа.

Риболовната индустрия се предаде първа. Въпросът вече не беше да докараш рибата за рибния пазар, така че хората да дойдат, да си я купят и да я отнесат у дома си, за да бъде сготвена. Не, в наши дни борбата да вкараш рибата в мрежата бе само първата стъпка в един полупромишлен процес, в който от критично значение бе да се съвместят във времето замразяване, пакетиране и транспортиране, а най-голямата печалба идваше от живата риба след пренасянето ѝ със самолет до ресторанти в Япония и Хонконг, Ванкувър и Сан Франциско. Задачата да се почистят люспите на рибата за нуждите на местните ресторанти бе друга от особено стресиращите задачи, която

трябваше да приключи в интервала между един и пет часа през нощта, точно когато жизненият ти цикъл подсказва, че е време да спиш. И тази задача не можеше да се свърши без яа-баа.

След това идваше ред на шофьорите. Смелият нов свят изискваше шофиране без прекъсване, надлъж и нашир, с Банкок в центъра, но понякога се налагаха безкрайни пътувания на юг, през границата и още по-нататък през Малайзия, чак до Куала Лумпур — пътешествие на повече от хиляда мили. Никой и не помисляше да го направи без яа-баа. Дори строителните работници усещаха предизвикателството. И проблемът бе не в тежката работа, а в напрежението, сроковете, неумолимата тежест на парите, стоварена върху всички проекти, означаваща нощен труд, опасност на всички нива, заварки с газ през нощта на трийсетия етаж на нов офис или многоетажен жилищен блок. Охраната на труда беше примитивна и незадължителна, така че за да оживееш, се налагаше да останеш буден.

Последваха другите промишлености. Бар момичета, чиято работа бе да танцуват от осем вечерта до малките часове на нощта, полицаи на нощна смяна, студенти, чийто единствен шанс да вземат изпита бе да четат до късно нощем — този вид стрес бе чужд на таите и изискваше използването на химия.

Прогресът бе започнал да налага сурова цена — застрашително увеличаване на броя на необяснимите убийства. В Крун Теп група строителни работници бяха атакували и обезобразили невинни минувачи в пристъп на бяс. Далеч на североизток пристрастен монах бе нападнал, изнасил и убил туристка. Шофьори на тирове бяха завъртели волана към пешеходци, бяха ги изхвърлили в канавката и бяха загинали заедно с тях.

Официалната статистика сочеше един милион пристрастени към наркотика, но предполагам, че реалните числа би следвало да са два пъти по-големи. Много работодатели съвсем откровено признаваха, че им се налагало да закупуват яа-баа по цени на едро, за да раздадат на работниците си, които не били в състояние да си позволят цените на дребно, а не можели да работят, без да вземат яа-баа.

Яа-баа означава „луд наркотик“ и се използва по отношение на метамфетамин, получаван от ефедрин. Той прониква в кръвта мигновено и атакува продълговатия мозък. Когато се пуши, ефектът е дори още по-могъщ и често е свързан с прибегване до насилие.

Яа-баа е много по-лесен за производство от хероина например и дори един аматьор може да изучи химията му за по-малко от час. Само за ден той може да се научи как да произвежда стотици хиляди хапчета на ден, използвайки специална преса. Това обикновено се прави в мобилна лаборатория. Единственото, което му трябва, е ефедринът, а той на свой ред се внася контрабандно от Лаос, Бирма или Камбоджа. Имате ли частна армия, която постоянно се нуждае от средства за съществуването си? Хун Ша има, той е господарят на Юнайтед Ва. Такава армия има и Червения Ва. Даже официалната бирманска армия е в състояние на постоянна нужда. Ето какво трябва да направите в този случай. Построявате фабрика за яа-баа на самата граница с Тайланд, охранявате я със своята войска — повечето от войниците вече са пристрастени към наркотика — набирате работници за нея сред необразованите селяни и туземци, обучавате ги да дърпат ръчки и да натискат бутони и — ето, тук идва ред на деликатната част — намирате нужните връзки в Тайланд, чиято задача е да се погрижат за пласирането.

Което обяснява защо танцувам в клуб в Пат Пон в 3:29 посред нощ.

Това е най-благопристойният от всичките ни квартали на червените фенери, където навремето майка ми работеше по баровете и сменяше работодателите според късмета си да намери клиент, като контактуваше или с боса и мама-сан, или с никого, когато го правеше от скука. Чувствах се тук като у дома си, което може би обясняваше защо търся утеха тук, както бях правил като малък. Тогава идвах често в началото на вечерта, когато тя се преобличаше в един от отвратителните си костюми на бар дама (най-много я харесвах по джинси и тениска, в които изглеждаше млада и секси). А понякога идвах и в малките часове на утринта, защото не можех да заспя, преследван от духовете. Вземах мототакси, което ме носеше като вихрушка през целия град. Ако Нонг беше заета с клиент, мама-сан ми намираще място, където да я изчакам седнал, и ми предлагаше храна и бира.

Полицията беше затворила пазара, баровете и клубовете още преди час и половина, но улицата ме познаваше от едно време. По някакъв начин вече се бе разчуло, че Пичай е мъртъв, в резултат на което отново се чувствах като хлапе. За мен полагаха майчински грижи

стотици курви. Но това си имаше цена, разбира се. Налагаше се да танцувам.

„Сончай, Сончай, Сончай.“ Ръкопляскаха ритмично и настойчиво и ми сочеха сцената с брадичките си. Това бях правил някога, за да си заработя вечерята. Ден след ден бях наблюдавал внимателно майка ми да отработва еротичните движения с ханша и въртенето на цици под съпровода на дискомузика, без тя да разбере колко добре съм усвоил техниката, докато не бе дошла една вечер порано и не ме бе видяла самичък на сцената — танцуващо дванайсетгодишно хлапе, момче курва.

Е, налага се да призная, че вече съм в напреднала фаза. Яа-баа е изпържил мозъка ми, а следва да си призная още за бирата и ганджата. Мама-сан завърта потенциометъра на усилвателя, музиката започва да гърми и аз танцувам „блу стрийк“. Танцувам като леко момиче. Танцувам като Нонг богинята, Нонг курвата. По-добър съм от Джагър в най-добрата му форма, по-добър съм от Траволта, може би дори съм по-добър и от самата Нонг. Мама-сан пуска парчето на Тина Търнър „Най-добрият“ и всички закрепцят „Сончай, Сончай, Сончай...“. Момичетата, вече по джинси и тениски и готови да си тръгнат за дома, викат оглушително и ме подканят с ръкопляскания да потъна в забвението, което съм търсил цялата нощ.

Пичай.

Никой не помни Брадли или ако някоя го помни, то аз не помня да са си го спомняли. Както и да е, надрусан съм до вцепенение.

13.

Излишно е да обяснявам, че яа-баа си беше голяма издънка, така че се озовавам на Каошан Роуд някъде към осем и половина на следващия ден, без да съм мигвал. Седя в кафето срещу офиса на интернет доставчика, пия от тъмната течност, неразредена с мляко и неподсладена със захар, и превъртам калейдоскопичната лента на събитията от предната нощ в съзнанието си. Помня ясно, че разговарях с петстотин жени, нито една от които не познаваше Брадли. С огромно притеснение си спомням и танцуването ми в Пат Пон. Макар вече да не е нощ и слънцето да прежурия, нощта някак се възпроизвежда в главата ми. Улицата е пълна с бледокожи чужденци.

Тук нещата изглеждат доста по-различно от Сухумвит. Всъщност мястото е толкова необичайно, че изобщо не подхожда за Крун Теп. Дори таите идват тук като туристи — да позяпат и да поклатят глави.

Фарангите тук често се движат на двойки, момчета и момичета, и са доста по-млади в сравнение с клиентелата от места като Нана Плаза — това са предимно деца в така наречената „свободна“ година между училището и университета или университета и реалността.

Каошан предлага най-евтините жилища в града — леглата в общежитията се дават срещу няколко долара на нощ, но условията са такива, че дори аз ги намирам за ужасни. Тук усещането за купон-купон-купон никога не изчезва, дори в ранна утрин. Всъщност улицата е оформена от сергии, предлагащи пиратски дивидита, видеокасети, компактдискове и туристически пътеводители за Югоизточна Азия, други сергии с готова храна, следващи — за сандали, сергии за тениски и най-сетне сергии, на които има всякакви боклуци. Между сергиите и кафетата почти няма място за минаване, така че туристи с огромни раници се извиват, за да се промъкнат, току-що пристигнали с някой нощен полет от Европа или Америка и вече тръгнали да търсят възможно най-евтиното жилище, за да спестят за по-дълъг престой, някои дори с намерение да изкарат тук година. Помните ли сцените от Китайския град във филма „Блейд рънър“? Моят народ бързо се научи

да прави маски от Бали, скулптури от Камбоджа, кукли от Бирма, батика^[1] от Индонезия и дори... диджиридо^[2] от Австралия. Тук можеш да обмениш валута, да си направиш пиърсинг, да посвириш на барабани бонго, да погледаш видео или да си провериш електронната поща. Нищо общо с Тайланд.

Един чернокож, държащ да се слее с тълпата, би постъпил много умно, ако избере за целта Каошан Роуд.

В този миг се появява тайландец на мотоциклет и отключва офиса на интернет доставчика. Давам му няколко минути, преди да пресека улицата.

Мъжът е някъде към трийсетте, явно от поколението на изобретателните, отворени към света тайландци, прозрели възможностите, предлагани от интернет технологията. Поглежда ме за миг и веднага му става ясно, че съм полицаи. Показвам му снимката на Брадли.

Мъжът го разпознава моментално и ме повежда на горния етаж — там машините по паянтовите маси бръмчат тихо и равномерно. Всеки, наемащ някакви интернет услуги, е длъжен да попълни формуляр, отпечатан от правителството, в съответствие с изискванията на Закона за телекомуникациите, така че без много да говори, мъжът изважда папка от един от шкафовете и бързо открива в нея формуляра на Брадли. Той е на тай и по-голямата част от информацията, попълнена от Брадли, също е на тай.

— Помогнал си му да го попълни?

— Не, той го взе и после го донесе попълнен.

— Говореше ли тай?

— Съвсем малко. Не мисля, че би могъл да пише на тай.

— Сам ли беше?

— Идвал е тук само два пъти: първия — да вземе формуляра, втория — да го донесе. И двата пъти беше сам. — Той се поколебава. Окуражавам го да продължи с кимване. — Мисля обаче, че го видях веднъж да се разхожда по улицата. Малко е трудно да не го забележиш. Беше с жена. — Отново кимвам. — Искам да кажа... жена и половина. Отначало ми се стори, че е афроамериканка като него, после видях, че има очи като нашите, че кожата ѝ е по-скоро кафява, отколкото черна, и че косата ѝ е практически права, макар малко да я бе накъдрила. Висока, много по-висока от повечето таи, но не чак толкова колкото

него, разбира се. Стигаше до рамото му. — Мъжът се усмихна. — Аз стигам само до гърдите му.

— Как изглеждаше косата ѝ?

— Боядисана в различни цветове... зелено, оранжево, разбирате. Но направена с вкус. Изобщо, двамата се разхождаха, без да бързат, сякаш бяха на модно шоу. Тя беше страхотно секси... а бе като извадена от филм. Всички се извъръщаха да ги гледат и според мен си мислеха, че са филмови звезди, пристигнали от Америка. На нея вниманието ѝ допаднаше.

— А той?

— Според мен той беше сериозен мъж. Сериозен американец, нали се сещате? Тя беше по-фриволна. Но, както казах, видях ги само веднъж, при това от разстояние, и може да не е бил той. Вярвам обаче, че не бъркам, понеже няма много като него в Крун Теп.

Това е първата ми истинска следа и искам по някакъв начин да възнаградя този човек. Записвам си адреса на Бродли, така както го е попълнил на тай във формуляра, и казвам:

— Виж, рано или късно тук ще дойдат агенти на ФБР, ще поискат да видят този формуляр и ще започнат да задават горе-долу моите въпроси.

— И?

— Тук те нямат никаква власт. Не си длъжен да им казваш нищо.

— Какво искаш да направя?

Усмихвам се.

— Ако бях на твое място, щях да се оставя да ме подкупят.

Мъжът кима. Предложението ми не го изненадва ни най-малко.

— И коя цена би била добра?

Замислям се. Голям привърженик съм на преразпределението на глобалното богатство в посока от Запад към Изток.

— Ако бях на твое място, щях да издържа на изкушението до хиляда долара.

Той бързо пресмята наум: четиридесет и пет хиляди бата... е, не е състояние, но щом падат от небето... Затова събира длани пред челото си и прави вай.

— Благодаря, детектив.

— Няма защо. А ако някога пак видиш онази жена, обади ми се.

Излизам на улицата и за миг ми прималява. Метът е изсмукал всички хранителни вещества от клетките ми и организмът ми заплашва да сдаде. Мозъкът ми пулсира с бесния ритъм на музиката от близкия музикален магазин и съм на път да повърна. Когато откривам тясната сой, където би следвало да е апартаментът на Бродли, светът започва застрашително да се накланя под ъгъл от трийсет градуса.

[1] Метод за боядисване на памучна тъкан, при който местата, които трябва да останат неоцветени, се намазват предварително с восък. — Б.пр. ↑

[2] Дълга дървена тръба, използвана от австралийските аборигени като музикален инструмент. — Б.пр. ↑

14.

За моя изненада адресът на Бродли се оказва не на апартамент, а на стара къща от тик върху колове. Събувам си обувките, изкачвам водещото до главния вход дървено стълбище и разглеждам месинговата топка на звънеца. Тя е стара и както казах, от месинг — определено поне на седемдесет години. Под нея виждам името, също на месингова табелка: Уилям Бродли.

Изчаквам пет минути, преди да дръпна топката отново. Струва ми се, че чувам вътре шляпане на боси крака по тикови дъски, но не съм сигурен, заради шума от уличния трафик в далечината и непрестанното „дум-дум-дум“ от тонколониите по Каошан Роуд. Опитвам пак. На третото дръпване осъзнавам, че през отвореното прозорче със страхливия поглед на неизлечимо лукав човек ме разглежда жена към шейсетте. Възнаграждавам я с най-милата си усмивка.

— Дали кун Бродли си е вкъщи? — Тя ме гледа безизразно. — Аз съм полицай. — Бъркам за картата си и ѝ я показвам, макар да знам, че вероятно е неграмотна. Но понеже продължава да ме оглежда, опитвам: — Майко, нося заплатата ти за миналата седмица.

На лицето ѝ изпълзва усмивка — наивна, селска, радостна. Розовият език и венците контрастират с ебонитовото черно на няколкото изгнили зъба в устата ѝ. Този дом е толкова аристократичен, че в него може да се открие автентична баба с автентичен навик да дъвче бетел. Лицето ѝ се скрива и с изненадваща скорост входната врата се отваря. Сега виждам, че е висока към метър и петдесет, а дългата ѝ черна коса — без нито един сив косъм — е събрана в плитка и стига до кръста ѝ. Жената е по саронг и кремава блузка, а на шията ѝ на златна верижка виси в позлатен медальон образът на предишния крал на Тайланд. Тя събира длани и прави дълбок вай. След като вече е решила, че може да ми се довери, нова усмивка разкрива недокоснатата душа зад очите ѝ.

Докато влизам, тя се накланя над парапета на стълбището и изплюва струя канеленочервена течност, която улучва определена цел долу на земята.

— Напомни ми, майко, колко ти плащахме всяка седмица?

— Четиристотин и петдесет бата.

— Извинявам се за закъснението — казвам и вадя навитите на ролка банкноти от джоба си.

— Няма нищо, денят за плащане е днес.

— Кога идваха последния път?

— Преди два дни. Но тя е идвала и след това, защото си е взела нещата. Трябва да е било вчера, когато бях при дъщеря ми в Након Саван.

— Вчера ли беше почивният ти ден?

— Да.

— Тук ли спиш?

— Да.

Клякам, за да не стърча над нея. Тя веднага също кляка, за да не бъдат очите ѝ над моите. Изваждам снимката на Брадли.

— Това е кун Брадли, нали? — Тя енергично кима. — Съжالياвам, че нямам с мен снимка на мадам Брадли. Ти имаш ли? — Тя поклаща глава отрицателно. — Можеш ли да ми я опишеш? — Въпросът ми събужда в очите ѝ моментно съмнение, но тя явно веднага решава, че съм добър човек и че вярата в мен не може да бъде разколебана от няколко странни въпроса.

— Висока... о, много висока. Никога не съм виждала толкова висока жена.

— Висока колкото него?

— Колкото него? Никой не е висок колкото него. Той е гигант.

— Кой ти нареждаше?

— Тя.

— Тя говореше ли тай като мен и теб? — Въпросът ми я обърква. — Фаранг ли е тя, или не?

— Не, не е фаранг. Тя е таи, говори също като нас. Първо си мислех, че е африканка... — Жената прави жест около главата си, описвайки голяма коса, и вдига ръка, за да покаже височината ѝ, — но е таи.

— Как се обръщаше към нея?

— Мадам Бродли.

Глупав въпрос.

— Майко, искам да поогледам, става ли?

Тя свива рамене. Как ли би могла да ме спре? Хвърлям око към голямата стая, която заема целия долен етаж. Забелязвам двете колони от тик, разположени на равно разстояние от стените. Дюшетето е от тесни, добре излъскани дъски — дори повече, отколкото е нормално за тези къщи — и отразява светлината с меко сияние. По пода артистично са разхвърляни възглавници в ярки цветове. Калъфките на възглавниците са копринени, в електрически нюанси на зеленото, оранжевото и пурпурното, което контрастира изящно със старото дърво на стените и пода. Ламперията е орнаментирана в златни листа и среднощно синьо. Ниската масичка от тиково дърво е дълга три метра и е специално конструирана да предостави скрито пространство за краката и ходилата. Застлана е с домашнотъкана синя покривка и върху нея са сложени ратанови салфетници с подредени в тях жълти домашнотъкани салфетки, керамични чинии и купи със сиво-зелена глазура и ароматични свещи в черупки от кокосов орех.

Не съм експерт по американските военни, но осъзнавам, че това не е типичният дом, който един американски морски пехотинец ще изгаря от нетърпение да покаже на аверите си. Изборът да живееш в къща от тик е ексцентричен даже по таиските стандарти. Те по принцип са обитавани от чешити чужденци или таи, както и от всякакви артистични натури, прекарващи значителна част от живота си в места като Париж или Ню Йорк. Вглеждам се малко по-внимателно и забелязвам така модерните напоследък големи лакирани кошници. Обръщам внимание и на футоните, които без изключение са в златна коприна — запазена марка на „Хомапастър Корпорейшън“, която изнася само за кралски особи и милиардери. В скоби по стените са поставени безценни антики — делви за вода стил „кенди“, урни мощехранителници с дръжки от лотосов цвят, керамични буркани за лекарства. Всичко е таиско, всичко е чуждо. Цялата тази стая просто плаче да бъде фотографирана от фаранги.

За да попадна на следващия етаж, трябва да изляза и да се върна на външното стълбище. Вратата за втория етаж е заключена и се налага да сляза долу и да открия старата жена.

— Майко, забравил съм си ключа. Може ли да използвам твоя?

Тя бърка под полата си и за миг зървам съвременен колан за пари от типа, предпочитан от туристи, дето обикалят света само с една раница на гърба. Изважда голям месингов ключ и ми го подава. Връщам се горе, отключвам с грамадния ключ и с облекчение влизам в прохладата на старата къща.

15.

Наклонените ребра на капациите по прозорците (стъкла няма) позволяват на въздуха да циркулира, а стените от тик са добър изолатор. Тъмно е, ако се изключи светлият правоъгълник на вратата. Намирам ключа за осветлението и я затварям. Светлината сякаш няма определен източник и е насочена нагоре зад панел от тик, минаващ под тавана по дължината на коридора, в който се намирам.

По стените висят шест етюда на едно и също женско лице с размер трийсет на четиридесет и пет сантиметра — идентични са, с изключение на цветовете, и повтарят стила на знаменитите портрети на Анди Уорхол на Мерилин Монро. Жената определено е наполовина таи, наполовина негърка, което ѝ отрежда специална категория в моето феодално общество. Ако е над трийсетте, значи трябва да е била родена в края на шейсетте или началото на седемдесетте, когато градът е бил зает от американски военнорслужещи в отпуск от частите си във Виетнам. Общозвестно е, че Америка беше изпратила на война непропорционално голям брой афроамериканци и много от отрочетата им от женски пол сега работят по баровете на Банкок. Народът ми — а това е народ на расисти — ги изтласква към периферията на обществения живот и съдбата им по правило не е лека. Отварям вратата към спалнята и там преклонението се превръща в идея фикс.

Жената е навсякъде — маслени бои, акварели, черно-бяла художествена фотография, цветни снимки, понякога в цял ръст, друг път — в портретен формат. Точно срещу леглото е окачен актов портрет в маслени бои, изработен с много вкус: тазът ѝ е обърнат леко настрани, не се вижда нищо от окосмението, перфектни шоколадовокафяви гърди с черни ареоли и зърна, дълга изящна шия, артистично разрошена многоцветна коса, която изобщо не е на африканка — струва ми се, че измита, без боя и къдри, косата ще бъде права и черна. Някак съвсем естествено погледът на наблюдаващия се отклонява не към лицето, а към малкото нефритово топче, промушено от къса златна карфица, пронизваща диагонално пъпа в две точки.

Сядам несъзнателно на леглото, хипнотизиран от изключителната красота на тази жена, от дългите ѝ добре оформени крака, високото дупе, елегантните ръце, фините длани, обърнати нагоре в стила на таиска танцьорка, приканващия поглед в издължените очи, леко хлътналите бузи, иронично усмихващите се — може би заради голотата ѝ — пълни устни, дългия прав нос, вероятно дошъл от някои бял в родословното ѝ дърво. Слагам ръце зад тила си и се излягам на леглото, замислен за Бродли.

Опитвам си да си представя един мъж, превъзхождащ останалите мъже, завършен атлет и войник, чист африканец, хетеросексуален и определено ценител на женската красота във всичките ѝ прояви по света, човек, навлизащ в средна възраст, но по-жизнен от мъжете наполовина на годините му, командирован в Банкок, може би пристрастен към града и както често се случва, постоянен посетител на баровете от Нана Плаза, търсил в продължение на десетилетия перфектното женско същество.

Няма начин този човек да е бил обикновен войник. Този мъж е бил роден с инстинкт за визуална красота по същия начин, по който друг представител на неговото племе може да е роден, за да стане гений в джаза. Не мога да разбера как се е случило, как е било възможно на този човек някога да му мине мисълта да стане войник. А може би изтънченият му вкус се е появил впоследствие, бил е някак култивиран, когато — преди да стане на трийсет например — се е успокоил за кариерата, която го очаква? Колко ли влудяващо е било за него да се вижда заобиколен ежедневно от грозната функционалност на казармения свят? И дали това не е довело до съзнателна неудовлетвореност и до една ежечасно, все по-настойчиво с минаването на годините, повтаряна клетва: „След като пенсионирам, ще...“. Едно старателно планирано пенсиониране, подобаващо за ветеран, изградено на основи, положени дълго преди настъпване на датата: най-прекрасната жена, която е виждал, великолепен дом, сериозно и доходоносно хоби в скъпоценните камъни и уебстраница, изобразяваща изящен нефритов фалос. Обяснява ли се това с елемент на нарцисизъм? Възможно ли е такъв човек да не се обича поне малко, въпреки строгата самоналожена военна дисциплина? Още не можех да забравя проснатото му отпуснато тяло в моргата, обезобразената от ухапванията на змиите плът и... чудовищния му член.

Да си представим момента, когато Бродли за пръв път е видял тази жена. Какво ли е почувствал тогава? Задушаване? Хватка през врата, която дори воин като него не е могъл да разкъса? Жена, която по-скромно скроени мъже намират за прекалено опасна дори само да я докоснат, жена, може би очаквала да се появи някой като него — по-голям от самия живот? Ако беше танцувала в баровете на Нана или Пат Пон, със сигурност щях да чуя за нея. Такава жена щеше да се разчуе из града в секундата, в която хванеше пилоната.

Станах, приближих се до картината и признах аристократичността в позата ѝ: не, нямаше никакъв начин тази жена някога да танцува гола на публично място. От друга страна, ако беше незаконородено дете на чернокож американски военнслужещ, как иначе би могла да изкарва прехраната си? Ако майка ѝ беше бар дама, тогава образованието ѝ можеше да бъде само основно, техническата ѝ квалификация — нулева, а контактите ѝ извън бар сцената — никакви.

Опитах се да я съотнеса с останалата част от къщата, което не беше трудно. Двете си подхождаха, сякаш опитно око ги бе избрало поотделно от различни брошури. Това не беше дом, не и за мен, а беше среда на съществуване, бариера пред грозотата на улицата, съзнателен и абсолютно западен опит да изградиш отделна, лична реалност.

Значителна част от която беше еротична. Представях си страстната им прегръдка като чифтосване на тигър и тигрица. Представях си старателното им съвкупление, каквото аз самият никога не бях изживявал, представях си как отделят за това цяла нощ, така, както се планира частен банкет, как страстта им не угасва часове наред, как изкусно отдалечават момента на оргазма, как мъжът бавно се наслаждава на гордото си завоевание, а жената сладно се извива под тялото на своя черен бог. И наистина, откривам в банята достойна за фармацевт колекция от благоухания, парфюми, ароматични масла, някои местни, но повечето вносни, носещи името и адреса на магазин в Сан Франциско.

Изтощеното ми тяло не би могло да понесе такава стимулация. Но морският пехотинец е имал и друг живот. Откривам компютъра в малка стая, която явно му е служила и за кабинет — настолен вариант с деветнайсетинчов монитор. Офисът е семпло обзаведен, без никакви напомняния за жената: голи стени и под от тик, етажерка със скромна колекция от книги, сред които няколко голямоформатни, които

изглеждат като фотоалбуми, и един-единствен предмет на изкуството, на който е отделено почетно място по средата на най-горната лавица: нефритов ездач на кон. Предполагам имитация. Кой би държал истински нефрит в дървена къща, та дори ако ще да е такава дървена къща?

Натискам бутона на компютъра, мониторът изпуква с разряда на статично електричество, светва и на него виждам логото на Windows Millennium Edition. Логото се скрива, появява се десктопът, хващам мишката, избирам Programs и се отваря дълъг списък от може би трийсет или четиридесет приложения. В допълнение на програмите за текстообработка на английски и тай, има още астрология и астрономия, гемология^[1], ръководство по математика, наръчник за употребата на английски език, програма за превод от тай, енциклопедия „Британика“, уебстървия речник „Ню Уърлд“, „Как да съставим печеливш бизнесплан“ — всичко това ми изглежда като програма за самоусъвършенстване за някой, решил да скочи от невежеството в ерудираността, без да обръща внимание на разделящата ги пропаст.

Вече е 12:46 и проблемът ми е ескалирал от „няма данни“ до „прекалено много информация“. Задълбоченото изследване на компютъра на Бродли и трасирането на любимите му уебадреси ще отнеме дни. Отварям Word, написвам „Добре дошли, кун Розен и кун Нейп“, изключвам монитора, но оставям компютъра да работи.

Връщам се на Каошан Роуд, правя си копие от ключа на вратата за втория етаж, купувам фотоапарат за еднократно ползване със светкавица и се връщам, за да направя снимки на портретите на жената, нефритовия ездач и компютъра. Заклучвам, връщам оригиналния ключ на старицата, която намирам да клечи на тиковия под долу, недалеч от прозореца, позволяващ ѝ да се изплюе. Дъвче си бетел. Изглежда, ме е забравила, защото се сепва, когато влизам, но прибира ключа в колана за пари, без да ме поглежда. Слизам на улицата и спирам мототакси.

[1] Раздел от геологията или кристалографията, занимаващ се със скъпоценните камъни. — Б.пр. ↑

16.

Мерцедеса при моста Дао Прия го няма, несъмнено е откаран някъде от полицията. Спирам за момент, за да разгледам нещо, което, изглежда, е било под колата. Това са телата на две кобри, смазани от бой, а не застреляни.

Още докато слизам от мотоциклета и се готвя да платя, чувам откъм колибите звук, който само наподобява човешки глас. Крача натам и започвам да различавам излизация дълбоко от гърдите на мъж мощен рев, наподобяващ мученето на разгневен бик: „Да ви еба, да еба феберето, да еба майката на феберето, дайте ми да пиия!“.

Стигам до поселището. Старейшината излиза да ме посрещне. Лицето му е обезпокоено.

— Закъсна. Каза ми обяд, сега е един и половина.

— Имах натоварена сутрин. Какво става?

Бяха завързали Стария Тоу за дъска с въже, което обхващаше ръцете, тялото и краката му в яркооранжева спирала. Единствено главата и шията му бяха оставени свободни. Дъската беше подпряна на една от по-здравите колиби. Той ревеше и жилите на врата му се издуваха до скъсване.

— Каза, че го искаш трезвен. Това беше единственият начин.

— Не може ли да му дадете вода?

— Дадохме му. Цяла кофа. Не е жаден за вода.

— Развържете го.

— Шегуваш ли се? Няма да го развържа, преди да сме му дали да се напие. Ако започне да буйства, ще разруши всичко. Искаш ли да го разпиташ, или не?

Старецът ме гледаше с кървясал поглед.

— Ти ли си полицейското копеле, за което ми говорят? Ще ти отхапя носа!

— Искам само да ти задам няколко въпроса.

— Да ти еба въпросите. Искам ракия! Оризова ракия.

Кимнах на старейшината и той донесе пластмасова бутилка, пълна с прозрачна течност.

— Дай му малко, но внимавай — съвсем малко.

Старейшината отля три пръста в пластмасова чаша. Старецът отметна глава като птица, докато алкохолът се изливаше в гърлото му.

— Още!

— Отговори на няколко въпроса, после можеш да се самоубиеш, колкото бързо пожелаеш.

Той облиза устни.

— Когато ме освободят, първо ще убия теб. Казвай си шибаните въпроси.

— Видя ли вчера мерцедесът да пристига с черния фаранг в него?

— Естествено, че го видях — изсумтя той. — Нали седях до стената на моста и пиех. Всичко видях.

— И какво видя?

— Видях червените кхмери.

Публиката вкупом се изсмя. Въздъгнах.

— Участвал си в камбоджанската гражданска война, така ли?

— Идиот нещастен, в никаква война не съм се бил. Преди две седмици някой тук донесе дивиди за някакъв тъп американски журналист в Камбоджа, който вкара приятеля си в беда... шибан скучен филм, но ми хареса, когато режеше врата на бивол с бръснач и пиеше кръвта му. Аз не бих се сетил за това, но камбоджанците са кораво племе.

— Не разбрах какво точно каза за червените кхмери.

— Във филма червените кхмери са увили тъпите си глави с червени шалове — точно каквито носеха онези вчера.

— Прав е за филма — обади се старейшината. — Всички го гледахме. С шалчета бяха.

— Кои?

— Мотоциклетистчетата хулигани. Петима-шестима гадняри, доколкото видях.

— След мерцедеса ли пристигнаха, или преди него?

— Горедолу по същото време. Наобиколиха го.

— Видя ли някой от тях да отваря вратата?

Стария Тоу се изсмя.

— Не, те направиха както теб и партньора ти. Слязоха от моторите, отидоха при колата, надничаха и ахкаха, после започнаха да бърборят. Май не бяха чак такива пичове, на каквито се правеха. След това се събраха в кръг, наведоха глави да си кажат нещо, изтичаха при моторите си и отпрашиха.

— Тай ли говореха, или кхмерски?

— Бяха далеч и не ги чух. Как, по дяволите, да разбере дали говорят на кхмерски, или на китайски чю-чоу?

— С тях имаше ли момичета?

— Дай ми още една глътка, задник такъв! — Кимнах на старейшината и той наля в гърлото на Стария Тоу нова доза. — Женски? Не, бяха някакви нафукани пишлигари, не ги ли знаеш, сигурно се бяха надрусали с яа-баа или ганджа, нищо мъжко нямаше в тях... та те дори не можах да издържат на гледката в колата. След като си тръгнаха, отидох да видя какво чак толкова става. Някакъв питон се опитваше да изяде жив черния фаранг. Имаше и кобри.

— Ти какво направи?

Стария Тоу облиза жадно устни.

— Ами... не бях сигурен, нали се сещаш. — Начинът, по който го каза, накара няколко души сред публиката да се изсмеят. Други дори клекнаха, за да се посмеят на воля.

— В какво не си бил сигурен? Не разбирам. — Нови смехове.

— Ами... нали ми се привиждат разни неща.

Публиката вече се кикотеше неудържимо. Двама мъже и една жена дори легнаха, защото краката им не ги държаха. Неколцина се подпряха на близката колиба, за да се задържат прави.

Старейшината се ухили широко.

— На него непрекъснато му се привиждат разни неща. Главно змии.

— В колата имаше ли жена?

— А бе ти идиот ли си? Нали ако имаше някой в колата, сега щеше да е мъртъв като черния.

— И не си видял висока жена, наполовина негърка, наполовина таи, да излиза от колата преди пристигането на мотоциклетистите?

— Не. Жена щях да запомня. Никога не ми се привиждат жени. Защо са ми? Та аз не съм го дървил от трийсет години.

Нови прихвания, хората клатят глави, старейшината се извърща, за да се посмее дискретно.

— Добре. — Обръщам се към публиката: — Някой друг видя ли мотоциклетистите?

Всички насочват погледите си към старейшината.

— Мотоциклетистите са истински, не си ги е измислил. Но никой не иска да даде показания. Мислят си, че това е разчистване на сметки между банди, и не искат да се набъркват.

— Но може ли да се приеме, че са съгласни с онова, което той каза току-що, неатрибутивно казано.

— Неатрибутивно? Хубаво звучи, но не знам какво означава. Анонимно? Да, доста от тях са видели мотоциклетистите и как Стария Тоу отива при колата, поглежда вътре и започва да си блъска главата в покрива. Всички го видяхме. И още хора също отидоха при колата. Не ги ли видя, когато пристигнахте с партньора ти?

Старейшината изля още ракия в гърлото на Стария Тоу. Този човек беше като гъба. Изпразни половин бутилка преди старейшината да го приеме за достатъчно пиян, за да го развържат. Като предпазна мярка обаче оставиха наблизко друга бутилка и се отдалечиха на безопасно разстояние, преди да разхлабят въжето. Старецът се насочи право към бутилката и я надигна.

Благодарих на старейшината.

— Значи няма да изпратиш ФБР да ни разследва? Варенето на ракия е единственото ни препитание и без него сме загубени.

Това беше първият белег на слабост и трябваше да се възползвам. Спогледахме се и той ми кимна с брадичка да го последвам в колибата му, където се дестилираше ракията. Старейшината взе една пълна бутилка от ъгъла и намери две чисти пластмасови чаши. Пожелрахме си взаимно късмет, после силният алкохол изгори гърлото ми и се изпари по пътя към корема ми. В колибата беше уютно, за което допринасяше наситената с алкохолни пари атмосфера.

— Ти си от Осми участък, нали?

Гледах го, без да отмествам поглед.

— Е, и?

Свиване на рамене.

— Вашият полковник е прочут. Викорн ли беше?

— Познаваш ли го?

Внимателно присвиване на устни.

— Не, не лично. Както казах, много е известен.

— Искаш да говориш лично с него ли?

Обезоръжаваща усмивка.

— Не исках да кажа нищо лошо. Виж, не искаме ФБР или каквото и да е да идва тук и да ни задава въпроси. Хората наистина не знаят нищо. Те са или пияни, или играят карти. На Стария Тоу едва ли му е останала и една мозъчна клетка.

— А може би ти си видял нещо?

Поколебаване.

— Всъщност бях в началото на отбивката, когато дойде мерцедесът.

— Когато те питах вчера, ми каза, че изобщо не си бил тук.

Свиване на рамене.

— Връщах се от бизнес в другата част на града.

— И?

— Всичко стана горе-долу както го описа Стария Тоу, с тази разлика, че мерцедесът спря в началото на отбивката и тогава се появиха мотоциклетистите. Някой слезе от колата и се качи на един от моторите, но беше от другата страна на колата и не можах да видя добре. И един от моторите замина с него.

Само още ракия можеше да донесе повече подробности. Бях изпил по-малко от една трета от чашата си, но парите вече раздуваха главата ми. Той напълни чашите още веднъж, отпи с рязко отмятане на главата като професионален пияч и облиза устни. Опитах се да съхраня концентрацията си, докато го наблюдавах с размит поглед.

— Нещо друго?

Лукава усмивка.

— Добър си, а? — Той довърши чашата си. — Мотоциклетистите бяха въоръжени. С нещо като онези малки автомати, дето ги показват по филмите. Насочиха ги към колата. Като че ли отвличаха черния фаранг. — Той ме погледна. — И естествено...

— И естествено ти си се обърнал на другата страна. Последното, от което си имал нужда, е било да станеш свидетел на престъпление и да трябва да даваш показания.

Старейшината не долови иронията. Вместо това се усмихна с очевидно облекчение.

— Благодаря за разбирането.

Довърших питието си и станах.

— Не мисля, че ФБР се интересува от ракия. Не знам, може и да дойдат. Ако дойдат, дай им да говорят със Стария Тоу. И не се безпокой за нищо.

— Искаш ли пари? — попита ме той. — Мога да ти дам малко от продажбите от миналата седмица. Хората ще разберат.

Поклатих глава.

— Успех, братко.

Старейшината опита да ми се усмихне с най-убедителната си усмивка.

— Благодаря ти, братко. Дано отмъстиш за своя партньор и живееш в мир.

Приех пожеланието със свеждане на глава.

Бях наредил на таксито да ме чака. Виждах момчето да се разхожда до мотоциклета си под моста. Повече не можех да отлагам. Беше време да се изправя лице в лице с Полковника.

17.

Участъкът ни е типичен за страна от Третия свят: двуетажна железобетонна сграда, увенчана с нашия флаг и украсена с бюстове на обичния ни крал, с голяма приемна, заемаща значителна част от приземния етаж, отворена по дължината на сградата, сякаш са забравили да сложат стената. В тази отворена зона има много наредени в редици пластмасови столове, завинтени към релса под седалките. Безбройни са делата, по които един гражданин може да дойде тук.

Трябва да помните, че сме будисти. Състраданието е задължително, макар корупцията да е неизбежна. Бедните идват за пари и храна, неграмотните идват за помощ при попълване на формуляри, хората без връзки идват за препоръчителни писма и помощ при назначаване на работа, туристите идват с проблемите си, децата идват, защото са се загубили, жените идват, защото са изморени или мъжете им ги бият, мъжете идват, защото жените им са избягали със семейните спестявания, проститутките идват заради проблеми с техните мама-сан, враждуващи семейства идват с оплаквания и заплахи. Не е необичайно да дойде брат или баща, за да уведомят полицията за положената клетва да убият мръсника, обидил сестра или съпруга, може би надявайки се да получат някаква индикация, че при тези обстоятелства полицията ще затвори очи пред обещаното убийство... срещу известно възнаграждение, разбира се. Някои младежи идват, за да се опитат да разберат кои са, защото в нашето общество полигамията не е рядкост и понякога новородени деца се дават на роднини или приятели, така че невинаги е очевидно кой на кого е. Пияници и просяци идват, за да поседят на столовете, монах в шафранени одежди чака реда си за помощ или съвет.

Имаме си един прокажен, който проси, като държи месинговата си купичка между чукачетата на ръцете си и който срещу десет бата е готов да изкриви лице в жалостива гримаса. Ако перспективата да получи парите е по-ясна, е готов да нададе сърцераздирателен вой и да заблъска глава в пода, докато някой от полицаите не го спре със

заплахата, че ще го застреля. А има и един татуировчик, който предлага услугите си на ъгъла, вьоръжен с две дълги игли и доста ограничен набор от услуги — всичко, стига да е в черно. Когато вали, дежурният по смяна понякога му разрешава да вкара жертвите си в района на приемната и той ги изтезава на един от столовете. Той е важен, този татуировчик — наполовина художник, наполовина шаман. Боксьори и работещи по небостъргачите монтажници особено остро се нуждаят от защитата, обезпечавана от пълна астрологична карта на гърба или слънчевия сплит.

По-младшите ми колеги, които дават дежурства по приемна, са развили отношение на сдържана любезност — или ако щете умерена готовност да помогнат — закалена от безкрайните лъжи на бедни, защото Осми участък олицетворява самата същност на Крун Теп, той е едновременно сърцето и мишницата му. Не мога да свикна с мисълта, че брат ми Пичай няма да стъпи тук заедно с мен, защото тук израснахме заедно, тук Пичай разви благородното си отвращение и тук аз за пръв път се влюбих в омърсената красота на човешкия живот. И пак тук се научих да прощавам на майка си и да я уважавам, защото съпоставен с Осми участък, животът на Нонг е абсолютен успех и блестящ пример. Ако всички жени бяха като нея...

Когато влизам в участъка, колегите ми извърщат поглед. Всеки от тях е бил монах поне три месеца от живота си, което означава, че всеки съвсем сериозно е обмислил неизбежността на собствената си смърт, разлагането на тялото си, червеите, разпадането и безсмислеността на всичко, освен Пътя на Буда. Ние не гледаме на смъртта, така както гледаш на нея ти, фаранг. Най-близките колеги ми стискат ръката, а двама ме прегръщат. Никой не казва: „Моите съболезнования“ или „Съжалявам“. Може ли да се съжалява за залеза? Никой не се съмнява, че съм се заклел да отмъстя за смъртта на Пичай. Опре ли до честта, дори будизмът има граници.

— Детектив Джитпличийп, Полковника иска да разговаря с вас — казва ми дребничка жена по синя блузка с къс ръкав, черен колан и синя пола.

Тя е младши полицай и работи едновременно като секретарка на Полковника и негов адютант. Освен това е неговите очи и уши в участъка и неговата антена, защото в нашето кралство няма такова нещо като неполитическо назначение. Кимам, изкачвам няколко

стъпала и минавам през дървена врата в празен коридор, в края на който чукам на друга дървена врата, точно толкова невпечатляваща, колкото и първата, макар архитектурата на сградата да подсказва, че кабинетът зад нея ще е по-голям от останалата част, а и изгледът ще е по-добър.

В дъното на стаята, разделен от вратата от празно пространство гол под, седи и чака мъж малко над шейсетте. Облечен е в работната униформа на полковник от полицията. Фуражката му виси отляво на пирон на стената, а отдясно е окачен портрет в златна рамка на краля. Дървеното му писалище е празно, с изключение на старомодна попивателна, пластмасова подставка за химикалки и снимка на самия него в компанията на няколко възрастни монаси, единият от които е прочутият настоятел на един местен манастир. Поводът за снимката е полицейската екзекуция без съд на петнайсет контрабандисти на ябаа. Екзекуцията била невъзможна без благословията на настоятеля, благодарение на която била смекчена обществената реакция, безотговорно разгорещена от мекушави журналисти (безочливо инсинуиращи, че покойните контрабандисти принадлежали към добре известен военен синдикат, конкурент на не по-малко добре известния полицейски синдикат на Викорн). С дребната помощ на монаха бдителните ни граждани веднага проумели, че подобна клевета, дори да е оправдана, не би могла да накърни достойнствата на въздаденото по бързата процедура правосъдие, с което Полковника е спестил едно малко състояние, което иначе щяло да бъде прахосано за съдебни разноски и затворнически издръжки. Скоро след това Полковника финансирал построяването на пристройка към манастира, окомплектована с електричество и канализация, където новите монаси можели да медитират в мир и спокойствие.

Полковника има военна осанка, силна челюст и откровените непримигващи очи на завършен мошеник. Никой не знае колко е богат, най-вероятно дори самият той се чуди. Като се изключи струващата милион долара яхта, първо конфискувана от холандски контрабандист, а след това закупена от него за десет хиляди бата на търг, на който единственият явил се бил той (защото нямало други поканени), той притежава още големи площи земя на североизток, по течението на Меконг, хиляда бунгала в Ко Самуй, които дава под наем на туристи, и имение в провинцията в близост до Чиан Мей, на северозапад. В Крун

Теп живее с първата си жена и най-малкото от петте им деца в най-обикновено жилище, подходящо по-скоро за скромен полицаи. Защо ли обичам този човек?

По неизвестни на мен причини Полковника е окачил на стената зад писалището си карта на Тайланд, отпечатана от Отдела за потискане на престъпността, която показва географските райони, където полицията в най-голяма степен си затваря очите пред организираната престъпност. Различно оцветени стрелки сочат почти навсякъде. По лао-камбоджанската граница полицията подпомага контрабандата на наркотици и застрашени животински видове, пренасяни за Китай; по границата с Бирма им помагаме да внесат седмично достатъчно метамфетамин, за да остане цялото ни население будно в течение на поне месец. По крайбрежието полицията работи ръка за ръка с митниците и акцизите, за да не спира тайната търговия на петролни продукти, към които риболовната ни флота вече е настроила двигателите на всичките си моторни съдове: те излизат почти всяка нощ до намиращите се на дрейф в офшорни води танкери и пълнят с контрабандно дизелово гориво специално пригодените си стоманени резервоари. Всъщност повече от дванайсет процента от дизеловото гориво в Тайланд е с контрабанден произход. В покрайнините на Крун Теп и на хиляди места из селата полицията защитава нелегално съществуващите игрални домове, като защитата е главно срещу армията и други полицейски части, които вечно опитват да се наместват на тяхно място. А на улично ниво полицейският търговски гений предлага най-добрите сергии с готова храна, притежавани от млади полицаи, имунизирани срещу съдебно преследване за незаконна търговия. Картата е главозамайващ лабиринт от червени, зелени, жълти и оранжеви стрелки, обозначаващи в цветен код разнообразните нарушения, характерни за отделните региони. Към това следва да се прибави щриховката със светлоотразяващи бои, суровите предупреждения в изнесени правоъгълници, песимистичните бележки под линия и грабващите окото заглавия. Не съм първият забелязал, че от всички някога влизали в този кабинет, единствен Полковника не вижда картата, понеже е зад него.

Аз обаче съм я разглеждал много пъти. Като се има предвид, че най-общо казано полицията съществува, за да облекчава нечии незаконни деяния, се оказва, че шейсет и един милиона души са

ангажирани в един или друг вид престъпна дейност. Нищо чудно, че моят народ така много се усмихва.

Моят Полковник, лидер по призвание, става, докато извървявам разстоянието от вратата до писалището му. Събирам длани пред челото си и правя почитателно вай. Полковника излиза иззад писалището си, за да ме прегърне. Твърда, мъжка, топла прегръдка, от която очите ми се насълзяват.

— Ще ме убиеш ли, Сончай? — И той прави знак да седна на стола до писалището му.

Сядаме едновременно.

— Трябва ли?

Полковника свива рамене.

— Зависи от това дали съм те накиснал, или не, нали така? Ако съм го направил, тогава моля, убий ме на всяка цена. На твое място аз бих го направил.

— А накисна ли ме?

Полковника замислено потрива брадичка.

— Чувствам се виновен заради нехайство... но това е единственото ми престъпление. — Кимам. Това до известна степен е отговорът, който съм очаквал. — Сончай, чакам те цяла сутрин и не съм ял. Отиваме на обяд в моя бар. — Той вдига слушалката на старомодния интерком, натиска един бутон и съобщава: — Отиваме в другия край на града в Пат Пон, така че обади се в бара и им кажи да не отварят. А ако вече са отворили, да го разчистят. И искам ескорт... нямам намерение да прекарвам целия си ден в задръствания. — Затваря и ме поглежда. — Да тръгваме, а?

18.

Днес колата на Полковника е стар бял датсун, но по начина, по който се справя с трафика, човек може да си помисли, че е кралска лимузина. Е, винаги помага да имаш ескорт от двама мотоциклетисти с постоянно включени сирени. Приближаваме Пат Пон откъм страната на Саравонг и шофьорът спира пред „Принсес клъб“, който се намира на странична сой, недалеч от главната улица на Пат Пон. Полковника знае, че майка ми е работила на тази улица, и аз се питам дали това не е някакъв намек. Поспираме за миг, преди да влезем в бара, и се виждам такъв, какъвто трябва да съм бил преди повече от двайсет години: мършаво момче, озадачено и едновременно с това заинтригувано от търговията с плът.

Мама-сан и няколко момичета в джинси и тениски правят вай на полковника, когато той влиза. Вече са подготвили маса за нас в салона — застлана е с покривка, има вилици и лъжици. Още със сядането ни започват да носят купища чинии с храна от съседните ресторанти и сергии.

— Бира или да не си губим времето и да започваме направо с уиски? — въпросително ме поглежда Полковника, после прави избор вместо мен. — Я да пием бира. И без това продаваме на туристите „Клостер“, която, трябва да призная, оставя по-чист вкус в устата. А и върви с лютото, естествено.

Участвал съм и преди в банкетите на Полковника — това е един от любимите начини на този човек да циментира *esprit de corps*^[1] (другият е пътуване с яхтата му), но никога в качеството на единствен гост. Струва ми се малко неестествено да ми сервират момичета, които само след няколко часа ще продават телата си, сякаш са екип от девствени домашни прислужници. Те правят всичко по силите си да доставят удоволствие на Полковника с непрестанните си вай и сладките си невинни усмивки. Зная, че съм длъжен да се напия, следвайки темпото на Полковника, но не съм съвсем сигурен как ще реагира тялото ми на алкохола след злоупотребата с яа-баа предната

нощ, с двайсет и четирите часа без сън и не на последно място след двете чаши ракия, които още изгарят стомаха ми като живи въгленчета. Отпивам от бирата направо от бутилката, също като Полковника. Гледам го как бърка в малката плетена кошничка, загребва шепа лепкав ориз, оформя го в компактна топка и я пуска в салатата от папая, като ми кимва да последвам примера му. Не знам, фаранг, дали си изтезавал стомаха си с „папая пок-пок“ при някое от посещенията си в нашата страна. Прави се с дванайсет люти чушки, смлени в соса, така че да не можеш да ги избегнеш. Дори моят Полковник подсмърча след първата хапка, която при него издува бузите му. Аз давам възможност на чушките да запалят устата ми малко по-бавно и внимателно поглъщам прясната лава в празния си стомах. Отпивам по-голяма глътка и веднага изживявам деликатния сблъсък между леденостудената бира и огъня на чушките. Полковника ме следи изкъсо. Длъжен съм да се държа сърдечно.

Вкусвам малко супа том-юм, толкова подлютена, колкото и салатата, сетне се залавям със задушеното по специален начин пиле със сос от стриди, което е повече китайско, отколкото тайландско ястие, но независимо от това обичано от Полковника. Рибата е обикновен морски костур, но е превъзходно изпържена, поднесена с великолепен лют сос и рибна паста, а прясно смляната дървесна жаба е приготвена с пресен лук и естествено, нова доза люти чушки. Дълбоко в още празния ми, изтънен от поетата яа-баа стомах, усещам сякаш лютите чушки бавно освобождават соса си над някаква рана там, запалвайки огън над нея. Бързо изпивам остатъка от бирата си и едно от момичетата веднага ми донася друга. Помолвам и за вода, на което вече Полковника открито се ухилва. Сега друго от момичетата донася голям супник с тлъсти охлюви, сготвени в собствен сос и подправени с нещо кафяво. Полковника забърсва част от соса с топка лепкав ориз, после шумно започва да смуче отвора на черупката, докато тялото на охлюва не изскача с влажен звук в устата му. Правя същото, като внимавам да не ми се догади.

Началникът ми довършва на свой ред бирата си, извиква за следваща и междувременно отваря бутилката уиски „Меконг“, която момичетата са оставили на масата. Налива в две чашки и слага лед от купата.

— Та, Сончай, защо не споделиш с мен свършеното по случая до момента? — Въпреки формулировката това не е невинен въпрос.

— Имах на разположение само един ден — обяснявам и смуча шумно черупката вместо точка. — Засега нищо съществено. Между другото, защо ни нареди да следваме черния фаранг?

Той неодобрително изцъква с език и поклаща глава.

— Защо винаги така бързо стигаш до главното? Сигурно е защото отчасти си фаранг. Нищо чудно, че не си много обичан.

— Не съм много обичан, понеже не вземам пари.

— И заради това също. Нито ти, нито покойният ти вече партньор сте дали и грош в общата каса от десет години. Вие сте като монаси, които вечно обикалят да събират милостиня и никога не се връщат да я предадат.

— Защо тогава ни търпиш?

— Брат ми ме помоли.

— Струва ми се, че искаш да си припишеш известни заслуги. Не знам дали ние не сме единственото хубаво нещо, което някога си правил.

— Не се ласкай с подобна мисъл. Заради брат ми ви спасих от съд за убийство. Какво хубаво има в това?

Какво можех да отговоря? Погледнах в моята том-юм и огненочервените парченца чушки в нея.

— Няма ли да ми кажеш защо следяхме Бродли?

— Не допускаш ли, че може ФБР да ме е помолило да го следите?

Поклатих глава.

— ФБР не знаеше нищо за случая до вчера. Те дори нямаха представа къде живее.

— Ти говориш за ФБР в посолството. Аз имам предвид ФБР във Вашингтон.

— Говорил си с тях?

— Разбира се, че не. Те говорят с друг, който говори с мен.

— Наистина ли?

— Защото ЦРУ говори с ФБР. Поне от време на време. Познай сега с кого говори ЦРУ. — Свивам рамене. — Същите хора, с които говорим ние, в Лаос, Бирма, Камбоджа. ЦРУ им плаща в налични, ние им плащаме с имунитет от наказателно преследване за нарушение на

законите за митата и акцизите. В крайна сметка получаваме същата информация. — Той разбърква лепкавия ориз. — Цялата работа май се върти по някакъв начин около нефрита. — Подхвърля това, за да ме изпита.

— Не вярвай на тези измислици. От къде на къде някакви търговци на нефрит ще използват змии, за да ликвидират конкуренцията? И как изобщо можем да си представим черен фаранг сериозно да се намеси в търговията с нефрит? Тя отдавна е превзета от китайците чю-чоу, които използват таен език на жестовете. И какво общо има ФБР с това?

Намръщва се.

— Добре де, значи не е нефритът.

— Яа-баа?

— Защо точно яа-баа? Защо не хероин?

Преглъщам насила топка ориз, за да потуша с нея огъня.

— Защото Агенцията за борба с наркотиците се е захванала сериозно с опиумната търговия. Хероинът пък е за смелчаците. Яа-баа е много по-безопасен, а и пазарът непрекъснато се разраства.

Той разтваря ръце.

— Ами ето, решил си случая. Със сигурност трябва да е яа-баа.

— Само че ти нищо не ми каза.

— Длъжен ли съм да ти казвам нещо? Ти си детективът. Аз съм просто канцеларски плъх.

— Полковник... партньорът ми умря вчера. Искам да знам защо следяхме черния фаранг. — Погледите ни се преплитат и настъпва моментът на истината. Никой няма никакви съмнения, че Полковника е сериозно намесен в търговията с яа-баа.

Виждам го, че си играе с идеята да се преборим кой пръв ще мигне — нещо, в което е много добър — но вместо това той изведнъж решава да се престори на мекушав и отмества поглед.

— Съжалявам, Сончай, най-искрено съжалявам. Истината е, че не знам защо следяхте Бродли. Получих заповедта и я предадох надолу. Дали е било ФБР? Дали е Отдела за борба с престъпността? Или някой друг? Кой би могъл да каже?

— Ти си началник на Осми участък. Никой не може да ти дава заповеди без обяснение.

— Обясниха ми само, че визата му била изтекла. — Иде ми да се изсмея, но Полковника ме гледа толкова сериозно, че даже ми се струва надут. — Когато военен служител на чужда държава наруши условията на престоя си, това е изключително тежко нарушение. Изобщо не е като при цивилните лица.

— Сериозно ли ми говориш това?

Той кимва.

— Това е официалният претекст. Ще ти покажа досието му, ако държиш. — Накланя се напред. — Аз не съм като теб, Сончай, не задавам недискретни въпроси. И точно заради това аз съм полковник, а ти никога няма да бъдеш нещо повече от детектив.

— За да си толкова дискретен, значи онзи, който ти е наредил, е достатъчно важен за теб, нали?

Той поклаща глава. За него съм явно безнадежден случай. После изведнъж превключва на друга вълна и започва да говори с удивителна откровеност, като включва двехилядиволтовия си чар, на който никога не съм успявал да устоя. Смирението и състраданието в гласа му са абсолютно убедителни:

— Уверявам те, Сончай, нямам представа защо Бродли умря вчера. И няма да застана на пътя ти, независимо в каква посока ще тръгне твоето разследване. — И забелязал въпросителния ми поглед, пояснява: — Обещал съм на брат ми, че ще се грижа за вас двамата. Загубих единия и това е достатъчно лошо. Брат ми е архат. Човек гледа да спазва обещанията, направени пред такива като него, особено след като ми е и кръвен родственик. Имаш моята дума. Както и да е, с каквото и да се е занимавал Бродли, аз нямам нищо общо с него.

Настъпва неловка пауза. Преди да се върнем към храната и пиенето, казвам между другото:

— Открих чрез интернет адреса на Бродли. Бях в дома му.

Полковника вдига поглед.

— Така ли? И намери ли нещо?

— Ако сега ти задам въпрос, пряко свързан със случая, ще ми отговориш ли? Или съм пешка в някаква игра, която играеш с ЦРУ в Лаос, с ФБР във Вашингтон или може би с американското посолство?

— Сончай, кълна ти се и нека Буда ме убие, ако излъжа.

— Изумителна жена, малко над трийсетте, наполовина негърка, наполовина таи, много висока, сигурно над метър и осемдесет, красиви

дълги крака, стегнат едър бюст, страхотно лице, коса боядисана в цветовете на дъгата, дискретно бижу на пъпа, представляващо нефритово топче на златна карфица. Коя е тя?

Полковника отпива от уискито си.

— Трябва ли да я познавам?

— Това е твоят бар, в центъра на квартал на червените фенери. Момичетата кръстосват между това място и Нана, пробват навсякъде, за да видят къде ще им предложат най-добри условия... искам да кажа, че ти познаваш търговията с кожа като петте си пръста.

— Искаш да кажеш, че е проститутка?

— А каква е вероятността да не е?

— Заподозряна ли е?

— Тя е възможен съучастник. Някоя самостоятелно действаща жена не би могла да организира нещо подобно. Всъщност още нямам представа как точно е станало. Как може някой да упои голям питон и двайсет кобри и да ги накара да ухапят когото трябва, когато е нужно? Според мен е необходима страхотна организация с много хора. Това със змиите просто не мога да го осмисля. Та... коя е тя?

[1] Колективен дух. — Б.пр. ↑

19.

— Ама какво съм аз... идиот? — Полковника е пиан и започва любимата си тема за разликите между Изтока и Запада, без да отговаря на въпроса ми. — Да не би да не знам, че всеки момент могат да ми завъртят едно следствие? Да не би да не ми е ясно, че някой мръсник от армията или някой обичащ да рови из мръсотията журналист може да започне да копае, когато му скимне, може да изрови разни неща — яхтата ми, малката ми къщурка на север, няколкото ми бунгалца край Самуй — и да ме посочи с пръст? Нямаше ли да съм по-щастлив с по-малко имоти и повече душевен покой? Защо мислиш държа всички тези неща пред очите на който може да ги види, вместо просто да ги продам и да скрия парите си в швейцарска банка? Защо, а?

— Защото сме в Азия.

— Именно! Ако искам да си върша работата както трябва, съм длъжен да имам чест. И моите врагове трябва да виждат бойните ми резерви, ресурсите, от които черпя. Няма начин да оцелееш на върха на плъзгав стълб, ако си смирено пикливо ченге, благочестиво местецо папки от единия край на бюрото в другия. Няма начин да не се намери някой, който ще те охули, и какво тогава ще правиш, ако нямаш пари да платиш на адвокатите си? Ако нямаш пари да купуваш сенатори и депутати, как по дяволите ще се защитиш? Как ще отвърнеш на удара?

— Трудна работа.

— Завиждах на теб и партньора ти още от самото начало, защото вие, момчета, избрахте никога да не се издигнете в службата... няма как, след като не вземате пари, нали така? Възхищавах ви се. Вярно, нямахте принос към общата каса, но аз се примирих с това. Защищавах ви пред онези, които твърдяха, че не използвате властта си. Казвах: всеки участък има нужда от едно ченге, което да не взема пари — е, ние сме късметлии, че разполагаме с две такива. Можем да си ги показваме като светъл пример за подражание — чисти будисти, наполовина монаси, наполовина ченгета. Освен това, обяснявах им, Сончай говори перфектен английски, което си е истинско съкровище за

участък като нашия, да си имаме човек, когото да показваме пред чуждата преса. Колко пъти си говорил пред чуждестранните медии?

— Стотици. — Е, поне десетки. Всеки път, когато в Осми участък се разразеше скандал, достатъчно оглушителен, че да се чуе зад граница и да привлече вниманието на хората там — екстравагантната екзекуция на онези петнайсетима трафиканти е добър пример — Полковника ме изваждаше пред камерите, за да изпрати физиономията ми по международните новинарски мрежи.

— И се справяш идеално. Как беше любимата ти фраза... Обожавам я.

— „Макар Тайланд да е хуманно будистко общество, уважаващо човешките права и достойнството на своите граждани, по-богатите страни в света би следвало да разберат, че ние невинаги имаме ресурсите да прилагаме съответните високи стандарти в правоохранителната система, които, нека си признаем това, са лукс и са по кесията само на страните, индустриализирали се много преди нас.“

Полковника изръкопляска от удоволствие.

— Гениално! Споменавал ли съм ти, че лично директорът на полицията е споделял с мен колко си добър във връзките с обществеността?

— Да, казвал си ми го. Кое то няма да ми донесе повишение, нали? Вече сам ми го каза.

Полковника въздъхва:

— Сончай, разликата между нас, и то единствената истинска разлика, е, че ти си човек на бъдещето, а аз — на настоящето. А настоящето все още е, за нещастие... — Той прави пауза, за да изчака момичето, което ни носи още „Меконг“, още охлюви, още лепкав ориз, цяло пиле, изпечено в мед и лютив сос и накъсано на парчета, както и две изпотени бутилки „Клостер“. Тя прави почтителен и леко закачлив вай пред Полковника. Всъщност това момиче е най-красивото от всички в бара и точно то най-често сервира на боса, който сега маха с ръка към нея и се засмива, преди да продължи: — Настоящото е каквото е. И трябва да се изправяш не само срещу своите врагове, но също и срещу своите приятели... при това май по-често, отколкото срещу враговете си. Замисли се какъв е нашият участък, а? Дали е

населен с изскочили от средната класа юпита, заклет интернет манияци и спазващи законите адвокати, лекари и зъболекари?

Пропускам възможността да отговоря, защото съм натъпкал в устата си пиле и половин шепа лепкав ориз. Пилето има висока хранителна стойност, а оризът ще абсорбира лютото и алкохола. Никога не съм се чувствал толкова близо до ръба на сериозното разболяване.

— Не, не е. Нашият участък си е канавка, а правилата, които се отнасят към каналджиите, не са същите, които се отнасят до борсовите брокери. Моите хора никога не биха ми простили, ако бъда дребен като живота им. Разбира се, аз не мога да заблудя човек с твоята интелигентност и даже не се опитвам да го правя, аз не съм супермен, но хората ми се нуждаят от супермен и това изисква...

Яхта, сто бунгала и т.н., изброявам на себе си, докато той продължава да дърдори, неспособен да спре:

— Има гангстери, които дават милиони на бедните, както има и проповядващи състрадание честни хора, които не дават нищо. Кажете ми, мъдри човече, кого предпочитат бедните?

— Гангстерите — успявам да изграча.

Толкова съм пиан, а усещането в стомаха ми е толкова тревожно, че се опасявам, че ще ми се наложи да се хвърля към тоалетната точно когато дойде ред на поантата. Така и става — тя идва в момента, в който съм станал.

— Сончай, кълна ти се, че не познавам жена с описанието, което ми даде. Ако я познавах и ако тя наистина беше толкова страхотна, колкото ми я описа, щях да съм я поканил поне за седмица на яхтата... знаеш ме какъв съм. — Възрастният мъж се усмихва и маха с ръка, разрешавайки ми да вървя.

Докато бързам към надписа „Мъже“, поглеждам за миг назад и виждам как този достолепен военен, кипящ от здраве и задоволство, потупва по задника фаворитката си, която е скочила да му напълни чашата в мига, в който съм се отдалечил.

Прекарвам в тоалетната дълго, а когато се връщам в салона, шефа вече го няма. Точно в стила на Полковника е да предложи тази деликатна форма на състрадание в момент, когато човек най-малко го очаква от него — беше прекъснал един обяд, на който явно се бе наслаждавал, и бе наредил да ме отведат на горния етаж, в стаята,

която момичетата използват, за да обслужват клиентите, които бързат. Не искам да спя там, не искам да гледам момичето, което ме води нагоре по стълбите, не искам да виждам майка си отпреди двайсет и пет години, но знам, че е абсурдно да изляза на улицата. От страх, че мога да оплескам леглото, докато спя, лягам на пода и заспивам мъртвешки сън, точно като курва. И след подобно угощение какво друго бих могъл да сънувам, ако не Париж?

В едно голямо кафе, съвсем наблизо до Операта, зад стъклена витрина, обхващаща три четвърти от тротоара, и сервитьори по-груби и по-арогантни, откъдето и да е било другаде в града, майка ми каза:

— Ако беше сто години по-млад...

Невинно преувеличение. Бях наблюдавал мосю Трюфо, докато бе прекосявал просторните морави на имението си в Пети арондисман, облечен в магданозено зеления си халат и приличащ точно на възкръснал от мъртвите. Сякаш оставяше съзнанието си в гроба през нощта и не можеше да се окопити и да схване, че е жив чак до обяд, когато вземаше редовната си шепа хапчета.

Нонг ми беше казала, че задълженията ѝ в леглото не били нищо особено. Той беше просто един от онези французи, които цял живот се бяха наслаждавали на присъствието на младо женско тяло в леглото до себе си и не виждаха причина да изоставят този хубав навик само защото биологията им изневерява.

Не беше никакъв проблем да се вместим в ритуалите на стареца. Разполагахме със сутринта. Старецът прекарваше времето от обяд до един часа в преживяне първо на хапчетата си, а след това и на ежедневниците със засилваща се благодарение на приетите лекарства жизненост. После се отправяхме към един от световноизвестните ресторанти, където с него се отнасяха като с Краля Слънце. „Максим“, „Лука Картон“, ресторантът във Фошон „Ла Робюшон“ — тези храмове от евангелието на висшата кулинария бяха ежедневие за едно бар момиче и нейния син. С истинска парижка дискретност сервитьорите нито си кимаха, нито намигаха зад гърба на стареца. Обръщаха се към Нонг с „мадам“ с възможно най-почтителен тон, а аз бях „мосю“.

Съживяването на Трюфо през следобеда продължаваше достатъчно дълго, за да ми даде урок по английски, размесен с обилно използване на френски, и тук аз научих нещо неочаквано. За него единствената причина да знаеш английски се заключаваше в това да печелиш спорове с англичани и американци, за предпочитане без те да забележат това. Той ми преподаваше най-деликатните нюанси в използването на езика: ефективната употреба на сарказма, язвителния коментар от две изразителни думи, окачествяващи монолога на досадник, как да обясниш някому, че е кретен, така че това да се разбере от всички без въпросния кретен — това си беше английски за майстор фехтовач и аз обожавах този час.

Преподаваше ми също и дисциплината удоволствие. Към обяда или вечерята в „Лука Картон“ човек трябваше да подхожда с благоговение, така както се прелъстява красива жена. Удоволствието от храната беше много по-сигурно от това от секса — намигване към Нонг, насмешливо и самоиронично, което я караше да се усмихва. „Париж може и да е стара курва, но поне е петзвездна.“

Така научих, че човек винаги се разхожда преди ядене, след което взема аперитив в едно от бистрата по тротоарите. „Избери място, за бога, пълно с живот, кипящо с интрига и изневери. След това бавно се разходи до храма на удоволствието.“

Всичко около стареца ми показваше какво един ден ще ми липсва: цивилизоваността, способността да водиш разговор в общество с леки нрави, онова особено предопределение, което идва като функция на контактите в обществото. Подобно на Полковника, когото още не бях срещнал, Трюфо беше един от избраниците на съдбата — член на специалното племе, към което още тогава бях разбрал, че никога не ще принадлежа. В него обаче имаше и още нещо — някаква автентичност, към която Викорн никога нямаше да има аспирации. Всеки ден след моя урок по английски Трюфо ми прочиташе в захлас две страници от някой си Марсел Пруст. Дори Нонг беше забелязала... автентичността, не Пруст. Мисля, че тя щеше да се примири, ако беше двацет години по-млад, защото двамата споделяха обща страст към живота без илюзии. Често я виждах да протяга ръка към него, защото и двамата знаеха, че той е пътник. О, да, можехме да бъдем много щастливи в Париж и в продължение на няколко месеца бяхме.

Неизбежното се случи през петнайсетата седмица. През нощта майка ми се бе почувствала принудена да се обади на дадения ѝ от стареца телефонен номер, което доведе в имението линейка с кислородни бутилки и системи.

Сърдечният му удар не беше силен, но докара пасмина роднини, все потенциални наследници, единият от които бе упълномощен да съобщи на Нонг, че е време да си върви. Убедиха стареца — който всъщност изобщо не бе в състояние да спори — да се съгласи, но верен на себе си, той настоял тя и синът ѝ да се върнат в Тайланд с първа класа на „Еър Франс“, където той имаше стари семейни връзки. Така че служител на авиокомпанията ни посрещна на летището и по време на целия полет с нас се отнасяха като че ли сме сиамски знаменитости, да кажем представители на новото поколение шоколадовокожи милиардери предприемачи. Когато излязохме в калната жега на Крун Теп и се наредихме на опашката за такси, Нонг мъченически простена. След Париж връщането към работата в баровете щеше да е особено тежко.

Събужда ме познатият призрак, който ми гризе ходилата.

20.

Той е от мъжки род, висок към два и седемдесет, с къси крака и малки ходила. Устата му е колкото ухото на игла — точно както се разказва в приказките. Виждал съм такива като него достатъчно често, за да им се плаша истински, но това ехо от детските ми години ме вбесява, защото излиза, че сякаш не съм порасъл. Някъде отдолу се разнася приглушеният тътен на озвучителната система в клуба, но двамата с гладния призрак сме сами в някакво първично пространство. Това е духът на някой, който приживе е бил алчен и егоистичен и сега трябва да прекара хиляда години с тази малка уста, през която никога няма да може да вкара достатъчно храна за исполинското си тяло.

Гладните призраци са най-типични за тукашните таласъми, сред които се различават много разновидности, и аз не съм особено изненадан да се натъкна на този в „гоу-гоу“ клуба, защото по правило те се хранят с който порок им попадне. Всички вярваме в тях, между другото, дори онези сред нас, които отричат този факт пред чужденците. За много хора, особено от провинцията, вампирите са сериозна напаст. Един от най-отвратителните им навици е да се появяват късно нощем по тъмните пътеки, хванали главата си в ръце, макар най-типичната им поза да е със застинал поглед и провиснала долна устна, изправени в края на леглото. Те носят лош късмет и единственото спасение е посещение в храма и няколко сеанса скъпоструващ екзорсизъм от монасите. Заплаха са и за проституцията. Всеки бар може да разкаже своя история на момиче, съгласило се да прекара с клиент, но избягало посред нощ само защото невежиет фаранг е избрал стар западнал хотел, гъмжащ от тези гадни духове. Дори Нонг, чийто ум е повече от бистър в много отношения, веднъж се бе събудила до безгрижно хъркащия до нея клиент на средна възраст и бе видяла привидение, жадно ближещо използвания презерватив, от който мързеливият фаранг не се бил отървал. Тя набързо се облякла и си тръгна, и се заклепа кракът ѝ повече да не стъпи в този хотел. Справям се с моя, като изрецитирам наум на пали Четирите

благородни истини. Наблюдавам го, докато изчезва, а заедно с него и сивото пространство, което обитава. Ставам и отварям вратата.

Музиката и гълчавата изведнъж стават оглушителни. Изгарящото усещане в стомаха ми е жестоко, а от киселия вкус в устата ми се повдига. Слизам по стълбите, като се държа като слепец за перилата, и влизам в бара.

Вече е двайсет минути след полунощ — часът, когато голямата игра приближава кулминацията си. Свенливи мъже, казвали досега „не“, се предават, надвити от алкохола и неспирните ухажвания на полуголи млади жени. Идеята да се приберат по хотелите си самички започва да им се струва все по-неприемлива — и някак по-неморална, нещо като престъпление срещу живота — от тази да преспят с проститутка. Момичетата ловко изграждат фантастичен свят на мечтите в съзнанието на западняка — свят, с който по някаква загадъчна причина му е трудно да се раздели. Но и момичетата имат своите фантазии: да намерят фаранг, който ще ги издържа цял живот или ще ги отведе на запад и ще ги освободи, поне за година-две, от униженията на тяхната професия и нуждата да живееш ден за ден. С други думи, барът е препълнен.

Групичка брутални на външен вид младежи, с глави, обръснати като розови кокосови орехи, уши, набодени с железария като възглавнички за бижута, и татуировки, надничачи изпод дълбоко изрязаните им потници, са насядали запленени около потъналия в полумрак бар. В момента върви номерът с боята. Момичетата на платформата са голи, ако не смятаме за облекло ивиците луминесцентна боя, асиметрично намазана по дължината на телата им. Под ултравиолетовите прожектори ефектът е свръхестествен: еротични фигури в розово и бледомораво се извиват сладно под такта на музиката, която всъщност е тайландска поп песен с обичайния оптимистичен ритъм. Други мъже седят в тапицираните сепарета, заобиколени от услужливи момичета, и също гледат шоуто. Дансингът е претъпкан главно с англичани, уверяващи се взаимно, че това е най-евтиният бар в Пат Пон.

Минавам покрай едно от сепаретата и чувам:

— Искам да те изведа, ще ти платя глобата.

— О, не знам. Твоя пишка много голяма.

— Моят бакшиш също.

— Оу... добре тогава.

Навън е същата навалица. Тук се наблюдават направо необясними неща. Семейства, тръгнали на първата си екскурзия в Далечноизточна Азия, обикалят непроходимите от сергии с дрехи улици. Жени и девойки ахкат и охкат, превеждайки цените на своите си валути, докато междувременно вратовете на мъжете стават гумени от извиване. Моралната осъдителност да се продава на дъмпингови цени облекло с етикетите на световноизвестни модни къщи, изглежда, не травмира буржоазната им съвест, защото всички тъпчат пластмасови пликосе с тениски на Калвин Клайн, джинси на Томи Бахама и ролекси менте.

— Добре, Томи, ако наистина те изкушават, върви и се облекчи — казва с горчив тон една набита жена, която държи за ръка ококорено момченце на около седем години. — Само не забравяй да използваш презерватив и не се надявай да те чакаме в хотела, когато приключиш.

— Не съм казал, че ме изкушават, скъпа — оправдава се мъжът (също набит, оплешивял и изтощен). — Само ти намекнах, че много хора биха се изкушили.

— Ами, трябва да си призная, че не виждам нищо чак толкова изкушаващо. Не искам да прозвучи расистки, но това, за бога, е Третият свят.

Целта ми е да се измъкна от тази улица, пълна с тъжни спомени, но не и да избягам от нея. Навалицата около мен е толкова плътна, нощта е така гореща, музиката — толкова силна, десетте хиляди телевизионни монитора — толкова настойчиви, че трябва да се настроиш към доминиращия ритъм: по-скоро сомнамбуличен, отколкото отпуснат, сякаш това около мен не са живи хора, а образи от нечий сън, докато самите сънуващи си лежат сгушени между чистите чаршафи някъде из чистичките предградия на Запада. В крайна сметка се добирам до Силом, където двете редици сергии по дължината на уличното платно продължават поне още цяла миля. Спирам такси.

Заради нощното задръстване ни трябва повече от час, за да стигнем до Каошан. Музиката тук е дори още по-силна. Таксито не може да навлезе сред превзелите улицата тълпи, които пируват шумно, смучат бира и уиски направо от бутилките и проверяват заглавията на пиратските видеокасети и компактдискове по сергиите. Плащам на шофьора, мушвам се отново между потни, горещи тела на бели и най-

сетне се добирам до малката сой, където в мрака се издига тиковата къща.

Представям си как го е правил чернокожият: избягва от безумно шумната Каошан, избягва от светлината, избягва от града, избягва от света, за да се уедини с въздишка на облекчение в своя частен и идеален свят, създаден в една носталгична къща от миналото. Изкачвам стълбите до първия етаж, изувам безшумно обувките си и предпазливо опитвам вратата. Тя се отваря под натиска ми и се вмъквам вътре като сянка.

Трябва ми миг да осъзная, че вътре свети. Светлината е мека, почти такава, каквато би била, ако осветлението беше аварийно. Старицата седи с кръстосани крака в единия от тъмните ъгли на стаята и тихо си мърмори.

Тя вероятно е последната от своето поколение в селото, където се е родила и израсла — може би някъде на североизток в района до лаоската граница, който наричаме Исаан — и сега разговаря с онези свои приятели и роднини, които вече са преминали в отвъдния свят. За нея те са съвсем реални, дори по-реални от живите. Сигурно прави това всяка нощ и несъмнено копнее за своето освобождение от един свят, който никога не е разбирала и никога няма да разбере. Изваждам ключа от джоба си, тихо се вмъквам навън и изкачвам външната стълба до горния етаж, където ме чака двайсет и първи век.

Компютърът е както съм го оставил — включен, но с изключен монитор. Натискам бутона на захранването на монитора, той светва и прочитам на екрана:

Благодарим ви, детектив, поздравления, че сте били тук преди нас. Хилядарка беше малко скъпичко, но Чичо Сам ще го преглътне. Бихме желали да Ви запознаем със специален агент Кимбърли Джоунс колкото е възможно по-скоро.

Поздрави, кун Розен и кун Нейп.

Кимам на благородното обръщение от страна на една суперсила и се заравям в софтуера на Брадли. В началото ми е трудно да намеря свързващата нишка, защото да се каже, че този морски пехотинец е

еклектичен, означава да не се каже почти нищо. Малко по малко обаче започвам да напипвам изненадваща закономерност. В допълнение към речника на Уебстър има и три медицински речника, всеки по-обширен от предишния, сякаш Брадли е започнал с възможно най-простия и постепенно нуждите му са станали по-големи и сложни. По същата схема има три различни програми, които се занимават с човешката анатомия и най-голямата от тях заема три гигабайта. Пускам програмата и откривам изумителни графики, илюстриращи всички възможни аспекти на човешкото тяло, от скелета през мускулатурата до висококачествени цветни изображения на всеки орган. По направените от Брадли индивидуални настройки на програмата може да се предполага, че любимата му графика е била карта на женско тяло, по което има дефинирани зони, върху които може да се кликва с мишката. Посочвам лявото ухо, кликвам и моментално ми се показва гигантско ухо в цвят на „Текникълър“ с подробно описание на механизма на слуха в дъното на екрана и покана да разгледам още по-подробно нещата, които ме интересуват. Мигам на парцали пред планинския релеф на външното ухо, оцветен в лъвско жълто, и се заглеждам в безмилостния разрез, показващ ми слепоочната кост, повдигната чрез щриховка в леопардова шарка, мембраната на средното ухо във влажно мораво и извитата като черупка на охлюв ушна мида в царевично жълто.

В пристъп на вдъхновение проверявам програмата за отметки, откривам няколко и кликвам на една. Пред мен се показва женска гръд в ярки цветове. Основният обем е представен като пясъчник с огнено ядро, от което тръгват вулканичните канали на млечните жлези, стигащи до върха на зърното. Бележка в дъното на екрана пояснява, че цялата „конструкция“ виси на пекторалните мускули, показани в охра, хванати между второ и шесто ребро. През пода чувам звук от лек удар.

Изключвам компютъра, гася осветлението и се измъквам на пръсти от стаята в коридора. Стъпките ми по дървеното стълбище се толкова тихи, че щяха да бъдат напълно безшумни, ако не бяха две от стъпалата — забелязах скърцането им, докато се качвах. По-скоро усещам, без да чувам, присъствието на тяло в близост до мен от другата страна на вратата, а след това долавям издайническата миризма на бетел.

Отварям вратата широко и дребната възрастна жена се стоварва върху мен и ме събаря на пода. Започвам да се боря под нея в нещо лепкаво, опитвам се да стъпя здраво и да се изправа, отхвърлям я настрана, тя се плъзва по пода, претъркулвам се, за да избегна удара, и най-сетне успявам да скоча на крака. В пода под ъгъл е забит сатър за месо, а собственикът му, облечен в черно, с мотоциклетна каска с опушено стъкло пред очите, изважда ножа си. Стъклото на визьора явно му пречи и той раздражено го вдига. Лицето му е на човек от Югоизточна Азия, най-вероятно от етническата група на таите. Нищо повече не може да се каже, защото то е в сферата на каската.

Успял съм да се изправа, но нападението ме принуждава да отстъпя и опирам гръб на стената до входа. Криминологично наблюдателен до края, регистрирам факта, че задният ръб на острието е назъбен и че има жлеб за оттичане на кръвта, така че да се избегне неприятният жвакащ звук при изваждане на острието от трупа. Самото острие е трийсетина сантиметра дълго, с елегантна параболична извивка, и се стеснява в улавящ светлината връх. Дилемата ми е проста: ако той опита да ме прободне в сърцето и аз опитам да го отбягна, като мръдна надясно, ще разполагам с минута живот по-дълго, отколкото ако не мръдна изобщо. От друга страна, ако — предугаждайки като професионалист, какъвто виждам, че е, намерението ми — насочи удара в центъра, ще ме довърши с рана под ъгъл от трийсет градуса, като вероятно ще я нанесе от долу нагоре, за да поразии колкото може повече дроб, сърдечна кухина и аорта. Четем си взаимно мислите, той — със забавлението на вече победил, аз — с кристалната яснота на мисълта, приписвана на обречените. Едва доловимо трепване на лявата му вежда ми подсказва, че опитът ще бъде направен в следващата секунда. Залагам всичките си чипове на скок вляво. Миг по-късно къщата се разтърсва, ножът е забит в дървената ламперия, а стъклото на шлема му пада обратно. В сравнение с моите проблеми неговите не могат да се нарекат особено тежки, понеже се свеждат до това дали да извади ножа си със спуснатото стъкло, или с вдигнато. Наблюдавам го като хипнотизиран, докато той опитва и двете едновременно, като вдига с лявата си ръка досадното стъкло, а с дясната дърпа ножа. Атаката му явно е била нещо страховито, понеже ножът се е забил толкова дълбоко в дървото, че се налага да опре крак в стената, за да го издърпа, вече с две ръце, само

че визьорът отново пада. Преценявам, че нещата не са чак толкова спешни, колкото съм мислил, и решавам да го нападам. Моментът е максимално изгоден, така че използвам стената зад гърба си, за да се оттласна напред и нагоре. Изстрелвам се във въздуха, само че това се оказва грешка, понеже междуременно съм загубил контрол върху посоката, така че той ме отбягва с елементарно отстъпване встрани и презрително изсумтяване. Приземявам се задъхан и по лице и установявам, че той се е върнал да довърши работата около ножа, който най-сетне се предава пред усилията му.

Опитвам се да стана, за да побягна към вратата, но се подхлъзвам на лепкавия под и отново падам болезнено, този път на колене. Извивам се моментално надясно, залагайки на шанса, че г-н Черньо ще нападне наляво. Грешка — усещам ножът да се плъзва по ребрата ми и отново се просвам по лице на пода. Както е известно, това не е най-добрата отбранителна поза. Пробвам бързо преобръщане по гръб и в същия миг г-н Сатър скача върху мен с вдигнат визьор. Вдигам светкавично левия си крак и за част от секундата го задържам така. Разнася се така характерното за мъжките представители на човешкия род изненадано простенване, когато тестисите на уважаемия ми противник се удрят в петата ми и визьорът бавно се спуска над агонията му. Корав приятел, налага се да призная, докато той се търкаля сгърчен надве към отворената врата: явно има проблем — да стане, да поеме дъх и да помисли. След малко изтрополява надолу по стълбите, после изтичва зад къщата и ми се струва, че чувам визьорът му да хлопа, докато търчи.

Коленете ми са парализирани от последното им съприкосновение с пода, а собствената ми кръв се смесва с тази на старицата. Плъзгам се и залитам през лепкавата локва, а отзад изръмжава мотоциклет и с форсиране на двигателя се отдалечава.

Изпълзвам до старицата, установявам, че гърлото ѝ е разрязано до прешлените, мъченически се изправям, подпирам се на стената и тръгвам към господарската спалня. Светвам и усещам погледа ѝ върху себе си. Този път ироничната усмивка на устните може би се отнася до мен. Нефритовото топче в пъпа ѝ ме кара да се поспра за миг, преди да продължа.

Заставам под душа, гледам как кръвта ми, разредена от водата, се смива в канализацията и усещам силите ми да ме напускат.

Моментът на истината: към кого изпитвам най-малко недоверие? Или казано по друг начин, кой ще е едновременно надежден и оборудван за нежна медицинска намеса? Всъщност нямам голям избор, понеже Полковника вероятно гуляе някъде и със сигурност е изключил мобилния си телефон. Няма и особен смисъл да се обаждам на бърза помощ, понеже в Крун Теп такава не съществува. Така че изваждам визитката на Розен от джоба си и намирам номера му по телефона в спалнята. Обяснявам ситуацията с убедително накъсани от болката изречения и затварям.

Лягам на леглото и усещам как животът се изнизва от тялото ми. Усещането не е неприятно, макар да се разваля от тревожната мисъл какво следва нататък.

21.

Фриц фон Щафен определено беше различен, това трябваше да му го призная. Първо, не беше дори на средна възраст, защото бе към трийсет и петте. Нито беше забележимо неадекватен в каквото и да било друго отношение. Беше висок, строен, симпатичен и беше роден в Южна Германия, където се раждат колкото руси, толкова и брюнети. Неговата коса бе почти черна, а кожата му — бледа. Единствената му преструвка — ако изключим, че обичаше да се облича елегантно — бе, че пушеше английски цигари с кехлибарено цигаре, но поне го правеше красиво.

На него дължа първото си летене със самолет. Четиринайсет часа в търбуха на огромната машина, а после неспокойно пътуване от летището в голямо бяло такси мерцедес, по време на което майка ми издаваше очакваните от нея звуци на удивление, сгушена в прегръдката на високия немец, а аз съзерцавах широките празни улици, черни като косата ѝ.

Пристигнахме посред нощ, така че опознаването беше отложено за следващия ден, когато излязохме на открито. Какъв въздух! Дотогава не бях дишал градски въздух, който мирише така свежо, сякаш се намираме в провинцията. Широколистни дървета, експлодиращи във всички нюанси на зеленото. За пръв път виждах пирамидките по клоните на кестените, цветовете на ябълките, първите рози. Беше ми невъзможно да не се питам град ли е това, или гигантски парк, заобиколен от няколко големи имения. От всички страни ни заобикаляха garten^[1]. Имаше „Енглишер гартен“, „Финанцгартен“, „Хофгартен“, „Ботанишер гартен“... сякаш за Мюнхен garten бе онова, което бяха задръстванията за Крун Теп. А тук към всяка от тези garten, понякога в центъра, неизменно имаше други garten, този път Biergarten^[2], където също така неизбежно се натъквахме на един или друг от многобройните приятели и познати на Фриц. В началото те ни се струваха цяла една малка армия, но накрая нещата се сведоха до три двойки, които винаги пиеха огромни халби

бира — аз не можех да повдигна такава халба — и нагъвах от хартиени чинийки картофена салата, пиле или ребра, а встрани баварски оркестър в lederhosen^[3] изпълняваше Щраус. Не че можех да различа Щраус от Гершуин, докато Фриц не ми обясни за музиката, така както ми обясни и за много други неща, които едно момче следва да знае.

Приятелите на Фриц издържаха нашия тест и дори Нонг им го призна. Никаква тевтонска студенина към шоколадовокожата жена и сина ѝ метис, и нито намек в очите им, че са обсъждали помежду си (няма начин да не го бяха правили) вероятното естество на нейната професия. Жените от трите двойки бяха особено внимателни и казаха на майка ми колко щастливи били от това, че милият Фриц най-сетне е намерил жена, която и той, и те да обичат. Нонг ми каза, че германците били особени хора, незаразени от тесногръдието, което е в основата на расизма в другите западни страни. Германците бяха народ, способен да прескочи културните бариери и да надникне в сърцата на хора, идващи от другата страна на земята. Защо таите не приличат поне малко на тях?

Пристигнахме през май, а през юли Фриц заяви, че английският ми е по-добър от този на всяко немско дете. И английският на Нонг се бе подобрил значително, защото Фриц бе изобретил оригинален начин да се шегува с нея: „Мила, обожавам начина, по който произнасяш «р», имахме един комик, който говореше точно така — беше убийствено забавен и направи състояние на сцената и по телевизията“.

Което амбицира майка ми и тя вложи известно време и усилия, след което нейните „р“ престанаха да звучат като „л“, с изключение на случаите, когато искаше да демонстрира финеса си, като се шегуваше с акцента на бар момичетата (имаше и други не по-малко драматични подобрения, макар че дори на Фриц му трябваше доста време, за да я убеди, че нейното „бум-бум“ не е стандартната английска фраза за полово сношение, а по-скоро проява на изобретателност от страна на някой от предците на англичаните, преодолял първи езиковата бариера по този важен въпрос).

През юни се разболях от летен грип и Нонг научи първата си цяла фраза на немски: Was ist loss, bist du erkaelltert?

През третата седмица на юли майка ми ме взе на разходка в „Енглишер гартен“, седна заедно с мен на пейката под един кестен,

стисна ръката ми силно и избухна в плач. Плачеше и се смееше. „Миличък, не мога да повярвам колко съм щастлива. Плача от облекчение, че кошмарът свърши и... вече не трябва... нали разбираш... да работя нощем. Вече не се налага кракът ми да стъпва на Пат Пон, ако не искам да го правя.“ Изпитах нещо подобно на религиозно просветление — от сега нататък тя щеше да е нощем с мен до края на живота ни.

Когато дойде, разочарованието се стовари върху главите ни като вихрушка. Един ден чух откъм спалнята обидни думи на тай, после „Успокой се, мила, моля те успокой се“, след това нови оскърбления на тай, после звука от хвърляне на нещо, след това „Ах ти, малка дивачко!“ от Фриц, после думата Scheisser, повторена неколkokратно от Нонг, избухване в сълзи, но не от радост, „Оу... ах ти, шибана кучко!“ и „Ще те накарам да си платиш за това, малка подла маймуно“. На финала Нонг отвори с трясък вратата на спалнята, изскочи през градинската врата и я затръшна зад себе си. Настана тишина.

Прецених, че ще последва среднощно пътуване към летището, и се подготвих психически за четиринайсетчасов полет и среща с Крун Теп през юли — не най-приятната перспектива на този свят. Може би Фриц бе имал руса любовница и Нонг се бе натъкнала на улики... сигурно след благоразумно претърсване на джобовете му.

Но онази нощ не се наложи да пътуваме, а Фриц наистина не бе кръшкал.

Лежа в леглото си в болницата и размишлявам за преломния момент в живота на майка ми с гордост, която само се е увеличавала с годините.

На следващия ден тя влезе в спалнята ми. Все още кипеше от гняв. Нареди ми да си събера багажа, като оставя и най-дребния подарък — играчка или книжка — които Фриц ми е давал. Тя направи същото. Фриц настоя да ни откара до летището с беемвето си. Мълчанието бе нарушено от кратък диалог, който хвърли светлина върху ситуацията.

Фриц:

— Скъпа, аз по никакъв начин нямаше да те застраша с нищо.

Нонг:

— Тогава защо не донесеш сам онези куфари от Банкок, след като е толкова безопасно?

На летището Нонг демонстративно отвори двата ни куфара и прегледа всичките ни вещи: стигна до крайности като тази да изстиска пастата за зъби, да раздрусва поотделно всеки сапун и да почука всяка кутия — изглежда, търсеше кутия с фалшиво дъно. Като пускаше саркастични забележки за нивото на образованието ѝ и таиския интелект изобщо, Фриц не пропусна да отбележи, че никой нормален няма да тръгне да изнася наркотици от Запада в Тайланд. Без да му обръща внимание, Нонг довърши започнатото с истинска таиска упоритост и се чекирахме едва когато тя се убеди, че всичко около нас е чисто. Направихме го, без да поглеждаме назад. Фриц беше история.

Е, не съвсем. Фриц не беше неизвестен из баровете в Банкок, така че няколко години по-късно до нас стигна клюката, че бил сбъркал в избора на следващото си момиче, този път с катастрофални последици за себе си. Тя бе информирала полицията в Банкок, която пък му бе заложила капан, и в резултат Фриц се намираще във вдъхващия ужас само със споменаване на името му затвор Банг Кван на река Чао Прия. Аз бях склонен да го посетим. Нонг обаче не искаше и да чуе. Настоях. Фриц може и да беше гнила ябълка, но в продължение на няколко хубави месеца той бе изпълнявал по отношение на мен ролята на най-добрия заместител на баща, за който едно момче би могло да си мечтае. Спорихме с нея, накрая се наложих. Една хубава сутрин слязохме при реката и взехме лодка до последния пристан, откъдето тръгнахме пеша в горещината към затвора.

Банг Кван изглеждаше още по-зловещо, отколкото си го бях представял. Крепост с наблюдателна кула, въоръжени с автомати пазачи, двойна стена по периметъра, смрадта на открита канализация, ударила ни в носовете веднага след първия портал, и духовната воня на насилие, садизъм и гниещи души, докато навлизахме в населената част на затвора. Фриц бе с обръсната глава, много слаб и облечен в протритата до скъсване затворническа униформа. Ковачът към затвора бе заключил краката му в окови, съединени към тежка верига, но той ни поздрави с познатата ни учтива усмивка, благодари ни, че сме дошли да го видим, и първите му думи бяха:

— Искам да се извиня за начина, по който се държах на летището онзи ваш последен ден в Мюнхен.

Нонг остана неумолима. По време на свиждането даваше възможно най-късите отговори на въпросите му. Всъщност останахме там не повече от десетина минути.

На път за дома майка ми призна, че идеята да дойдем, е била добра. В очите ѝ Буда бе отмъстил за нея — бе изпратил Фриц в затвора и го бе унижил пред нея. Когато кихнах от мръсния въздух, тя ме попита:

— Was ist loss, bist du erkaelltert?

Фразата изниква в съзнанието ми, защото тя я повтаря, докато се навежда над мен усмихната. Сграбчвам ръката ѝ като нетърпелив любовник, но съм прекалено слаб, за да говоря.

Забелязвам, че е малко понапълняла, бюстът ѝ е поналят, раменете ѝ са по-широки, но макар вече да е на петдесет, майка ми не е загубила вродения си талант да излъчва сексапил.

Не че полага усилия да го загуби. Облечена е в алена рокля, разкриваща кафявите ѝ рамене, а и деколтето предлага интересна гледка, обута е в лачени обувки на висок ток в черно и червено, на шията ѝ виси тежка златна верижка със златен Буда, чантичката ѝ с фалшив монограм на Гучи също е в комбинация от черно и алено, на ръката ѝ виждам масивна златна гривна, устните ѝ са влажни, червилото естествено е червено, миглите ѝ са направени със спирала, а парфюмът... него го помня от Париж, може би защото личният бюджет на Нонг за нещата, без които не би могла да живее, се бе удвоил след онази екскурзия.

Косата ѝ без нито един сив косъм е оформена в асиметрична плитка, падаща на една страна, а краят е оставен да подскача на гърба ѝ, от което тя изглежда като... много скъпа лека жена. Сяда на стола до леглото ми и запалва „Марлборо Ред“.

— Искаш ли да си дръпнеш? — Поклащам глава. — Сериозно ли е, миличък? Тръгнах веднага след като Полковника ми съобщи какво се е случило. Какво си правил самичък в онази къща посред нощ? — Тя свива рамене и слага ръката си върху моята, която лежи немощно върху чаршафа. — Но ще се оправяш, така ме увери хирургът... голям

чаровник, впрочем. Най-дългият белег в цял Крун Теп, но раната не била дълбока, така каза. — Поглежда ме с обич, сякаш съм паднал от стълбата по време на детинска лудория. — Искаш ли да ти донеса нещо? Само кажи...

Поглеждам я в очите.

— Майко, така са ме упоили, че не съм спрял да сънувам и халюцинирам. Искам да ми кажеш кой е баща ми.

Задавал съм й този въпрос точно десет пъти, като този е десетият. Помня останалите девет случая толкова живо, колкото ще запомня този. Въпросът изисква смелост, но и предполага специален повод — струва ми се, че в тази категория попада почти смъртоносната атака с оцеляване на косъм.

Тя потупва ръката ми.

— Щом излезеш оттук, искам двамата с теб да изкараме няколко дни в къщата ми в Петчабун, нали? Ще купим бира, ще поканим гости, ще посвирим на хайло, дори ще ти намеря ганджа, ако желаеш... зная колко тежко приемаш смъртта на Пичай.

— Майко...

Ново потупване.

— Събирам смелост, миличък. Повярвай ми.

Въздъхвам. Поне е дошла в болницата и планира да остане тази седмица в Банкок, за да е близко до мен. Тя запалва втора цигара и ми разказва за погребението на Пичай, което минало според очакванията — полицията се намесила, за да разтърве двама пласьори на яа-баа — и си тръгва, за да мога да поспя. Събуждам се няколко минути покъсно от опита на ФБР да отвори прозореца, за да проветри стаята от цигарения дим.

— Моля те, остави го така — казвам й, — обичам миризмата на марлборо.

— Вие с майка ти често ли си говорите на немски?

— Понякога. Когато сме в настроение.

— Таите учат ли немски?

— Научихме малко от един от моите професори — отговарям й с усмивка.

Искам да ми кажеш кой е баща ми. Почти ежедневно се чудя кой може да е той, макар фиксидеята вече да се е преместила от съзнанието в подсъзнанието ми. Продължавам да се заглеждам нетактично по белокожите американци на средна възраст, които ми се струва, че отговарят на условията, но вече съм се отърсил от нездравия фанатизъм от юношеските ми години. Когато бях на тринайсет, си избрах един ъгъл на коптора, в който живеехме, и принудих майка ми да стане свидетел на треската, която ме изгаряше месеци наред, докато облепах стените със стари изрезки за войната във Виетнам. Цяла седмица бях убеден, че той е един от сражавалите се със свръхестествена смелост в тунелите на Ку Чи. Следващите няколко седмици пък беше пилот, арестуван и измъчван в ханойския „Хилтън“, докато не разбрах, че всички тези герои са били пуснати на свобода след моята поява на бял свят. Къде е бил по време на офанзивата за виетнамската лунна Нова година? Дали не е един от гузните и разочаровани редници, пушили ганджа през цевите на оръжията си? Мисля, бях на шестнайсет, когато най-сетне разбрах, че Америка е загубила войната въпреки титаничните усилия на анонимния ми баща. По това време вече бях започнал да се раздвоявам от съмнения. В крайна сметка, въпреки несъмнените му достойнства, той трябваше да е бил един от онези белокожи, дошли тук отдалеко, със заповедта да убиват мъже, чийто цвят на кожата е подобен на този на моята майка, на нейния баща и на нейните братя (чак години по-късно ми стана ясно, че виетнамската война не е била на расова, а на религиозна основа). Как трябваше да се отнасям към неговата варварщина? Единствената ми екскурзия в чужбина без Нонг беше за седмица във Виетнам, където го търсих в Ку Чи, Да Нанг, Ханой и Музея на американските военни престъпления в Хо Ши Мин. През цялото това време тя ме бе наблюдавала с болка. Понякога устните ѝ затреперваха, сякаш се готвеше да ми каже името му, но така и не го направи. Каква ли бе ужасната тайна, която криеше? Дали той не е бил от „специалните сили“ — един от мъчителите?

[1] Градина (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Бирария. — Б.пр. ↑

[3] Кожени панталони. — Б.пр. ↑

22.

ФБР имаше хубава фигура, сини очи, руса коса, идеална кожа и от нея се разнасяше свеж аромат на обикновен сапун. Изглежда, не признаваше парижките парфюми. Представи ми се — Кимбърли Джоунс. Доколкото можех да преценя, беше на около двайсет и осем и боец по дух. Стори ми се малко изтощена, може би прекаляваше с фитнеса.

Намирам се в болница, каквато не съм сънувал: самостоятелната стая като в петзвезден хотел, през прозореца надничат палми, орхидеи и хибискус, а ушите ми долавят безкрайно приятното за слуха съскане на системата за оросяване. Когато се свестих предния път, ФБР вече беше тук. Тогава ми каза: „Беше загубил много кръв, поклоннико, и те докарахме тук в последния момент“. Обслужваше ме като медсестра — мереше ми пулса и разбухваше възглавниците ми.

Когато за втори път изплувах от дълбините на сладкото забвение, където съм сигурен, че се срещнах с Пичай, на стола до леглото ми седеше не тя, а човек с доста по военна осанка.

— И всичко това за някакво одраскване? Буда сигурно много те обича.

— Как изглеждам? — Страх ме беше да задам този въпрос на чужденка.

— Без нос ли? При теб това е значително подобрение. — На смаяния ми поглед Полковника отговаря: — Спокойно, шегувам се. — После се навежда заговорнически към мен. — Ти само ми обясни и повече няма нищо да те питам: защо трябваше да убиваш старицата? Нападна ли те?

Отпускам се на възглавницата и се връщам към забвението, за да споделя с Пичай тази смешка.

Изглежда, майка ми се беше запознала с Полковника в коридора. Когато придръпва стола си до леглото, в очите ѝ има блясък:

— Голям сладур е, нали? И мисля, че трябва да е доста богат.

— Не е, майко.

— Покани ме на яхтата си. Вярно ли е, че била голяма, с капитан, екипаж и така нататък?

— Не, моля те, недей.

— О, не мисля за себе си, но за теб може да е от полза. Ти заслужаваш повишение повече от всички останали полицаи, но няма да го доживееш, ако нямаш връзки. Той дори намекна...

— Ако ми предложат повишение по този начин, ще го откажа.

Тя въздъхна и ме потупа по ръката.

— Е, поне няма да можеш да ме обвиниш, че не съм опитала. Толкова си морален... не знам на кого си се метнал.

— Разбира се, че знаеш на кого, след като не е на теб. Аз съм този, който не знае, защото не искаш да ми кажеш.

Нервен смях и тя бръква за марлборото.

— Ще го направя, миличък, някой ден. Трябва ми само малко време.

23.

Оперативна памет: остров в Андаманско море, запазен за природата и забранен за всеки друг, освен високопоставени полицаи с луксозни яхти; безброй момичета, чиито перфектни млади тела блестят с капчици след безкрайните гмуркания и скачане от трамплините (момичетата наистина се забавляват при тези излизания); ние с Пичай сме притеснени, държим се настрана и сме принудени да понасяме язвителни подмятания: не стигало, че сме отказвали подкуп, но да откажем секс било откровено подривна дейност. Беше едно от онези служебни мероприятия за укрепване на колектива след убиването на контрабандистите на яа-баа, просто в случай, че някой има угризения (никой нямаше). Единствената мисъл, занимаваща останалите полицаи, бе да вкарат по-бързо някак някое момиче в леглото и да ни оставят с Пичай и Полковника да се наливаме с бира и да съзерцаваме звездите. Мисля, че шефът се чувстваше по-сигурен на яхтата си, потънал в кадифената нощ, но не знам, може и да ни обичаше нас двамата. По озвучителната система на яхтата звучеше „Ездата на валкюрите“ — единственото западно музикално произведение, което Викорн показваше, че забелязва. Разговорът беше замрял. После Пичай внезапно зададе въпроса, който никой не бе посмял да формулира на глас: „Каква е тази странна музика, по дяволите?“.

Дори когато бе най-пиян, Викорн не обелваше дума за военните си истории. В такива случаи изглеждаше като развързал езика си, но вътре в него имаше сейф с твърдостта на диамант, който той не смееше да отвори в присъствието на компания. Единствените му намеци се състояха от отделни думи или тривиални фрази: „Ремфове“, „Гарвани“, „0-1“, „Другият театър“, „Американска закуска“, „Яйца на очи“, „Пат Блек“.

24.

Щом Нонг си тръгна, ФБР се върна. Беше загрижена. Не говореше тай, но мисля, че беше видяла майка ми и Полковника да флиртуват в коридора. Дали не страдаше от съвременен културен шок?

Вече зная, че тя и Полковника няма да се разбират.

Носи ми новините, че са донесли компютъра на Брадли, и веднага се залавя да организира монтирането на „мост“ над леглото ми с кабели и даже интернет връзка. Кимбърли Джоунс не флиртува, дори ми се струва, че е посещавала курс по антифлиртуване в Куонтико, което обяснява известната вдървеност в тялото ѝ, когато ѝ се налага да се навежда над мен през няколко минути. Скоро компютърът е включен и работи, но това даже влошава нещата — половината от времето гърдите ѝ са наврени в очите ми, което често я кара да се изчервява. Може би историята на американската култура не надвишава стотина години. Сигурен съм, че филмите от виетнамската ера показваха по-разкрепостени хора. Не че това има някакво значение. И двамата доста се възбуждаме — в чисто професионално отношение, разбира се — когато започваме да четем електронната поща на Брадли.

Доста скоро към нас се присъединяват Розен и Нейп, които се наместват зад рамото ми, за да могат да гледат монитора. Всички се държат непринудено и дори са весели, докато не питам:

— Знае ли някой кой е този Силвестър Уорън?

Възцарява се мълчание. Потърсвам погледа на Кимбърли Джоунс. Тя поглежда встрани. Розен се изкашля.

— Детектив... наистина не мога да ви отрека способността да пристъпвате направо към същността.

На помощ се притичва Нейп:

— Не мисля, че бихме искали някой ден да се разбере, че сме чели електронна поща от господин Уорън. Не и докато не намерим нещо конкретно, което можем да използваме.

Розен потвърждава с енергично кимане.

— Точно така. Ако пред нас е случай на саморазправа с цел отмъщение във война между наркодильри, със сигурност е ясно, че не искаме да въвличаме господин Уорън във всичко това. Особено ако се окаже, че той просто е водил с Бродли ерудирана кореспонденция по някои малко известни аспекти на търговията с нефрит.

Поглеждам с всичкия си невинен чар и широко отворени очи първо единия, после другия и обратно. Нейп се подсмивва и казва:

— Уорън е тежка артилерия. Може да се каже, че е голяма клечка не само в Ню Йорк, но и тук. Идва в Банкок ежемесечно и не пропускаме да го каним на всеки прием, даван в посолството. Общува отблизо с местното висше общество, особено с китайците. Занимава се на много високо ниво с бижутерия и търговия с предмети на изкуството. Има магазини в Манхатън, Лос Анджелис, Париж, Лондон... и тук. Голямата му страст е нефритът. Не е изненадващо, че е поддържал контакти с Бродли — талантлив аматьор, който живее в Банкок и е негов сънародник.

— Какво прекрасно, демократично общество сте си създали, в което един сержант от морската пехота може да дружи с голяма клечка като Уорън.

И тримата ме поглеждат, за да проверят дали говоря със сарказъм, което не е било в намеренията ми. Успял съм все пак да стана причина за настъпването на неловко мълчание, което пръв нарушава Розен:

— Е, ние, американците, обичаме да си говорим. Особено ако има изгледи за някаква печалба.

Мисля, че схващам за какво става дума, и използвам програмата, за да селектирам няколко от писмата на Уорън и отговорите на тях от страна на Бродли. Американските ми колеги безпомощно чакат да им превода.

Бил, получих пратката ти вчера с ФедЕкс. Съгласен съм, че момчетата започват да се ориентират, но още са далеч от истината.

Бил, виж какво, това наистина е нещо хубаво, което бих могъл да продам навсякъде, но не е онова, за което си говорихме. Пристигам следващия вторник с „Таи Еървейс“. Ще поговорим.

Бил, трябва да ти призная, че съм много впечатлен от последната пратка. Все още не е в десетката, но е доста близо. Днес освобождавам втория транш. Продължавай в същия дух.

Прекъсвам четенето, за да погледна последователно в трите чифта очи край леглото ми. Накрая Розен нарежда на Нейп:

— Кажи му.

Той на свой ред прочиства гърло и започва:

— Силвестър Уорън има страшно много връзки. Познава сенатори и конгресмени. Вероятно снабдява с бижута една трета от американките и много от най-богатите американци, основно благодарение на дарбата си да намира най-добрите майстори на оригинални продукти. По същество той познава добре всички богаташи и спонсорира с огромни суми най-вече Републиканската партия, но донякъде и демократите. Канят го от време на време в Белия дом. На ти е със съдии и големите адвокати. Поставен е от ФБР под наблюдение от години. Подозираме го във фалшификации с предмети на изкуството, но е прекалено добър, за да се хване. Освен това нямаме кой знае колко специалисти в търговията с нефрит от императорските колекции, а той вероятно е най-добрият експерт на света в тази област. Това е неговото хоби, неговата страст и неговата професия. Ако е мошеник, значи просто скубе богатите, а богатите, както е добре известно, не обичат да си признават, че са били оскубани. На всичко отгоре има лимити върху ресурсите, които Бюрото е готово да вложи във всичко това, особено с оглед на останалите ни приоритети.

Цъквам съжалително с език.

— Правилно ли е допускането ми, че неговата колекция от императорски нефрит е най-голямата извън музеите?

— Да.

— И че понякога продава по нещо от нея, вероятно на търгове?

— Предимно частно, но понякога наистина „Кристис“ или „Сотбис“ получават възможност да предложат нещо от негово име. Когато това се случи, поводът обикновено е особено специален. И тогава чуваме имената на хора, които години наред сме смятали за покойници. Наддаването става, разбира се, изключително чрез пълномощници, понеже никой не иска публиката да разбере кой дърпа конците.

Намръщен, Розен поема историята:

— Вашингтон не изгаря от желание да събере доказателства срещу Уорън, ако те не са така убедителни, че да накарат всичките му приятели да го изоставят, а той е прекалено умен, за да допусне съществуването на подобни доказателства. Друг проблем е, че ако изобщо има някакви улики, те са тук, в Тайланд и... трябва ли да обяснявам?

— С неговите връзки тук подобни улики едва ли биха просъществували и ден след тяхната евентуална поява на бял свят, така ли? — ФБР кима. — На каква възраст е този господин Уорън?

— На шейсет и две, но изглежда като едва прехвърлил четиридесетте.

— И е започнал кариерата си, когато е бил двайсетинагодишен?

— Има диплома на магистър по гемология и друга по синология със специализация в късния императорски период. Говори мандарин добре, а и тайският му е отличен. — Пауза, през която Нейп движи пръст по ръба на монитора. — Говори също и суато. Това казва ли ти нещо?

— Суато? Откъдето са произлезли чю-чоу? Та чю-чоу управляват Тайланд — казвам аз. — Те са във всичките ни банки и ръководят най-големите ни фирми. Вярно, имат таиски имена, но са си чю-чоу.

— В такъв случай мисля, че ти е ясно. — Нейп отново поспира, за да провери изражението ми, което съм се постарал да изглежда замислено. Той се прокашля и продължава: — Една възможна хипотеза, зад която никой от нас не би признал официално, че стои, може да изглежда така: не особено интелигентен сержант от морската пехота с усет за красивото създава уебстраница примерно месец-два след пътуването си до Лаос, където през деветдесет и шеста година е

закупил с проучвателна цел няколко парчета необработен нефрит. Силвестър Уорън вижда показаната на страницата мостра, оценява, абстрахирайки се от темата, по достойнство майсторството на занаятчията и открива сержант Брадли по време на някое от посещенията си в Банкок. Брадли вербално е изумен от оказаното му внимание и е смяян, че малкото му начинание е привлякло толкова височайши поглед. Веднага съзира възможност да задели нещо за старини. Онова, с което разполага и от което Уорън има нужда, е директният контакт с местните занаятчии, най-вероятно с китайски произход и също така вероятно наследници — в художествено отношение — на избягалите от комунизма в Китай през четирийсет и девета майстори на нефрита. Уорън несъмнено си има свои майстори, за които едва ли можем да се съмняваме, че са най-добрите на света, но не може да си позволи да ги използва за нищо незаконно. От своя страна, Брадли може да предложи стена срещу любопитните и качествен контрол в най-добрите традиции на американския стил. Говорим, естествено, за фалшификати. Всеки път, когато музей или частен колекционер излизат с каталог, навсякъде по света има хора, които копират най-добрите експонати и после ги продават. Няма научнообоснован начин да се докаже фалшификат от нефрит — установяването на възрастта с радиоактивен изотоп на въглерода не върши работа, както впрочем и термолуминесценцията. — Той се обръща към Розен. — Всичко това го научих вчера.

— За да могат майсторите на Брадли да копират надеждно експонатите, собственост на Уорън, те би трябвало да разполагат с оригиналите, нали така? — питам.

— Мислихме за това — най-сетне се обажда Кимбърли Джоунс. — Обмисляхме вероятността Брадли да открадне някои безценни предмети от колекцията на Уорън, но просто не се връзва. Първо, няма място на Земята, където Брадли би могъл да се скрие от Уорън. Второ, не би могъл да се отърве от откраднатото, та макар и на половин цена — тези предмети са регистрирани по достъпен за обществеността начин и експертите отлично знаят кой какво и откога притежава. Само Уорън може да продава неща от колекцията на Уорън... оригинали или фалшификати.

— И освен това — намесва се Нейп, — би ли използвал Уорън змии като средство, за да си отмъсти? При неговите пари и връзки тук

той може да щракне с пръсти и Бродли ще си отиде по възможно най-естествено изглеждащ за всички ни начин. За какво му е някой да души около него?

Момент на съвместно обмисляне. Накрая питам:

— Какво според вас означава „транш“?

— Буквално означава „резен“, „дял“, „парче от нещо“. Смихъл в случая е, че Уорън най-вероятно финансира експеримента и превежда на Бродли вноски чрез един от агентите си в Банкок. Като всички богаташи, Уорън е пословично стиснат. Не смятаме, че се е охарчил много. Давал е нещо по-съществено единствено когато Бродли му е предавал перфектно копие на някои от шедеврите му.

— Странна игра за Уорън, ако наистина е толкова богат.

— Това е то американският капитализъм — ръмжи Розен. — Системата е страхотна, само че никой никога няма достатъчно.

— Ездачът... — казвам аз, но те ме изглеждат с неразбиране. Силите ме напускат. Позволявам си да изоставя човешкото съзнание в полза на пазвата на Буда.

25.

Като използваме Мрежата и клюките в участъка, за нас с Пичай не е проблем да сглобим парчетата от пиянските брътвежи на Полковника, макар по-дълбокият им смисъл да продължава да ни убягва.

Ремфове^[1] е съкращение за „тилов шибаняк“, използвано от американските войници за презрените офицери, които си стоят на сигурно в Сайгон и въртят оттам катастрофално развиващата се война. „Другият театър“ е Лаос, където по силата на международен договор на американците е забранено да предприемат военни действия, но където Америка е извършила едни от най-жестоките бомбардировки във военната си история. „Гарваните“ са прочути с професионализма си американски пилоти, презиращи ремфове и съгласили се да летят на самолети О-1^[2] в зелените лаоски планини, за да откриват позициите на редовната северновиетнамска армия, която малко по-малко се прокрадвала в Лаос. „Американска закуска“, „Яйца на очи“ и „Пат Блек“ си останаха загадка.

По някакъв начин Викорн бе успял да натрупа състояние в Лон Тиен. По-голямата част от парите бе отишла да му купи поста в Кралската тайландска полиция. Имаше още слухове за връзки в ЦРУ и известни на Полковника разни черни тайни, които американците не искали да излизат на бял свят.

Два часа са необходими на Нейп и Джоунс да се доберат до тиковия дом на Бродли и да докладват на Розен, че нефритовият ездач е изчезнал. Розен мушва ръце в джобовете си и отива до прозореца.

— Изглежда, разбрахме мотива за атаката срещу теб.

— Но той си тръгна без ездача. Не успя да влезе по-навътре от коридора.

Розен свива рамене.

— Защото си го сритал в топките. Или се е върнал по-късно, или са пратили друг.

Знам какво си мисли Розен. Ако ездачът и конят са оригинал, върху който Бродли в работил в момента, когато са го убили, ще е трудно да се игнорира забъркването на Уорън в случая. Виждам как бремето на противоречивото следствие се отпуска върху мощните му рамене, как ги огъва надолу и го натиска в негативната карма, която го преследва.

Казвам:

— Направихте ли снимки, или ще искаш моите?

— Естествено, че сме направили снимки — казва той с кисела гримаса.

Към следобед болничната ми стая започва да се превръща в библиотека. По някакъв неизвестен начин ФБР успява да открие всяка съществуваща в Крун Теп книга върху нефрита. Вече са изпратили сканираната снимка на ездача и коня в Куонтико. В стаята се възцарява прекрасна тишина, нарушавана само от прелистването на страниците, докато четиримата ровим търпеливо из книгите и търсим репродукция на явно безценната статуетка. Така ли провеждат следствията си и на Запад? Тук никога не сме вършили работата си така и започвам малко по малко да се пристрастявам към този новаторски начин да се прилага законът, без нужда от стрелба, заплахи или подкупване.

Нейп и Джоунс практически едновременно доволно извикват „Ааа!...“. Като се мъчи да овладее ентузиазма си, Нейп показва на Розен страницата от книгата, която е преглеждал, а Джоунс се опитва да го накара да погледне в нейната. Розен поглежда и в двете и се обръща към мен:

— Какво ти казах?

Показва ми страницата в книгата на Нейп, на която е изобразена красива репродукция на познатия ни експонат със загадъчното обяснение: „Кон и ездач от Колекцията на Уорън, бивша собственост на Колекцията Хътън, за които се смята, че са били взети от Пу И — последния император на Китай, при бягството му от Забранения град. Закупени за Хътън от Ейб Гъмп“.

В този момент клетъчният телефон на Розен започва да звъни. Прави ми впечатление, че е избрал тематичната мелодия от филма „Междузвездни войни“, докато моята любима е „Синият Дунав“ (която

показва, че съм самозванец в западната култура или най-малкото наивен турист с музикалния вкус на бабичка; нямам отговор на въпроса защо не съм си избрал и аз темата от „Звездни войни“, която всъщност предпочитам). Гласът в другия край принадлежи на човек, когото той нарича „сър“ и който го прави по-сив и измъчен.

— Разследваме го, сър... Точно така, изпратихме по електронната поща снимката от мястото на опита за убийство срещу разследващия местен детектив... Зная, че случаят Бродли прилича на отмъщение между враждуващи наркодильри, но... Статуетката беше открадната от дома на Бродли, сър... Господин Уорън е разменил няколко имейла с Бродли... Не, не е задължително да има връзка... Не, не бих желал нова издънка... Точно така, съгласен съм, нито аз, нито Бюрото се нуждаем да ни подхванат... Е, не зная дали бих могъл да го направя, понеже нямаме никаква власт за провеждане на следствие тук... Да го оставя на местната полиция? Точно това правя, сър... Дочуване, сър. — Той сгъва телефона си и ме поглежда. Очите му блестят. — Куонтико няма коментар относно снимката. Казват, че не била излязла достатъчно добре в имейла.

Лицето на Нейп е изкривено от цинична усмивка, но аз най-много съжалявам Джоунс, която явно се срамува и отказва да ме погледне в очите. Тя прошепва на Розен:

— Този човек едва не загуби живота си.

— Но аз не съм американец — уточнявам с лека усмивка.

Дълга пауза. Накрая Розен проговаря:

— Излиза, че сте оставени сами на себе си. Кимбърли ще ви придружава навсякъде, където решите, че имате нужда от нея. Тя... тя ще ви помогне във всичко, което не води към Уорън. — Той за пореден път свива рамене.

— Мога ли поне да получа снимка на Уорън?

Тримата сбърчват вежди. Кимбърли Джоунс предпазливо се обажда:

— Разбира се, че ще ви дадем. Предполагам в публичното пространство могат да се намерят хиляди негови снимки. Та той е сниман десетки пъти дори пред Белия дом.

— Да, да — съгласява се Розен. — Но все пак нека не се разбира, че сме му я дали ние.

— Ще използвам обикновен кафяв плик — обещава Джоунс с язвителен сарказъм.

„С какво съм заслужил това?“, казва недоумяващият поглед на Розен.

[1] От REMF (Rear Echelon Mother Fucker) — американски военен сленг; писарушки, които цитират устава, сякаш е Светото писание, имат работно време, разпореждат се с удоволствието и т.н. — Б.пр. ↑

[2] О-1 — военна модификация „Чесна L-19А“, известна още и като „Bird Dog“ („Птичар“), използвана от „Гарваните“. — Б.пр. ↑

26.

Нонг седи и наблюдава сестрата, която ми сменя превръзката. Владее се, но в мига, в който оставаме сами, избухва в сълзи.

— Онзи, който ти е причинил това, няма да умре от добра смърт — изхлипва тя и си бърше очите.

Май се налага да обясня това, нали така? Погледнете на нещата така: остарявате, греховете ви се множат, жалките карти, раздадени ви от съдбата при вашето раждане, не ви дават никакъв начин да реагирате различно, в резултат на което се налага да обмислите неизбежната кармична цена, която ще трябва да плащате — какво, мислите, че животът ви е тежък? Я погледнете онзи просещ инвалид без крака в жалката си количка на тротоара. При това при предишното си прераждане в сравнение с вас той е бил светец!

При нас повдигането на воала на егото в момента на смъртта разкрива механизма на кармата в цялото му безжалостно величие: онзи недъгав крак, дето ще го получите, е заради контузията, която сте причинили на вашия най-добър приятел на футболния терен; издадените напред зъби с размер на надгробни плочи са заради циничното ви чувство за хумор; ранната смърт от левкемия е наказанието за вашата алчност.

„Добрата смърт“ означава преселение в по-добро тяло и по-добър живот. Последниците на лошата смърт са прекалено тежки, за да се занимаваме с тях. „Да не умреш добре“ е проклятие, в сравнение с което „Да ти го начукам“ звучи като благословия.

Нонг остава при мен, докато ме настаняват в количка и ме избутват по коридора до асансьора, който ще ме свали в градината. Това е първото ми излизане и аз настоявам да ме оставят до така сладко шумящата оросителна система. Периодичните пръски по лицето ми ми харесват, защото за мен са като връщане в детството, в по-луksозно обкръжение от онова, което някога съм имал. Дали само

аз си мисля така, или всички сме програмирани да очакваме, че първите ни години на този свят трябва задължително да бъдат прекарани сред цветя във вълшебни градини? Сякаш прочела мислите ми, майка ми ме хваща за ръката и се усмихва. От другата страна на стената градът е впил в хората ноктестата си ръка. Изпитвам отвращението на всеки инвалид към връщането: още само два дни и ще ме пуснат?! Дали ще е проява на мекушавост, ако ги помоля да ме оставят още малко?

Един санитар ми донася няколко албума и ги поставя внимателно на масичка до стола ми. След няколко минути при нас излиза и Розен — на лицето му срамът се бори с параноята за бъдещето на кариерата му. От една страна, той лично ми дава снимките посред бял ден пред очите на майка ми, от друга — те са в кафяв хартиен плик, върху който няма нито орел, нито никакви идентифициращи надписи. При това си тръгва малко внезапно. Не след дълго и Нонг става с неубедително извинение. Скучно ѝ е, а болничната атмосфера малко я отблъсква. Нейното място е от другата страна на оградата — в похотливия, драпащ с нокти свят.

Сега, когато най-сетне мога да разгледам снимките, се питам дали Розен не иска да ми каже с тях нещо: Уорън с първия Буш, Уорън с Клинтън (два пъти), Уорън с втория Буш — вече по-стар и загладен. Не съм очаквал един бижутер да е човек от стомана, но точно това е впечатлението, което остава — сякаш всеки път е попаднал в Розовата градина по силата на собствената си воля. Клинтън е висок, а Уорън е не само толкова висок, но и по-строен. Сиво-сини очи, оредяваща светлокестенява коса, започнала да посребрява по възможно най-елегантния начин. Изглежда много по-фин от президента с хубавия си тен, изящната златна верижка на лявата си китка и изражението на човек, комуто не се налага да настоява. Имам чувството, че подушвам одеколona му. Ще те надживея, казва усмивката му на президента, независимо кой е той. Усецам силите ми да ме напускат и го оставям върху албумите с репродукции. Дремвам за няколко минути и когато се събуждам, го намирам там, втрещен в мен. Отново го вземам. Сигурно волята на Белия дом събужда у мен стария апетит към изкуството да си детектив. Често, когато сме болни, съзнанието ни временно напуска

затвора на тялото и се рее свободно. Но този следобед аз усещам моето да се скачва отново със съдбата си.

— Какво има? — пита ме Кимбърли, когато се изправя зад стола ми и ме улавя да гледам Уорън може би за хиляден път. — Смръщил си се, сякаш отнякъде го познаваш.

Как да ѝ обясня? Не смея да ѝ спомена за тъмната фигура, която духовно казано виждам да стои зад всяка една от тези снимки и която май наистина познавам.

27.

В скромния дом на Кет ароматът е основно на сандалово дърво, благодарение на ароматизиращите пръчици, които е запалила. Също като мен, тя живее в една стая, която националният ни оптимизъм ни кара да наричаме апартамент, макар нейният да е с няколко пръста по-голям. Нейният портрет на обичния ни крал виси на точно същото място, както и моят, а олтарът ѝ на Буда е на висока лавица близо до вратата. Тя се покланя на Буда трикратно, хванала снопче пръчици в двете си ръце. Съсредоточава се и несъмнено се моли за късмет. Облечена е в свободно падаща домашна рокля, под която подозирам, че не носи нищо.

— Трябва да потренирам, Сончай — снощи не улучих пет балона. Нали не възразяваш? Ще бъде както някога. Казвал ли си на майка си как ми помогна? Аз така и не посмях, защото ме беше страх да не ми се скара, че съм те покварила. — Отива до малкия шкаф в срещуположния ъгъл на стаята и изважда оттам пластмасова кутия за храна.

— Казах ѝ преди няколко години. Стори ѝ се много забавно. Искаше да научи дали нещата са отишли по-далеч от това само да ти помогна с номера. Кое не се случи, нали така?

— Сончай, та ти беше само на десет години, а аз не съм такава жена.

— Майка ми каза, че вече не се изненадвала от дивия ми пубертет, след като първия ми сблъсък с интимния орган на една жена бил да гледам как изстрелва стрелички от него.

— Не е далеч от истината, особено ако чуеш как някои мъже говорят за жените. Мразиш ли жените?

— Не... Но ти мразиш мъжете.

— Да не задълбочаваме. Мразя мъжете абстрактно. Теб те харесвам. Ти ми помогна да усъвършенствам номера си.

Тя изважда от кутията алуминиева тръбичка и пакетче презервативи. Подава ми пакетчето, а сама ляга на пода. Докато си

намества тръбичката, пресичам стаята, надувам първия презерватив до трийсетина сантиметра дължина, завързвам му края и го вдигам. Кет с излишна скромност наглася диплите на роклята си така, че да може да стреля, без да ме „осветява“, сякаш е стрелец с лък, скрил се в храстите. Държа презерватива възможно най-далеко от лицето си, а тя вкарва стреличка в тръбичката. Изведнъж, без дори намек на движение от нейна страна, оформеният като мъжки член презерватив се спуква и стреличката се забива в нашарената със следи стена зад мен.

— Така и не разбрах защо не използваш за тренировка дъска за дартс.

— Клиентите не могат да държат балоните абсолютно неподвижно. Според мен малко им влияя. Така че трябва да мога да улучвам леко клатеща се цел. — Тя се засмива. — Както и да е, винаги е приятно да застреляш хуй.

— Заради Брадли ли намрази мъжете?

— Мамка му!

Стреличката пропуска и се забива в дървената врата, която е доста встрани. Този път забелязвам леко движение в долната част на корема ѝ, в областта на яйчниците.

— Моят пръв и единствен съпруг ме накара да намразя мъжете. Винаги съм си била ревнива и властна натура, а той беше мототаксист. Шляеше се из целия град, особено по барове и масажорни. Не знам имаше ли проститутка, която да не бе чукал. За бога, аз бях само на седемнайсет. Мъжете таи твърдят, че обичали жените, но всъщност обичат само ебането. Ама май дори и него не обичат, а обичат всичко забранено, ново, неизползвано. Умират си за млади момиченца — по-лоши са и от фарангите. И той беше точно такъв. Само че аз съм жена за един мъж — дам ли си сърцето веднъж, вече го нямам. Затова реших, че няма да имам друг. Вместо това се научих да стрелям стрелички с пътката си. И ми прави кеф да застрелям цяла армия надути хуйове, та дори и само за тренировка. Още повече че винаги има друга армия, чакаща своя ред.

Разбирам я защо използва груб език.

— Но си познавала Брадли?

— Да, само че не исках да говоря за тези неща на Нана. Да, познавах го. Американски морски пехотинец. Малко е болезнено да говоря за това. Той ме убеди, че трябва да дам на мъжете втори шанс,

особено след толкова време. Преди пет години беше обикновен посетител в Нана. Нали знаеш, един от онези чужденци, дето идват и не могат да повярват на очите си, пристрастяват се след няколко месеца, а по-късно очарованието започва да избледнява. Само че той беше голям образ, разбира се. Подобен мъж... величествен и толкова черен... възможно ли е да го забравиш? Каза ми, че бил различен. Голяма съм наивница, нали? Изненадана съм, че не си намерил друга, която да го познае по снимката му.

— Че колко жени остават пет години в баровете? Кажи ми сега с какво беше по-различен.

— Отнасяше се с уважение. Не излъчваше онази противна смес от похот, страх и презрение. Изглежда, жените наистина му харесваха и той се държеше с нас като с хора, с които може да е приятел. Беше много популярен по баровете.

— Той ли те избра? Плати ли ти глобата?

Бам. Чудесен изстрел. Виждам стреличката да пробива презерватива в средата и да го забива върху стената, където той увисва сбръчкан и омекнал, всичката му страст е изпусната.

— Разбира се, че не. Нали ти казах, че не излизам с мъже, та дори да става дума само за продаване на тялото. Това беше различно. Знаеш, че изпълнявам поръчки по домовете — всъщност оттам идват истинските пари, шоуто е само витрината. Имам агент и той казва на клиентите: „Гледаш, без да пипаш. Тази дама не се продава. Тя изпълнява номера си, общителна е, ако много държиш, може дори да ти седне в скута, но толкоз“. Обикновено агентът е много ясен и държи клиентът добре да разбере какво му се казва. Както и да е, преди пет години агентът веднъж ми се обади да ми каже, че ми е уредил частно парти и че парите са двойно повече от нормалната ми тарифа. Не обясни защо са двойно, така че това ме изпълни с подозрение. „Фаранги ли?“, попитах го аз, а той отговори: „Не“. Напомням му: „Каза ли им, че не правя секс?“, а той ме успокоява: „Няма страшно, разбрали сме се, без секс“.

Вече овладявам техниката. Новият надут презерватив е в ръката ми, която държи изпъната встрани. Кат прави кратка пауза и леко се повдига:

— Беше в хотел Дусит Тани. Апартаментът на трети етаж се дава под наем за частни мероприятия. Баснословно скъп. Там беше

организирано и партито. Дори бяха монтирали малка въртяща се сцена за мен. Всичко стана скоро след като за пръв път ме показаха по телевизията на фарангите и струва ми се, партито очакваше версията на живо — точно както я бяха показали по Би Би Си. Така че изпълних си номера, без да обръщам много внимание на клиентите. В крайна сметка, цялата работа е да се съсредоточиш върху балончетата. Но можех ли да не забележа грамадния негр, обкръжен от селяндури? — Тя изрича думата с презрение. — То поне да бяха селяни, а те хора от планините. Туземци, нафиркали се до несвяст. Когато един от тях се качи на сцената, за да ме опипва, започнах да търся начин за измъкване. Единият от туземците имаше познато лице, сякаш го бях виждала някъде, но не можех да се сетя къде... може би във вестниците, струва ми се беше един от онези наркобарони, дето се подвизават край границата. Той им беше шефът — говореше, сякаш лаеше, и щом излаеше, другите спираха, за да го изслушат. Беше точно като във филм, в който шефът бандит се опитва да подчини на своята воля бандата си. Двама от тях бяха пияни като свине, но шефът не им обръщаше внимание — говореха си как да ме обладаят на сцената, докато тя се върти. От толкова години бях в играта, но такова нещо не ми се бе случвало. Помислих си: „Ето, сега ще ми се случи“. Започнах да се настройвам за груповото изнасилване — това все пак е професионален риск и си бях мислила, че може и да ми се случи. — Нов презерватив, ново „пук“. — Когато започнаха да си ги вадят и да ги сравняват, разбрах, че се оформя брутална нощ. Тогава черният стана, качи се на сцената, свали ризата си — тя беше огромна, на ананаси и манго, огромно нещо, метна я връз раменете ми и ме скри до петите. — Тя се засмя. — После каза на другите: „Моя е, момчета, окей?“. — Тя бърка в кутията за още презервативи. — А ония дървари от Каменната епоха стоят и се пулят. И на никой не му стиска да си мери силите с черния гигант. Той ме отведе в съблекалнята и тихичко ми каза: „По-добре си тръгни веднага... искаш ли да се видим утре?“. — Ново засмиване. — Не съм от онези, дето хлътват от пръв поглед, но тогава бях на трийсет и шест и вече имах съмнения дали не се държа прекалено кораво с противоположния пол през последните двайсет години. Беше ме спасил от кошмар и беше просто... а бе, честно казано, не можеше да му се устои.

Тренировката явно бе приключила. Тя стана да си прибере изстреляните стрелички, останалите неизползвани презервативи и алуминиевата тръбичка.

— Как беше?

— Как беше ли? Беше странно. Мислех си, че е истински джентълмен — изведе ме на вечеря, държеше се с мен като с дама. Не изглеждаше като мъж, бързащ да ме вкара в леглото. Сякаш искаше да разбере нещо... не знам, може би още се опитваше да проумее що за същества са жените таи, какво ги вълнува. Не легнахме до третата ни среща... — Тя замислено сви устни.

— Ще ми разкажеш ли по-подробно?

— За секса ли? И това ли е част от разследването ти? Мисля, че беше разочарован. Изглежда, като повечето мъже бе очаквал да намери между чаршафите нещо страшно необикновено, като че ли можеше и аз не знам... да имам две влагалища или нещо такова. Правех му намеци, обяснявах му: „Виж, изпълнявам този номер точно защото съм срамежлива и не съм много добра в леглото... изобщо не знам как да доставям на мъжете удоволствие... просто нямам представа какво очакват те“.

— А за теб как беше?

— Съвсем различно от всичко, което бях изживявала, но от друга страна, аз не съм експерт. Момичетата твърдят, че повечето мъже само искали да го вкарат, да се изпразнят и да си го извадят. Е, той не беше точно такъв.

— Не може ли малко по-конкретно?

Кет ме поглежда закачливо.

— Да не би това да те възбужда, Сончай? Искаш да разбереш какво изпитва една жена под подобен мъж? В действителност, струва ми се, че той беше свикнал да му се възхищават. Лежеше си и очакваше от мен да върша цялата работа. Според мен беше свикнал на жените да им текат лигите по него. Или може би така правят секс американците, знам ли?

— Колко голям му беше пенисът?

Тя сложи ръка върху устата си.

— Сончай! Беше си нормален... искам да кажа, че ако беше пропорционален на размерите му, сигурно щеше да ме разкъса.

Нормален размер, Сончай, малко по-голям от този при нашите мъже, но същият като при повечето фаранги.

— Но правихте любов, нали?

— Естествено. Но само веднъж, защото имах усещането, че съм го разочаровала, че е търсел някаква екзотика, някакъв особен секс и... нали разбираш. — Тя въздъхна. — После, за да му доставя удоволствие, го попитах не иска ли да му пострелям стрелички. — Засмя се. — Сигурно съм допускала, че ще го поиска, защото иначе щях ли да взема стреличките? Такава като мен не знае какво да очаква от мъжете. Имах чувството, че беше очаквал от мен да му изиграя нещо, да бъде сексуалната му играчка, но... той така и не ме накара да направя нещо по-специално. Искаше от мен да знам какво трябва да се прави. В известен смисъл се държа като... жена. Да стрелям стрелички май е единственото, с което мога да заинтригувам мъжете.

— Добре, изигра ли му номера си? Каза ли „да“.

Тя тъжно кимна.

— Да. Тогава се посъживи. Оказа се, че го е планирал. Дори беше донесъл дъска за дартс и ме сложи на леглото. После направи видеозапис с близки планове и така нататък. Беше планирал нещата предварително, но не искаше да ме моли. Не зная дали беше джентълмен, или някакъв странен романтик. Обаче ми направи впечатление, че при него всичко трябваше да е идеално — осветлението, мястото на камерата... всичко. Видях, че се възбуди, но не правихме повече любов. — Пауза. — Това, което си спомням най-добре, беше коприната.

— Коприна?

— Да. Всичко беше в коприна — страхотно качество и красиви цветове. Завърза ми копринен шал около главата, после завърза и около своята. Не спираше да говори колко приятно било усещането по кожата, искаше да го изживея. Наистина беше приятно, но това си беше само коприна и на мен не ми действаше. Бяхме като някаква ориенталска шоупрограма — той съвсем черен, с виолетов шал. Като си тръгнах, ми подари моя. Искаше да ми даде пари, но отказах. Бях много потисната — не знам, може би бях влюбена в него и исках нещата да продължат малко по-дълго — бях разочарована, че бе пожелал да заснеме номера ми, че е като останалите... дори в по-голяма степен.

Извадих снимка от джоба си и я показах.

Кет примижа.

— Не съм я срещала, но съм чувала за нея. Нали знаеш какви са хората — умират да те видят да страдаш. Около две години след онази нощ с Бродли разни хора започнаха да ми разказват за жената, с която го виждали. По начина, по който ми я описваха... трябва да е същата. Не може в Крун Теп да има много такива. Какво тяло! Не можеш да го обвиниш, че я е предпочел пред мен, няма начин. Сега, след толкова години, мога да го кажа откровено: фантастична проститутка!

— И не си чувала къде работи, с какво се занимава?

Тя само поклати глава.

На път съм да си тръгна, когато внезапно ми хрумва да ѝ покажа и снимка на Уорън. Избирам най-скорошната — онази с Джордж Буш син в Розовата градина. Погледът ѝ се премества няколко пъти между мен и снимката. Страх? По-скоро смайване. Тя слага ръка върху моята.

— Замесен ли е? Сончай, ако той е замесен, по-добре забрави този случай!

— Защо?

— Чувал ли си някога за „специална поръчка“?

— Разбира се. Той от тях ли е?

— Той я е измислил. Едно време беше много добре познат по баровете. Пристигаше веднъж месечно и веднага се разчуваше. Плащаше безумни пари на всяко момиче, което се съгласеше да отиде при него, но никое не искаше да повтаря. Онези, които опитваха, не искаха да говорят, но можехме да се досетим. Фарангите не ни разбират нас, таите. Мислят си, че щом едно момиче продава тялото си, то няма достойнство и е съгласно на всичко. Всъщност по-скоро е вярно обратното. Жени като майка ти са олицетворение на свободата. Можеш ли да си представиш някога Нонг да понесе обидни думи от мъж? Една жена може да продава тялото си, защото е по-достойно и по-безопасно от това да се омъжи за пияница, склонен към насилие, който ходи по курви, без да използва предпазни средства. Както и да е, никоя не е повторила при него или поне така се говори.

— И той спрял да ходи по баровете? Ей така, внезапно?

— В средата на деветдесетте надойдоха всякакви рускини от Сибир. Говори се, че те редовно приемат поръчките му и се примиряват с всичко, което им прави, каквото и да е то. Те знаят

всичко за „специалните поръчки“. Техните сутенъори се свързват с него сами, така че не му се налага да обикаля баровете. Тези сибирячки, изглежда, са корави кучки. Сигурно е от времето там.

Копторът на Кет е в квартал, почти идентичен с моя, с разликата, че не е до реката, нито до каквото и да било друго интересно нещо. Стоя в края на сътворената от човека пустиня, чакам такси и се питам дали тази пустош не е още нещо, което сме внесли от Запада. Дали в треската слепешката да награбим колкото може повече западни неща не сме си купили ей така, между другото, и части от Сахара? За щастие, взел съм си уокмена, така че докато чакам, слушам радиошоуто на Писит Шритабот „Позвънете“. Една професорка по социология говори с толкова авторитетен глас за проституцията, че Писит по изключение забравя да я прекъсне.

— Това е една злополучна дума, за която всеки има своя дефиниция. В наше време голям брой жени учат в университети и колежи, субсидирани от така наречените „татенца“ — мъже, често фаранги, но обикновено таи, плащат разносните им, дори под формата на заплата, срещу правото да спят със студентките, когато си пожелаят. Не е незаконно, но момичето определено си продава тялото. При това, ако „татенцето“ не е достатъчно богат, за да плати всичките ѝ разноси, тя ще трябва да си намери втори, понякога и трети. Обикновено такова момиче има три клетъчни телефона, по един за всеки любовник, за да не обърка имената им, когато говори с тях. Друг пример е наивната селянка от Исаан, чула за парите, които можело да се направят в големия град — тя прекарва един уикенд по баровете на Сухумвит и дори може би намира един-двама, които я наемат, за да установи, че изобщо няма представа как да подходи към чужденците, защото не знае и дума английски. Тя вероятно ще бъде ужасена и напълно мистифицирана от самата идея за орален секс и ще вземе с облекчение рейса за фермата в далечния север, след като се е заклела повече кракът ѝ да не стъпи в големия град. На следващо място идват експертките — много талантиливи и силно привлекателни млади момичета, които буквално въртят мъжете на пръста си. Подобни момичета по правило получават доходи от трима или повече чужденци, които живеят зад граница и естествено нямат представа за

съществуването на другите, освен себе си. Те плащат на момичето, за да не ходи по баровете, докато те броят дните до ваканцията си. Само че тя, разбира се, продава тялото си всяка нощ и най-вероятно общият ѝ доход надвишава този на професионалист от средна категория, например адвокат или лекар. Идва ред на момичетата, които пътуват, доста често с фалшиви паспорти, доставяни от местната ни мафия, която също може да уреди и визи за страни като Великобритания и Щатите. Подобни момичета, ако владеят занаята, могат да си докарат по сто и осемдесет хиляди долара годишно, практикувайки в градове като Лондон, Лос Анджелис, Ню Йорк, Чикаго, Париж, Хонконг, Берлин, Токио, Сингапур. Разбира се, те не плащат данъци и по правило спестяват значителни суми, така че след няколко години са готови да се завърнат и да се присъединят към по-заможните слоеве. По-нататък идва момичето, което е хванато в примката на някакъв заем, обикновено свързан с нуждата от лечение на член от семейството — майка или баща. То се озовава в публичен дом в провинцията или в Малайзия. Това са истинските сексробини, чиято заработка отива изцяло за погасяване на заема и от които може да бъде искано да обслужват мъж през двацет минути в продължение на дванайсет часа на ден. Най-сетне идва ред на работещите по билиардните зали. Е, нашите момичета не могат да се съревновават с филипинките, които са световна класа, но подобряват нивото си.

— Какво общо има между билиярда и проституцията?

— Говорим за таиски билиард. Ами играта се използва само като претекст. Не всички фаранги обичат баровете „гоу-гоу“ или пък мечтаят да прекарат вечерта в наливане с бира. Билиардът забърсва останалата част от пазара. Срамежливите мъже също го предпочитат, понеже той дава възможност за лесно запознанство на базата на общото хоби. Флирт, завързан в билиардна, може да изглежда дори като връзка, започната през уикенда, макар да продължава една нощ вместо цяла седмица.

— Ясно...

— Не може да се прави сравнение между съдбите, душевната настройка и стила на живот при различните категории жени, но понеже всички те са проститутки, ние често говорим за тях, сякаш са на един хал, макар изобщо да не е така. Истината е, че проституцията изпълнява много функции. Тя е заместител на социалното

благополучие, на медицинската застраховка, на студентския заем, на доходоносното хоби, а освен това е и път към онази финансова обезпеченост, която съвременните жени очакват от живота. Да не говорим, че привлича огромни средства в чужда валута в нашата страна, което означава, че нашето правителство никога няма да погледне сериозно на исканията да ѝ бъде сложен край.

— Ясно — повтаря Писит с необичайно потиснат глас. — Значителна част от нашите жени ли са въввлечени в това?

— Огромна. Ако помислите колко жени не са подходящи заради възраст или липса на физически чар, можем да заключим, че от жените в Крун Теп, които биха могли да продават телата си, около двайсет процента го правят. А ако включите феномена на „татенцата“ и практикуващите в чужбина — което обхваща значителен брой — процентът става дори още по-висок.

— Може ли да се каже, че сме национално зависими от тази търговия?

— Не бих искала да преувеличавам, нито да правя от тези жени героини, но е истина, че ако не бяха те, всички ние щяхме да сме поне малко по-бедни.

— А има ли нещо в жените таи, което ги кара така лесно да влизат в тази търговия?

Тя се смее.

— Е, фарангите по-специално често ни казват, че сме много красиви, а и нямаме задръжките на повечето западни жени. Западът се опитва да превърне секса в едва ли не религиозно изживяване, макар за нас той да не е нещо повече от почесване при сърбеж. Опасявам се, че не сме толкова романтични, колкото изглеждаме. А може би сме и малко странни. В страни като Япония и Южна Корея проституцията драстично намаля с развитието на икономиката. Докато, макар нашата икономика да бележи растеж, броят на проститутките по-скоро расте, отколкото да намалява.

Изключвам Писит и гостенката му, защото виждам таксито да пристига, но продължавам да си мисля за селянката от Исаан. Просто си представям колко неудобно се чувства без своя саронг в миниполата или по черни гащички и черно бюстие, превърнали се едва ли не в униформа на занаята. Може би краката ѝ са къси и прекалено мускулести или дупето ѝ е голямо. Със сигурност тя изведнъж

осъзнава, че си е представяла съвсем друго, докато стои, гледа върволицата минаващи около нея бели мъже и се пита кой ли от тях ще се превърне в нейния избавител. Представям си още изумлението ѝ, когато първият ѝ клиент се опита да я въведе в тъмното изкуство на фелациото, неспособността ѝ да повярва, че той може сериозно да иска това и че изобщо хората го правят. Виждам я как се отправя към автогарата и споделям отвращението ѝ от този град, докато тя чака рейса за дома. Усещам се, че вече започвам да я обиквам, макар никога да не съм я срещал. Ако някога намерим спасението, то ще е заради такива като нея.

На път за моя коптор размишлявам за своя пенис. Всъщност не само моя, защото загрижеността ми се отнася до всички собственици. Рано или късно в живота си човек стига до кръстопът: дали да го превърне в център на съществуването си, или да го сложи настрани и да го използва само в специални случаи. Тези от нас, които поемат по първия път, със сигурност би следвало да стигат до точка, когато единствената роля на любовника е да обслужва органа ти в пълния му блясък. Можеш да го вкараш навсякъде, да го споделиш с всеки, стига той да е в центъра на вниманието. В един момент установявам, че изобщо не разсъждавам за собствения си хуй, а за този на Бродли: мъжът, поставил перфектния фалос на своята уебстраница. И се сецам за неговия странен партньор Силвестър Уорън, който е толкова голям любител на грубата игра, че могат да го изтърпят само сибиряците.

28.

Бях на дваайсет и една и вече полицай, когато посетих Фриц за втори път. Отидох сам и не казах на Нонг за онова, което с времето щеше да се превърне в една продължаваща мисия на милосърдието. Към онзи момент той вече бе излежал в затвора повече от единайсет години и трансформацията от приветлив млад европеец в сбръчкан обитател на канавките беше приключила. С изключение на няколко зализани през черепа му косъма, вече беше напълно оплешивял. Някаква свръхчувствителност към нюансите в езика на тялото оставяше впечатление за крайна форма на лукавство, граничеща с лудостта. Независимо дали докоснех ухо, потриех нос, изкашлях се или погледнех към тавана, това водеше до инстинктивни реакции, жизненоважни за неговото оцеляване. Бях отишъл ей така, без определена цел, несъмнено в продължение на жалките опити да си намеря баща, а той бе излязъл окован във вериги иззад лабиринт от заключени решетки в своята половина от стаята за свиждане, предполагам в търсене на избавител, който би го извел по някакъв начин навън. Съмнявам се, че някога е имало двама по-разочаровани един от друг мъже... пет минути по-късно се смеехме до припадък. След ареста семейството му официално се бе отказало от него, а близките му приятели в Германия били задържани и осъдени за трафик на хероин. Присъдите им били по-къси от неговата — той беше с доживотна — но никой от тях не бе проявил желание да го посети. Тръгнах си с ясното разбиране и абсолютната увереност, че със сигурност съм единственият на тази земя, който би могъл да го спаси от полудяване.

Единайсет години по-късно идвам за шейсет и второто си свиждане. Малко преди да стигнем до наблюдателницата, нареждам на шофьора да спре, за да купя шест картона от по двеста къса цигари. Фриц пуши местни, но затворническата икономика е възприела 555 за най-ценната валута. В допълнение купувам пакет „Марлборо Ред“ и нареждам на шофьора да спре отново пред затвора, където се залавям

за работа на задната седалка. Фриц има пари — по тайландските стандарти той си е направо заможен — но преобразуването на парите във власт в условията на затвора не е лесно нещо. Всеки затворник може да си отвори затворническа сметка, ако желае, но сумата, която може да тегли от нея ежедневно, е строго ограничена. Първоначално носех на Фриц част от парите му под формата на банкноти от хиляда бата, които сгъвах и пресовах толкова плътно, че да мога да хвърля поне две пакетчета през решетката в стаята за свиждане. Проблемът беше, че в затвора той се нуждаеше от по-дребни. Банкнотата от хиляда бата си е банкнота от хиляда бата, която никой не иска или не може да развали. Някои от съкафезниците му с труд удържаха на изкушението да го убият, за да я имат. Така че сменихме схемата: изтръсквам тютюна от десет цигари марлборо, вмъквам вътре плътно навити на ролка банкноти от по сто бата, насипвам в края част от изтръскания тютюн, натъпквам го и се приготвям да импровизирам, ако се наложи. Досега не сме имали провал. Полицейската ми карта ми гарантира, че ще ме пуснат с възможно най-повърхностен обиск. Другите посетители, особено фарангите, ги претърсват със събличане.

Винаги има един момент на напрежение, докато чакам охраната да го доведе. Жив ли е още, или последното пребиване е било до смърт? Може би лежи болен в затворническия лазарет, може би изживява последните си дни като серопозитивен, защото е приел да използва с някой обща игла? Дали кралят се е съгласил да го амнистира тази година? Виждам го да се задава — държи тежката верига на оковите около нозете си, сякаш е излязъл на разходка с куче. Официално в Банг Кван няма окови за краката, но тази новина по някакви причини не може да стигне до ушите на надзирателите в отделението на Фриц. Той се отпуска тежко на стола от другата страна на решетката и пуска веригата на пода. Тя изтрополява глухо.

Колкото и да е удивително, чул е за Пичай и ми изказва съболезнованията си. Процесът на състаряване, който през първите години се бе развивал драматично бързо, преди време сякаш спря, като че ли бе достигнал желаната фаза в установяването на лукавата хитрост на земноводно. Сега той прилича на сбръчкана костенурка и изглежда на произволна възраст в интервала между петдесет и двеста години. Благодарни ми за картоните 555, които пазачът вече е прегледал и върнал, и оглежда изучаващо лицето ми. Знам, че не е обикновен

човек и че никога няма да бъде обикновен човек, колкото и да му се иска да се превърне в един от милионите мижитурки на средна възраст, живеещи презрян дори и от самите тях живот. Долавям, че ме наблюдава с характерната за него свръхчувствителност, и знам, че вече е прочел мислите ми, не благодарение на някакви свръхестествени сили, а просто защото е развил до чудовищна степен в себе си способността да чете човешките лица.

— Знаех, че ще дойдеш днес. Видях една бяла птичка през една пукнатина в покрива и знаех, че това си ти. Вече напълно съм се превърнал в таи, нали?

— Как си?

Той дръпва веригата и тя глухо издрънчава.

— Фантастично. Повишиха ме... какво ще кажеш?

— Довереник?

— Приличам ли ти на доносник? — презрително изсумтява той.
— Не, най-сетне им увря главата, че могат да се възползват от немската ми акуратност и способността ми да изпипвам нещата — сега отговарям за нашия малък район на червените фенери.

— Да не са започнали да вкарват момичета?

Свиване на раменете. Започва да говори невероятно бързо и тихо, като смахнат гений или... съвсем луд.

— Има много неща за твоята страна, които не са ти известни. Разбира се, че не са започнали да вкарват момичета — нали ще ги разкъсат на мига. Говоря за „свинефермата“. Знаеш ли, че сте големи хомофоби? Тарифата при жените е двайсет и пет пъти по-висока от онова, което един мъж би поискал за половин час, да кажем. Дадох ми да водя счетоводството и аз, разбира се, вписвам точно парите и засичам времето. Дори сложих зумер, така че пет минути преди изтичане на времето се подава сигнал. — Той вдига ръце. — Какво да кажа? Това е чест за мен — миналата година ми възложиха проекта с хлебарките и увеличих производството хиляда процента, което естествено доведе до подобряване на храненето и здравето на затворниците — а аз винаги съм искал всеки следващ път да се представям по-добре от предишния.

Кимвам — толкова недоловимо, че в началото не може да си представя как някой може да забележи такова микроскопично помръдване — и той се почесва зад ухото. Това означава, че пазачът,

седнал на стола в ъгъла на стаята, ще се направи, че не е видял нищо. Може Фриц да го е подкупил с няколко цигари 555. Изваждам кутията марлборо, избирам една от цигарите, които съм обработил, запалвам я и поглеждам въпросително пазача, който ми кима. Подавам запалената цигара на Фриц, той всмуква няколко пъти и я гаси. Усмива ми се и казва:

— Ще си я запазя за после.

Казвам му, че този път има нещо, което би могъл да направи за мен, и той ме изслушва с типичното си параноично внимание, докато му разказвам за Бродли и моста Дао Прия. Можем да общуваме както на английски, така и на тай, защото той владее и двата езика и знае повече затворнически сленг и от мен. Като свършвам, запалвам ново марлборо и пак му подавам цигарата. Пазачът този път дори не ни обръща внимание. Фриц отново я гаси след две-три дръпвания.

Той не знае нищо за Бродли и за бездомниците под моста, но е съгласен, че в Банг Кван със сигурност има някой, който разполага с информацията, която ми е нужна. През цялото време лицето му неспокойно потрепва, ръцете му не престават да се движат, а очите му ме пронизват — искат още информация. Описвам жената от маслената картина в дома на Бродли. Тя не събужда у него никаква асоциация, докато не стигам до кхмерите. Очите му за миг присветват и аз бих пропуснал това, ако не бях трениран да следя този затворнически семафор. Досега говорех на тай, но той превключва на английски.

— Чува ли съм за нея. Всички тук сме чували, понеже тя е легенда покрай кхмерите. Дори таите бандити се страхуват от тях. Тя върти някаква операция с яа-баа и използва кхмерите за протекция... или поне така се говори. Уважават я толкова, защото се е превърнала в религиозна фигура за тях. Знаеш какви са кхмерите от джунглата, но в случая те, изглежда, са готови да умрат за нея. Така поне разправят. Не ѝ бях обръщал внимание досега. Ще видя какво мога да направя.

Задава няколко вежливи въпроса за майка ми, след което обсъждаме шансовете му за амнистия тази година. Вече съм успял да му предам всичките цигари с банкноти. Фриц е оцелял през тези години само благодарение на парите. Някой в Германия превежда ежемесечно суми в моята сметка.

Пътят от мрачните сгради на затвора към външния свят е много дълъг, много прав и свършва в обществен парк, преливащ от хибискус,

орхидеи и пищно зелените дървета на тропиците. Как е възможно да не използваш това за медитация?

Когато се прибирам в пещерата си, установявам, че душата ми е изтощила капацитета си за контакт с околния свят, а освен това раната адски ме боли. Изисква се малко медитация, но така е винаги след свижданията при Фриц.

Ганджата, разбира се, по принцип не се одобрява от традиционния будизъм, но всъщност Най-великия сред хората е забранил в прав текст всякаква форма на интоксикация. От друга страна, будизмът (обяснявам го на себе си) никога не е претендирал да е завинаги твърда система от непроменящи се правила. Това е органичен Път, който автоматично се адаптира към нуждите на момента.

Навивам си дебела папираса, запалвам я и дърпам дълбоко. Започвам да филтрирам мъката. Откъсвам бинтовете от себе си — не ме е страх, че ще ми изтече кръвта — и се съсредоточавам върху болката (о, Буда, как обичах онова момче!). Не искам да ми мине, искам го него. Нагласявам болката точно между очите си, всмуквам пак от цигарата, задържам, колкото мога, потретвам. Не искам просветление, искам него. Съжалявам, Буда, обичах него повече от теб.

29.

Всеки в тази професия ще ви го каже: разкриването на престъпления се свежда до рутинната задача да събереш две и две. Мозъкът често прави това автоматично, подобно на компютърна програма, която не се вижда на екрана, а отговорът се появява в главата ти като в резултат на магия, макар да няма никаква магия, а просто организирането в едно на стотици подсъзнателни намеци, думи, изпуснати случайно, а може би дори и нарочно от някой, който не е имал доблестта да ти каже истината в лицето. Подозренията се бяха формирали много преди седмицата ми в болницата, но когато ми каза, че имала работа в града, изпитах тягостното чувство, което изпитва бивш любим, очакващ най-лошото.

От известно време беше започнала да се оплаква от скуката на провинциалния живот, а плитките ѝ схеми да направи пари обхващаха всичко, с изключение на наркотиците, към които тя се отнася с неодобрение, въпреки че бе развила вкус към ганджата, та макар и на средна възраст. Бях я убедил да не се захваща с нелегални имигранти, със застрашени животински видове, с провинциални публични домове, отваряне на казино и фалшификация на държавната лотария.

По време на последните ни разговори по телефона подмятанията ѝ бяха зачестили, без да стигнат до признание, макар зловещата дума „помещение“ да бе произнасяна обезпокоително често. Този път обаче се бе наложило да ми даде адреса, защото се нуждаеше от помощ. Шевовете все още ме боляха, затова взех такси до Сой Каубой. „Помещението“ бе малък парцел между „Клуб Уетлипс“ и „Райд’ем Бронко“ — две огромни увеселителни къщи, използващи неколкостотин „гоу-гоу“ танцьорки гимназистки. Притиснатата между тях малка пивница била на англичанин, който по необясними причини бе отказал да допусне проститутки в заведението и — обяснява майка ми, без да ме поглежда в очите — по този начин загубил лиценза си, понеже не могъл да плаща за протекцията на полицията.

Обула е черни шорти, обхващащи в мека лапа чатала и дупето ѝ, облякла е риза с къс ръкав и носи алено шалче. Косата ѝ е на блестяща черна плитка, на опашката на която е закрепено декоративно цвете. От ушите ѝ висят златни обеци в хармония с Буда, който се клати на шията ѝ, докато тя вмъква от улицата кашон с бира „Сингха“. Когато ми се усмихне, изглежда фантастично и ухае точно на онзи магазин на Плас Вандом, в който Трюфо така обичаше да ни води.

— Но за какво му е била полицейска протекция, след като не се е занимавал с проституция?

Майка ми неодобрително цъка с език.

— На улица като тази трябва да максимализираш печалбата. Трябва да инвестираш парите си активно и да ги накараш да работят за теб. Глупаво е да преследваш романтични мечти, защото това е най-сигурният начин към банкрута.

Изпръхтявам и се почесвам по главата. Този речник ми е познат, но не и в нейната уста.

— Имала си някакви планове?

— Изкарах къс курс по бизнес мениджмънт. Не ти казах, защото можех да мина и без подмятанията ти, но също така и защото ти не разбираш от тези неща, така че едва ли би ме разбрал.

— Курс? Как?

— Онлайн, скъпи, по интернет. Не ти ли казах, че в Петчабун ни прекараха високоскоростен интернет? Вече не се налага една жена да се чувства затворничка в къщата си — всяка жена може да прегърне света само с няколко кликания.

Бутам вратата и установявам, че сградата е по-дълбока, отколкото ми се е струвало отвън. Отдясно има дълъг бар. Вътре цари онази атмосфера на усойна меланхолия, в която британците обожават да се насвяткат. Има, разбира се, „Гинес“, както и богат асортимент от наливно английско пиво. Няма дансинг, но за сметка на това виждам романтично старомоден джубокс. Има и малки масички, където оплешивяващи англосаксонци могат тет-а-тет да се наливат с тъмна бира. В дъното на салона се вижда задължителната дъска за дартс. Знам, че из цял Крун Теп има маса такива пъбове и че те въртят сносен бизнес. Не само британци, но и холандци и германци обичат да си починат в точно този вид малки оазиси от търговията с плът. От друга страна, истината е, че наемите в Соу Каубой са сред най-високите в

града, понеже бизнесът по улицата процъфтява. Подозренията ми започват да се засилват.

— Колко време е принадлежало това заведение на англичанина, майко?

— Векове. Май към трийсет години. Беше готов за пенсиониране.

— Точно когато ти се разтърси за „помещение“?

— Нямах представа откога се моля на Буда за мъничко късмет. Миналия месец ходих на ват десет пъти и всеки ден паля благовония. — Тя ме поглежда предпазливо. — Бяхме много внимателни с него. Проявихме състрадание.

— Кой стои зад теб и по какъв начин заслужи помощта му?

— Сончай, моля те, аз съм уважавана жена в пенсия. Онова, което съм правила на младини, за да свързваме двата края и да ти дам образование, отдавна е забравено. Много добре го знаеш.

— И как така можеш да си позволиш наема?

Мимолетна усмивка и отместване на погледа.

— Имам партньор. Бизнес партньор.

— Кой?

— Бих предпочела в момента да не ти казвам. Не виждаш ли, че съм заета?

— Ами... не мога да ти помогна. Не са ми махнали още конците.

Веднага след като довлачва кашона с бирата в бара, тя се изправя. Сега виждам, че всичко е било игра, предназначена да събуди тръпка на нежност в сърцето на лоялния син. Младеж по къси гащета, с блеснал от пот гръден кош, излиза от задната част на бара и се залавя да довнесе останалите кашони бира, подредени на тротоара.

— Не искам да ми помагаш с бирата, а с плановете. Те трябва да бъдат одобрени от местния полицейски началник, след като са подписани от някой на отговорна длъжност, който ме познава и може да гарантира за мен. Така че в един момент си помислих: ами кой друг, освен най-умният детектив на Крун Теп би могъл да оправи нещата? Нали се сещаш... може би един хубав печат от Осми участък ще свърши работа.

— Каква е ползата от печат на Осми, когато тук е Шести участък? — Млъквам, защото внезапно съм разбрал. — Защо не може да се подпише Викорн, след като ти трябва някой от Осми?

Тя отстъпва назад в бара, докато аз настъпвам към нея.

— Той не иска името му да се появява в явна форма... всички ще разберат, като го видят... нали се сещаш... нали си ми син и си в Осми.

— Което по едно щастливо стечение на обстоятелствата е мястото, където коли и беси твоят нов бизнес партньор. И успяхте да се договорите за всичко това в коридора на болницата?

Тя деликатно докосва косата си.

— Естествено, че не. И двамата бяхме много обезпокоени за теб и той ми се обаждаше от време на време, когато не можеше да отиде да те види.

— С други думи, всеки ден без първия.

— Значи виждаш колко си ни скъп. — Накланя глава. — Разказах му, че търся подходяща възможност за бизнес в града, а той ми довери, че имал малко свободни пари, казват му инвестиционен капитал. Беше... просто съвпадение.

— Всъщност какъв по-точно беше курсът, който казваш, че си изкарала?

— Много специален, рекламиран в „Уолстрийт Джърнал“. Можеш да се запишеш по интернет.

Може и главата ми да не става за бизнес, но познавам улицата достатъчно добре, за да ми е ясно, че тук няма място за нов бар с момичета. Освен това познавам Викорн достатъчно, за да съм сигурен, че той няма да инвестира в начинание, което не е гарантирано да успее. Решавам да продължа завоалирано.

— Та какво, казваш, искаш от мен?

С ентузиазъм:

— Миличък, ти познаваш търговията колкото мен. Моята идея е да направим тук един хубав ремонт, да вкараме малко цвят и интересно осветление, да доразвием носталгичната тема, да сложим една малка сцена в дъното...

Гласът ѝ заглъхва, но тя продължава да ме гледа лъчезарно усмихната. Малко по малко започвам да стоплям.

— Ще има втори етаж предполагам...

Ново докосване на косата.

— Е, ще е глупаво да няма, не мислиш ли? С протекция на такова ниво, кой ще ме пипне?

— Полицейският началник на Шести участък, кой.

— Партньорът ми твърди, че това не е много вероятно, но благодаря ти, че се безпокоиш за мен.

— Не е вероятно? Защо? О... зная защо. — Спомням си, че полковник Придий, който е началник на много доходоносния Шести участък, има казино в Осми и следователно е зависим от благоразположението на Викорн. Нищо чудно, че Викорн е успял да издейства отнемането на лиценза на англичанина.

— Ами... хубаво... аз и без това нищо не разбирам от политика. Но двамата полковници са добри приятели, нали?

Следва ме по тясното извито стълбище към втория етаж и там установявам, че имало и трети.

— За колко стаи си мислиш?

— По десет на етаж.

— Десет?!

— Много ли ще е нагъсто?

Измервам дължината на коридора, от който засега се влиза само в три стаи.

— Майко, та те ще са един връз друг още преди да са влезли в стаята. При десет стаи ще имаш по метър и петдесет от стена до стена. Стаята всъщност ще побира само едно легло.

— Ами какво друго, миличък? Но ако мислиш, че десет наистина са много, съгласна съм и на девет.

— Седем. Не залагам името си зад план, в който има повече от седем стаи. Дори така ще има само по два метра широчина за стая. Трябва да им оставиш и място да се съблекат. Не можеш да ги караш да се събличат в коридора... това да не ти е провинцията.

— Май... — Въздишка. — Добре, нека се споразумеем на седем. Но ще кажа на Полковника, че ти си настоял да бъдат седем. Едва ли ще се зарадва много, защото ти току-що отрязва трийсет процента от печалбата ни.

Изкатервам се на третия етаж, където цари хаос от нахвърляни стари матраци, пластмасови каси от бира и прашни книги. Тръгваме обратно надолу към бара. Клатя глава.

— Не мога да повярвам?! Подписвам планове за публичен дом! Мразя публичните домове.

— Знам, скъпи, но те продължават да са номер едно в бизнеса. Какво не бих дала да имам интернет кафе или нещо такова, но те са на

загуба. Представи си, че имаш стая, пълна с фаранги, които биха могли да наемат момичета за по хиляда бата на час, но вместо това чукат по клавиатурите за по четиридесет. Това просто е безсмислено.

— Да бе. И как ще го наречеш?

— Ааа... Има изненада за теб. Ще го наречем „Клуб на стареца“.

— Какво?!

— Няма да разбереш, миличък, но проучихме пазара. Това е нашата ниша. Няма да се състезаваме с лъскавите заведения до нас — отстъпваме им тълпата от трийсет до петдесетгодишни. Нас ни интересуват пенсионните фондове. Ще видиш. Обясних всичко на Полковника още щом завърших курса. И между другото, аз съм отличничката, да знаеш. Той си тръгна и каза, че ще помисли, а после се обади и ми съобщи, че е съгласен. Всъщност... направо ми каза, че съм гениална.

През цялото време бях отстъпвал от нея, което, предполагам, си беше напълно естествена подсъзнателна реакция: „Ама това наистина ли се случва? Аз ли правя това?“ — така че се озоваваме на улицата, където светлината е по-добра. Сега вече виждам лицето ѝ и съм свидетел на метаморфозата, която описват в някои женски списания и книги: в продължение на повече от десет години тя е водила мирен, идиличен живот на село, с цялата неизмерима скука, която предполага това, а междувременно в нея се е надигал, набирал е сила един огромен резервоар от амбиция, съвпаднал по време с настъпването на средната възраст. Челюстта ѝ е стисната решително. Вече нищо не може да я спре. Тя дърпа конците, аз съм марионетката. Но все още изглежда страхотно. И от начина, по който я целувам по бузата, прекрасно разбира, че е спечелила.

От Сой Каубой отивам с мототакси до Хилтън Интернешънъл, където съм привикан от ФБР. Вземам асансьора до апартамента на двайсет и втория етаж и я намирам да работи на бюрото си върху купчина метални предмети — трябва ми известно време да разбера, че са части на автомат. Цевта и прикладът лежат кротко на едно от широките кресла, свидетели на собственото си изкормване, а аз съм поканен да седна на другото. Автоматът и аз — струва ми се, че е „Хеклер и Кох“, с дължина около четиридесет и пет сантиметра, стоманен приклад и параболично извит пълнител — се наблюдаваме взаимно, докато тя говори. Доразглобява механизма на затвора върху

листа попивателна хартия, разглежда го внимателно известно време, после посяга към сладоледа. Хипнотизиран от автомата, не съм забелязал в ъгъла на бюрото купата от половин килограм сладолед „Хеген-Даз“ с ядки. Толкова добре е тренирана, че може да човърка механизма на автомата с един пръст и да бърка с пластмасова лъжичка в купата с другата си ръка. В моята страна да ядеш сам е тъжно и бъдещо съжаление, а освен това е свидетелство за социално падение и емоционална криза. А да правиш това пред друг, без да му предложиш да се присъедини, е толкова непристойно, че едва издържам да я гледам. Кръвта се оттича от лицето ми, докато тя преглъща един мъничък Еверест.

— Какво има, да не се плашиш от автомати? — Тя изважда тубичка машинно масло от чекмеджето на бюрото и с професионален опит капва една-единствена капка в центъра на разглобения затвор. — О... разбирам. Вероятно мислиш, че нямам разрешително, нали? Не се безпокой, Розен вече обсъди въпроса с един от вашите саро-di-сарі и ми е разрешено да го задържа, стига да го използвам благоразумно. Ако се наложи да влезе в употреба, ще се пусне една от онези таиски димни завеси, за които, предполагам, знаеш всичко. Добре ли си, наистина? Не мога да си представя как някакво оръжие може толкова силно да те разстрои. Не можеш да спечелиш състезание с него, вярно е, но така е с всички автомати с къса цев. По мое мнение „Хеклер и Кох MP-5K“ е най-добрият от всички. Нещо по-голямо и ще изглеждам подозрително, нали? — Още няколко капки в основата на ударника, после тя посяга към приклада и цевта и започва да плъзга блока на ударника по водачите. — Не бях го изваждала, откакто го взех от посолството... а те пък са го получили с чувала на дипломатическата поща, така че нямах представа в какво състояние ми го дават. В Куонтико не спираха да ни повтарят: „Винаги се грижи за оръжието си“. — Нова порция сладолед в устата. — Както и да е... онова, за което исках да поговорим с теб, е как се развива случаят.

Гледам я и започва да ми се повдига. Тя хапва още сладолед, а после взема сглобения автомат, окачва го на врата си и застава в бойна поза пред огледалото в цял ръст. От тази позиция е в състояние да се прицели и да надупчи образа си с хиляда изстрела за по-малко от... оо, нямам представа, да кажем, че са наносекунди. Куонтико срещу Холивуд. Неочакваната драма задейства едно от сетивата ми и виждам

зад нея цялата верига от предишни превъплъщения. В едно отношение американските полицаи са идентични с тайландските: всички ние сме превъплъщения на мошеници.

Тя улавя погледа ми и казва:

— Това май наистина не ти действа добре, а? Хубаво, край на оръжията, излизаме на разходка. В градината има нещо, което ще те помоля да ми обясниш. — Посяга към купата сладолед за още някоя лъжица и едва сега се сеца: — Искаш ли?

— Не, не... благодаря — отговарям с облекчение, сякаш най-сетне е махнала нещо гадно от мокета.

— Знаех си, че няма да искаш. Сладоледът не е сред любимите ти неща, нали? Няма люто, няма ориз... купчинка западни боклуци от рода на захар и млечни продукти, размесени с цял тон изкуствени ароматизатори. Но на вкус е страхотен. — Остатъкът от „Хеген-Даз“ отива в малкия хладилник в шкафчето. От гардероба изважда черно куфарче от фибростъкло, отваря го и виждам вътре излято за автомата гнездо. Сваля пълнителя, поставя го в кухата част, после прави същото и с автомата. Пред мен стоят две същества: момичето, което обича сладолед, и опитната професионалистка, която обожава да се грижи за инструментите, с които работи.

Автоматът и сладоледът са изчезнали от погледа ми и вече мога да обърна внимание на гледката, докато тя прави нещо в спалнята. Е, хоризонтът не е точно като в Ню Йорк или Хонконг, но не може да се отрече, че през последните години градът ни придобива все по-съвременен облик. Това, което виждам, ми напомня повече за Мексико или Южна Америка особено с начина, по който към небето се извисяват цилиндри от стомана и стъкло, доминиращи над зелените петна на парковете и нацвъкните покрай тях жилища. Основната характеристика обаче са скелетите на незавършените сгради, чиито кости са почернели от замърсяването, сякаш сам Буда е пожелал да ни покаже, че дори сградите умират. Разбира се, трябва да си обучен, за да видиш метафизиката зад един незавършен строителен проект, така че решавам да не споделям прозренията си с ФБР, която излиза по бели ленени панталонки и тениска в бяло и синьо с познатото лого YSL^[1], което може да е, но може и да не е фалшификация. Вземаме асансьора за фойето (Кимбърли, автоматът и аз) и изчаквам, докато тя го остави на съхранение в хранилището към хотела.

Връща се. Русата ѝ коса подскача по раменете ѝ, а усмивката на лицето ѝ я прави да изглежда шестнайсетгодишна. Показва ми с едва доловимо докосване на ръката ми, че трябва да слезем по стълбището на фойето, и след малко излизаме рамо до рамо в зоната около плувния басейн. В непосредствена близост има канал, който е част от съоръженията към хотела и който води към малка къща на духовете, украсена с гирлянди от невени.

— Окей — казва ми ФБР, — можеш ли да ми кажеш какво правят тези неща на територията на хотел „Хилтън“?

Може би са триста на брой, с размери от петнайсет сантиметра до един, който се издига на цели три метра. Подредени са в полукръг около дървената къща и дори образуват нещо като ниска ограда около лехите с цветя. Параболични са, с изпъкнали главички, малък процеп на върха, като някои са на миниатюрни лафети и топките им висят отстрани. Част от тях са боядисани в крещящо червено и зелено. Отляво има огромен фикус — въздушните му корени са сплетени в страстни прегръдки.

— Къщата е посветена на духа на дървото, който по една случайност е от мъжки род.

— В една будистка страна?

— В будизма има много хиндуизъм и анимизъм.

— Изненадана съм, че управата на „Хилтън“ допуска това!

— Просто нямат избор. Тук не е прието да се разрушават важни светини... това може да донесе голямо нещастие. Никой не вика сам злото, най-малко пък ръководствата на международни корпорации.

— Кой е донесъл всички тези... хуйове? И кой е накичил пресните невени?

— Местните жени.

ФБР се отправя към един от фалосите и се заглежда в него.

— Жените носят гигантски изкуствени пишки пред олтара на мъжкия дух на фикусовото дърво? Ммм... храна за размисъл. — Прокарва пръст по ръба на главичката, там, където тя се съединява със ствола.

Поглежда ме с полуусмивка. Започвам да си мисля, че ефектът от курса по антифлирт започва да се изпарява. Решавам да не отвърщам на усмивчицата и съм шокиран от сърдития облак, който преминава по

лицето ѝ. Тя веднага се овладява и тръгваме с делова походка към фойето и кафето в него. Мислите ми се въртят около Хеклер и Кох.

Изведнъж тя сопнато ми съобщава:

— Утре има оперативка в посолството. Началникът на Бродли ще ни разкаже онова, което знае за него, ако изобщо знае нещо. В интерес на обмена на информацията си поканен да присъстваш. Ще съобщя на Розен, че ще дойдеш.

Това ми прозвучава като команда „свободно“, без да ми е станало ясно за какво съм бил привикан пред строя. Въпреки годините все още ми е трудно да разбере мисленето на западняка. Очакването, че светът е длъжен да реагира на всяка мимолетна прищявка (сладолед, хуй, стрелкова тренировка), е малко шокиращо за един син на курва. Като повечето примитивни хора, аз вярвам, че моралността произтича от състояние на първична невинност, на което трябва да се опитаме да останем верни, ако искаме да не загубим устоите си. Опасявам се обаче, че подобно убеждение ще се види прекалено чудато и излишно покъртително на ФБР, ако изобщо някога посмея да го изкажа. На езика на Запада Х и П са полярни противоположности, но за мен те са почти идентични: два инфантилни вързопа от апетити... с разликата, че единият е ловец, а другият — дивеч.

[1] YSL (от Yves Saint Laurent) — Ив Сен Лоран. — Б.пр. ↑

30.

Закъснявам за оперативката и затова се нося на задната седалка на една хонда 125, заслушан в гласа на Писит по уокмена. Той прави преглед на тайландските ежедневници. Таблоидът „Тай Рат“ е възкресил старата история за жената на полицаия, която му отрязала пениса (това си е стандартното наказание за прекомерната му употреба извън дома), завързала го за балон с хелий и го пуснала да се рее над града. Ролята на балона е в това, че заради него полицейски сержант Пурачай Сорасучарт не могъл да върне органа си в рамките на жизненоважните девет часа, даващи шанс за успешна реплантация. Органът така и не бил намерен. „Тай Рат“ съобщава, че съгласно нови свидетелски показания, дадени от съседите, балонът с хелий бил измислица с цел търсене на евтина сензация (вероятно дело на „Тай Рат“), защото г-жа Пурачай била видяна в деня на отрязването зад къщата си да рови безутешно в купчината боклук, за семейно нещастие посещавана от плъховете, които несъмнено се били добрала до което не трябва преди нея. Писит инсинуира, че дори новите показания са измислени от „Тай Рат“, за да се вдъхне нов живот на старата история (нещо, в което упрек търпи и самият Писит). Идва ред на д-р Муратаи, гост на програмата, да задълбае в зловещите подробности по пришиването и да обясни защо тайландските хирурзи са най-добрите на света: просто те имат най-много работа. „Така че, господа, ако похожденията ви бъдат наказани от посещение на нож под завивките, каквото и да правите, постарайте се да намерите отрязаното парче и не забравяйте да го сложите в лед.“

Писит ни напомня — и това ако не е типичен тай стил — че историята имала възможно най-щастливия финал: сержант Пурачай напуснал полицията и бил ръкоположен в монашески сан в горски манастир, което му дало възможност да погледне от висотата на новата си гледна точка с еднакво безразличие както на земните си похождения, така и на своя орган. Той дори бил благодарен на жена си, че го тласнала към Осемкратната пътека^[1].

Свалям слушалките, понеже приближаваме посолството, и осъзнавам, че съм закъснял с десет минути за оперативката, която прекъсвам, когато най-сетне минавам през пропуската и съм допуснат да вляза в кабинета на Розен и Нейп.

Висок рус мъж над четиридесетте в строга военна униформа, кипящ от здраве и бликащ от енергия, говори пред захласнатата публика:

— Бях командир на частта, към която беше прикрепен Бил Брамбли, през повечето от петте години, които той прекара при нас. Той дойде през март деветдесет и шеста, прехвърлен по своя молба. Аз пристигнах през ноември същата година. Беше пет години по-възрастен от мен и беше от онези сержанти, в работата на които не се месите, ако сте умен командир. Имаше значителен стаж в армията и познаваше работата си до най-малките подробности. Знаех, че и сам ще направи каквото трябва по-добре, отколкото ако аз му давам заповеди, а освен това знаеше устава наизуст. Честно казано, при такъв сержант под ръка, най-големият ви страх е да не ви направи да изглеждате смешен, но Брамбли знаеше отговора дори и на този въпрос. Винаги беше изключително почтителен, особено в присъствието на други служещи. Предполагам, може да се каже, че беше перфектният сержант, и точно този му перфекционизъм го дистанцираше в личния му живот от нас. Ако има нещо, което мисля, че си струва да споменавам, то е, че той бе човек, който търсеше идеала както по отношение на себе си, така и на средата, в която живееше. Според мен това е причината, поради която никога не е демонстрирал амбиции за повишение. Добър сержант като него контролира изцяло света си, колкото и малък да е той. Станеше ли член на офицерския корпус, това щеше да означава да приеме допълнителен натиск, натиск на нови сили, които никога не би могъл да постави под свой контрол, независимо колко е добър в професията си. От друга страна, перфектният сержант е рядка птица в армията — той е почти свободен в работата си.

В този момент се обади Розен:

— Има ли нещо в досието му, върху което бихте желали да привлечете вниманието ни, капитан?

— Досието му е безукорно. Служил е в посолството ни в Йемен по време на атаката от страна на местни престъпни групи, въоръжени с

автомати АК-47 и друго стрелково оръжие. Рискувал е живота си, спасявайки друг морски пехотинец от покрива на посолството, което по това време е било под обстрел. Обмисляло се дори да бъде награден с медал.

— Нещо за личния му живот?

— Ще повторя: беше непроницаем. Изпълняваше си задълженията, даваше сто и десет процента от себе си, но извън служба почти не сме го виждали. Отзоваваше се на мероприятия, когато се очакваше да присъства, например, когато колеги идваха или напускаха Банкок, но не беше общителен.

— Това не е ли необичайно за морски пехотинец?

— При по-млад човек би могло да даде повод за известна загриженост, но Брадли беше на средна възраст и приближаваше края на трийсетгодишния си срок на военна служба. Много хора държат на личния си живот при тези обстоятелства, а и никой не изпитваше желание да го разпитва какво прави в свободното си време.

— Бил е ерген. Някакви любовни връзки, които да са ви известни?

— Нищо, с изключение на една много странна клюка, а именно, че имал връзка с местна изключително екзотична млада жена. Не съм уверен дали сред нас има някой, който би могъл да потвърди истина ли е било това, или не, защото той така и не я доведе при нас да ни я представи. Винаги е идвал на събиранията ни сам.

— Знаете ли нещо за негово хоби, например интерес към нефрита?

— Нефрит? Не, не ми е известно нищо такова. — Пауза. — Веднъж се загледах в него в съблекалнята... беше след бейзболен мач. Той имаше такава физика, че беше невъзможно да не се загледаш. Беше дошъл в униформа, но се преобличаше в цивилни дрехи. Сякаш наблюдавах метаморфоза. Бижута, които бе немислимо да сложи с униформата: обеци, пръстени, златен медальон с Буда. Облече пурпурна хавайска копринена риза, която изглеждаше страхотно върху черната му кожа. Това е най-интимното в отношенията ми със сержанта. Всички се трансформираме, когато съблечем униформата, но в неговия случай това беше като пълна подмяна на личността. Той просто не изглеждаше като професионален войник. В мига, в който облече онази риза, дори спря да ходи като военен.

— Благодаря ви, капитане — каза Розен и Нейп повтори като ехо думите му. — О, последно... не споменахте ли, че Брамбли е бил командирован тук по своя молба?

— Точно така. Това го има в досието му: прегледах го отново, когато научих за станалото.

Когато капитанът си тръгна, всички ме погледнаха, затова казах:

— Благодаря ви, че ме допуснахте да слушам. Беше много полезно.

— Искаш да кажеш безполезно — обади се Джоунс. — Не съм сигурна каза ли ни капитанът нещо, което вече да не знаехме.

— Че Брамбли е бил патологично потаен — напомни Нейп.

— И че е водил двойствен живот.

— Това не е толкова необичайно при старите военни — възрази Розен. — Човек започва ревниво да цени малкото личен живот, за който службата му оставя време.

— И че е бил маниак на тема свобода на действие — допълни Нейп.

— Всички преуспели мъже са такива — каза Джоунс.

— Ще поправиш ли това на „всички преуспели хора“? — Нейп я погледна гневно.

— Щом искаш. — Джоунс се сви пред погледа му.

Розен ги изгледа и ме попита:

— Та... говорихте ли с Полковника, детектив?

— Заведох писмена молба, че искам да ми бъде разрешено да разпитам Силвестър Уорън при следващото му посещение в Тайланд, което се оказва, че е днес.

— И?

— Мисля, че молбата ми няма да получи отговор, преди той да си е заминал.

Розен извинително разпери ръце.

— Както казах, той е човек с отлични връзки.

Шевовете ми заздравяват добре, но позволявам на Джоунс да ме придружи до пропуската, хванала ме под ръка, предполагам, за да ме крепи. Пехотинецът зад стъклото ми е стар познат и ми маха с ръка, докато минаваме през въртележката.

[1] Осемкратната пътека (Eightfold Path — англ., Astangika-Marga — санскр.) — описание на етичните норми на будизма. — Б.пр. ↑

31.

Ежедневникът „Матичон“ съобщава, че на известното кръстовище на Рама IV и Траймит са забелязани необичайно много вампири. Това е място с повишен брой на произшествията и експертите са на мнение, че вампирите са духове на мъртви, загубили живота си при катастрофи, които сега искат да предизвикат още фатални инциденти, за да си имат компания. Изглежда, в смъртта, така както и в живота, хората не обичат да са сами.

Свалям слушалките с нежелание. Дошъл е моментът, за който отдавна събирам сили — посещението на старата стая на Пичай.

Тя е в същия квартал, в който съм и аз, и представлява идентична стая в идентичен блок, на километър разстояние. Или поне архитектурата на стаята е идентична на моята. Пичай имаше телевизор, който не спираше, когато си бе у дома, и съвсем скромна стереосистема, на която пускаше таи-рок (особено Карабао) и проповеди от видни будистки свещенослужители.

Един незадълбочен външен наблюдател би могъл да предположи, че аз би трябвало да съм онзи, който да вземе решение за приемане на монашески сан, но подобно заключение не предвижда решителността, необходима, за да се качиш на душевния асансьор, известен под името Осемкратната пътека. Вярно, не аз, а Пичай уби навремето онзи пласьор, но това само доказва, че той е бил способен да вземе решение. От друга страна, аз гледам на себе си като на заклет страхливец. Не е ли посочил Буда, този трансцендентален гений, че нищо не е по-неизбежно от смъртта и данъците? Или той е само един самооттеглил се от живота мъж, неспособен да се справи с тежестта на държавното управление? Баща му, кралят, определено е мислил, че е така, и е отказал да разговаря с него, особено след Просветлението. Интересна работа — дали не си задавам понякога тези светотатствени въпроси заради наличието на фарангска кръв във вените ми? И защо изобщо мисля за тези неща точно в стаята на Пичай? Дошъл съм за копринената му риза с къс ръкав и хубавите му мокасини марка

„Фила“, от които той повече няма да има нужда, но откривам, че вече ги няма, заедно с телевизора и стереоуредбата му. Нямам кого да обвинявам, защото след като взе решение да се ръкоположи, той престана да заключва стаята си: заяви, че всеки, решил на всяка цена да го окраде, е добре дошъл да вземе каквото може да отнесе. Месеци наред никой не открадна нищо, но след смъртта му хората сигурно бяха решили, че неговите вещи вече наистина са на разположение на всички.

Връщам се малко тъжен в стаята си. Докато ме е нямало, някой е пъхнал под вратата ми парче тоалетна хартия. Хартията е мръсна и парчето е сгънато и бутнато по начин, който прави отварянето трудно. Когато най-сетне се справям и го отварям, прочитам: „Трябва да те видя. Фриц“. Зная, че съм длъжен да унищожа уликата, и го правя като пускам парчето през дупката в един от ъглите на стаята ми.

Докато Пичай беше жив, не бях обръщал внимание нито колко е малко жилището ми, нито колко е мизерно. Преките ми контакти с фарангите не ми бяха помогнали. Дори най-бедният от тях има прозорци. Питам се дали чудото на съвременната технология ще ми помогне в момент на нужда. Изваждам моторолата на Розен и решавам да сменя мелодията за позвъняване. Следвам стриктно инструкциите в ръководството за работа и откривам, че разполагам с избор измежду петнайсет различни мелодии, сред които американския национален химн и на нито една друга страна. „Междузвездни войни“ е привлекателна възможност, но нямам желание да копирам Розен. Малко сърдито осъзнавам, че Моторола ме е водила през лабиринта на привиден избор, за да ме докара до задънена улица. Разбрал съм истинската парадигма на западната култура, но след като не мога да я споделя с Пичай, кой го е грижа? Връщам мелодията на фабрично заложената, която е абсолютно удовлетворяващо „биип“. Упражнението с нищо не е подобрило самочувствието ми.

Все още съм в съзливосантиментално настроение и разглеждам огърлицата на Буда, принадлежала някога на Пичай — прехвърлям я от шепа в шепа като пясък. На вратата ми се почуква. Никой никога не ме е посещавал, така че почукването е явен знак от Пичай — доказателство, че се грижи за мен от другата страна. Прекосявам с една крачка стаичката и дърпам резето.

ФБР се е превъплътила. Облечена е в тениска с надпис „Толкова много мъже, толкова малко време“ — направо крещи от гърдите ѝ. Крачолите на дънковите ѝ панталонки са отрязани малко под чатала, а сандалите ѝ се пристягат с велкро. Току-що е боядисала косата си в цвета на морков, остригала я е по момчешки, а на лицето ѝ виждам усмивка, която досега не съм забелязвал там. На устните ѝ блести влажно червило. Не съм в състояние да скрия смайването си.

— Здравсти. Аз... да не би да те обезпокоих? Може би моментът не е подходящ?

— Как разбра къде живея?

— Погледнах в компютъра. Виж... май очевидно не съм...

— Искам да кажа, как намери този квартал?

— О, да. Ами... наех кола с шофьор. Кой знае защо, това тук струва адски скъпо. Но Бюрото плаща, така че... Нали разбираш, част от работата ми е да се грижа за теб, но ако наистина съм дошла в неподходящ момент, веднага си отивам.

Гледа над рамото ми. Отстъпвам навътре.

— Влизай.

Тя прави крачка през прага.

— Това...

— Това е жилището ми. — Не ми е трудно да погледна през очите ѝ. Бърлогата ми е кутийка без прозорци с размер два и половина на три метра, в единия ъгъл на която има паянтова конструкция, чиято задача е да скрива дупката в пода. Вентилацията се осъществява благодарение на черна дупка в задната стена, която излиза в шахта, обслужваща всички апартаменти. Във ветровит ден знам какво обядват всичките ми съседи. На едната стена виси портрет на краля, а на мястото, където всеки нормален човек би поставил телевизор, се мъдри тясна сглобяема етажерка. Книгите до една са с надписи на тай, така че обяснявам на Джоунс, която напразно се мъчи да разбере нещо: — Будизъм. Аз съм голям поклонник на будистката литература.

Единствената мебелировка е футонът на пода. Джоунс явно е сащисана, при това до такава степен — трябва да ѝ го призная — че не се опитва да го скрие.

— Аз... аз... просто не знам какво да кажа, Сончай. Никога не съм виждала... искам да кажа...

— Никога не си виждала подобна бърлога? — Нямам желание да смекчавам формулировките. Иска ми се да натрия носа ѝ в тази реалност, но потиснатостта ми необяснимо как и защо е изчезнала.

— Да, никога не бях виждала подобна бърлога. — Тя ме поглежда право в очите. — Съжалявам.

— Добре дошла в Третия свят.

Странна работа е сексът, нали? Силата му е способна да трансформира настроението ти за миг. Стои си тя там, пращяща от здраве, в някакво очакване нещо да се случи, а в съзнанието ѝ — както и в моето — прелитат образи на внезапното ни съвкупление. И двамата едновременно се изкашляме. Тя се усмихва с влажните си начервени устни.

— Реших, че може би имаш нужда малко да се разсееш, затова взех два билета за мачовете по кикбокс в „Стадион Лумпини“ довечера. Събота е и чух, че една от срещите щяла да е страхотна. Помислих си, че може да се съгласиш да ме заведеш там. Разбира се, ако не искаш и ако предпочиташ да си стоиш тук и да мислиш за самоубийство...

Колата е бял мерцедес. Сядаме отзад и Джоунс казва:

— Снощи пробвах да погледам тайландска телевизия. Намерих канал, по който излъчваха някаква сапунка, но не като онези, които съм гледала. Тук хората непрекъснато умираха и се прераждаха и продължаваха разговора си от точката, в която го бяха прекъснали точно преди да умрат, и имаше духове и групичка магьосници, които можеха да левитират и живееха в омагьосан свят на осем километра над земята. Това дали отразява правилно таиския мироглед?

— Осем километра е горе-долу точно. Но пропусна да споменеш за скелета.

— Точно така. Имаше и един чудесен човешки скелет, който през цялото време следваше навсякъде двамата главни герои. Какъв е смисълът?

— Трябва да имаш предвид, че ние сме холистици. Ние не можем да вземем отделно някакъв дребен факт, като двамата влюбени, които се отдалечават в залеза, и да се преструваме, че това е краят. — Докато пътуваме за „Лумпини“, решавам, че моментът е подходящ за малка лекция относно националната ни култура: — Не би трябвало да го наричаш кикбокс. Кикбоксът е синтетичен спорт, който е трябвало да

бъде измислен след филмите на Брус Лий. Муай тай е нещо съвсем различно.

— Така ли? И какви са правилата?

— Всъщност... няма правила.

Джоунс неопределено изсумтява.

— Защо ли не съм изненадана?

— Или поне нямаше, докато не се наложи да измислим някакви, за да стане зрелището по-подходящо за международната телевизия. Сега боксьорите вече носят онези нелепи ръкавици. Някога боксьорът е потапял бинтовете в съд с лепило, после ги е омотавал около ръцете си и след това върху тях са посипвали ситно натрошено стъкло.

— Чудесно.

— Говорим за национална отбрана. До съвсем неотдавна, относително казано, разбира се, войните ни с Бирма — а ние вечно сме във война с Бирма — са представлявали поредица схватки в ръкопашен бой. Абсолютен примитивизъм, нали? От друга страна, така нямало потърпевши сред гражданското население, никакви жертви от приятелски огън и никой не загубвал дома си. Всъщност било рядкост да умрат повече от хиляда души по време на истинска война.

— Схващам идеята. Колко много се е развил светът оттогава, а?

— Тя се обляга и потъва в меката седалка като хлапе.

— Муай тай претърпя голямо развитие през седемдесетте, когато бойци с черни колани от Япония, Тайван и Хонконг решиха, че могат да ни предизвикат. Каймакът на карате, кунгфу, джудо и какво ли още, не се изсипа тук за голям турнир. — Правя драматична пауза.

— Добре де, признавам — заинтригува ме. Какво се случи? Предполагам, другите са загубили, иначе нямаше да ме гледаш с това изражение.

— Нито един от тях не издържа пълна минута на ринга срещу таиски боксьор. Те просто не бяха свикнали да ги ритат в лицето. А нашите момчета ги ритат в лицето от шестгодишна възраст, от самото начало на тренировките. Другите изглеждаха повече като специалисти по танцуване, отколкото бойци.

— Такаа... да видим сега дали мога да се досетя за поуката. Не се гъбаркай с таите, така ли?

— Грешка е да бъдем ядосвани.

Мълчим близо пет минути. Настроението ми отново започва да се сменя.

— Искаш ли да поговорим на тази тема? — предлага Джоунс, без да ме поглежда. — В Щатите вярваме, че е хубаво да поговорим за нещата, които ни притесняват. Ще ти призная направо, Сончай, че си взел ума на Тод Розен с онова подмятане на първата ви среща. Той наистина би се чувствал по-добре, ако двамата с теб се опознаем.

— Какво толкова съм направил? Някакъв непростим faux pas?

— Казал си ми, че ще пречукаш виновния за смъртта на твоя партньор. Това нямаше голямо значение, докато изглеждаше, че смъртта му е в резултат на някакво оправяне на сметки между местни банди. Но сега, когато на хоризонта изплува святоото име на Силвестър Уорън...

— В американските килии има ли прозорци?

— Теб май изобщо не те е грижа, а? Досега не ми се бе случвало да не мога да разбера що за човек е пред мен. Но ти... — Тя поклаща глава.

— Според мен Розен е неспокоен заради ред неща. Защо всъщност е тук? Банкок не може да се разглежда като скок в кариерата за такива като него. Издънил се е в нещо, нали?

— Третият му брак се разпадна и той посегна към бутилката. Иначе е свестен човек, много справедлив, и хората обичат да работят с него.

— А Нейп?

— Нейп ли? Джак Нейп е един от онези западници, които идват в Банкок един ден и на втория вече са се заклели да не мръднат оттук. Предполагам можеш да го наречеш беглец от феминизма. Оженил се е за местна и секундата, в която Бюрото го привика да се върне в Щатите, ще е секундата, в която ще подаде оставка. Със сигурност ще си намери работа в някоя от американските юридически фирми с представителство тук. Много е умен и знае страшно много за страната ти. Казват и че говорел тай много добре.

Не ѝ обяснявам, че при предишното си прераждане Розен е бил лекар, пострадал от страховтно нервно разстройство, с което още не може да се справи. Нейп пък е бил жена — домакиня, отровила съпруга си. Джоунс е била мъж — гангстер женкар с невероятен апетит. Точно той е бил отровеният от Нейп и точно по тази причина

дватамата са се срещнали и в това си прераждане, запазвайки голяма част от враждебността си.

— А ти?

— Какво аз?

— Защо смени облика си? Мислех, че си заклета американка.

Въпросът ми донася враждебен поглед.

— Наистина ли искаш да знаеш? Писна ми да съм невидимата жена в този град. Момичетата имат гордост — това е главното послание на двайсет и първи век и е добре да го запомниш.

— Искаш да кажеш, че не са те заглеждали?

Пауза. Въздухът между нас е зареден с напрежение.

— Не мога да обвиня в нищо мъжете западняци тук. Снощи се запознах с жената на Нейп. Тя е изумително красива и пристъпва така, сякаш родителите ѝ са платили цял милион, за да изкара висш курс по поведение в обществото. Само че, от друга страна, повечето жени тук вървят така, нали? Дори онези, които нямат никакво образование.

— И помагат ли новата прическа и тениската?

— Никак. Сега може ли да поговорим за теб?

— Аз съм олицетворение на провал в кариерата. Питай моя полковник. За десет години не съм дал нищо на полицията.

— Чувстваш се виновен, че не вземаш подкупи?

— Трябва да разбереш, че Кралската тайландска полиция винаги е била сила на прогреса. В момента тя е управлявана като съвременна индустрия и всеки полицай носи печалба.

— Да, чух за това. И предполагам в допълнение към това всеки полицай се наслаждава на удобен имунитет по отношение на почти всичко, нали?

Налага се да помисля.

— Ако полицай свидетелства срещу полицай на публичен съд, това няма да допринесе за укрепване на колективния дух. Затова простъпките се наказват вътрешно.

— О, така ли било? И какво става с развалените ябълки? Сигурно им забраняват да вземат подкуп в продължение на цяла седмица?

— Нещо такова, освен ако не са наистина изгнили до средата. — Събудил съм интереса ѝ. Тя подушва кръв и едновременно с това предвкуша пикантна история, която да разкаже, като се върне у дома.

— Хайде сега, я да чуем що за средновековно наказание очаква онези, които успеят наистина да вбесят полковниците.

— Задължително самоубийство — измърморвам. — В нашата служба работят джентълмени и дори от особено провинилите се се очаква да се държат като мъже — след като се спази процедурата, разбира се.

— Импровизиран съд?

В съзнанието ми се стрелва образ. Не съм сред онези, които нормално ги канят на тези заседания. Всъщност случи ми се само веднъж... В голата зала, в която имаше само столове, цареше мрачно настроение. Бяха надошли полицаи от всякакъв ранг и чин, представители на всички райони и участъци на Крун Теп. На стола на обвиняемия седеше много изплашен сержант, а на малката масичка пред него беше сложен служебен револвер и чаша вода. Искам да сменя темата.

— Не е толкова лошо. Да вземем за пример млад фаранг, заловен да вкарва известно количество ганджа. Той плаща пет хиляди бата на полицая, който го е хванал, което си е съвсем приемлива сума. Отървава се с урок за цял живот и едно голямо изплашване. Ако го осъдят и изпратят в Банг Кван — животът му със сигурност ще бъде провален. Ще бъде заплашен от най-различни болести и със сигурност ще се пристрасти към един или друг наркотик. Системата ни е хуманна и състрадателна. Едновременно с това е ефективна — полицаят получава премия, без да тежи на данъкоплатеца. Трябва да знаеш, че полицейските заплати от години са на нивото на оцеляването.

Джоунс се затруднява да реши дали я подмятам, или говоря сериозно.

— Само че това е много далеч от американските принципи. Презумпцията при нас е, че законите ни са еднакви по отношение на всички граждани... и алтернативата е морален упадък.

— В такъв случай защо не разследвате Силвестър Уорън?

Тя рязко извързва глава и се заглежда през прозореца.

— Мислиш се за много умен, а? — Възцарява се дълго мълчание. Накрая бавно се обръща към мен. — Всъщност... точно това правим. Само не казвай на никого.

32.

На път за „Лумпини“ минаваме покрай американското посолство на Уайърлес Роуд. Трафикът е средна работа. Двамата с Джоунс поглеждаме дебелите бели стени. Преди няколко дни беше рожденият ден на краля и над един от входовете за посолството продължава да виси плакат, на който пише „Да живее Кралят“. Един от онези дребни жестове, за които сме благодарни на Чичо Сам.

Джоунс отмества поглед от сградата на посолството.

— Всеки път, когато някой изгупа праха от досието на Уорън, той научава за това. И започва една... Въпроси и натиск. Докладни, обяснения и имейли, с които се пита защо се прахосват ресурси по отношение на случай, базиран на инсинуации и клюки. Веднъж беше преместен резидент. Но и при нас, както при вас, могат да се намерят честни полицаи. Един малък екип не е спирал да се занимава с Уорън. Заради това съм тук и аз. Розен не знае, няма представа и Нейп. Мислят си, че съм се издънила в нещо и са ме изпратили тук за наказание. Чудесно. Точно това искам да си мислят. Така че не си отваряй устата. Казвам ти го, защото ще ми помогнеш. Посветила съм на този случай значителна част от кариерата си и той ще ми донесе повишение. Знам всичко за Уорън и неговия нефрит.

— Разкажи ми.

— Говори ли ти нещо името Барбара Хътън? А Улуърт? Татко му е построил най-високия небостъргач в Манхатън, преди Крайслер да подобри рекорда. А Сасун? Те са били голяма сила в Шанхай преди китайската революция. Списъкът е почти безкраен и включва мадам Чан Кайши, Еда Чиано — дъщерята на Бенито Мусолини, Едуина Маунтбатън, майката на английската кралица и всички по веригата до самия Хенри Пу И. Чувал ли си за него? — Поклаща глава. — Повече е известен като последния император на Китай. — Почтителна пауза. — Какво свързва всички тези хора? Те са основните играчи в една глобална финансова далавера, преди някой да измисли този термин. Всичко започва през трийсетте и четирийсетте. Поставено е началото

на модата да се носят скъпоценни камъни. Преди това само китайците и малко на брой ценители от Запада са разбирали красотата на нефрита. След тях... ами след тях, ако не притежаваш поне няколко „райски камъка“, с които да блеснеш на официален прием, просто престават да те канят на приеми. Разбира се, всички те сега са покойници, или прекалено стари, за да ги вълнува нефритът, но той е бил тяхната страст, онова, което ги е обединявало. Просто няма как да не се натъкнеш на този факт, ако се запознаеш с историята на живота им. И всички те имат наследници, които на свой ред вече са на възраст... Сигурно не знаеш, че Уорън е учил при някой си Ейб Гъмп. Това е антиквар от Сан Франциско, който се заинтересувал от далекоизточното изкуство, когато италианският му мрамор, френските му часовници и почти всичко останало било унищожено по време на голямото земетресение в Сан Франциско. Този човек е бил сляп, но това не му е пречело да е страхотен познавач и ценител. Още през трийсетте станал легенда със способността си да даде оценка на нефритово бижу само с опипване. Той станал наставник на Барбара Хътън, когато тя пожелала да научи повече за нефрита... Когато големите родове от предвоенния период излезли от войната и от различните комунистически революции относително обеднели, а някои направо мизерстващи, трябвало да продадат колекциите си от нефрит на Ейб Гъмп, а след това и на Силвестър Уорън. Има една стара китайска поговорка: „По-добре да инвестираш, отколкото да работиш, по-добре да колекционираш, отколкото да инвестираш“. Чувал ли си я? Е, Силвестър Уорън добре я е знаел. Защото той е голям колекционер. Но дори колекционерите трябва да могат да продават, когато моментът е подходящ. Можем да кажем, че сигналът за всички колекционери на нефрит била продажбата през септември деветдесет и четвърта на годишната нефритова огърлица от колекцията на Барбара Хътън. Това станало на търг на „Кристис“, проведен в Хонконг, и цената била четири милиона и триста хиляди долара. Участвала дори мадам Чан Кайши, но загубила наддаването. А много искала огърлицата за стотния си рожден ден. Съобщавала залозите си по телефона от апартамента си на Грейси Скуеър в Горен Ийст Сайд. Само за един ден нефритът се превърнал в голямата новина за цялата бижутерийна индустрия, но имало една уловка. Огърлицата била от така наречения императорски нефрит — възможно най-високата категория, която

съществува, добит в планините Качин, Бирма — и следите ѝ можело да се трасират чак до Забранения град. Без този печат камъните едва ли щели да достигнат и една десета от стойността си. Това е нещо като китарата на Елвис Пресли. Без „родословното си дърво“ тя си е само една добре запазена китара втора ръка.

— Мислиш, че Уорън е използвал Брандли да фалшифицира тези бижута?

— Не знаем със сигурност. Както каза Нейп, това е работна хипотеза. Но за разлика от друго, което каза Нейп, аз работя в екип с хора от Вашингтон, които много се интересуват от Уорън. Проучила съм го, и него, и бизнеса му, и това е основната ми задача вече трета година. Покрай това научих практически всичко за далекоизточното изкуство. Пробвай ме, ако искаш.

— Как се казват шестте пози, в които обикновено е изобразяван Буда в религиозната скулптура?

— Витарка мудра — седнал с докоснати палец и показалец на дясната си ръка, седнал в поза лотос с една ръка върху другата в скута му, седнал с една ръка в скута му и другата върху коляното му, седнал с дясната ръка докосваща земята, седнал с длани отворени напред, прав с едната длан обърната нагоре, другата ръка сочеща земята, известна като „удържане на водата“.

— Добре. Даже много добре. Искаш ли сега ти да ме провериш на тема западна култура?

— Кой са имената на седемте джуджета?

Чувствам, че знам отговора на този въпрос, но не мога да го извлека от подсъзнанието си без помощта на медитация.

Спрели сме в центъра на задръстване, там, където Уайърлес Роуд се пресича с Рама IV. Стадионът е на неколкостотин метра пред нас. Шофьорът на Джоунс отключва вратите, пуска ни да слезем и си тръгва. Площадът пред стадиона е претъпкан със сергии с храна, хората ядат и пият, а зад тях тълпата реве. Джоунс показва билетите — местата ни са възможно най-добрите, долу ниско до въжетата — и ни пускат в тунел, който излиза точно под ринга. Обикаляме го. Местата не са номерирани, така че откриваме две едно до друго в ъгъла на сектора. Пристигнали сме по средата на схватката и двамата мъже вече са изпотени. Монгчай се бие със стария си враг Клайрпут. Нищо чудно, че възбудата е толкова силна. В муай тай бойците се ритат,

докато в бокса се удрят. И двамата вече имат охлузвания по ребрата от двете си страни, а веждата на Монгчай е пукната. Това е голямата му слабост, иначе той е силен боец. Клайрпут е прекалено бавен с високите ритания, което позволява на Монгчай да вкара стъпало между ръкавиците му. Нормалната тактика е да го свали на пода, но Монгчай — той е гений — внася лека модификация в удара и само го завърта, което му позволява да го удари с лакът в тила. Сега вече Клайрпут е на пода и реферът му брои. Клайрпут не прави усилие да стане — той и без това губи по точки, така че какъв е смисълът да става и да го бият още? Тълпата възторжено изревава, когато Монгчай е обявен за победител. Хората от ложите се втурват да си приберат парите от букмейкърите, които ги чакат прищипали дебели пачки между пръстите си и използват кокалчетата на ставите си за сметало. Винаги съм се възхищавал на ловкостта и бързината на букитата край ринга. Бил съм един от тях преди седемдесет години.

Докато чакаме следващата схватка, Джоунс си поръчва кока-кола. Започва да смуче през сламката, разглежда стадиона и слага свободната си ръка върху бедрото ми. Оставя я там цели трийсет провокативни секунди, преди да се наведе заговорнически към мен и да прошепне в ухото ми: „Зад нас, вляво. Почакай малко и го направи гладко и небрежно“. Постъпвам както ми е казала и оглеждам местата зад нас достатъчно дълго, за да разпозная сержант Бродли и любимата му. Обръщам се и затварям очи, за да възстановя в съзнанието си образа на грамадния негър, бъркащ в голяма кесия с пуканки, и ослепителната жена до него. Тя е измила цветовете от косата си, изправила е къдрите и тази вечер е облечена в копринена зелена блуза и алени панталонки. Анализът на запечатания образ разкрива, че това не е възкръсналият сержант Уилям Бродли. Този тук не е толкова висок, физическата му форма не е толкова впечатляваща, а в косата му има сребро. Под хавайската му риза се забелязва шкембе, лицето му е подпухнало и е леко прегърбен. Съмнявам се, че Уилям Бродли е бил прегърбен. Но приликата е поразителна. Поглеждам обвинително Джоунс.

— Това е брат му. Наблюдаваме го от два дни. Взел е „Американ Еърлайнс“ до Париж, а оттам „Еър Франс“ до Банкок, така че явно се прави на невидим. Разбрах от хотела му, че тази вечер ще е тук — купил е билетите на рецепцията. Но не се бях надявала да се срещна и

с мадамата. Тя вероятно изпитва нужда да има едри съпроводители, понеже мъжете не могат да отместят погледи от нея. По дяволите...

Онова, което приех за наранено честолубие, се оказа признание на вина. Джоунс явно бе поглеждала през рамо прекалено често. Погледът ѝ се срещна с този на чернокожия само за секунда, но това бе достатъчно да изправи гиганта на крака.

Той дръпва жената след себе си и поема с неочаквана енергичност нагоре по пътеката през ложите. Няма начин да се стигне до ложите от местата край ринга, така че се налага да изтичаме обратно през тунела. Виждаме как негърът държи вратата на таксито за дамата, после се шмугва вътре след нея, все така плавно и бързо. Когато стигаме тротоара, таксито вече кара по Рама IV. Джоунс изругава.

— Не допусках, че ще седне в ложите. Такива като него винаги седят край ринга.

— Позна ли те?

— Не, той няма представа коя съм. Но е професионалист. Бил е зад решетките доста дълго и не желае да рискува. Всъщност това не беше бягство, той просто взе предпазни мерки. — В тялото на Джоунс се е вселил поредният нов човек. Тя е напрегната, съсредоточена, дисциплинирана. Тениската и секси панталонките принадлежат на една жена, която е съществувала допреди десетина минути, и сега вече не са ѝ нужни. Звънва на шофьора си по мобилния и му нарежда незабавно да дойде да ни вземе. После стъва апаратчето и казва: — Добре, значи ще направим така. Отиваме в дома на Брадли и чакаме там. Няма начин Илайджа да е прелетял петнайсет хиляди мили и да не се отбие в къщата на брат си, а съм сигурна, че още не го е направил. Смятам, че ще отиде там през нощта, инкогнито. Вероятно е дошъл на кикбокса, за да убие времето, докато сметне, че вече може да отиде там.

— Муай тай — поправям я, докато се качваме в мерцедеса.

Пак сме един до друг на задната седалка. Джоунс казва:

— И двамата — Уилям и Илайджа — са израсли в Харлем, но пътищата им драстично се разделят. Илайджа се е занимавал с наркотици, и то все на едро. Започнал като юноша и като станал на дваайсет, вече бил милионер и имал собствена банда. По някаква необяснима причина Уилям даже не се изкушил. Бил необщителен и не

се забъркал в нищо. Изглеждало, че било предопределено да използва физическите си дадености и чрез спорта да се измъкне от гетото, но той бил един от онези, дето са добри във всичко, но неспособни да се специализират в нищо. Бил прекалено едър и бавен за професионалния бокс, нямал природната гъвкавост, необходима за професионалния баскетбол, и изобщо бил прекалено едър за каквото и да било друг спорт. Влязъл в армията на седемнайсет години и сякаш намерил естествената си среда. Бил от онези, които приемат казармения живот за даденост и изобщо не обръщат внимание на недостатъците му. Срамувал се от по-големия си брат и според нас двамата не влезли във връзка повече от десет години. В крайна сметка Уилям омекнал и загубил илюзиите си като морски пехотинец. През последните няколко години често разговаряли по телефона.

— Илайджа поставен ли е под наблюдение?

— Почти денонощно. Получих тази сутрин по имейла извадки от разговорите им.

— Но не намерихме в компютъра на Уилям никаква кореспонденция между двамата.

— Зная, и точно това ме кара да се отнасям с още по-голямо подозрение. Телефонните им разговори са възможно най-банални и в тях няма нищо инкриминиращо. Но нещо се е подготвяло. Възможно е да са използвали уеб базирани имейл адреси, които са проверявали от интернет кафета. Има само един-два момента в разговорите им, когато Бил за момент забравя за предпазливостта. Той е имал сериозни притеснения за доходите си след излизане в запас. Говори надълго и нашироко колко разточителен е стилът му на живот и се пита как ще свързва двата края — има съвсем естествено звучащо безпокойство в тона му по време на ранните им разговори, което определено се засилва, когато започват да го притискат разни лихвари. После страхът магически изчезва. Пред нас е човек, който показва, че разбира защо брат му е правил, каквото е правил. Човек, разочарован от системата, на която е служил през целия си живот. И после все така изведнъж тонът му отново се променя и пред нас е човек, за когото слънцето е изгряло — Брадли пак е щастлив.

— Дали това съвпада с първата му среща с Уорън?

Тя бавно кимва.

— В значителна степен.

Трябва ни цял час, докато стигнем до Каошан при това задръстване. Завиваме в тясната сой, на която се намира къщата на Брадли. Впечатлен съм, че Джоунс проявява съобразителността да се събуе още на външните стъпала, и се впечатлявам още повече, когато изважда ключ за долния етаж. Отваря вратата тихо и ми прави знак да я последвам. Преходяваме стаята, която тъне в почти непроницаем мрак, и подреждаме няколко възглавници на пода. Тя сяда и се обляга на стената, а аз клякам и чакам зрението ми да се адаптира. След известно време ключът на осветлението щраква и виждаме Илайджа Брадли.

Оглеждам преценяващо грамадния негър, после мозъкът ми автоматично го отхвърля като заплаха и фокусирам вниманието си върху двамата му спътници, увили червени шалчета на вратовете си. Брадли пресича стаята и сяда тежко в едно от кожените кресла, а двамата кхмери клякат от двете му страни. Единият държи картечен пистолет, който може и да е узи, а другият забива поглед в Кимбърли Джоунс. Джоунс гледа Илайджа, който пък гледа мен. Илайджа бавно бърка в необятната си риза, изважда отвътре твърд кафяв плик и ми го хвърля. Отварям го и виждам документ, написан на тай. Прочитам го.

Джоунс ме поглежда.

— Това е последната воля на Уилям Брадли, който завещава всичката си собственост в Тайланд, включително тази къща, на своя брат Илайджа.

— Което означава, че пребивавате тук в нарушение на закона, нали така? Не смятате ли, че едно малко обяснение е напълно уместно, преди да ви изхвърлим оттук? — Гласът му е плътен и тежък. Изненадан съм от съвсем умерената нотка на засегнатост в него.

Обяснявам на тай на човека с узито, че ще бръкна в джоба си за своята полицейска карта, и изчаквам да ми кимне, преди да го направя. Показвам я на Брадли.

— А коя е дамата?

— ФБР — късо обяснява Джоунс.

Илайджа кима бавно и намръщено.

— Я виж ти... Знаех си, че нещо около вас не е наред в мига, в който ви зърнах в залата. Само че вие нямате никакво право да се намирате тук, нали така?

— Вярно е, нямам право — признава Джоунс.

— Дори полицаят няма право, но в този град полицията прави каквото си пожелае.

Намирам това културно разделение за занимателно. За Брадли и Джоунс аз не съществувам, точно както двамата американци не ангажират в момента съзнанието ми. Не свалям очи от узито, освен съвсем за кратко, когато отмествам поглед, за да проверя другия кхмер, който вече е съблякъл с поглед Джоунс за двайсети път. Илайджа обмисля нещо — дълго, без да спира да гледа Джоунс. Захапал е долната си устна. Поклаща глава.

— Окей, значи ще направим така. Полицаят си тръгва, а ние двамата с вас ще си побъбрим като американци и ще видим дали можем да открием някакъв общ интерес. Става ли?

— Окей — съгласява се Джоунс.

— Не — казвам.

Двамата американци ме поглеждат.

— Всичко е наред — обяснява Джоунс. — Той е съгласен да ми бъдеш охрана. Никой няма да опита нищо, докато си отвън. Нали ще докараш тук цяла армия полицаи само за десет минути. Освен това знаеш кой е той. — Тя обяснява ситуацията внимателно, като на дете. — Наистина няма нищо опасно.

Сблъсък на две култури.

— Откога познавате приятелите си? — Въпросът ми е към Илайджа. — Час-два?

Той бавно ги поглежда, един след друг.

— Не ми е необходимо да ги познавам по-отдавна — те са лоялни служители на брат ми.

— Или надзиратели. Кхмерите не работят за никой друг, освен за себе си.

— В такъв случай позволявам ви да си тръгнете, да се върнете с двама ваши колеги и да ги арестувате, ако действително държите на това.

— Май не разбирате. — Погледът ми не изпуска кхмера, който поглъща краката на Джоунс. Илайджа загрижено проследява погледа ми. — Всичко ще приключи и те ще се върнат в джунглите на Камбоджа, а вие ще бъдете обвинен в изнасилване и убийство, ако приемем, че изобщо ви оставят жив.

В погледа на Илайджа нещо просветва. Той поглежда на свой ред мъжа с узито, чиято скука, изглежда, приближава границата на търпението му.

— Може да се каже, че донякъде те ме намериха — признава той. — Но знам кои са, естествено.

Аз обаче съм по-загрижен за мястото, откъдето са дошли тези двамата... духовно казано. Защото виждам в душите им преизподни и преизподни под преизподните, където могат да оцелеят само истинските изчадия.

— А може би не знаете. Това са фанатици, изпъзели от джунглата. Те вярват, че човешката история е започнала през седемдесет и осма година. Най-големите злодеи, които сте виждали в Харлем, са благодрушни комедианти в сравнение с тези двамата. Това са хора, които не бих могъл да изплаша по никакъв начин. Дори най-лошият тайландски затвор е като петзвезден хотел пред онова, с което са свикнали те.

Мъжът с узито се прозява шумно и поглежда партньора си, който кима и изважда изпод ризата си ножа от калъфа.

— Опа... — възкликва Илайджа.

— Май нямаше предвид този вид бърбрене, Илайджа — казва Джоунс. Запазва самообладание, но лицето ѝ е пребледняло. — Момчетата са твои и ми се струва, че Бюрото ще поиска да бъдеш екстрадиран.

— Английският им е много слаб — казва Илайджа. — Ако говорим бързо, няма да разберат нищо. Но не мога да се конфронтирам с тях. Имам бизнес в този град. Дали не е по-добре мис ФБР да си тръгне, а двамата с вас да поговорим?

— Тази идея е доста по-добра.

Джоунс обаче поклаща глава и прави физиономия.

— Не обичам да бъда слабата жена.

— Тук става дума за биологическа функция — обяснява Илайджа, — и освен това моментът не е подходящ да се грижим за спазването на женските права. По-добре е да се махнете веднага. Не искам усложнения и не вярвам, че мога да ги овладея, особено сега, след като твоят човек ми обясни що за типове са тия двамата. — Илайджа последователно премества поглед от мен към кхмерите и

после към Джоунс. — Предполагам, че никой от вас не е имал предвидливостта да вземе оръжие, нали?

Двамата с Джоунс се споглеждаме и свиваме рамене. Не мисля, че кхмерите са успели да разберат дори дума, понеже полагаме усилия да говорим много бързо, но няма начин да се скрие, че Илайджа вече е на наша страна. Моментът е опасен. Ставам и започвам да им се карам гневно. Събличам си ризата, за да им покажа дългия зигзаг на шевовете, започващ от под мишницата ми и стигащ чак до бедрото.

— Ти ли направи това? — крещя аз. — Кой от вас го направи?

Мъжът с ножа се изправя и се приближава, за да ме разгледа отблизо, а Джоунс тръгва към вратата. Мъжът бръщолеви нещо на кхмерски с приятеля си и двамата избухват в смях. Неочаквано за мен мъжът с ножа ме прегръща през раменете.

— Не сме ние — обяснява ми той. — Онзи, дето го е направил, трябваше да се върне в Камбоджа, защото едва ходеше. — Поглежда Джоунс, която отваря вратата, за да излезе, но не прави опит да я спре. Вместо това гледа прехласнат шевовете ми и дори прокарва пръст по дължината им, като клати възхитено глава. Сега го гледам със зрението на ясновидец — виждам издължената му зурла и кожените му криле. Той буквално отравя раната ми, докато бърка в нея.

— Добра работа — обажда се Илайджа и мъдро кима. — Дали двамата с теб не бихме могли да вършим заедно бизнес? След като си толкова печен и знаеш всичко, може би имаш някаква идея как да се отърва от тези двама главорези, без да си навличам гнева на духа на Пол Пот.

— Плати им и ги отпрати.

— Защо ли не се сетих и сам? Дали не би пожелал да проведеш преговорите? Измориха ми се ръцете да разговарям с тях.

Обяснявам им, че черният фаранг желае да върши своя бизнес директно с Кралската тайландска полиция и че би желал да им благодари за помощта и сътрудничеството. Бандитът с узито, както можеше и да се очаква, започва тирада за поетите опасности и риска да се носи оръжие в Крун Теп, което заслужава съответната компенсация. Изглежда, са излезли от джунглата по-отдавна, отколкото съм предполагал, защото подробното изброяване на онова, за което очакват да бъдат възмездени, е направено с изненадваща многословност и подробности в детайлите. Крайната сума е четири хиляди бата, която

Илайджа изплаща с банкноти от по сто. Проследяваме ги с поглед да излизат и Илайджа казва:

— Да се махаме от този музей. Имаш ли нещо против просто да се разходим по улицата?

Тръгваме рамо до рамо по Каошан, където ври и кипи. Илайджа не привлича повече от един-два погледа въпреки габаритите си. Ако не са очите му, може да бъде взет за типичен дебел американец на екскурзия. Но очите му... не спират да оглеждат. Спираме в един бар по средата на улицата и той поклаща глава, докато аз поръчвам две бири.

— Страхотна улица. Не съм виждал такава от шейсетте. Харлем е като погребален дом в сравнение с това тук. Видя ли двамата пласьори? Какво беше, ганджа?

— Вероятно.

— Само че и двамата бяха полицаи, нали?

— По какво разбра?

— Бяха прекалено небрежни и твърде самоуверени за обикновени пласьори. Всеки мой пласьор или трябва да страда от контролирана параноя, или изобщо няма да го взема на работа. Тези двамата имаха защита. Според мен полицаите вземат подкуп, но едновременно с това конфискуват наркотик и впоследствие сами го продават, не съм ли прав?

— Това тук е цяла индустрия.

Донесят ни бирите, Илайджа вдига своята и я излива в устата си. Сваля празната бутилка, леко се оригва и поклаща глава.

— За следващото ми превъплъщение се кандидатирам за тайландски полицаи. Приятелю, та ти имаш най-добрата професия на света.

Замислям се за моята бърлога, дългия ми цял метър белег и змията в окоето на Пичай.

— Да — съгласявам се.

33.

— Брат ми беше различен. Двамата с него имаме един и същи баща, така че нямам рационално обяснение как така двамата сме като нефта и водата, при това даже не говоря за това, че той стана войник, а аз избрах фармацевтичната индустрия. Говоря за душите ни. Не искам да казвам нищо лошо за мъртвия ми най-близък роднина, но трябва да ти призная, след като сме започнали да си говорим така интимно тук и след като съм се напил така зверски, че душата на Бил не беше най-широко скроената, която си виждал. Големите души са и големи грешници, като мен например. Дребните души правят дребни грехове и стават сержанти, кметове или президенти. Когато беше петнайсетгодишно хлапе, го взех под крилото си и се опитах да го образувам. Тръгвахме заедно по улицата, както направихме двамата с теб тази нощ, и после го изпитвах: „Видя ли двамата пласьори на крек?“, питах го, „Видя ли онзи имигрант, дето си запъхваше ютията? Обърна ли, братко, внимание на това, че бандата «Момчетата обичат пари» се събира на ъгъла на Сто и петнайсега и Лексингтън, което е суверенна територия на бандата «Къопеците на Хувър»? Което означава, че тази нощ ще хвърчи перушина. И хрумвало ли ти е някога, мистър Вселена, че малката черна кучка, дето идваше срещу нас, когато минавахме покрай витрината на закусвалнята и която масажира фантазиите ти, докато целия свят не види, че си го надървил, всъщност е пристрастена към крека и я вълнуват парите, а не пишката ти?“. Младият Били никога не виждаше у другите хора нищо, освен тяхното възхищение от тялото му. Беше кротък и чистичък, което винаги е повод за загриженост. Роден войник за мирно време. Роден сержант.

Хвърлям поглед към десетте бутилки „Клостер“, подредени на масата, и поръчвам още една. Самият аз съм спрял да пия още преди час.

— Проявил е смелост под обстрел — промърморвам.

— Да не говориш за онази история с посолството в Йемен? Обади ми се веднага след нея, беше за пръв път от десет години.

Тресеше се и едва говореше. Лайното му се беше дръпнало от страх. Да, вярно, беше проявил смелост, но това бе резултат от тренировките. Защо, мислиш, изтезават пехотинците по начина, по който го правят в тренировъчните лагери? Точно за да реагират като роботи, когато потрябва. Гордеех се с него, мама също, само че той беше ужасен. Това беше единственият път, когато е споменавал пред мен за ранно уволнение. Струва ми се, че изтъргува онзи медал, дето така и не му го дадоха, срещу дългосрочно командироване тук. Беше хвърлил око на вашия град много преди началниците му да се съгласят да го пуснат да дойде.

— Защо?

— Защо, за бога, някой би желал да бъде командирован тук? Били умираше за секс. Това му беше голямата страст. Не ме разбирай погрешно, и аз не съм светец, но просто не мисля, че е редно за един мъж на средна възраст да си мисли само за това. При Били това си беше болестно състояние. Колкото и да е странно, това беше свързано с неговата подреденост и проклетия му перфекционизъм. Нали разбираш какво искам да кажа? Казах му: „Били, в този свят парите идват на първо място. Сложи всичко останало, което ти харесва, на второ, но ако не решиш проблема с парите, парите ще ти бъдат проблем“. Само че той прозря истината едва преди пет години, когато започна да мисли за живота след уволнението.

— С приятелка като неговата доста мъже дълго няма да се сетят за друго.

Илайджа ме поглежда косо и пита:

— Фатима възбужда ли те?

— Така ли се казва? Фатима?

— Поне така казва. — Бавно, предпазливо кимване. — Прекалено екзотична е за мен. Аз харесвам по-обикновените жени, онези, с които можеш да пиеш по бира и да гледаш телевизия и които нямат да ти вдигнат скандал, като пръднеш. Тази обаче ме плаши.

— Сигурно ти е надул главата за нея.

Илайджа изпразва поредната бутилка.

— Не, нито веднъж не я беше споменавал. Според мен се досещаше, че го смятам за странен в това отношение. Нямах представа коя е, как изглежда и че дори съществува. Всичко, с което разполагах, беше номер на мобилен телефон, който ми изпрати с електронната

поща. Обадох се на него само веднъж, след като научих, че е мъртъв. Телефонът си беше негов, но предположих, че може да го използва някой друг. Отговори ми тя и ми каза, че ще се видим в хотела, след като кацна. Идеята да отидем на бокс беше нейна.

— Нямах адреса ѝ?

— Нямам дори телефонен номер. Опитах да ѝ се обадя, обаче до номера нямало достъп.

— Значи видял си се първо с нея, после са ти се лепнали някакви кхмери?

— Тя ги повика, когато се изплаших в залата. Знам, че твоята приятелка мис ФБР бърка, защото имам уличен инстинкт. Трима от тях пристигнаха на мотори. Тя си тръгна с единия и остави другите двама да се занимават с мен. Не бяха чак толкова лоши. Може да са малко недисциплинирани, но какво толкова.

— Гарантирам ти, че няма да имаш никакви проблеми, ако си готов да поговорим малко за делата на брат ти. Това може да ни помогне да намерим убийците му.

— Очаквах да ми го предложиш. Всъщност аз нямам никакъв проблем, защото в нищо не съм замесен, въпреки намеците на онази сладурана. В последно време работя в пълна изолация и не рискувам замърсяване от никой, дори кръвен роднина. При това със сигурност не бих рискувал съвместен бизнес с новак, а Бил си беше точно такъв. Просто го посъветвах веднъж — надявах се това да му спести неприятностите. Но както се разбра, той не пожела да ме послуша.

— Какъв беше съветът?

Илайджа не е толкова пиян, колкото казва. Огромното му тяло е абсорбирало вече дванайсет бутилки бира, при това без видим ефект върху предпазливостта му.

— Ами... в крайна сметка какво толкова? Нали е мъртъв? Вече нищо не може да му навреди. Беше си въобразил, че метът може безопасно да се внася в Щатите. Вие сте му измислили едно налудничаво име... как беше?

— Яа-баа.

— Точно така. Може би и ние трябва да му казваме така. Та той беше разработил подробни схеми как да контрабандира яа-баа през Хонконг, през Шанхай, дори през Токио, моля ти се. Беше човек на най-дребните подробности. Вярваше, че разполага с вътрешна

информация след работата си по посолства и че знае как точно работи дипломатическият имунитет. Само че говореше разпалено, както говори всеки аматьор, когато му влезе мухата. Възбуждаше се, защото имал някакви контакти тук, хора, дето щели да вкарат огромни количества на нищожни цени. Обясних му: „Били, няма значение, че не контрабандираш хероин, защото си в района на Златния триъгълник и тук гъстотата на ФБР, ЦРУ и Агенцията за борба с наркотиците, на квадратен сантиметър е най-висока от всяко друго място на земната повърхност. Идеята не е добра, Били. Откажи се“. Когато разбрах, че няма да се откаже, направих някои свои проучвания. Обадих му се, за да му дам някои имена и адреси на хора тук с опит в транспортирането на такава стока. Обясних му същността на бизнеса. Казах му: „Виж, съгласи се на пет процента такса за обработка тук, в Банкок, не се забърквай в самия транспорт и се задоволи просто да пренасяш стоката от адрес А в Банкок до адрес Б в Банкок. Няма да забогатееш за една нощ, но ще си подсигуриш добър доход, особено с количествата, за които говориш, и най-вече ще имаш по-добър сън. А като натрупаш няколко години опит в този бизнес, тогава можеш да помислиш и за нещо по-амбициозно“. Мислех, че ме е разбрал, но явно съм сбъркал.

— Защо ми казваш това?

— Сончай, приятелю, ами че той се издъни, не е ли така? Малкият ми брат направи онова, което прави всеки тъп авантюрист на средна възраст, който не желае да губи време за учене. Скочи в ямата със змиите, буквално, вярвайки, че ще успее да реши с един удар паричните си проблеми. Правилни са го същото пред очите ми толкова често, че вече се прозявам. Единствените големи удари, които успяват, са тези, зад които стои структура и организация — но те се подготвят години, а някои дори десетилетия. Знам това, седял съм на първи ред в класовете на чернокожите професори в университета на затвора. Но иди да обясниш това на човек, който тайно се смята за супермен и който е прекарал живота си, съзерцавайки се в огледалото. Такаа... Сега, за да останем двамата с теб приятели, защо не се опитам да отгатна следващия ти въпрос. Не, няма да ти кажа с кого го посъветвах да се свърже тук.

— Нямахте да те питам — отговорих му аз засегнат.

В устата му се изпразва следващата бутилка и резултатът е само леко овлажняване на ъгълчетата.

— Да... всъщност вярвам, че не си имал намерение да ме питаш. Приеми извиненията ми, че нараних професионалната ти гордост. Та къде ще ми препоръчаш да хапнем тук? Само не ми рекламирай нищо люто, защото съм нюйоркчанин.

Илайджа е преродил се южен плантатор, който се отнасял към робите си добре, но се оказал неспособен да се издигне над расизма на своето време. Прекарал две прераждания като афроамериканец, нищо забележително. Носи в себе си дълбоко неодобрение на системата още от онези прераждания, което го е тласнало към престъплението в това. Долавям тези подробности, докато сме в заведение на една пряка на Сухумвит и той тъпче в устата си пълнени картофени кожички. Прекосили сме почти целия град, понеже това е единственото заведение, където сервират храна по вкуса на нюйоркчанин. В момента е 3:21, но биологическият часовник на Илайджа го държи свеж като репичка. Заведението, разбира се, е далеч от стила на Ню Йорк. Подът е от пясък, покрай стените има растения в саксии, а в менюто има люто, но Илайджа не дава и пет пари.

— Знаеш ли, аз съм дете на шейсетте. Един чернокож в онези далечни времена трябваше да взема решение още на младини: спорт, религия, джаз или престъпност. Братчето ми Били се роди пет години след мен и по негово време нещата бяха започнали малко по малко да се променят. Тогава не можех да се примиря, че малкото ми братле е станало патриот. Аз продължавам да не смятам, че моят начин да си вадя прехраната е престъпен. Къде е жертвата? Аз удовлетворявам потребност. Какво да направя, след като психологическата нагласа на съвременна Америка е създала нужда от бягство на всяка цена, особено сред младите бели юпита? Били не виждаше нещата по този начин и след второто ми влизане в кафеза престана да ми говори. Случи се така, че точно когато започвах да омеквам към милата си родина, Били пък започна да развива в себе си мисленето, че черните сме сила. Но според мен той винаги е загревал бавно. Даже говореше, че щял да стане черен мюсюлманин. Не знам, може и да го е направил, той никога нямаше да го спомене пред мен, защото знаеше, че не обичам мюсюлманите, както впрочем и мама, тя беше много богобоязлива.

Илайджа вдига от чинията пилешко бутче и го оглежда.

— А говорил ли е с теб за нефрит? — питам го.

Той отхапва голяма хапка от бутчето, дъвче замислено и накрая преглъща.

— Нефрит? Скъпоценен камък, нали, от... Лаос, Бирма или някъде другаде? Споменава е. Беше му нещо като хоби. Но не е говорил много, защото аз никога не съм споделял вкуса му към бижутата. Това беше друго нещо, което ме вбесяваше. Чернилките можем да носим злато, перли, и каквото по дяволите ни се прииска, ако това ни кефи, и тогава всичко е наред. Само че Били се захвана с бижутерия още от най-ранна възраст. За мен това е... как да го кажа... жалко. Жалка работа, нали ме чуваш какво ти казвам? Част от онова, което го правеше дребна душа, което не ми харесваше.

— Знаеш ли кой е Силвестър Уорън? — Поклащане на главата, докато оглозгва кокала. — Милиардер бижутер, търговец с предмети на изкуството, близък познат на президенти. Идва тук веднъж месечно.

Лицето на Илайджа не изразява нищо. Той отново поклаща глава и се захваща с гарнитурата. После се обажда с пълна уста:

— Ние имаме много милиардери, които трябва да напуснат Америка, за да си начешат крастата. Не е както едно време. Имаме медии, полиция, която дебне мислите ти, електронно следене. Един бял пич, който познава президенти, не може да си позволи дори да погледне секретарката си не както трябва. Те не са така широко скроени като нас, чернилките. Сами са се преобали. Нищо чудно, че този Уорън идва тук всеки месец. Познавал ли е Били?

— Разменили са си имейли.

— Той ли според теб е организиран да го убият?

Свивам рамене и казвам:

— Никой не може да се сети за никакъв мотив.

Илайджа спира с вилица с картофена салата във въздуха.

— И аз. Нека погледнем нещата в очите: Били цял живот се пънеше да е толкова голям, колкото беше и тялото му, но си остана дребосък. Сержант от морската пехота, който умира да наеме евтина путка от гоу-гоу бар в Третия свят. Не беше достатъчно важен, за да се мъчи някакъв богат бял пич да го убива.

— Каж ми следното... Страхуваше ли се брат ти повече от нормалното от змии?

— „Повече от нормалното“? Нямам представа. Е, мисля, че всяка харлемска чернилка се плаши от змии. Все пак африканската джунгла сме я оставили преди няколко поколения. Ами да, сигурно го е било страх от змиите, и мен ме е страх. Едно време се бързиха с него, че ако наистина отиде в армията, ще го пратят в джунглите на Югоизточна Азия, където боата удушвач виси по дърветата. Побъркваше се от страх, но май съм бил прав.

— Възнамерявате ли да отмъстите за брат си, господин Бродли?

Въпросът ми, който на мен ми се струва напълно логичен, го изумява. Той дори оставя вилицата си и отмества стола си малко назад, за да ме разгледа по-добре.

— Вендета ли имаш предвид? — После се почесва по главата, което донякъде е отговор. — Единственият случай, когато съм очиствал някого, беше, защото ме прецакаха. В бизнеса, когато се случи, обикновено нямаш избор, но ще ти кажа честно, че не съм спирал да съжалявам за случилото се. Аз не съм човек на насилието. С моите габарити май изобщо не ми се е налагало да прибягвам до насилие.

— Не го обичаш, нали?

— Не зная. Беше ми брат, но никога не сме били особено близки. Дойдох тук да оправя завещанието. Имам чувството, че между нас има културна бариера, детектив. Само сицилианците се занимават с вендета у нас. Ние, черните, предпочитаме да залагаме на закона. А ти какво ще направиш, когато намериш онези, които са го извършили?

— Ще ги убия — отговарям усмихнато.

Когато се прибирам, часовникът показва 4:32. Както обикновено, забравил съм да взема мобилния си телефон. Той изблейва, докато заспивам, и дисплеят ме информира, че имам съобщение. Преборвам се с бутони и менюта, но накрая прочитам:

Ривър Сити, второ ниво, Галерия на Уорън за изящни изкуства и бижутерия. Отваря в 10 часа. Ще се видим там.
К. Д. П. С. Облечи се подобаващо.

Рея се между двата несъвместими свята на събуждането и съня, съзнанието ми се насочва към градината с членовете край Хилтън. Медитацията е само начин да предпочетем реалността пред фантазията, казваше нашият наставник в манастира. Малката горичка от членове, разбира се, нямаше да го смуги, но хотелът можеше да му създаде проблем. Като всички провинциални настоятели на манастири, той бе съхранил значителна част от шаманизма на езическите времена и обичаше да предсказва бъдещето. Веднъж ни предсказа печелившите номера от държавната лотария, просто така, за забавление, но скри листчето, на което ги бе написал, до деня на тиража, за да не вкарва в изкушение монасите си. В средата на двайсет и първи век ще настъпи голямо изместване на властта от Запада към Изтока, но това няма да стане по пътя на икономическите войни, а благодарение на фина промяна в мисленето. Новата ера на биотехнологии ще изисква по-силно развита интуиция, способна да действа извън света на логиката, но за това ще способства и разпадането на западното общество, което ще бъде принудено да отделя все по-големи ресурси за контрол на откачените. Телевизионните новини ще показват картини на напускащи с бягство супермаркетите хора, хванали главите си с ръце, неспособни да търпят повече простотията около себе си. Народите на Югоизточна Азия, останали непоковарени от логичната мисъл, ще се озоват в седалката на водача. И отново ще бъде като в старите времена, което ще го разберете, ако нишката на преражданията ви отива няколко хилядолетия в миналото.

Поласкан съм, че абагът избра мен, а не Пичай, за да сподели тази страна на просветлението си, макар да запази за себе си малките трикове, с които можеш да познаеш числата от лотарията (от друга страна, той посвети Пичай в най-съкровениите тайни, отнасящи се до отношенията между така наречените „живи“ и така наречените „мъртви“).

Няма да има нови световни войни, но към средата на този век почти всички страни, с изключение на Исландия и Нова Зеландия ще изживеят период на остри спорове със съседите си относно водните си граници. На финала на Световното първенство през 2056 година Папуа Нова Гвинея ще победи Аржентина с 3:1. „Как да се справим с лудите, без сами да ставаме като тях“ ще оглави списъка на бестселърите през 2038. Марихуаната (легализирана в световен мащаб) ще задмине

алкохола като предпочитан наркотик за настроение в Европа и дори във Франция, където законодателите се мъчат да я вкарат под т.н. закони *appellation controlee* (*Champagne Jaune, Bordeaux Blond, Noir de Bourgogne* и т.н.).

34.

Събуждам се рано и прекарвам час в „Емпориум“ на Сухумвит, преди да отворят магазините. Констатирам, че започнатата от Ив Сен Лоран цветна експлозия е мигрирала в Италия, главно при Версаче и Армани, докато самият Лоран се е върнал към черно-кафявата гама. Ерменеджилдо Зеня, от друга страна, никога не е изоставял сатенирания беж, който така добре подхожда на свръхфините му вълнени тъкани. Облизвам си лигите пред двуредното му сако от камилска вълна с копчета, имитация на черупка от костенурка (около \$1500), но днес вниманието ми е привлечено от ателието на Армани с колекцията му от копринено сатенени вратовръзки, кашмирени спортни сака с едно копче и кариран двуредни костюми с четири копчета. Това е по-деликатна, по-приятлива модна линия от тази на късния Версаче, но кой би могъл да отрече възторга, толкова италианската игривост (така близка на таите) във фините пепитени ризи, ризите на райе от намачкан памук и полите от плътен вълнен плат, изложени на витрината на Армани? Истинският ми порок обаче са обувките и прекарвам значителна част от времето си, поглъщайки с очи колекцията на Бали (мокасини в матов махагон, доста смело изглеждащи перфорирани спортни обувки с дебела подметка, напомнящи за времето на Гетсби — гледал съм филма — както и някои наистина фантастични женски модели с висок ток и изострени върхове, които не биха се разминали на никой друг), не че пренебрегвам Филадельфия, Ферагамо, Гучи или крайно екзотичните изпълнения на Бейкър-Бенджи, появили се съвсем неотдавна в нашето кралство. Ще ми се да отдам на замърсяването с кръв на фаранг в мен причината за това мое съсипващо заболяване, но истината е, че го прихванах от Трюфо и Фриц, двамата заклет нарцисисти — по различен начин, разбира се — и страхотните шивачи, намесили се в критичен за развитието ми момент. Постскриптумът на ФБР да се „облека подобаващо“ ме е запратил в криза на малоценността, от която ще мога да се отърва само след известно медитиране. Истината е, че

ми е писнало да съм беден — писнало е на не будиста в мен — и се чувствам отвратително, когато вземам мототакси за Хилтън, където Кимбърли вече е дошла с обичайната наета от нея кола, с която потегляме за Ривър Сити.

Седнали сме на задната седалка и аз обяснявам:

— Ривър Сити е мястото, където отиват богатите и глупавите, за да си купят източно изкуство. Там плащаш двойно повече само за мястото, на което е поставен даден експонат, ефектното осветление и школувания продавач. Това е пазар за ценители, който изглежда досущ като онзи до теб. — Известното напрежение в гласа ми е резултат от изгладената ми риза в цвят каки, белите панталони и лъснатите ми черни обувки с връзки (всички елементи на облеклото ми са не маркови, а специално обувките са особено грозни). ФБР ме оставя да играя ролята на индианец водач, докато стигнем до паркинга.

Защо имам чувството, че е планирала този момент още в кабинета си в Куонтико и е фантазирала славата, която ще пожъне, като прибере на топло Силвестър Уорън? Тази сутрин косата ѝ отново е руса, сложила си е плътно стоящи край очите ѝ слънчеви очила на Гучи, избрала е черен делови костюм на Лоран и е облякла блузка с отворена яка, за да покаже перлената си огърлица. От дребни перли.

— Дошла съм тук от Ню Йорк на пазар — обяснява ми тя легендата, която ще разиграем, ако се наложи. — Ти си местният ми гид Петкан.

Качваме се с асансьора на второ ниво, където Галерията на Уорън заема възможно най-доброто от стратегическа гледна точка място — право в лицето ти, щом се покажеш на вратата на асансьора. Джоунс е сбъркала за работното време. Това е от онези магазини, които не отварят преди единайсет, когато ще се появи красива жена в скъпи дрехи и ще отключи с прозявка вратата. Умните купувачи не идват да позяпат, те си насрочват час. А за най-достойните сред тях красивата жена ще отвори магазина и в полунощ. Спираме пред витрината достатъчно дълго, за да може Джоунс да демонстрира знанията си.

— Някои от нещата не са никак лоши. Онази глава на Буда определено е кхмерска и със сигурност някой я е отчупил от статуя в Ангкор Ват. Ако Уорън не разполагаше с връзките си, отдавна щеше да е в затвора, кучият му син.

Извървяваме десетина крачки до съседната витрина, където са изложени експонати от секцията за бижута и нефрит. Тя не прилича на нищо, което може да се види по бижутерските магазини в Китайския квартал или където и да е другаде из Крун Теп. Почти всичко е нефрит, в повечето случаи инкрустиран в злато. Златни и нефритови огърлици, златни и нефритови гривни, обеци. Сред зеленото море се издигат няколко по-значителни предмета, изкусно аранжирани, за да подсилят въздействието на останалите, и оставящи впечатлението, че целият магазин някога е бил охраняван от имперските евнуси в Забранения град.

— Виж онази плочка с лешояда! Забелязваш ли плешивата глава, бръчките в шията, подчертаващи излишъка от кожа в тази част от тялото на птицата? Забележи колко точно човекът от неолита, неграмотен, вероятно разполагащ с речник от стотина думи, е видял птицата, стилизирал я е и я е превърнал в предмет на изкуството, без да жертва точността в изобразяването. Повечето випускници на колежи днес са неспособни на това. Те дори няма да разберат какво им обяснявам.

Поглеждам я под око. Това е една нова нейна страна, при това изненадваща. Бях размишлявал и медитирал над кармичната връзка между Джоунс и Уорън, без да стигна до определен извод. Ясно е обаче, че Уорън ѝ е повлиял от разстояние. Събеседникът ми в момента спокойно можеше да бъде и той. С нейния свикнал да мисли над частното мозък, тя не може да разбере важността на това и искрено вярва, че е станала експерт по далекоизточно изкуство с единствената цел да уличи Уорън. За нея би било израз на достойна за презрение слабост да признае, че Уорън е разширил кръгозора и е задълбочил познанията ѝ още преди да са се запознали. Отдалеко той е променил съдбата ѝ завинаги. С кой в Бюрото би могла тя да сподели страстта си към източното изкуство? Дори родствениците ѝ рано или късно ще я вземат за особнячка и тази нейна особеност ще се превърне в житейския ѝ път. Не смея да я предупредя, че е обречена да идва отново и отново в тази страна. Но мога да предскажа, че ще усети притегателната ѝ сила първо чрез влагалището си. Защото пътят към сърцето на фаранга неизбежно минава през гениталиите му.

— Ооо!... Този тигър е безценен — обяснява Джоунс. — Това е големият знак — предметът, който ти казва, че собственик на магазина

е кралят на нефрита. — Когато продължава, гласът ѝ е по-висок с цяла октава: — Виж как скулпторът е изобразил напрегнатите мускули, пресъздаващи усещането за мощ, и обърни внимание на хармонията. Крайници, хълбоци, гръб, плещи, стомах — синхронизирани, майсторски пресъздадени, хармонични в едно цяло.

— Не е зелен — възразявам.

— Точно там е номерът. След около хиляда години нефритът губи цвета си. Така че тигърът може да се датира поне към ранната Западна династия Жу. Обзалагам се, че никога няма да го продаде. За ценителя подобна мисъл сигурно е убийствена. — Тя поклаща глава. — Изненадана съм, че има куража да показва някои от тези неща. Погледни присвития дракон от мътен нефрит — между другото този нюанс се нарича „овча лой“ — и виж петънцата по гърдите. Помисли си сега за гения, видял този дракон в необработения камък. Впечатляваща е и онази верижка за колан, както и плочката с божурите. Не знам... моето впечатление е, че този човек е повече от колекционер, той иска да ни се разкрие като надзорник на собствения си музей. — Тя се връща две крачки и застава точно в центъра на витрината. — Тигърът обаче си остава бисерът в колекцията. Не само е страхотна антика, а е предмет на изкуството от световна класа — каменният еквивалент на Мона Лиза... ако харесваш Мона Лиза, което не бих могла да кажа за себе си. И още нещо — той признава китайските си връзки. Виж онази красива калиграфия на стената. Йероглифът е единствен и това е символът „ю“.

— И какво от това?

— На мандарин „ю“ означава нефрит. Понеже първи са го открили китайците, може да се каже, че това е оригиналното му име. Тези три линии означават „добродетел, красота и рядкост“, с други думи, трите качества на нефрита според Конфуций.

— Виж там онова на полицата. — Посочвам ѝ зад витрината във вътрешността на магазина.

— Дявол да ме...

— Може и да не е същият.

— О, същият е!

Ездач и кон.

В малкото кафе на долното ниво в централния комплекс, където сядаме, за да изчакаме отварянето на магазина, Джоунс казва:

— Веднъж се опитах да обичам. Наистина пробвах. Толкова много говорят за това сега, че имаш желание поне веднъж да пробваш, нали? Само че ние в Щатите отдавна сме подминали тази фаза. Според мен на първата фаза на индустриализацията бракът е все още като в неразвитите земеделски общества — искам да кажа, че продължава цял живот. На следващата фаза хората се женят и знаят, че ще се разведат. На следващата фаза ще намериш такива, които се женят, за да се разведат. А стигнеш ли Америка от дваисет и първи век, ще установиш, че любовта е дребна случка в кариерата — нещо, заради което цяла седмица си закъснявал за работа, но което вече за щастие си преодолял. Тъжната истина е, че тя е несъвместима със свободата, парите и равенството. Кой, по дяволите, би пожелал да се свърже за цял живот с равен на себе си? Човешките същества са хищници, ние обичаме да ловуваме и да изяждаме слабите, за да се почувстваме по-силни, та макар и само за момент. А ти?

Въпросът ме изненадва, отчасти защото Джоунс отново е сложила ръка върху бедрото ми. Този път не може да има никакво съмнение в посланието ѝ и започвам да си мисля, че разговорът за хищниците вероятно е своеобразна форма на предварителна любовна игра. Потиснатото ми самочувствие заради лошо скроената ми риза в цвят каки, ужасните панталони и отвратителните ми обувки с формата на наковалня, предполагам, се вижда отдалеч. Трябва да вдигна ръката ѝ от бедрото си, за да покажа, че не искам да бъда изяден, но вместо това трескаво започвам да търся в главата си отговор на въпроса ѝ. Когато ѝ отговарям, мисля за Кет.

— Някои хора дават сърцата си само веднъж. Когато изживеят провала, те се залавят с нещо, което отразява огорчението им.

Джоунс повдига вежди.

— Това отнася ли се и до мен? Станала съм преследвач, защото истинската любов ме е изоставила? — Очаквам да последва цинична кода. Вместо това тя промърморва: — Колко точно казано. — И дръпва ръката си.

Джоунс не е будистка, затова не ѝ обяснявам безкрайния цикъл на живот след живота, всеки следващ — реакция на някакво нарушение на баланса в предишния, създаваща на свой ред нов дисбаланс и така нататък, и прочее. Ние сме само топките в пинбола на вечността.

В 11:20 вземаме пак асансьора и съм изненадан от първичното чувство в стомаха ми — чувство на очакване на сладкото предчувствие от приближаването на опасна карма.

Тя е почти на прага на частта от магазина, посветена на изящните изкуства, и обира с четка с фини пера праха от статуя в цял ръст, изобразяваща Буда от Аютая^[1]. В мига, в който влизаме, прозвучава мелодичният звън на гонг и тя се обръща към нас с вежлива усмивка. Облечена е в семпла бяла ленена блузка на Версаче, яката е разтворена, с което е постигнато усещането за сладостна уязвимост, а черната пола — вероятно също на Версаче — е до под коленете. Перлите в огърлицата ѝ са значително по-едри от тези на ФБР, но онова, от което коленете ми се разтреперват, е уханието, което се носи от нея, ухание, чието име съм забравил, но не и марката, понеже знам със сигурност, че е на Ван Клиф & Арпел, несъмнено донесено тук от фирмения им магазин на Плас Вандом — точно магазинът, където Трюфо съблазни носа на майка ми, макар останалата част на тялото ѝ да бе непосилна за човек на неговата възраст. Преструвам се, че кихвам, за да имам извинението да поема дълбоко от приказния аромат. (Мирисът е най-животинското от сетивата ни, казваше Трюфо, и точно като едно животно, човек може да стане жертва на изтънчен парфюм, когато попадне във вселената на парфюмерията.)

Първите думи, които се отронват от устните ѝ, са „Добро утро“ и аз със засилващ се екстаз установявам колко точно гласът ѝ — женствен, мек, с негроиден тембър — подчертава и съответства на физическата ѝ красота.

Бащата на Фатима е бил черен американец, моят е бил бял американец и тук разликите между нас приключват. Аз знам, че тя изживява момента по същия начин, докато Джоунс, с достоен за уважение професионализъм, скрива изненадата, че я вижда в магазина на Уорън. Не чувам измислената история на Джоунс, че търси някои специални неща за галерията си в Манхатън, не я чува и забележителната жена, до неотдавна любовница на Бродли. Гласът на Джоунс иде някъде от далечината, но за сметка на това съвсем ясно чувам вежливия отговор на Фатима:

— О, колко чудесно, че сте помислили за нас!

Прободен съм в сърцето от деликатната й крехкост и от усещането за разтърсваща живота скорошна загуба, така подобна на моята; прободен съм също и от мисъл, която в началото ме слисва, а после намирам за ослепително очевидна. Защо не съм се сетил за това преди?

Съвсем ясно е, че подобна дълбочина на емоцията може да бъде единствено продукт на силна връзка в предишен живот, и в главата ми отеква коментарът на Джоунс за хората, дето умирали и после продължавали разговорите от мястото, на което са били прекъснати. Джоунс спира да дудне по средата на изречението, докато аз с лекота летя по излъскания под към Фатима. Имам усещането, че валсирам между статуите на Буда, докато бърборя на тай за кхмерското изкуство, от което не разбирам абсолютно нищо, както впрочем — това е очевидно — и Фатима. Тя се засмива и ми обяснява, че всъщност не работи тук и че просто замества някого, за да обслужи на боса. Това вероятно е удобният момент да отворя дума за Силвестър Уорън, но аз съзнателно го пропускам. Нямам никакво желание да говоря по работа.

Джоунс се опитва да ни следва из салона и с удоволствие забелязвам, че няма ни най-малка представа какво всъщност става. Защото ние двамата с Фатима продължаваме не един разговор, а много... може би стотици, прекъснати в стотици минали прераждания. Тя е моят близник. Думите, които използваме, нямат никакво отношение към настоящия момент, те са просто израз на опиянението ни, че сме се срещнали пак. Колко време е минало? Сто години? Хиляда? Фатима ме отвежда в отдалечен ъгъл, близо до някаква врата. Сякаш иска да ми каже нещо. Избрала е момент, когато Джоунс е поизостанала от нас. Виждам го за частица от секундата, зървам лицето му през откренатата врата, после той се отдръпва и затваря вратата. Това е един от сприятелилите се с Илайджа кхмери — онзи с ножа. Поглеждам изненадано Фатима, но тя окуражително клати глава, за да ме успокои. Кимам, сякаш съм разбрал, макар вече да съм съвсем объркан.

След около половин час нервите ми не издържат на напрежението и съм готов да си тръгна от магазина. Тялото на Фатима ми прави вай на прага на магазина, моето тяло прави ответен вай. Така

се кланят една на друга две кукли, докато кукловодите им разменят многозначителни усмивки от вечността. Джоунс върви до мен.

— Какво беше това? Разбрах, че между вас се получи нещо. Научи ли нещо полезно? Нещо за Уорън?

— Изобщо не говорихме за Уорън.

— О... но поне взе ли и адреса и телефонния номер? Някакъв документ за самоличност? Разбра ли истинското й име на тай? Можеш ли пак да я намериш?

— Не.

— Как тогава ще я открием, ако наистина не работи тук? Не искаш ли да я разпиташ? Не е ли тя последният човек, видял Бродли жив? Не е ли заподозряна? Тя ли е била в колата, която сте следили от летището до моста? — Загубва търпение. — Не искаш ли да разбереш кой го е направил?

— Знам кой го е направил.

— Кой?

— Бродли го е направил. На себе си. С малко помощ от Уорън.

Бързо вървя към наетата кола на Джоунс — шофьорът чака с включен двигател, за да работи климатикът. Джоунс се поти в жегата от усилието да ме догонва.

— Чакай малко, наистина ли... Да не казваш, че Бродли се е самоубил, използвайки... о, разбрах! Пак сме на вълна Буда, нали? Сигурно искаш да ми кажеш, че зад това стои кармата? Ти току-що се възнесе на онова място осем километра над земята, където попадат добрите тайландски полицаи, когато умрат или са объркани... или се влюбят. Имаш ли представа колко простодушно изглеждаш? Като юноша. Никога не съм виждала нещо по-непрофесионално.

— Ако не обичаш мошениците, никога няма да станеш полицай — отсичам аз.

Челюстта й провисва. Наистина е озадачена и този път е загубила дар слово.

Отново сме на задната седалка на мерцедеса и ФБР е затръшна вратата от своята страна. Опитвам се да намеря ключа към миналите ни животи, тези на Фатима и моите, спусъка, образно казано, който ни е изстрелял в тази извечна игра на криеница.

— Мамка му! — Джоунс гледа през прозореца, докато чакаме в задръстването. — Ако се бях сетила, сама щях да взема номера й. А

сега... все едно да си полицай в Древен Египет.

— Помниш ли? — Опитвам се да скрия подсмиването си.

Тя продължава да негодува в лявото ми ухо, а аз се опитвам да разплета потоците кармична информация, които струят през главата ми. Никога преди не съм изпитвал нещо подобно — никога толкова силно.

— Трябва да умееш да прощаваш — казвам. — Това е единственият път назад.

— По дяволите, ще науча номера й. А ако имах право, щях сама да я прибера за разпит. За бога, тя е връзката. Толкова ли не можеш да го разбереш? Връзката между Бродли, Уорън, нефрита и мета. Ако я натиснем, ще решим случая за пет минути и ще мога да се махна оттук. А сигурно щях да мога да закова и Уорън покрай другото.

Наредила е на шофьора да направи обратен завой. Чакам в колата, докато тя тича към асансьора за галерията на Уорън. Затворил съм очи и медитирам. Когато след няколко минути се връща, дрехите й са подгизнали от пот, а мускулите на челюстта й играят.

— Тая кучка е затворила магазина и е избягала. Сега вече наистина я изгубихме.

— Така ли?

Тя вдишва и издишва дълбоко. След това се обажда с измамно спокоен глас:

— Имаш ли да съобщиш нещо ново? Например след дългия ти разговор с Илайджа снощи? Нищо интересно ли не научи?

— Всъщност научих, при това нещо критично важно. Уилям Бродли никога не е споменавал за Фатима пред брат си. Илайджа не е знаел за нея, докато не се е обадил на мобилния телефон на Уилям след смъртта му.

— И това за теб е критично важно? — Тя потрива челюст, с онзи поглед, с който американците в чужбина са така добре известни — дето казва „Това не може да бъде“. — Знаеш ли, я по-добре ми кажи къде искаш да те оставя, защото онова, от което имам нужда в момента, е една голяма доза шибана западна култура. Ще си се върна в моя „Хилтън“, ще си поръчам да ми донесат американска храна в голямата ми стая с хубавия климатик и ще гледам Си Ен Ен, докато не си спомня коя съм. Знаеш ли, това е земя на магията. Едва когато

дойдох тук, започнах да уважавам изобретателя на логиката, защото преди логиката, мисля, целият свят е бил такъв.

— Това е вярно — съгласявам се. — Магията предхожда индустриалното общество.

Стоя на тротоара и гледам колата на Джоунс да се влива в задръстването на Рама IV. Малко ми е жал за ФБР и вярата ѝ, че в човешкото съществуване има нещо логично. Предполагам, че това е една от заблудите на Запада — културна деформация, причинена от всичките машини, които те не спират да изобретяват. Прилича малко на избора на мелодия за позвъняване за мобилния телефон: логически лабиринт без смислен изход. Логиката като средство за отклоняване на вниманието. Честно казано, нямам търпение по-скоро да настъпи онова голямо изместване на властта, за което говореше настоятелят на манастира. Мислите ми се връщат на Фатима. Кхмерът обаче е загадка.

Истината за човешкия живот е, че през по-голямата част от времето няма какво да се прави, поради което мъдрите мъже — и жени — са развили изкуството да не се прави нищо. Връщам се в хотела да медитирам. Трябва да си призная с известна доза удовлетвореност — от която обаче трябва да се отърва, за да мога да продължа по Пътя — че съм решил случая (поне най-общо). А и истината е, че има още доста неясни моменти. Змиите и Уорън продължават да са обвити в мистерия. Също така не ми е съвсем ясно как ще ми се открие възможност да убия Уорън. И как да постъпя с Фатима? На път съм да разбера за змиите, когато телефонът изблейва. С мъка сдържам раздражението си, когато виждам на дисплея, че е ФБР.

— Тъ... виж, искам да ти се извиня. Държах се крайно непрофесионално. Постъпих точно както са ни учили да не постъпваме. Изпуснах си нервите и се държах арогантно. Виновна съм. Културният шок сигурно е по-силен, отколкото предполагаме. Но имах усещането, че потъвам. Никога досега не съм се чувствала... сякаш съм на място, където нямам опорни точки. Или по-скоро, където онова, което си мислиш, че са опорни точки, на практика се оказва илюзия. Не знам дали се изразявам ясно...

— Мисля, че бележиш прогрес. Това, което описваш, е духовно изживяване. — Не допълвам: „Добре дошла в истинския свят“.

— Не се дръж покровителствено с мен само защото аз съм се държала с теб така. Помислих си, че можем да обядваме заедно и да поговорим за случая.

Не искам да говоря за случая. Решавам да използвам димна завеса.

— Трябва да отида утре до една ферма за крокодили в Самутпракан. Ако искаш, можем да го направим заедно, с колата ти.

Същия следобед в Банг Кван научавам, че вчера Фриц е бил пребит и сега е в болница. Отказват да ми разрешат свиждане, докато не ги заплашвам, че ще ги дам под съд за възпрепятстване на полицията. Намирам го в отделение предимно за умиращи от глад или болести (тук спинът продължава да е най-големият убиец). Лежи подпрян на възглавница, с превързана глава, левият му крак и дясната му ръка са с шини. Мисля си, че този път няма да се възстанови, че тялото му е прекалено слабо, за да издържи на такова наказание, но когато приближавам, с изненада го виждам да се усмихва. Очевидно в добро настроение.

— Какво стана?

— Молбата ми за амнистия бе удовлетворена.

— Страхотна новина. Но имах предвид боя.

— На кой му пука! Не ме ли чу? Амнистираха ме. Кралят вече е подписал, сега е въпрос на няколко дни.

— Радвам се. Тогава за какво искаше да ме видиш?

Той прави знак към крака и ръката си.

— Не мога да ти кажа. Съжалявам.

— Няма нищо, разбирам те.

Прави ми знак да се приближа по-близо до него.

— Не е заради боя. Амнистията. Предупредиха ме, че може да бъде анулирана. Надявам се, че разбираш.

Кимам енергично. Не искам да застраша по никакъв начин излизането му, дори да става дума за всички улики на този свят. Оставям на масичката до главата му редовния пакет изтърбушено „Марлборо Ред“.

[1] Град в Южен Тайланд. Градът е бил столица на Сиам от 1351 до 1767, когато е бил опустошен от бирманците и столицата била преместена в Банкок. Запазени са няколко забележителни будистки пагоди. — Б.пр. ↑

35.

Лежа на футона, чакам да пристигне Джоунс и слушам радио. От Писит научавам за новината във всички вестници, че Върховният патриарх е одобрил и благословил две хиляди нови фамилни имена, създадени от старшите монаси. Имената ще бъдат предложени от службата за резервация на фамилни имена. Гост на Писит в студиото е говорител на будизма, който изразява очакванията си за радост и възторг при тази добра новина. Писит е в скептично настроение и го пита дали е нормално да живеем в средновековна теокрация през двайсет и първи век, когато мъже в роби от трети век преди новата ера, прекарващи времето си да пеят гъгниво на език мъртъв от две хиляди години, са отговорни за имената на хората. Говорителят, който естествено е монах, пита — ужасен от самата мисъл — възможно ли е някой да иска презиме, което не е било благословено. Писит се отървава от него по бързата процедура и го сменя със социолог, който обяснява, че сме суеверен народ, за който нещо толкова интимно като името трябва да притежава магическа сила. Това разведрява Писит, който задава въпрос за западните имена.

— Те обикновено изразяват вманиачеността на Запада към парите, понеже повечето имена са свързани с професията на някой от предците на даден човек.

— Значи за тях парите, а за нас магията?

— Може да се каже и така — с известно съмнение в гласа, — но това ще е опростенчество.

Писит се отървава и от него в полза на психиатър, щастлив да дискутира любимата тема на Писит: защо мъжете таи рискуват здравето и плодовитостта си, за да уголемят пенисите си с гел и силикон? Операцията е изключително болезнена, със странични ефекти, между които отичане и инфекции, и на всичко отгоре е незаконна. Психоаналитикът обяснява, че преди инвазията на западната реклама на таите не им е хрумвало да се замислят над размера и съвсем правилно, защото стандартният таиски член е точно

по мярка на стандартното таиско влагалище, само че западната твърда порнография довела до загуба на увереността. Иронията е, че резултатът от тази западна атака е импотентност или поради немарлива операция, или по пътя на хронично съмнение.

Писит (смее се):

— Значи освен всичко друго те ни и кастрират?

Смях:

— Може и така да се каже.

На Писит изведнъж му хрумва пак да повика монаха пред микрофона и да го попита какво му е мнението за всичко това и за западната култура изобщо. След като са го „напляскали“, той е донякъде в дзен настроение, което обяснява откровения му сарказъм:

— Всъщност Западът е култура на кризисните ситуации: бури в Тексас, земетресения в Калифорния, студ в Чикаго, суша, наводнения, глад, епидемии, наркотици, войни за всичко, внимавайте за не знам коя си комета, знаете ли кога щяло да угасне слънцето... Разбира се, ако не вярваш, че всичко е в ръцете ти, тогава не би имало кризи, нали?

На вратата ми се почуква. ФБР е пристигнала.

Сядаме на задната седалка и отново се опитвам да обясня защо медитацията помага при разследването на престъпления. Не съм сигурен, че вярвам на онова, което казвам — просто съм в настроение да го кажа.

Може би ставам жертва на неудържимото изкушение да я развълнувам.

— За да разберем защо някой загива от насилствена смърт, е полезно да разследваме предишните му животи. Защото тези неща не стават просто така, случайно. Няма случайности, няма съвпадения.

— Така ли?

— Например имало ли е много публични домове някога в Америка?

— В Дивия запад ли? И още как.

Кимам.

— Вманиачеността на Бродли по отношение на секса със сигурност е резултат от това, че някога той е търгувал с това. — Намръщвам се. — Което обаче не обяснява змиите.

— Окей, ако искаш да играем тази игра, не е толкова трудно. Може да е въртял публичен дом, издигнат върху гнездо на гърмящи змии. А може да е наказвал някой, дето не си е плащал, като му е пуснал гърмящи змии в леглото. — Тя поклаща глава. — Не мога да повярвам, че се занимавам с това.

— Ти не разбираш. Тук не става въпрос за конструиране на правдоподобни хипотези. Трябва да се проследи вибрацията назад във времето. А Брадли има много характерни и доста силни колебания. Проблемът ми е, че кармичният му произход не е азиатски.

— А Централна Америка? Ацтеки, инки, май? Всички те са имали змии фетиши. И са били невъобразимо жестоки, нали?

В съзнанието ми моментално пробягва образ: змиите, ямата, жрецът с перата, пръстените по пръстите му, ужасът на жертвата, пирамидата. Усмиввам се лъчезарно на Джоунс, която ме поглежда и се извърща с изражение, говорещо: „Не мога да повярвам, че тоя наистина е такъв“ и издаващо крайно раздражение. След няколко минути, овладяла объркването си, отново се обръща към мен, макар и не без усилие, ако се съди по лицето ѝ.

— Добре де, дай ми пример, несвързан със случая.

— Пример?

— Да, от собствения ти живот, истински спомен от предишен живот, който би могъл да бъде потвърден от такива заклетни скептици като мен. — Тя подушва въздуха. — Твоята вманиаченост към парфюмите, предполагам, може да се проследи назад през последните неколкостотин години. Признавам, че ти ме потресе — не можеш да си позволиш свестни дрехи, но си купуваш този скъп одеколон... или е банкокски фалшификат?

— Разбира се, че не е фалшификат, фалшивият парфюм вони, след като постои на кожата няколко минути. Това е абсолютно редовен и най-обикновен „Поло“ на Ралф Лоран.

— Абсолютно редовен и най-обикновен „Поло“ на Ралф Лоран — имитира ме тя. — На цена петдесет долара литъра — и ме поглежда. Очаква цялата история, с която да се подиграе.

Отношението ѝ ме кара да се обвия защитно около спомена: стария „Пон о шанж“, свързващ Ил де ла Сите с десния бряг, четириетажните сгради по моста и намиращия се точно по средата му парфюмериен магазин, тъмната стара работилница, задръстена от пода

до тавана с химически съдове, пълни с мускус, рициново масло, нероли, отвара от кичест нарцис, канела, тубероза, амбра, цибет, сандалово дърво, бергамот, ветивер, пачули, опопанакс. Нонг стои там с надиплената си фуста на куртизанка от средна категория, Трюфо е с изненадващо бялата си перука от конски косъм. Окей, може да е фантазия и автосугестия, но как мога да зная, че през осемнайсети век по „Пон о шанж“ е имало сгради? Сега няма и ми трябваха дни търсене в интернет, докато потвърдя видението си. Аз съм тайландски полицаи, как е възможно да знам за неща като мостове с магазини по тях?

Решавам все пак да разкажа на Джоунс. Изслушва ме, без да продума, после поклаща глава:

— Ако не беше толкова умен... Откъде знаеш имената на всички тези ингредиенти? Та аз не съм чувала и за половината от тях.

Фарангите са пълни с изненади. Впечатлява я ерудицията ми, а не убедителността на доказателството.

ФБР няма нужда да пита защо отиваме в крокодилската ферма. Не се случва често някой да използва змии за оръдие на убийството, а никой от обичайните ни консултанти по съдебна медицина не е компетентен да анализира кръвта на влечугите. Джоунс знае, че питонът и всички кобри, неизпратени в Куонтико, са били предадени на крокодилската ферма за изследване от д-р Басра Тракит. Фермата е извън града, в отбивка от пътя за курорта Патая. Предвидил съм четири часа за път и потегляме малко преди осем зоранта. Слънцето едва се вижда през маранята — като изгнил портокал с омекнала кора. За да избегна разговора, се преструвам на заспал, но всъщност медитирам.

Алеята за коли, водеща до малката административна сграда, не ни дава възможност да видим нито крокодили, нито други рептилии и си мисля, че ФБР се надява така да бъде и до края. Д-р Тракит е с бяла манта и човек може да се заблуди, че е лекар, докато не види питомеца, с който си играе на бюрото.

— Представям ви Бил Гейтс — усмихнато казва тя на перфектен английски.

Бил Гейтс е мъничък и сладък, почти детска играчка. Около двайсет процента от тялото му е уста с малко крива усмивка, особено когато докторката нежно му стиска гушката и го гали. Коремът му е кремавобял, а горната част на тялото му е оцветена в светъл сиво-зеленикав нюанс.

Д-р Тракит се усмихва на Джоунс като горда майка и ѝ предлага да си поиграе с Бил Гейтс.

— Само внимавайте със зъбките.

— На колко е?

— На три месеца. Много са деликатни, особено когато растат в плен. Но да преминем към работата.

Тракит изглежда дребничка, дори след като се изправя зад бюрото си, в който момент разбираме, че е не повече от метър и петдесет и съвсем слабичка. Пуска Бил Гейтс в джоба на мантата си и ни повежда по един коридор и навън в горещината на деня.

Сега вече можем да ги видим — неподвижни туловища, покрити с люспи и полупотопени в големи мочурища. Джоунс е напрегната. Ако бяхме в Щатите, разбира се, всички предпазни мерки щяха да са взети, но тук, в Третия свят... Какъв късмет да стане единственият специален агент на ФБР, изяден жив от крокодил по време на посещение в криминологичка лаборатория.

— Моля ви. Стъпвайте леко — обажда се ветеринарката. — Те са крайно чувствителни. Ако вдигнем много шум, могат да се паникьосат, а когато са изплашени, се качват един връз друг, особено по-младите, и тогава тези отдолу се задушават. А освен това и те страдат от депресия.

Джоунс продължава едва ли не на пръсти.

— Депресия?

— Да. И е много по-трудно да се познае депресираният крокодил от депресирания човек или депресираното куче. Крокодилите са неподвижни през повечето време, независимо депресирани ли са, или не. Единственият симптом е, че спират да се хранят. Ето, пристигнахме, това е болницата.

Влизаме в дълга ниска пристройка, в която се долавя миризмата на тропическа влага и още нещо, по-трудно определимо, в което влизат нюанси като гниеща растителност и разлагаща се плът.

— Минутка само — извинява се докторката.

Стоим и наблюдаваме, докато тя отива при фризера и изважда от него нещо, което прилича на охладено пиле. Придружаваме я до бялата врата и тя я отваря с пръст на устните. На дълга маса в центъра лежи завързан през средата и опашката крокодил. Земноводното е дълго около два метра и половина, а късите му крака са хванати във вериги, сложени върху меки защитни подложки. Челюстите се държат отворени благодарение на въжета, а самото то изглежда заспало. Джоунс чака на прага.

— Секунда — казва докторката.

Отива до дъската за рязане в другия край на стаята и насича пилето на парчета с голям сатър. Слага няколко парчета в зейналата паст на крокодила с мъничката си ръка, раздвижва ги по дължината на езика и той започва лекичко да помръдва. Изглежда, съм нещо повреден, защото във всичко това най-голямо удоволствие ми доставя да наблюдавам Джоунс, а тя е замръзнала в поза на върховен ужас.

— Искам Саманта да си възвърне апетита. Вижте, вкусовите ѝ брадавички се събуждат. Депресираща се, когато по погрешка пресушихме гъола ѝ. Ако локвата пресъхне прекалено бързо, те изпадат в паника. Това е рефлекс от дивия свят. Повечето крокодили, които умират преждевременно, дължат смъртта си на пресушаването на локвите им, така че в тях генетично е заложено да се плашат при първите признаци на суша. Ама ти да не си помисли, че ще те оставим да умреш, защото си на сухо? Милото ми то. Бедното създание. Я сега да видим дали най-сетне е намерила нещо, за което си струва да живее.

Тракият развързва въжето, което минава през висяща от тавана макара, и освобождава по този начин горната челюст на крокодила. Джоунс отстъпва две крачки назад и вече практически е в коридора. Много, много бавно Саманта започва да дъвче.

— Ето — обяснява Тракият, — всичко в крайна сметка се свежда до храната.

Излизаме от стаята и вървим по коридора. Стигаме до шкаф от стомана и стъкло, в който са подредени чинийки с различни размери.

— Ето ги — казва докторката и издърпва едно от подносчетата. Тела на кобри. Някои са внимателно дисекцирани, а други са цели, ако се изключат огнестрелните рани. — Всички естествено са умрели от куршумите. — Тя ме поглежда гневно. — Както ви казах по телефона, те до една са били отровени с метамфетамин... яа-баа. — Дарява ФБР

с абсолютно откровен поглед. — Много малко рептилии са агресивни по природа, освен ако не са гладни или не защитават малките си. Цялото животинско царство, включително това на земноводните, се е научило да се страхува от нас и никое животно никога няма да нападне човек, ако не е изплашено или както е в този случай — упоено.

— Какъв вид яа-баа? — питам, като се опитвам да скрия знанията си по въпроса. — С добавки?

— С тор. — Раменете на Тракит потрепват. — Не мога да си представя нещо по-жестоко от това.

— Едва ли има — съгласявам се.

— Разбира се, това само означава, че извършителят просто е купил възможно най-евтиния яа-баа на пазара. Проблемът е... как им е приложен? Как даваш на една кобра доза яа-баа? Има техники за инжектиране на змии, разбира се. Ние обикновено го правим през ануса.

— Прекалено много работа за убиеца — обажда се Джоунс. Стои на крачка-две от шкафа, но бузите ѝ вече не са така бели. Все пак тези змии определено са мъртви, нали?

— Именно. Освен това няма как да е било направено по този начин. Това обаче си е задача за детектива и се опасявам, че с нищо не бих могла да помогна. Същността на задачата е лесно да се формулира: във всяка змия има различно количество наркотик, пропорционално на теглото ѝ.

— Стрит на прах и сложен в храната?

— Помислих и за тази възможност, естествено. Но тогава има непреодолим проблем: наркотикът би започнал да действа най-напред на най-малките... и извършителят ще има непреодолимия логистичен проблем да се справи с няколко десетки полуобезумели змии. Но дори да е станало така, това не обяснява как всяка змия съдържа правилната за теглото ѝ пропорция наркотик. Ако поръсите с яа-баа храната, това в никакъв случай не гарантира еднакво съотношение на наркотика, попаднал върху всяко отделно парче... ако не приемем, че подготовката е направена в лабораторни условия. — Тракит свива рамене. — Както и да е, това е всичко, което мога да ви кажа. Загадка, една от най-трудните, с които съм се сблъсквала. — Тя плъзва подносчето обратно и отваря друго, по-голямо чекмедже. Не само е по-голямо — направо е огромно, дълбоко, и се търкаля с глух шум на

колелца. Питонът лежи свит на няколко издължени спирали, една трета от главата му липсва. — Бил е красавец, на около десет години, мрежест питон с дължина пет метра и двайсет и един сантиметра. — Поглед към Джоунс. — Това означава малко над седемнайсет фута. Виждате ли петнистата му окраска? Характерна е за почти цяла Югоизточна Азия. Колкото и да е странно, естествената му среда е колкото в джунглата, толкова и в градовете. Обича да живее по бреговете на реки. Това е застрашен от изчезване вид, главно заради незаконната търговия с кожи с Китай, но също и като храна — китайците ги обожават на супа. Усетете силата в тези мускули.

Повдигам твърдата опашка на питона и правя знак на Джоунс, която, без да пристъпва напред, се накланя в кръста и мушва предпазливо с показалец.

— Озадачаващо, наистина озадачаващо. Налице е абсолютно същото явление: точно пропорционалното на теглото му количество яа-баа в кръвта. Говорим за пропорция, достатъчна да го упои до степен да стане агресивен. Никога не съм виждала влечуго на амфетамин и се надявам никога да не ми се наложи. Но гледката, предполагам, е била впечатляваща.

— Тресеше се — потвърждавам.

Докторката ме гледа напрегнато.

— Тялото му изглеждаше в конвулсии, но не мога да кажа доколко това е естествено и доколко се е дължало на наркотика.

— Предизвиканият от наркотика страх може да доведе до състояние на екстремна агресия. Имаше ли гърчове?

— Мисля, че да.

Тракият кимва.

— Бедното създание. Няма литературни източници върху този вид наркотично отравяне при влечугите, но мога да си представя какво е. Наркотикът сигурно е предизвикал силна жажда и всичките му нервни окончания са били като в огън. Горедолу същото като да го хвърлим в резервоар с киселина. Но не разбирам как е бил постигнат перфектният синхрон. Самото едновременно упояване на толкова змии е подвиг, а да прибавиш към тях и петметров питон, упоен така, че ефектът да се прояви по същото време, както при кобрите, това е... това е повече, отколкото аз самата бих могла да постигна, дори ако

пожелаех. — Тя ме поглежда с механична усмивка. — Но от друга страна, аз не съм детектив.

— Тази змия е доста голяма — казвам, поглеждам към Джоунс и после връщам поглед към змията. Тя заема почти цялото чекмедже, в което може да се събере човешко тяло. — Ако някой е инжектирал мета през ануса, както се прави, колко време ще мине преди наркотикът да стигне до мозъка?

— При змиите този въпрос не може да получи прецизен отговор, както при бозайниците. Всичко зависи от температурата. Студената змия може да е в хибернация, почти без пулс, и следователно кръвната циркулация ще е много забавена. При тези условия на наркотика ще му трябва половин час, докато стигне до мозъка. При по-топла змия... не повече от две минути.

— Дори да е имал на разположение половин час, не виждам как е решил логистичните проблеми, особено като имаме предвид графика на Бродли през този ден. Просто не си представям банда престъпници да инжектират змията и да чакат удобен момент, когато Бродли ще спре, за да могат да я хвърлят в купето и да сложат скобите на вратите. Още повече, когато има и цял сандък кобри, очакващи същата процедура по същото време. Дори да е бил заплашен с пистолет да стои и да не мърда, пак не мога да си го представя.

— Ще напомня само, че банда аматьори нямат шанс да се справят с питона, когато наркотикът започне да действа. Може би двама опитни змиеукротители биха се справили, но само при нормални обстоятелства. Не и под въздействие на яа-баа. Тогава бих казала, че ще се нужни шестима. И дори тогава... Вижте, тук няма нищо, което да не е мускул, който той може да извива във всички посоки. А в състояние на токсична треска ще бъде практически неконтролируем.

— Тогава сме изправени пред нерешим криминологичен проблем — заключава Джоунс и свива рамене.

Поглеждам от нея към Тракит и накрая към змията.

— Само че убиецът го е решил.

По обратния път Джоунс изпитва момент на еуфория, предизвикан от освобождаването от стреса.

— Зная какво си мислиш и съм съгласна с теб.

— Така ли?

— Питонът явно е бил наркоман в предишен живот, нали? Залагам на опиум или хероин, човек с връзки на Запад... може би е застрелял някого в центъра и е бил изработен от Бродли по време на същото прераждане. Но каква е връзката с мерцедеса? Дали не е бил продавач на коли втора ръка?

— Питонът ли?

— Аха... имаше нещо от физиономията на Никсън в остатъка от устата му, не мислиш ли?

Повежда ми по точки. Изтърпявам без протест насмешливата ѝ усмивка през останалата част от пътя. Когато застиваме в първото задръстване, я питам:

— Получи ли останалите разпечатки на разговорите?

— Между Илайджа и Бродли? Да, имам ги, но не съм ги прочела. Цяла купчина листа и доколкото мога да кажа поне до момента, разговорите са тъпи и неинформативни.

— А самите ленти? Не можем ли да получим направо тях?

— Лентите? И те са адски много. След като ледът между братята се разтопил, те са говорили редовно пет години. Това са неколкостотин часа. Мога да ги издействам, ако държиш.

— Интересуват ме онези в началото, когато Уилям е в депресия.

— Окей. Някаква конкретна причина?

— Искам да чуя гласа му. — Циничният ѝ поглед ме принуждава да допълня: — Хората рядко могат да лъжат с гласовете си, особено пред близки роднини. Хората лъжат само с думите си. Искам да знам как е звучал гласът му, когато е умолявал брат си да му измисли живот след уволнението. Как е молил батко си, който двайсет години преди това го е учил да си създаде живот и — поне доколкото Уилям е бил в състояние да прецени, след като преосмислил нещата — се е оказал съвсем прав.

— Ще видя какво мога да направя — обещава Джоунс. — Междувременно не бих желала да претоварвам лявото полукълбо на мозъка си, но мисля, че съзерцанието на купето на мерцедеса няма да ми навреди.

Поглеждам през прозореца, за да скрия обидата върху лицето си.

36.

Полицайте, които не вземат пари, трябва да запазят постовете си по други начини. Например изключителният мерник на Пичай му гарантираше място във всяко състезание по стрелба в Осми участък. Благодарение на моя английски фарангите обикновено биваха препращани към мен. Разбира се, ние не сме на никой от обичайните туристически маршрути, така че натоварването ми в това отношение не беше нищо особено — по няколко чужденци, завели в погрешна посока и озовали се самички в Третия свят, по някой международен престъпник със специализация в наркотиците и деца като Адам Ферал.

Сержант Руамсантия беше изпратил да ме повикат и когато отидох в стаята за разпит, Ферал вече седеше на един от пластмасовите столове, забол игла за дамска шапка във веждата си, забил обеца в едната си ноздра, покрит с обичайните татуировки, нанизал пръстени в ухото си, и с онази светлина в погледа, която отличава посетителите от други планети. Руамсантия, свестен семеен човек с една жена, на която е религиозно верен, родител, инвестиращ своя дял от подкупите в образованието на децата си, по принцип няма нищо против татуировките, но е известен с неприязънта си към обеците в носа, иглите във веждата и най-общо младите непоносими фаранги, които нито могат да направят вай, нито имат желание да покажат някакво уважение по какъвто и да било друг начин. Когато влязох в стаичката, той се усмихваше на Ферал.

Сержантът седеше зад дървено бюро, върху плота на което не се виждаше нищо, с изключение на целофанен плик с трева около седем на седем сантиметра, топче хартия за цигари „Ризла“ с голям размер, газова запалка и пакет от най-гадните ни цигари „Крун Тип“, които със сигурност са десет пъти по-вредни за здравето от марихуаната. Бях присъствал на подобни разпити много пъти и обикновено страхът на детето фаранг е осезаем и изпълва стаята с атмосфера на замръзнала параноя. Адам Ферал обаче седеше невъзмутим и това бе причината

Руамсантия да го гледа с опасната си усмивка. Без да спира да се усмихва, той посочи хлапето с брадичка.

— Този не мога да го разбера. Не знам, дано ти можеш да ми го обясниш. Дойде в участъка под претекст, че се бил загубил, после бръкна в джобовете си да търси нещо и извади тревата. Държеше се, сякаш искаше да го заловят. Не мога да реша подставен ли е, или малоумен. Да не би ЦРУ да ни проверяват?

Въпросът не беше сериозен. Ферал беше прекалено млад, а наркотикът — нищо особено. На око му давах деветнайсет, най-много двайсет години.

— Къде му е паспортът?

Руамсантия извади син паспорт с орел на корицата от джоба си и ми го подаде. Ферал се оказа на деветнайсет и няколко месеца, роден в Санта Барбара, и от формуляра за издаване на виза излизаше, че е писател.

— Публикуваш глупостите си в интернет? — креснах му аз.

Въпросът го изненада и на бузите му избиха алени петна, които бързо се разпростряха по шията и черепа му. А бе, хлапе.

— Понякога.

— Травълърс дот ком, а? Екзотични пътешествия? — Аленото потъмнява в пурпурночервено. — Страшен сайт, нали? Невероятни приключения в Банкок! Как се оформя разказът ти?

Хлапето е шокирано и ме гледа, сякаш съм ясновидец.

— Какво му каза? — настоява да разбере Руамсантия.

— Има един сайт в интернет — за екстремен туризъм. Това е като екстремните спортове, само че още по-тъпо. Хлапета като този тук си търсят белята в далечни страни и съзнателно се навират в ситуации, които могат да ги вкарат в затвор в Тайланд за пет години, да им спечелят пребиване с камъни в Саудитска Арабия или да се натъкнат на боа удушвач в Бразилия, но понеже в Първия свят винаги има мрежа на безопасност, цялата авантюра не е нищо страшно. После описват геройските си подвизи, свеждащи се до спасяване от опасността в далечни чужди земи. Това е начин да те публикуват. Любимият похват е да те спипат с ганджа в Крун Теп. Според Мрежата стандартният подкуп за неговото количество дрога бил пет хиляди бата.

Руамсантия кипва. Прави го с таи стил. Устните му изтъняват, бузите му се опъват, зениците му се свиват, но за Адам Ферал той си остава все същото корумпирано ченге с тъпата усмивка на лицето.

— Попитай го дали случайно не носи пет хиляди бата. Не съм му проверявал парите.

Превеждам и лицето на Ферал просветва. Без подкана той сваля малък колан за пари изпод тениската си и изважда пачка сиви банкноти, които се оказват точно пет хиляди бата. Слага ги на масата и с мъка сдържа ликуващата си усмивка.

Лявата ръка на Руамсантия леко потрепва. Това е ръката, с която използва полицейската си палка. Сержантът е по-старши от мен и гневът му е убиец. В това състояние не бих искал да се изпречвам на пътя му. От друга страна, не желая да присъствам, докато пребива хлапето, така че питам нужен ли съм му още.

— Да. Искам те тук, за да превеждаш. Кажу ми да свие джойнт.

— Започвам да превеждам и Руамсантия слага ръка върху ръкава ми.

— Искам да е голям, от онези, дето се правят с много хартия.

Превеждам и питам:

— Можеш ли да го направиш?

Ферал се ухилва и се хваща на работа. Ние със сержанта наблюдаваме в захлас как навлажнява ивиците лепило с розовия връх на езика си, как слепя голям правоъгълник от листчетата „Ризла“, как намокря шева на няколко цигари „Крун Тип“ и как изсипва съдържанието им върху правоъгълника. После разкъсва със зъби ръба на пакетчето трева и слага две щипки на масата. Ганджата е прясна, още е влажна, и Ферал трябва да размачка с пръсти слепналите влакна. Руамсантия сваля палката си и много внимателно я поставя на масата, което предизвиква внезапен отлив на кръв от лицето на Ферал.

— Кажу ми, че искам целия пакет наркотик в цигарата.

Погледът на Ферал се стрелва от мен към Руамсантия и палката, която лежи на масата, черна и дебела. Ферал я гледа втренчено. Усещам неприятна кухня в корема си, но това не е нищо в сравнение със страха на Ферал, от който по лицето му е избила студена пот. Да те набият е едно. Да те пребият, докато си друсан, е съвсем друго: болка и ужас, смесени в едно и увеличени стократно.

— По-добре прави каквото ти казва — съветвам го аз.

Ферал се връща към задачата си, този път без комфорта на иронията. Ръцете му са започнали издайнически да треперят.

— Вече е готов — промърморвам на тай.

— Не още. Остава ли го така, ще ни се смее, преди да се е върнал при приятелчетата си на Каошан Роуд.

— Така си го изплашил, че не може да свие джойнта. — В допълнение към треперенето периодични спазми принуждават Ферал да разсипе трева по масата.

— Добре, кажи му, че няма да му направя нищо, ако прави каквото му се казва.

Новината малко поуспокоява хлапето. То дори пак започва да вярва, че ще си правим заедно купон, тримата, и това, разбира се, ще е сензацията в интернет. Само че очите му не спират да поглеждат палката.

Когато най-сетне свършва, джойнтът наподобява голям крив бял комин. Той поглежда Руамсантия за разрешение да го запали и сержантът кимва. Ферал дръпва веднъж и предлага на Руамсантия, който отказва. Аз също отклонявам поканата, което оставя Ферал с гигантския джойнт в ръка и дълбоко озадачено изражение.

— Искам да го изпуши докрай — казва Руамсантия; търкаля палката като точилка с дланта си, от което се разнася тревожен шум.

Ферал ме поглежда с нямо изумление, поглежда безпомощно джойнта, но заплахата на търкалящата се палка е прекалено силна и той дръпва още няколко пъти.

— Кажи му да вдишва дълбоко и да задържа в дробовете.

Ферал се сгъва в истинска кашлица, после продължава.

Руамсантия се умилостивява едва когато и за двама ни става ясно, че следващото всмукване ще накара Ферал да повърне. Към този момент той е изпушил три четвърти от джойнта и е развил внимание към незначителни подробности: начинът, по който прашина се носи в лъча светлина и третата спираловидна извивка на възглавничката на левия му показалец.

Руамсантия взема запалката, щраква я и поднася огънчето пред очите на хлапето. Банкнота по банкнота сержантът изгаря петте хиляди бата. При разменен курс от четиридесет и три за американски долар, това е еквивалентът на около сто и двайсет долара. С тези пари той би могъл да живее в Тайланд поне седмица, но изненадата в очите

му издава по-дълбоко безпокойство. Западът доминира благодарение на своето богатство и за един беден тайландски полицаи да изгори парите с изражение на презрително безразличие е равностойно на фокуснически номер, който се опълчва срещу общоприетата реалност, особено реалността за едно много младо и много надрусано хлапе. Огнени червеи изяждат банкнотите и изпращат във въздуха безтегловни златни частици, но Ферал вижда само миниатюрни бодхисатви, понесли се върху огнени килимчета.

Сега Руамсантия е приковал цялото му внимание, спечелил си е уважението му, заслужил е страха му. Сержантът би могъл да спре тук и Ферал вероятно щеше да се окаже достатъчно умен, за да запомни урока, но самата мисъл, че се е опитал да използва Кралската тайландска полиция като платформа за фриволни литературни упражнения, е довела Руамсантия до състояние на студен гняв.

— Прибирам го в дупката.

— Нужно ли е?

Руамсантия насочва гнева си към мен.

— Състраданието ти не знае граници, а? Добре, кажи му, че може да избира: осем часа в дупката или справедлив процес и Банг Кван за пет години. Той да каже.

Подобен въпрос е безсмислено да се задава, но гневът на Руамсантия плаши дори мен.

— „Дупката“? — повтаря хлапето, с главно „Д“ и отворена уста. Зловещата дума сее опустошения в психиката му.

Руамсантия става, заобикаля масата, сграбчва Ферал за врата и го извежда от стаята. Последното, с което остава в спомените ми, е отчаяният му поглед към мен, в ролята ми на връзка с цивилизацията, неадекватна наистина, но — уви! — единствена. Оставам да седя в стаичката за разпит, измъчван от угризения за бързото ми досещане. Вече съжалявам, че съм споменал за онзи уебсайт. Руамсантия е пречупвал много по-корави мъже в дупката. На всичко отгоре Ферал е надрусан, при това с доза, достатъчна за десет джойнта. Дано Буда му помогне.

Поглед към часовника ми казва, че ФБР ме чака от четиридесет минути и вероятно е на път на свой ред да изпадне в ярост. Решавам да не й споменавам за Ферал и дупката. Пътуването, което ни чака, се оформя достатъчно трудно и без подобни истории.

Усмивката на Джоунс е леко неестествена и издава, че е продукт на волята, но аз ѝ давам отлична оценка за усилието.

— Извинявам се, че закъснях.

— Няма нищо. Сигурно работиш по повече от един случай.

Потвърждавам, леко изненадан от великодушието ѝ. ФБР е в необичайно настроение. Като ме вижда да се появявам потиснат, изведнъж става трогателно загрижена. Да не е казала нещо нередно вчера? Осъзнала била, че поведението ѝ можело да се възприеме като арогантно и раздразнително в едно така загрижено за маниерите будистко общество като нашето. Или може би ме е обидила с честното си признание, че ме намира за привлекателен? Но това е толкова по американски — да си казваме подобни неща, нали? Хората в повечето други култури, особено жените, никога не говорят открито по този начин. Или ме безпокои нещо друго?

Кралската тайландска полиция вдига откраднатите, конфискувани, незаконни и катастрофирани коли и ги откарва на ограден и охраняван пустеещ терен край реката, на не повече от три километра от моя квартал. С годините край този автопаркинг се е развил съпътстващ бизнес — търговци на скрап, автосервизи — така че несведущият в тайландските нрави и обичаи може да помисли, че става дума за добре планирана промишлена зона. Чужденецът може дори да се впечатли от жертвоготовността на полицаите, патрулиращи по периметъра с карабини М16 и охраняващи собствеността на гражданите, докато собствеността на возилата не бъде надлежно установена по надлежния ред.

ФБР беше донесла собствения си полеви комплект за снемане на отпечатъци. Още при първата врата на тоалетна тя взема работния си комбинезон и изчезва, за да се върне след няколко минути, облечена в светлоотразяващо облекло.

Сержант Сурия е господарят на това крайречно царство от по-дълго, отколкото мога да си спомня — той е всеизвестен с пълната си документация, дисциплинираните си подчинени и точността на паметта си. Популярна личност е и е смятан за един от онези

самоотвержени индивиди, които живеят само за да помагат на околните. Лицето му е живо и изразително и той с интерес наблюдава моето.

— Мерцедес Е класа комби? — Кима с нещастна физиономия.
— Конфискуван преди две седмици?

— Горещо-долу.

— Номер? — Казвам му регистрационния номер. — И искаш да го огледаш? Вече не е ли оглеждан от криминология екип?

— Мисля, че е бил, но ФБР държи да го огледат те. Освен това тяхното криминологично оборудване е много по-добро от нашето.

— Ясно... Работата е там, че криминологичният екип го е преместил, така че ще се наложи да си го откриете сами.

Обяснявам това на Джоунс и тя свива рамене.

Сурия изучава лицето ѝ.

— Окей, да вървим тогава да го намерим. Колко трудно може да е да се открие нов мерцедес комби в полицейски паркинг?

— Горещо е.

— Виждам. Е, може да се наложи да съблека комбинезона и да се поизцапам. Няма нищо.

— Не би ли искала да се върнем, когато е малко по-хладно?

— Това означава посред нощ. Тук съм вече трета седмица и досега не съм видяла прохладен ден. Винаги е горещо. Ако искаш, остани тук на климатика. Няма проблем. Само ме отведи до колата. Сама ще я обработя.

Сурия нищо не разбира от английски и затова търпеливо чака да му превода. Вече е видял професионализма на Джоунс, куфарчето ѝ, работния ѝ комбинезон и несломимата ѝ решителност и следователно разбира проблема ми. Той е чувствителен, интелигентен човек и усещам дълбочината на състраданието му, което само ме кара да се чувствам още по-нещастен. Поглеждам го безпомощно в очите.

— Нямаш ли поне груба представа къде може да се намира?

Той захвапва долната си устна и се замисля.

— Може би ей там — и посочва към реката, — или там — сочи на север, — или там — обръщаме се на юг, — но май все пак вероятно е там. — Естествено, посочва на запад.

Джоунс проследява движенията на ръцете му без раздразнение и дори се усмихва разбиращо.

— Знаеш ли, мисля, че наистина съм се променила. Само преди две седмици щях да си изпусна нервите, ако попадна на някой, който не си изпълнява задълженията както трябва, но сега вече започвам да те разбирам. Искам да кажа... какво, по дяволите, ще ни се случи, ако я потърсим петнайсет-двайсет минути? В крайна сметка ничий живот не зависи от това. Светът не е идеален и западниците като мен трябва да престанат да се държат, сякаш непременно трябва да е. Кажи сега, имам ли прогрес, или не? — Поглежда Сурия с лъчезарна усмивка, която той ѝ връща.

Излизаме навън, в жегата, и тя за момент ме хваща за ръката.

— И знаеш ли? Вашата система работи по-добре от нашата, поне на психологическо ниво. Бъди добър с некомпетентните и те ще ти отговорят със същото. Бъди лош и те ще си останат некомпетентни, а какво можеш да спечелиш, ако си създадеш враг?

— Съвсем вярно.

— Именно. Дори звучи малко будистки, нали? Имам чувството, че си ме поставил на своеобразна духовна крива на обучение. Така, сега на въпроса — как искаш да подходим, интуитивно или систематично?

— Оставям на теб.

— Добре. Понеже не притежавам никаква интуиция, за която си струва да се говори, предлагам да използваме някаква система. Нека започнем от реката, до пристана, и да тръгнем бавно на запад, докато я намерим, окей?

Пристанът се оказва неочаквано здрав и дори съвременно изглеждащ — с опорни стоманени пилони поне половин метър в диаметър, гладка повърхност от железобетон, здраво изглеждаща рамка на подемен кран, от който виси люлка от истински дебело въже. Това не се връзва с останалата част от това място и оставя впечатление, че е продукт от труда на извънземни, построили го, за да угодят на някаква своя прищявка и после оставили ни го за използване. Джоунс не му обръща никакво внимание, обръща се с гръб към него, разперва ръце, за да установи географските си координати, и очертава начина ни на действие.

Опитвам се да изпълнявам инструкциите ѝ буквално и бавно вървя сред развалините на коли и камиони, „почистени“ от всичко използваемо: скелетите им са оставени да ръждясват. Оглеждам

внимателно, за да не пропусна мерцедес „Истейт“ последен модел. Стигнали сме до половината, когато Джоунс ми хвърля черен поглед от нейната тясна пътека между колите, но не спираме, докато не стигаме далечния западен край на заграждението. От косата на Джоунс се стича пот, а солта я кара да мига често. Разкопчава е ципа на комбинезона си и е навила ръкавите му до лактите. Избягва погледа ми и кляка до телената ограда. Клякам до нея.

— Съжалявам, Кимбърли — казвам й.

Дълбоко вдишване.

— Знаеш ли, в моята страна бях свикнала да гледам на себе си като на доста умен индивид. После, като дойдох тук, само за няколко дни започнах да се питам дали не съм се самозаблуждавала и че може би не е изключено да съм доста тъпа. Преодолях тази фаза, когато осъзнах, че страдам от културен шок и че всеки е глупак, когато излезе извън своята координатна система. Въръжих се с търпение, мисля, че дори овладях малко будистка състрадателност, и за момент проявих глупостта да съм доволна от прогреса си. Само че реалността има навика да ни сритва в топките, не е ли така? Особено в Тайланд... или може би така ми се струва? — Чувствам се по-неудобно от всякога и не мога да й отговоря. Забил съм поглед в земята. — Поне ми кажи дали правилно съм разбрала причината за скапаното ти настроение цялата тази сутрин.

— Да, разбрала си ме.

— Добре, да не губим време в празни приказки. Онова, което вече ми е ясно, е, че в единствения паркинг на Банкок за вдигнати коли всичките изглеждат като умрели от авточума преди двайсет години. Съзнавам, че в твоята страна стандартът на живот не е особено висок, но видях с очите си, че по улиците на Банкок могат да се видят доста луксозни коли, в това число изненадващо много мерцедеси, скъпи тойоти, дори лексуси и всякакви такива. Статистически погледнато, човек е в правото си да очаква поне един-два нови модела в паркинг, собственост на Кралската тайландска полиция, не съм ли права?

— Права си.

— Но колкото и да е странно, единствените нови, последен модел и непокътнати коли, които зърнах, бяха двете беемвета, паркирани съвсем близко до пристана.

— Така е, Кимбърли.

— Така е, Сончай. Сончай, ти направи много неща със съзнанието ми, откакто съм в екип с теб, но аз винаги съм ти прощавала, понеже досега не съм те улавяла в нечестност. И никога не съм допускала, че ще се опиташ да ме измамиш. Защо в такъв случай се съгласи да дойдем тук за зелен хайвер, след като прекрасно си знаел, че вече са продали шибаната кола?

— Има култури на вината и култури на срама. Твоята е на вината, моята — на срама.

— С което искаш да ми кажеш, че вие винаги чакате да видите как лайното ще се плесне върху вентилатора?

— Това е доста добър начин да се обрисова положението на нещата. Но колата можеше и да е тук.

— Не мисля. Онзи сержант я е продал, нали, продал е мерцедеса, който е основно вещественно доказателство в нашето разследване?

— Вината не е негова.

— О... Вината не била негова! Пак ли става дума за карма, или някой дух е построил този великолепен пристан и е принудил нещастния сержант да го използва, за да извозва всяка кола, струваща над хиляда долара, с една от онези баржи, по целия път оттук до онова място в Банкок, където колите се прераждат... сигурно в будистки манастир?

— Трудно е да ти обясня, но всъщност системата е добра.

— А аз мислех, че си архат — в смисъл, некорумпирано ченге.

— Съм. Но трябва да имаш предвид относителната истина. По-рано имаше непрестанни войни между участъците. Понякога полковниците едва не се изпозастрелваха. Единственото решение изглеждаше всеки участък да има собствен полицейски паркинг.

— Чакай да видя дали съм разбрала. След като има само един паркинг, на който изтеглят всички коли от целия град, тогава участъкът, на чиято територия се намира паркингът, прибира парите от продаването на колите и частите, така ли?

— Да. Беше много лошо. Имаше караници, сбивания, дори престрелки с няколко смъртни случая. Печалбата от колите е добра, така че всички искаха дял. Тогава стана революция от долу. Полицайте от цял Крун Теп гласуваха за назначаване на сержант Сурия като началник на паркинга. Той е благочестив будист, може би почти архат, така че всички му вярваме. Той изразходва приходите от продажбите за

благотворителни начинания и особено за вноски във Фонда на полицейските вдовици и сираци. Освен това помага на полицаи със здравословни проблеми. Неотдавна дори построихме ново крило на Общата полицейска болница.

— Какво?!

— Всички се гордеем с постигнатото тук. Когато бе завършен новият пристан, дори имаше парти. Само кранът струва над двайсет милиона бата. — Чувствам се малко неудобно в горещината. — Става дума за различен начин да се правят добри дела и мисля, че мога да разбера как един западняк би имал проблем да ни разбере.

Тя кима умно. Струва ми се, че страната ми започва да я състарява, което не ме кара да съжалявам особено. Според мен под тези сини очи са започнали да се появяват бръчиците на помъдряването. Улавям и намек за тайландски хумор в извивките около устата.

— Нямаше ли да е по-лесно да повикаш сержанта и направо да го попиташ тук ли е още колата? Но май това не е тайландският начин да се върши работа, а? Никакви самопризнания, докато фарангката не си е скъсала задника в установяване на нелицеприятната истина. И все пак любопитно ми е как така никой не се оплаква? Скъпа кола е изтеглена с „паяк“ и собственикът не възразява...

— О, когато собственикът е жив, винаги му предлага да си я откупи.

— Да си я откупи?

— Ами да. Предложението, разбира се, е валидно за определен период. След това я обявяваме за развалина, което я прави законна собственост на правителството.

— „Правителство“ в случая означава полицаите, така ли?

Изправяме се едновременно. Наистина е прекалено горещо за спорове.

— Кой друг?

Връщаме се в офиса. Той е празен. От прозореца гледаме как сержант Сурия отива с едното от беетветата към пристана. Вече е свалил люлката. Качва го на площадката и прави с колата маневра, така че да стъпи върху люлката. Тя е готова. От реката се приближава една от баржите. Веднага щом баржата спира до кея, Сурия слиза от колата и отива при управлението на крана. Помня историите за първия път,

когато опитал крана — и досега има поне три потънали непосредствено до пристана коли. Няма да повярваш, като го гледаш колко ловко се справя, как вдига колата и я спуска на дъното на баржата. После весело скача от седалката на крана и изтичва да повтори процедурата с второто беемве. Джоунс наблюдава напрегнато.

— Ново, едно такова беемве струва поне трийсет хиляди долара. На втора ръка мисля, че може да му се вземат двайсетина. Значи за десет минути работа видяхме как Фондът на полицейските вдовици и сираци забогатява с четиридесет хиляди. Не е зле. Тук води ли се някаква отчетност?

— О, не.

— Защото ще е инкриминиращо?

— Той не ни лъже.

— И аз не мисля, че ви лъже — казва тя с известна почуда. — Да се връщаме в града, Сончай — тази сутрин кривата на обучението ми ми се струва доста стръмна.

В участъка заварвам в откритата чакалня обичайната пъстра тълпа. Най-напред в опашката са трима монаси, след тях има няколко просяци, жена с пазарни чанти, момиче на четиринайсет години, което изглежда невъзможно ново и чисто в този неугледен край на света. Има и шейсетина мъже и жени на различна възраст и в дрехи само малко по-добри от парцали. От дежурния научавам, че никой не е чувал за Адам Ферал, а сержант Руамсантия бил извикан по спешност във връзка с пътнотранспортно произшествие малко след като съм излязъл от участъка. Поглеждам си часовника и виждам, че са изминали повече от десет часа, откакто е тикнал Ферал в дупката.

Дупката си е точно това — кръгла яма зад полицейския участък, първоначално изкопана във връзка с някаква реконструкция на канализацията, но впоследствие изоставена. Точно Руамсантия бе уредил да ѝ сложат капак на панти с катинар и да го циментират отгоре. „Посетителите“ трябваше да разчитат на лошото уплътнение на капака за вентилация. Отнема ми няколко минути да намеря ключа за катинара и да открия някой, който да ми помогне да измъкнем момчето. Когато приключваме, с облекчение забелязвам, че може да ходи. Разликата е, че в това тяло вече не обитава Адам Ферал. Хлапето

залита малко, но аз слагам ръка върху раменете му и го придружавам в сградата, а оттам в приемната, където той първо се блъска в гишето на дежурния, а после в монасите, така че се принуждавам да го хвана за ръката и да го отведа до задните редици, където няма много хора. Помагам му да улучи стол и да седне. Изведнъж той избухва в разкъсващи гърдите му ридания. Не ми хрумва нищо повече от това да го потупам по гърба и да чакам. Само неколцина от присъстващите се обръщат да погледнат, след което се извърщат, сякаш не се е случило нищо особено. В края на краищата това тук е Осми участък. След десетина минути риданията затихват, след което Ферал издърпва иглата от веждата си и ми я подава.

— Не е нужно да го правиш.

— Не го правя нито за теб, нито за сержанта, пич. — Гласът му звучи изненадващо уверено и доколкото мога да си спомня, изобщо няма нищо общо с гласа на хлапето от тази сутрин. — Просто докато бях долу в шибаната ви дупка, обещах на Христос, Кришна, Мохамед, Зевс и Буда, както и на всеки, който ме слушаше в онзи момент, че ако се измъкна, съхранил поне половината от разсъдъка си, ще се отърва от това. Баща ми мрази тези неща, нарича ги обезобразяване. Издевателствах над него цели две години. Но това в носа си ще го задържа.

— Установил си контакт с доста божества.

— Бях в нещо повече от контакт — казва Ферал, загледан в нещо на отсрещната стена. — Разговарях с тях цели десет шибани часа. Но знаеш ли, те ми помогнаха и за други неща... сецаш ли се?

— Да — отговорих, — сецам се.

— И ти си бил там, а?

— Да.

Той ме потупва свойски по ръката.

— Но Буда е голяма работа, нали? Страхотно чувство за хумор. Разказвал ли ти е някои от шегите си?

— Не, не съм бил толкова близък с него.

Ферал поклаца глава.

— Побърка ме от майтап, пич. Направо ме скъса. Е... благодаря за изживяването.

— Ще очаквам да прочета за него в интернет.

Ферал ме поглежда, сякаш съм си позволил недопустимо светотатство, изправя се малко трудно и със залитане тръгва към улицата. Държа в ръката си иглата. Наблюдавам го как се отдалечава не без мъничко завист. За почти две десетилетия медитация Буда не е споделил с мен нито една шега. Не се съмнявам, че шегите му са достойни да се смееш цяла вечност на тях.

Връщам се в хотела и веднага включвам Писит. Любимата му професорка отговаря на стандартен въпрос от слушател за това по какъв начин въздейства на жената проституцията и що за съпруга може да стане от нея, когато някой от странните създания фаранги ѝ предложи да се оженят.

— Проституцията състарява жените по повече начини, отколкото те могат да забележат в началото. При това не чрез акта на секса, който сам по себе си е едно напълно естествено и добро упражнение, а заради емоционалния стрес на непрекъснатата измама. В крайна сметка клиентът заблуждава само един човек, че в онова, което прави, има някакъв смисъл — себе си. Но момичето трябва да поддържа тази преструвка с един или повече мъже всяка нощ. Подобен стрес изморява лицевите мускули, стяга ги и довежда до онова безмилостно изражение, с което са известни проститутките. Още по-важно е, че в съзнанието ѝ се натрупва цяло езеро на разочарование. Първото нещо, което една проститутка прави, когато намери мъжа, желаещ да се грижи за нея, е да захвърли ролята на сексбогиня, а вероятно с нея и чара си. Тя неизбежно прави грешката да приеме, че клиентът ѝ иска нея самата, истинската нея, а не фантазията, въпреки несъмнения факт, че той познава само фантазията. Тогава идва ред и на драматичната промяна във външния вид. Много от момичетата използват хормони, за да увеличат бюстовете си, но лекарите ги предупреждават да не правят това повече от една година, защото рискуват рак. Освен това едва ли има курва в Банкок, която да не се подвизава на петнайсетсантиметрови токчета. Връщането към реалността става с шок: високата едрогърдеста порнозвезда се превръща в плоскогърдо джудже. Не, проститутките не стават по правило страхотни съпруги, но това няма нищо общо с верността. Обикновено последното нещо, което желаят тези момичета, е извънбрачна връзка, в която от тях най-вероятно отново ще се очаква да играят ролята на сексбогинята. Те

мечтаят за правото да бъдат раздразнителни и без чар, което са загубили автоматично в мига, в който са влезли в играта.

Слушател:

— Значи подобни бракове обикновено не продължават дълго?

— За съжаление не. Повечето бар момичета, които се омъжват за клиентите си, се връщат пак в бара след година-две.

Мисля си за него. Виждам го да влиза в бара на Пат Пон: униформата му е разкъсана, ръкавите му са изцапани с кръв, а едната му буза е героично обезобразена от крив белег. Дошъл е да потърси разтуха от войната, да изпие някоя бира и да намери женска компания. Бил е чистичко американско момче, не е плащал на проститутка (дори по време на отпуск), но предния ден (или по-рано) са убили трима (или повече) от най-близките му другари, което е преляло чашата. Млад е, за бога, само на двасет и две... само в краен случай двасет и пет. Осемнайсетгодишното момиче зад бара е повече от красиво — в нея има нещо, което той дори не подозира, че е търсил: тя кипи от жизненост, която може да се окаже единственият цяр за осакатяващото го чувство на загуба. И точно самосъхранението, а не похотта, го кара да ѝ плати таксата и да я отведе в хотела си. Тя може да играе ролята на сексбогиня не по-зле от която и да е жена на земята, но прочита мъката в сърцето на младежа в мига, в който е влязъл в бара. Той не иска фантазии, а търси здраве. И тя използва забележителната си сила, за да го лекува, докато той не разбере, че не може да живее без нея. Е, за целта се налага съвкупление. При тях това е тайнствен и свят акт. Решават да имат дете. Мен.

Не, това не са хората, за които разказва професорката. Тогава е имало война и изобщо е било преди трийсет и две години. Отхвърлям Писит и гостенката му като ненадежден източник на информация и ги изключвам. В настъпилата тишина се замислям за Фатима. Дали и тя не си мечтае за същите неща като мен? Трудно ми е да измисля подобър баща за нея от Бродли.

37.

— Никой на пазара още не е видял пълния потенциал на виаграта — обяснява майка ми. Държи изящно „Марлборо Ред“.

Седим до една сергия за храна, след като сме приключили обяд от супа том-юм, пържена риба, пикантна салата с кашу и три вида пиле в Пратунам. Масата ни се огъва под шест различни соса, бирени бутилки, ситно накълцан джинджифил, пържени фъстъци, люти чушлета и още сто неща. Намираме се на трийсет сантиметра от уличното задръстване, но тази сергия е известна с качеството на печената патица с къри. И не е просто известна, ами славата ѝ е толкова голяма, че полицейският полковник начело на местния участък не смее да направи нищо на собствениците, макар масите и столовете им да заемат по-голямата част от тротоара, като принуждават по този начин пешеходците да рискуват живота си, лавирайки между едва пълзящите коли. Тайландската кухня е най-сложната, деликатна, разнообразна и добра на света. Тя просто прави на нищо превзетата френска и налудничавата китайска, макар че човек трябва да отдава дължимото, комуто е нужно: по време на единствената сделка на Нонг в Япония (в Йокохама, при местен якудза с безукорни маниери, чиято хронична мигрена можеше да се облекчи само с непрекъснат секс) първата ми хапка говеждо ала Кобе ме накара да им простя за Пърл Харбър от твое име, фارانг.

Защитена благодарение на огнено люта стена, кухнята ни е останала непоковарена от западното влияние по начина, по който пострадаха други велики кухни, така че най-добрата храна все още може да се намери в най-обикновените домове и по-специално на улицата. Всеки тайландец е роден гастроном, така че полицаите не пипат най-добрите сергии за храна — знаят кое е в техен интерес.

— Сигурно — викам, за да бъда чул през шума на колите.

— Искам да кажа, че всички знаят за нея, и фارانгите знаят, че могат да си я купят във всяка аптека, навсякъде в Тайланд, но ние още не сме се събудили за новия потенциал, който се задава.

— Ти обаче говориш, сякаш си наясно, майко.

— Помисли — вика ми тя. — Ти си фаранг на седемдесет години и през последните двацет от тях сексуалният ти живот от убийствено скучен е станал несъществуващ. Очакват те най-много десетина години, а през последните пет не си се сецал за секс. Мислил си, че си извън играта, и си се примирил, че всички в семейството ти, включително най-милите ти същества, гледат на теб като на грохнал стар глупак, който би следвало да има добрината да пукне, за да могат най-сетне да наследят дома ти.

Майка ми си спомня Флорида естествено, и Маями, където всички ни изглеждаха като на път за или от старчески дом. Примигвам няколко пъти, понеже пред очите ми минават определени образи на Дан Ръск. Може и да е игра на въображението, но виждам дланта му, толкова голяма, че покриваше с нея дупето на майка ми, спомням си сторилото ми се безкрайно пътуване в неговия камион от летището до имението му, което пък беше необятно. Голямата кухня и другите големи и празни места, пропити със самотата му, оставяха у мен усещането, че сме се приземили на планета с двойно по-голяма сила на притеглянето и на обикновената дейност — особено разговорът — е домакинско задължение, изискващо нечовешка сила на волята. Ръск изкара седмица, преди майка ми да се обади на единствената си роднина с телефон и да измисли с нея семейна криза... вече съм забравил какво трябваше да е сполетяло майка й, но се оказа достатъчно, та Ръск да се върне в Маями и дори да плати несъществуващите болнични разноски. Никога не се бяхме чувствали толкова щастливи да се върнем в Крун Теп с безметежната му жизненост.

— И ето че един ден в старческия дом, в който минават дните ти, някой споменава за виагра. Стар пръч, по-дърт и от теб, за когото дори ти смяташ, че трябва да има почтеността да пукне и да отърве света от себе си, прошепва в ухото ти, че наскоро е прекарал седмица в Банкок, опитал е синьото хапче и е имал продължила три часа ерекция, която е използвал, за да вкуси три или четири от възможно най-красивите млади жени, които дотогава е виждал в живота си само много отдалеч. Е... ти как ще постъпиш?

— Има смисъл в думите ти.

— Ти едва не си глътваш изкуствените зъби, докато запъхтян бързаш да си направиш резервация за следващия полет до Крун Теп... ето, това ще направиш! Така че този пазар просто ще расте. Има над петнайсет милиона американци на възраст над шейсет и пет, с които жените и децата им се отнасят като с парцали, когато са най-мили с тях, а нека уточня, че възрастта след петдесет в Америка не е най-добрата, без значение колко пари си скътал. — Тя подчертава изумителните си разкрития с убедителни мушвания с цигарата. — Примирият се с това, защото още преди много време възможностите им за нещо друго са се изчерпали. Или поне така смятат. Е, аз имам добри новини за тях. Но дали наистина искат диско, техно и цялата тая лудост... те може би са прекалено глухи, за да го чуят. Искат ли наистина да съзерцават гърли по бикини, които лудуват около стоманените пилони, всички тези глупости? Разбира се, че не искат. Те искат нещо от тяхното си време, търсят среда, която да се погрижи за тяхната възрастова група и да откликне на техните нужди.

— Набавен кислород за бара. Линейка, услужливо чакаща пред входа? Защо да не добавим към публичния ти дом и спешно отделение?

— Бих те помолила да не го наричаш така. Аз предлагам либидотерапия за възрастни. Това, което се опитвам да ти обясня, е синхронизиране.

— Синхронизиране?

— Точно за това става дума. Младият мъж получава ерекция, защото жената до него го е възбудила и от десет хиляди години насам търговията се върти около този очевиден факт.

— И на какво друго би могла да се опре?

— Сега-засега тази индустрия е оставена на милостта на майката природа. Все още сме на етапа на преследването и събирането. Но при пазара, в който сме се прицелили, клиентът получава ерекция горедолу един час след вземане на хапчето и това е еквивалентът на ситуацията с пържолата във фризера. Отървали сме се от майката природа и сме овладели контрола над времето. Сега съществува прозорец от четири часа, които той не иска да прахосва в наливане с бира и слушане на влудяваща музика. После може и да релаксира, но главният му приоритет сега е да се възползва от Хапчето. Особено след като вероятно е прочел, че то може да предизвика сърдечна атака.

Примигвам от очевидната нелогичност на последната забележка. Тя запалва нова цигара.

— Не разбираш ли — в техните глави това може да им е последният секс! Може да са решили да излязат, затръшвайки вратата, образно казано. Ние може да им помагаме да отпразнуват последните си дни на този свят. Те разменят година-две куцукане по линолеума и затъпяващи игри на карти в компанията на други страдащи от артрит живи покойници срещу може би седмица на екзалтирано чукане на най-красивото нещо, което са виждали от петдесет години. Сигурна съм, че Буда би одобрил.

— Евтаназията чрез оргазъм може да е по-добър изход от леталната инжекция.

— Точно така. И нещо друго — след като това е може би последният ти купон на тази земя, защо да се стискаш? Ако децата ти са себични кретенчета, защо да не продадеш къщата и да не похарчиш парите за моите момичета? Така че аз предлагам резервации по телефона. Също като в ресторант. Клиентът идва на бара първия път, вижда момиче, което му харесва, след това ни се обажда от хотела си, предупреждава ни, че пие хапчето и че очаква след точно един час да може да палува. Това за нас е плюс, понеже не се налага да чакаме той да реши дали харесва дадено момиче и кога го иска. Правим твърдо разписание и го изпълняваме. Обсъдила съм всичко това с Полковника. Той смята, че няма начин да се провалим.

— Как ще подходите към рекламата? Медицински списания или уебстраниците с твърдо порно?

— Уебстраница с много визуален материал. Но смятаме, че с течение на времето най-добрата ни реклама ще стане личната препоръка. В края на краищата в момента сме единствените, без конкуренция.

Представям си старци, влизащи с провлачена походка в бара: с криви усмивки и издути панталони... липсващата връзка между секса и смъртта.

— Е, Сончай, какво ще кажеш?

— Може и да стане — съгласявам се с известни резерви.

— Разбира се, че ще стане. Бедата е, че няма как да го патентоваме. Веднага след като ни види какво правим, конкуренцията

ще организира хиляди подобни барове из целия град. Така че трябва да действаме бързо. Аз не съм единственият финансов мозък в бранша.

Наблюдавам две млади жени, които се опитват да минат покрай нас, всяка понесла поне по десет найлонови плика, натъпкани с евтини дрехи. По тротоара няма място и те слизат на улицата, за да заобиколят спряло в задръстването такси. Тук е мястото, където търгуващите със секс купуват дрехите си, и на идване ние сме се поздравили с много наши стари познати. Покупките на майка ми са под масата. Намираме се в Пратунам и на двеста метра от нас започва огромен пазар, където за по три долара парчето могат да се купят тениски, поли, рокли, къси и дълги панталони и блузки, практически неотличими от продукцията на ателиетата на Калвин Клайн, Ив Сен Лоран, Армани, Зеня и така нататък. Нонг вече е купила гардероба си за този сезон — забелязвам, че е малко по-сдържан от обикновено и по-подходящ за матриарх на индустрия. Повиквам сервитьорката, за да платя сметката, но майка ми ме спира.

— От мен е, миличък. Искам да ти платя за подписването на плановете.

Съгласявам се. Плановете ми отвориха доста работа, понеже двамата с Полковника непрестанно внасяха изменения. Разбира се, че беше необходимо да се предвиди телевизор във всяка стаичка и в крайна сметка те решиха да предложат пълен тайландски масаж, така че всяка стаичка допълнително щеше да бъде обзаведена с малко джакузи в ъгъла, което означаваше и съответната канализация. Отсега предвиждам маса нещастни случаи, когато старци на по деветдесет години започнат да се подхлъзват в сапунената вода или предадат богу дух по време на масаж на цялото тяло по пълната програма. Сигурен съм, че на подобна възраст човек може да хвърли топа дори само след кратка схватка с млечна жлеза, но ще видим. Трябва да приема, че Полковника знае какво прави, дори ако майка ми е допуснала да се увлече след кратката си среща с „Уолстрийт Джърнал“. Предавам ѝ тънкото куфарче, в което нося плановете, ѝ я гледам как го отваря. Тя ги изважда и ги прелиства с нарастващо изумление.

— Но ти си забравил да ги подпишеш, скъпи.

— Не съм.

— Но нали обеща?

— Зная.

— Е, какво те спря? Ето ти химикалка.

— Не.

— Сончай!

— Не искам да имам нищо общо с това... докато не ми кажеш.

Спечкването е типично за майка и син. И двамата се познаваме достатъчно добре, за да разберем значението на погледа на другия. Не помръдвам, нито премигвам. Накрая тя сваля поглед.

— Добре, ще ти кажа. Само подпиши.

— Първо ми кажи. Не ти вярвам.

— Досадно хлапе!

— Защо е толкова трудно? Ако не знаеш кой е, ако онзи месец си се чукала с по трима всяка нощ, кажи ми, че е така, аз поне съм наясно с какво си си вадила хляба.

— Разбира се, че ако не знаех, щях да ти кажа още преди години — отсича тя и всмуква дълбоко. — Но не е и толкова просто.

— Кое му е сложното? Хайде, майко.

Може би халюцинирам, но ми се струва, че забелязвам в очите ѝ лека влага.

— Добре, миличък. Но трябва да ми обещаеш, че ще ми простиш. Предварително.

Започвам да изпитвам неопределено дълбоко подозрение, но все пак обещавам.

— Сончай, учудвало ли те е някога защо направих такива усилия да научиш перфектно английски? Обърна ли внимание, че почти при всяка от нашите „екскурзии“ винаги отивахме при някой, който го владееше отлично, дори когато това бяха Фриц и Трюфо?

— Разбира се, че забележах. Дори ако не ми беше направило впечатление преди, щях да забележа с онзи от „Хародс“. Та какво друго можеше да ти предложи той?

Спомням си кльощавия англичанин с огромния нос, през който изпускаше повечето от гласните, и дори още по-големия проблем с майка му, която имаше странни претенции на база близкото разположение на апартамента му до магазина „Хародс“ в Лондон, ужасните две седмици на непрестанни караници с нея, а тя живееше в апартамента над неговия, дългите обиколки из прочутия магазин. Предполагам, същите мисли минаваха и в нейната глава.

— Мислех, че просто правиш най-доброто за моето бъдеще.

— Е, това е вярно, но имаше и нещо повече. Изпитвах голяма вина за... опитвах се по някакъв начин да те компенсирам... Той ме обичаше, разбираш ли? — И майка ми избухва в плач. — Съжалявам, страшно съжалявам, миличък. — Попива очите си с хартиена кърпичка. — Беше заради онези пожарни коли. И храната — беше толкова проста, те нямаха представа от готвене, беше абсолютно безвкусна.

Благодаря на Буда, че съм детектив и мога да се възползвам от несвързаните ключове към загадката. Изведнъж всичко си идва на място. Минало, което никога не съм имал, и бъдеще, което никога няма да имам, се стрелват през главата ми. Пулсът ми е ускорен двойно и за пръв път в живота си изпитвам желание да я ударя. Вместо това посягам към цигарите ѝ, изваждам една, запалвам я с трепереща ръка и поръчвам още бира. Пия на големи глътки направо от бутилката.

— Американец?

— Да.

— Военнослужещ?

— Да. Много смел. Имаше цял куп медали. Беше офицер. Войната се бе развила за него по ужасен начин и той дълго имаше психични проблеми.

Дълбоко всмукване от цигарата.

— Взе ли те в Щатите? Поиска ли да се ожениш? — Кимване. — В Ню Йорк?

— В Манхатън. Апартаментът му беше непосредствено до пожарната. Сирени на всеки пет минути. Мислех, че целият град гори.

— И храната беше ужасна?

— Имай милост, миличък. Та аз бях само на осемнайсет години, не бях излизала от Тайланд и почти не говорех английски. Бях ужасена и исках да се върна при мама. Тогава не бях коравата кучка, в която се превърнах. Израснах едва след като ти се роди. — Тежка въздишка. — Тези хора не можеха един ориз да сготвят както трябва. Родителите му ме мразеха. Бях с кафява кожа и дръпнати очи и каквото и да кажех, те знаеха как се бяхме запознали и какво съм правила, за да си изкарвам прехраната.

— Но той те е обожавал? — Кимване. — Знаел е, че си била бременна?

— Беше луд по теб още преди ти да се бе появил на бял свят. Трябваше да избягам. Той се върна в Тайланд да ме търси, но аз избягах в провинцията. След Ню Йорк ме бе обзела паника. Съжалявам. Говорих за това с монасите... ходих в манастира. Ти така и не знаеш, че съм била там. Настоятелят ме попита дали американският ми любовник е имал нужда от мен само докато е преодолявал шока си след бомбардировката. Въпросът беше много добър и аз не знаех отговора, така че се заклевх пред Буда, ако се родиш здрав и силен и аз имам късмет, да направя каквото трябва, за да научиш отлично английски.

— Лишила си ме от възможност да се кандидатирам за президент на Съединените щати, само защото не ти е харесвала храната там? Колко типично тайландски.

— Но ти дадох възможността да се кандидатираш за нирвана. Що за будист щеше да се получи от теб, ако бях останала в Америка?

Реших да не отговарям на този гениален контраудар.

— Можех да стана астронавт.

— Не, нямаше да можеш — ти не понасяш високото.

— С какво се занимаваше той, каква беше професията му?

— Учеше право.

— Какво? Американските адвокати са до един милионери. Значи съм могъл да стана поне сенатор.

В очите ѝ вече няма сълзи. Майка ми е майстор на бързото овладяване.

— Децата на американските адвокати умират от свръхдоза на ранна възраст. Разбираш ли сега от какво съм те избавила? Както и да е, ако сега подпишеш тези планове, ще направим милион и ще можеш да отидеш там и да живееш както ти харесва. И ще видим тогава колко време ще издържиш далече от Тайланд.

Изпушил съм цигарата за по-малко от минута и ми се вие свят. Пулсът ми обаче малко по малко се успокоява и като че ли вече съм в състояние да виждам нещата малко по на фокус.

— Как се казваше?

— Майк.

— Майк кой?

— Какво значение има това? Смит. Ето, като знаеш, каква е разликата?

Дори за секунда не й вярвам, че се е казвал Майк Смит, но не се заяждам. Изненадвам я с широката си усмивка и я потупвам по ръката, което, изглежда, я успокоява. Тя изпива чашата си на две глътки, запалва следващото марлборо и се обляга на стола си.

— Благодаря ти, че прие нещата така добре, миличък. Трийсет и две години живях в страх от този момент. Правилно ли постъпих, или не? Недей да мислиш, че не съм се измъчвала с този въпрос. Искан да ти кажа, но семейството ме посъветва да не го правя — не можеш да ме обвиняваш за неща, които не знаеш, колко тайландски, наистина. Понякога се питам наред ли съм, че съм избягала от Америка. Дори да се бяхме развели след година-две, щях да получа работна виза и правото да остана. Но Тайланд тогава беше съвсем различно място, а ние бяхме толкова нецивилизовани и толкова ни беше страх от чуждите страни... Бяхме и скромни. Изненадва ли те това? Едно момиче не можеше да помисли да си продава тялото, докато не изпаднеше в безизходица. Дядо ти беше болен от сърце, баба ти я удари кола, докато карала велосипеда си, и моята баба трябваше да гледам — тя тогава вече беше сляпа — а двамата ми братя още бяха момченца. Имах и правото, и задължението да работя в баровете. В онези времена момичетата оставаха в играта, докато не съберат пари за жилище. Продаваха се с вечното извинение, защото обичаха и секса, и парите, макар че никога не си го признаваха и се преструваха, че мразят работата си. Ще повярваш ли, че съм шокирана от това, в което се превърна търговията? Но какво да правим? Такъв е светът.

Подписвам плановете, тя плаща сметката и ставаме. Прегръщам я топло. Тя ме поглежда озадачено и се сбогуваме. Тя взема такси, но аз решавам да полавирам сред спрелите коли. Какво толкова? Той ме е обичал още преди да съм се родил. Обичал е и нея. Летя в облаците.

Все така с приповдигнато настроение отивам в болницата Чармабутра. Комплексът е нов, блестящ и на около минута път от баровете на Нана Плаза. На приземното ниво има закусвалня на „Макдоналдс“, във фоайето на първо ниво има кафене на „Старбък“, чакалнята е от мрамор и стъкло, регистратурата е параболично извита, компютрите са свързани към интернет, а където и да подпреш лакът, до него ще намериш телефон. Но е болница. Брошурата превъзнася

качествата на шестстотин висококвалифицирани лекари и цяла малка армия от сингапурски, тайландски, американски и европейски мениджъри, след което описва Центъра за сърдечни болести, лабораторията за лазерна корекция на късогледството, профилактиката на инфаркти, ултразвуковото изследване на коремната кухина, пълния лабораторен анализ на кръв, урина и екскременти, липосукцията, козметичната хирургия на тяло и лице, пакетите, в които са предвидени всички възможни нужди на всеки турист от Европа или Щатите, най-сетне луксозните стаи със спиращ дъха изглед към града. На регистратурата споменавам, че съм запазил час за разговор с д-р Суричай. Служител на администрацията ме съпровожда с асансьора до седми етаж, където ме чака докторът. Прекарваме заедно цял час. Когато напускам болницата, група снажни мъже ме заобикалят и ме натъпкват в чакащата лимузина — лексус в морскосиньо. В нея има достатъчно място отзад за мен и двамата ми телохранители. Третият остава отвън, докато ние ускоряваме със свистене на гумите, което намирам доста неподходящо за моя Полковник, изтегнал се на предната седалка, облечен в цивилни дрехи и сложил тъмни слънчеви очила. Зад волана е обичайният му шофьор.

— Мога ли да попитам защо ме отвличат?

— Не те. Просто си взет в карантина за предстоящата ти среща. Последното нещо, от което имаме нужда, е да се появиш по бермуди на Томи Бахама и да започнеш да показваш на всеки глупак полицейската си карта.

— Къде да се появя?

— Дай ми картата си.

Давам му я.

— Бих искал все пак да знам къде отиваме.

Полковника слага картата ми в джоба на самото си на Зеня — впрочем не е фалшификат — и поклаща глава на тъпотата ми.

— Получих ли аз, или не, писмено искане, заведено в 4:33 следобед преди два дни, че някой си детектив Сончай Джитпличийп настоява за разрешение да разпита някой си Силвестър Уорън по време на петдневния му престой в страната във връзка с командировка от Съединените щати? — Обръща се да ме погледне и дори повдига очилата си: — Писмено искане с дата и час.

— Обичам да изпипвам нещата.

— Обичаш да преобаваш нещата с гръм и трясък, това обичаш. И при кого щеше да отидеш с копието на писменото си искане с датата и часа, ако бях отказал да ти разреша?

— При никого. Няма при кого. Просто исках да направя ясно...

— Че в цялата Кралска тайландска полиция има един архат, една чиста непоковарена душа, доблестно и героично изпълняваща своята работа, докато останалите се мотаем, затънали в тиня.

Усещам, че челюстта ми грозно е провиснала.

— Имаш ли някаква представа в каква мръсотия ни забъркваш? Защо не може тихо и кротко да дойдеш в кабинета ми, когато никой не гледа, и умолително да прошепнеш в ухото ми, че би желал да се видиш с оня тип, ако съм в състояние да използвам връзките си и стига да не възразявам и стига да не възразява никой от ония, дето са стъпили на врата ми, за да застанат колкото може по-високо в пирамидата? Знаеш ли, че най-важните и влиятелни жени в кралството купуват повечето си бижута от този кретен? Особено китайките. Известно ли ти е това?

— Да — признавам.

— И знаеш, че когато е в Крун Теп официално, той отсяда в „Ориентал“ в апартамента „Съмърсет Моъм“ с всичката му очарователна носталгичност и изглежда към реката, а когато не е официално, може да отседне където си пожелае, нали?

— Досещах се, че може да има две различни резиденции, когато става дума за официален и неофициален бизнес.

— Тогава не може да не си се досетил, че в замяна на щедрото спонсориране на Фонда на полицейските вдовици и сираци от страна на великия кун твоите началници полагат значителни усилия, за да опазят в тайна от медиите неговите малки неофициални удоволствия?

— Да, тази мисъл май мина през главата ми.

— А дали е минавала през същото това място и другата мисъл, а именно, че всеки разпит на куна от теб ще трябва да стане в присъствието на хора, достатъчно благонадеждни, за да отрекат всичко инкриминиращо, което той неблагоприятно би могъл изпусне, в малко вероятния случай, че изобщо каже нещо съществено пред теб?

— Не, за това не съм се замислял, понеже не съм допускал, че ще ми позволиш да говоря с него.

Полковника изсумтява.

— Така значи? Даже и след като си споменал пред приятелите си в американското посолство, че си завел официално искане да разпиташ Уорън, което очакваш да остане без последствия?

— По дяволите!

— Като по този начин слагаш начало на един от онези обратни ефекти на доминото, при които всички плочки се изправят, точно когато сме си мислили, че те окончателно и безвъзвратно са паднали.

— Имало е неприятности и преди?

— Кунът е опасен задник. В благородната ни полиция има цял отдел, чиято задача е да внимава той да не прекали, когато е тук. Той е един от онези фаранги, които смятат, че нашата страна е детска кошарка за богати западни откачалки, нечестно потискани от развитите си култури, така че трябва да изживеят първичните си инстинкти точно тук, в екзотичния Изток. Допускаш ли, че е възможно да не е имало проблеми досега?

— От какво естество?

— Не ти влиза в работата.

— Аз съм разследващ детектив...

— Ти си разследващ куроглавец, който ще си намери каквото търси, докато ние, останалите, ще трябва да бършем лайната, дето ще се разхвърчат, с голи ръце. Ти си по-лош и от брат ми. Имаш ли някаква представа колко досадно е да имаш един шибан светец за брат? — Той се извъръща от мен и поглежда през страничния прозорец. — Всяка издънка естествено е по моя вина. И с теб ще е така, виждам го. Медиите ще надушат нещо след зрелищната ти смърт, около която, уверявам те, ще има много насилие, ще ти издигнат храм и ще се превърнеш в първия тайландски полицаи, обявен за светец, заради любовта си към истината, справедливостта и първенството на закона, а аз ще прекарам остатъка от живота си да уверявам хората каква чест е било за моя милост да си мой подчинен и колко трудно е за един окаян нещастник като мен да се опитва да се извиси на висотата на високия пример, който си ни оставил. Не мислиш ли, че вече ми е писнало от това с брат ми?

— Курви ли са?

— Кой да са курви?

— Онова, с което са свързани неприятностите му. Наранил ли е някоя? Трябва да е било нещо страшно, за да го забележат.

Той въздиша.

— Да, беше много лошо.

— Трябва да е била чужденка — размишлявам на глас. — Даже да е убил тайландско момиче, едва ли щеше да се размирише толкова, колкото казваш.

— Без коментар и какво общо, по дяволите, има това с Брадли? Уорън не е убил Брадли.

— Зная. Но това не означава, че не е подбудителят, кармически казано.

Завиваме в Асок. Той поклаща глава.

— Същият си като шибания ми брат.

Трафикът застива, преди да сме изминали и половината от дължината на улицата. Вече съм почти сигурен къде отиваме и Полковника знае, че зная. Вдига поглед към мен в огледалото за обратно виждане.

— Просто от любопитство, какво правеше в болницата?

— Не ти влиза в работата.

— Да не би Уорън да е бил някога в нея?

— Не ми е известно.

— Защо ли този отговор нещо не ми харесва? — измърморва той и отмества поглед от огледалото.

38.

Както съм и предполагал, насочваме се към търговската улица „Рачада“. Представете си Лас Вегас, но с друг порок във фокуса на вниманието. Представете си още архитектура в стила на неоориенталска сватбена торта с ослепителна вулгарност. Помислете си за слънчеви очила след залез. Дори през деня неоновите надписи конкурират слънцето, като в повечето от тях присъства думата „масаж“. Шмугваме се в площада пред хотел „Емералд“ и четирите врати на лексуса са едновременно отворени от лакеи, тренирани да правят точно това за малки японци с тлъсти банкови сметки, защото този хотел не е за западници. Започвам да се питам дали Силвестър Уорън е западняк.

С двамата ми телохранители седим, гледаме и чакаме, докато Полковника пресича просторното фоайе, за да говори с един от дванайсетте души на рецепцията, който му прави вай. Дори от това разстояние долавям уважението при споменаването на Уорън. Полковника прави отсечен жест с глава, който ни отвежда пред стената с асансьорите. Избираме онзи, който се качва до апартамента на последния етаж, и когато индикаторът показва 33, излизаме в просторно фоайе. Млада жена със саронг в синьо и бяло прави вай и ни повежда към стая с размера на училищен физкултурен салон, с прозорци от пода до тавана, дивани с места за петима, цяла горичка орхидеи в кристални вази и висок строен мъж — стои прав, обърнал профила си към нас, и е мушнал дълбоко ръце в джобовете на смокинг стил 20-те на ХХ-и с подплънки на раменете. Оставили сме телохранителите още на партера, така че само двамата с Полковника правим вай на куна, който за моя голяма изненада учтиво ни отвръща по възможно най-елегантен начин със същото, без да оставя впечатлението, че това за него е само формалност. Правилата казват, че човек с неговия статус не би трябвало да разменя вай с нищожества като нас, но жестът има своя чар, който Полковника не пропуска да забележи. След всички ругатни в колата полковник Викорн е самата

любезност и учтивост пред този уникален представител на богатството и властта.

— Добре дошли в Шангри-Ла — казва Уорън с широка усмивка, в която има много неща, не на последно място лека самоирония.

Усещам непробиваемият му финес да ме обезсърчава. Великолепната му стойка също е потискаща, а ефектът се подсилва от идеалния му тен, ажурната верижка на лявата му китка, която помня от снимките с президенти, едва доловимия аромат на скъп одеколон и не на последно място неумолимите сиво-сини очи, които като че ли мълчаливо признават, че всички тези превземки са само средство за постигане на целта, украсение под формата на мимикрия. Толкова сме прехласнати от излъчването на куна, че и на двамата с Полковника ни трябва повече от минута, докато разберем, че в стаята има още един човек.

— Познавате полковник Сувит, нали? Началника на Петнайсети участък?

Правя учтиво вай в посока на набития мъж с бръсната глава в полицейска униформа, а полковник Викорн, който не изглежда изненадан, само кимва. Присъствието на полковник Сувит тук обаче е пълна изненада за мен, не на последно място, защото е нагло потвърждение на най-лошите ми страхове: на мен никога няма да ми бъде позволено да разследвам по-нататък нито професионално, нито в личен план. Ще бъда птичката, блъскаща се в прозореца, докато не се изморя и не падна при другите трупчета на птички по пода. Чувствам се замаян.

— Помолих полковник Сувит да дойде, защото разбирам, че мястото, където е бил намерен покойният Уилям Бродли, е в неговия участък. Освен това с полковника се познаваме от много години, така че това беше възможност да изпитам удоволствието от неговата компания. — Изречението звучи малко помпозно, особено защото е казано на тай. Междувременно усещам, че Уорън ме е огледал, осмислил е що за птица съм и се е успокоил. — За нещастие времето ми при това мое посещение е ограничено. — Той прави пауза и като че ли наистина се поколебава коя от няколкото възможности да избере. Поглежда за миг полковник Сувит, но той остава абсолютно безучастен. Интуицията ми е безсилна пред този американец, защото цялото му излъчване е внимателно и много изкусно контролирано,

нещо характерно за хората, живеещи зад защитна стена. — Не зная дали при това положение няма да е най-добре за всички ни, ако ме оставите да говоря, а ако след като свърша, е останало нещо неясно, детектив Джитпличийп ще може да попита каквото иска.

— Сигурен съм, че няма да пропуснете нищо, кун Уорън, и детективът няма да издаде и звук — уверява го полковник Сувит, без да си прави труда да ме погледне. Вместо това вдига въпросително вежда в посока на Викорн, който накланя със съмнение глава настрана.

Враждебността между двамата е единственото ми успокоение в този дворец на привилегиите.

— Искам да започна с извинение към вас, детектив, защото наистина трябваше аз да се свържа с вас, вместо да ви принуждавам да ме търсите.

Голямата изненада, ако изключим извинението, е, че Уорън е превключил на английски, ловко изваждайки от разговора двамата полковници, на които вече е отредена ролята на тъпи наблюдатели. Докато се опитвам да формулирам възможно най-елегантен отговор на елегантното му встъпление, той пак елегантно продължава:

— Научих за смъртта на Брамбли вероятно не много след като сте го намерили в колата му. Ще бъда откровен и ще ви призная, че имам много приятели във вашата страна, доста от които високопоставени, и те, като истински тайландци, се грижат за мен. Те знаеха, че с Брамбли сме в известен смисъл приятели, свързани от, признавам, ирационалната ни страст към нефрита. — Той прави кратка пауза, за да ме огледа изучаващо, преди да продължи: — Както е казал Хемингуей за лова на едър дивеч, или го разбираш, или не. За тези, които не разбират, лудостта по нефрита може да изглежда нелепа в нашия свят, където царува силицият. Но за тези, които разбират, приятелството между сержант от морската пехота и бижутер не е невъзможно, дори точно обратното. Хобитата събират хора от най-различни класи и положение в обществото — вино, коне, гълъби, соколи... скъпоценни камъни. Когато установят, че имат обща страст, хората забравят за социалните бариери. Моят занаят ме принуждава да култивирам онези, които изпитват искрен възторг. От друга страна, кой друг ще купи скъпоценни камъни, ако не богатите? Моите приятели и клиенти са хората, които движат света, докато самият аз не съм нищо повече от скромен търговец.

Последното изречение, произнесено без дори намек за смиреност, но и без никаква ирония, слага край на встъплението. Той изважда от джоба на смокинга си цигаре и отива до една от масичките за кафе, където има пакет цигари. Игнорира напълно полковниците и ми предлага да запала. Отказвам, онемял. Струва ми се, че съм обект на онова много специално внимание, което се полага на осъдения на смърт в нощта преди екзекуцията. Той пъха цигарата в цигарето и жестикулира с него, за да подчертае думите си. Цигарето е нефритово.

— Но нека премина по същество. Най-добрият нефрит на света се добива в района на планините Качин в Бирма и така е било от хилядолетия. По време на всяка от многото хиляди години, политическата ситуация в Бирма е оставала нестабилна, човешката цена при добива на нефрит — ужасяваща, алчността на китайските посредници — те неизменно са били само китайци — възмутителна. Днес положението е същото, както и когато околните държави са воювали. В наши дни корумпираната военна хунта — наистина луди хора, отчаяно нуждаещи се от твърда валута — продава нефрита паралелно с опиум и метедрин. Миньорите вземат хероин, за да издържат на нечовешките условия, броят на серопозитивните е огромен и много от тях заболяват от СПИН. Смъртността сред работниците е висока, което устройва хунтата, защото тя не желае миньорите да се връщат в Рангун и да разпространяват клюки. Въпреки това някои неща излизат наяве и няколко западни журналисти публикуваха материали за ситуацията, илюстрирани с обичайните снимки, показващи бедстващи хора от Третия свят, умиращи в условия на пълна мизерия. Разбира се, всеки има своето мнение за политическата коректност. Дали това понятие е признак за повишено чувство на отговорност, или е продукт на общество на вечно недоволни, критикари и фанатизирани фарисеи? Предполагам, досещате се за моето мнение. Във всеки случай, като търговец, чиито клиенти трябва да бъдат виждани само като застъпници на възможно най-висшите морални норми, аз съм длъжен да бъда крайно внимателен. Не мога да си позволя да стане очевидно откъде идва моят нефрит. С две думи, не съм ходил в Рангун от поне десет години. — Той свива рамене. — Но ако не мога да продавам нов нефрит, значи ми остава да продавам стар. За щастие има такъв. Не бих казал, че всички украшения, плячкосани от Забранения град, са изключителна

изработка. Нищо подобно, възможно е човек да вземе отделно бижу и да го подобри така, че да отговаря на търсенето. Възможно е също така новият нефрит да се маскира по такъв начин, че да изглежда като нещо, което е било в обращение от доста време. Като се имитират неща от имперската колекция например. Това не означава непременно измама. Клиентът отлично съзнава какво купува и е очарован да заобиколи псевдоморалността на странното време, в което живеем. Ако не харесва дизайна на украшението, винаги може да ме помоли то да бъде преработено от моите майстори. Тук, слава богу, не говорим за делфини или тюлени, нефритът не е на път да се изчерпи. Нито пък бирманското правителство обмисля спиране на продажбата му, така че ако не го купувам, когато цената му е относително приемлива, китайските ми конкуренти с удоволствие ще го направят. Както казах, в историята не е имало момент, когато човек с деликатна съвест е могъл да купува нефрит от Бирма. А аз не мога да си позволя лукса на деликатната съвест. Още в началото на кариерата си взех решение да се опитам да не се конкурирам с големите бижутерски фирми. Моята сфера на действие е Източна Азия и съм посветил много време и пари за охрана на територията си. Медиите могат да се преструват, че спазват небесните правила, но тук, на земята, нищо не се е променило от времето на войните за пространство между неандерталците и хомо сапиенс. И ние, сапиенсите, сме победили, защото сме знаели и мръсните номера. — Той най-сетне запалва цигарата и забелязвам, че ръката му лекичко трепери — слабост, може би незабележима от човек, чиито сетива не са изострени от медитация и параноя. — Бижутерът е продавач, а всички добри продавачи се възползват от откритите им се възможности. Когато случайно се натъкнах на уебстраницата на Бродли, видях една възможност. А когато го намерих тук, видях, че не съм се излъгал. Симбиозата между нас беше впечатляваща. Той вече бе ходил в Лаос и бе навлизал в джунглата по границата с Бирма, откъдето бе закупил няколко парчета необработен нефрит с цел експерименти. Неговият експеримент бе завършил с провал. Просто не е възможно за кратко време да станеш купувач на нефрит. Този занаят се овладява цял живот. От друга страна, той имаше финансови затруднения. Относително луксозният му стил на живот го бе вкарал в дългове. Мисля, че не е нужно да ви обяснявам какво означава тази дума в тази страна. Лихварите чю-чоу, от които бе

вземал пари, бяха започнали да губят търпение. Естествено, изплатих му дълга и поех издръжката на неговата уебстраница. Може да се каже, че му спасих живота. По-късно му дадох назаем достатъчно, за да купи къщата, която бе наел. Условиата на кредита ми бяха съвсем разумни и приемливи за него. Помогнах му и да я обзаведе с дреболии от моята колекция. Научих го на много неща за търговията с нефрит и го представих на мои приятели и сътрудници, до един китайци, с които правя бизнес вече от близо три десетилетия. Те действат в Бирма, Лаос и Камбоджа и аз не предприемам нищо, преди да съм се посъветвал с тях. Част от съветите им включват пътищата за анонимно внасяне на нефрит в Тайланд. С оглед граничните проблеми между Тайланд и Бирма, съветът понякога е камъните да се прехвърлят в Лаос и Камбоджа и едва след това да се внесат в Тайланд откъм изток. През земята на кхмерите. В други случаи ги вкарваме от северозапад, през Карен. — Пауза за вдишване. — Бродли стана мой агент тук, таен агент, ако щете, който отговаряше за транспортирането на камъните до един от моите складове. Също така бе организирането от местни занаятчии на няколко неща от моята колекция. Моя грижа беше да предложи завършените бижута на най-дискретните си и възискателни клиенти. Добър детектив като вас едва ли ще се затрудни да проследи произхода на оригиналите, но аз бях уверен, че това ще е непосилна задача за средностатистическия жълт журналист. — Свиване на раменете. — Дали съм бил финансовото спасение на Бродли? Не изцяло и не завинаги. Измъкнах го от гадна дупка и с моя помощ той си докарваше предостатъчно към заплатата на морски пехотинец, но от друга страна, работата му за мен никога нямаше да му донесе парите, от които той щеше да се нуждае след уволнението. Дали съм осъзнавал, че връзките, които му дадох, е можело да се използват за някакъв вид незаконна търговия, ако е искал да го направи? Би било глупаво от моя страна да не видя тази възможност още в началото. Единственото ми изискване беше моите камъни да не пътуват със същата доставка, с която пътуваше неговата стока. Изискване, което се опасявам, че невинаги е било спазвано. — Усмивка. — Не че подобно малко предателство на доверието би ме накарало да поискам смъртта му.

Бях слушал захласнат как прави на пух и прах моя случай точка по точка. Монологът беше гениално сътворен и пълен със загадъчни

намеци за неизречено обвинение, така както един адвокат би признал нарушение на правилника за движение, за да избегне обвинение в убийство. Сега разбирам, че всъщност Уорън бе настоял да ме види въпреки съвета на двамата полковници да не го прави. Те, впрочем, не бяха обелили и дума по време на речта и несъмнено бяха засегнати, че тя е на английски. С даденото ми подробно обяснение на неговото поведение бях лишен от моралните и правни основания да продължавам всякаква линия на разследване, включваща него — много по-ефективен начин да ме неутрализира, отколкото да поиска от началниците да ми запушат устата. Досега не бях имал честта да се срещна с толкова завършен гангстер, пред когото дори моят полковник Викорн изглеждаше пълен аматьор.

Превключвам на тай, за да му благодаря за отделеното ми време и да го помоля да ме извини, ако съм му причинил каквито и да било неудобства.

Усещам осезаема вълна на облекчение откъм двамата полковници, когато чуват това. Усмивка от Уорън, който въпреки всичко ме оглежда, за да долови някакъв признак на двуличност. Четиримата тръгваме към вратата и долавям, че той не е напълно убеден, че аз съм убеден. Кратка пауза, през която той търси начин да свърши работата, после леко свиване на раменете и се сбогуваме.

Мълчание в асансьора, докато слизаме надолу. Накрая се обажда Викорн:

— Какво каза той? — Въпрос, от който очите на Сувит заприличват на нитове. Разказвам им. — Значи си доволен? Край на писмените искания за разпит на приятелите на нашите началници?

— Доволен съм — отговарям. Не съм посмял да спомена Фатима, както и това, че нейното присъствие в магазина на Уорън прави на нищо казаното от него, макар да не мога да обясня защо смятам, че е така.

Във фоайето сме. Долавям неохота от страна на полковниците да ме пуснат да си ходя — впечатление, подсилено от двамата телохранители на Викорн, които се присъединяват към нас и ме блокират отпред и отзад.

— Да седнем — предлага Викорн и посочва четирите дивана с розова тапицерия, разположени около маса за кафе, чиято площ е малко по-малка от площта на моя коптор.

Слага ръка на рамото ми и ме натиска върху единия диван. Установявам, че седя между двама мъже, които не се възползват от пространството около нас. Лявата ръка и рамо на полковник Сувит са забити в дясната ми страна, а Викорн ме подпира отляво. Никога не съм се чувствал толкова желан. Сувит е към петдесетте, десет години по-млад от Викорн, което е опасна възраст за тайландско ченге. Не е успял да направи толкова пари, колкото е направил Викорн, макар причината да не е в липса на желание. Той е свиреп по натура и ревнив към успеха на другите, неспособен е да проумее, че добрият гангстер харчи пари, за да прави пари. Проблемът му е, че стиска прекалено силно (поне такъв е слухът, статистически потвърден от високия процент пребити и убити сред хората, които изцежда). Докато Викорн е готов да помогне на бедните, за да си спечели подкрепата на местното население, Сувит убива изпречилите му се на пътя — метод, който мнозина смятат за неприемлив. Телохранителите на Викорн се наместват на дивана срещу нас и забиват погледи в мен.

— Разкажи ми за себе си — обажда се Сувит. — Най-много ме интересува как един жалък нещастник като теб е станал полицай.

— Беше съучастник в убийство — пояснява Викорн.

— Не е лошо като начало — признава Сувит.

— Дядо му по майчина линия е в тясното обкръжение на брат ми. Той и приятелят му — също престъпник — прекарвали една година в манастира на брат ми, след което дори Кралската тайландска полиция била облекчение за тях. — Викорн въздъхва и вади тънка метална кутия с пурети, но не предлага нито на мен, нито на Сувит. Запалва една и издухва намръщено дима. — Ти не познаваш брат ми. Той може да ти различи мозъка и да го сглоби обратно по начина, по който разглобяват часовници и отново ги сглобяват. След това нищо не работи както трябва, но нещото поне тиктака. Точно това направи и с двамата.

— Аз се възхищавам на брат ти — намесвам се с упрек.

Викорн отново всмуква от пуретата и не ми обръща внимание.

— А после ми ги изпрати. Такива бяхме и като малки: всеки път, когато той счупеше нещо, аз трябваше да го поправам.

— Той е петнайсет години по-голям от теб — изтъквам.

— Именно. Сега разбираш колко несправедливо се е държал — да очаква от мен да чистя след него. Правех каквото можех, но винаги

имаше винтчета, които той бе успял някак да развърти и до които аз не можех да се добера. Ще повярваш ли, ако ти кажа, че Сончай досега не е лягал с курва?

— Да не е обратен?

— По-зле. Архат е. Не взема пари.

— Да, това наистина е по-зле. Е, радвам се, че не е от моите. И нищо ли не може да се направи?

— Нали знаеш, можеш да заведеш коня на реката, но не можеш да го накараш да пие.

Като по сигнал, двамата полковници ме хващат под мишница и ме вдигат на крака. Щеше да е по-добре, ако се бяха наговорили и действията по план, но не е така. В крайна сметка те са си две тайландски ченгета и имам усещането, че съм в плен на вкоренените им професионални рефлексии, докато ме извеждат навън. Телохранителите ни следват.

— Да се разходим — предлага Викорн. — Я какъв хубав ден е.

Поредната му лъжа. Денят е калпав — задушно е, слънцето не може да пробие през мръсните изпарения, тълпите се влачат оклюмали по търговската улица и се мушкат от един климатизиран магазин в следващия. След около двеста метра стигаме до Консулството на Република Украйна — факт, който дава повод и на трима ни да се замислим. Кой ли дребен функционер, насила освободил се от усмирителната риза на социализма и ровещ с нос из нечий задник в търсене на повишение, е избрал за място на това консулство самия център на най-наситения с публични домове на единица площ район на света? След нови стотина метра Викорн показва с брадичка неонов надпис с размера на самосвал, закрепен на сграда, имаща далечна прилика с колониален дом, понеже е пететажна и се намира в центъра на площад с площта на футболен стадион. Надписът гласи „Дворец на нефрита“ на английски, тай, японски, мандарин и руски. Същите пет езика прокламират предлагането на масаж. Започвам да се боря, но Сувит и Викорн са ме хванали в стоманена хватка, а двамата телохранители са толкова близо, че можем да си обменяме вируси.

— „Дворец на нефрита“, а? — казва Викорн. — Харесва ми.

Издърпват ме насила по стълбището, където униформени лакеи правят вай и отварят услужливо голямата стъклена врата.

Във фоайето вниманието без никаква деликатност е привлечено към прозорец, широк трийсетина метра, зад който се виждат подредените в редици поне триста пластмасови седалки. Денем е, така че повечето седалки не са заети, но трийсетина красиви млади жени седят натруфени, несъмнено подбрани заради порцелановата кожа, перфектните гърди и прелестните усмивки. Викорн извива главата ми, за да е сигурен, че ги виждам.

— Не са ли страхотни? И знаеш ли още нещо: заради тарифите, които вземат, и бакшишите, които им дават, те искат толкова страстно, колкото и ти тях. Коя ще вземеш?

Поглеждам го с див поглед и мълчаливо поклащам глава. Сувит ме хваща още по-здраво, а Викорн ме пуска, отива до рецепцията и разменя няколко думи с мъжете в смокинги. Пазачите зад мен се залепят за гърба ми. Виждам Викорн да вади кредитна карта.

След малко се връща и ме водят към асансьорите. На петия етаж специален надпис ни предупреждава, че влизаме във ВИП клуба, който е само за членове. Три млади жени, явно възползвали се от подобрената диета, достъпна за тяхното поколение, на височина колкото мен и изглеждащи като кандидатки за Мис Тайланд, вече ни чакат облечени в копринени хавлии със сложна кройка. Четвъртата жена е на около четиридесет, по-ниска и облечена в стилна вечерна рокля.

— Това са Нит-нит, Ной и Нат — представя ни тя девойките и прави дълбок вай на Викорн и Сувит. Телохранителите пазят вратата на асансьора.

— Къде е стаята? — осведомява се Викорн.

Мама-сан показва с жест тапицирана в зелено врата.

Той се обръща към мен.

— Сега изборът е твой: момичетата ли да те съблекат, или да им помогнем ние? — И без да се интересува от отговора ми, казва на мама-сан: — Заклучете вратата след него. Не го пускайте навън, преди да е изтекло времето. За колко платих долу?

— Три часа — отговаря тя с поклон и вай.

Момичетата зад гърба ми се кискат. Отвеждат ме в гигантска баня, чиято основна характеристика е джакузито. В допълнение към това е обзаведена с плосък телевизор „Сони“ с плазмен екран, дълъг поне метър и висок шейсет сантиметра, окачен на стойка, огромно

легло с гумиран чаршаф и цял арсенал от ароматни кремове и масла в бутилчици, подредени по края на джакузито. Вратата се затваря, после се отваря и влизат Нит-нит, Ной и Нат. Усмиват се. Вратата щраква зад тях. Нит-нит пуска водата в джакузито, докато Ной и Нат ловко ме освобождават от ризата и панталоните, свалят ми обувките и чорапите, събличат ми бельото и ме слагат да легна на леглото. Достоинството ми в никакъв случай не е погъделичкано от факта, че съпротивата ми е сломена от щедрото прилагане на американски продукт. Кремът за бебета на „Джонсън“ е най-добрият помощник на момичетата в тази част на света. Всъщност аз не се съпротивлявам толкова енергично, колкото бих могъл. Даже бих казал, че изобщо не се съпротивлявам. Докато отбранявам последния рубеж, тихо пея на пали цитати от писанията, които мога да си спомня. За нещастие помня онова, което помни всеки млад монах: монаси, имах три двореца — един за лятото, един за зимата и един за дъждовния сезон. През всичките четири месеца на дъждовния сезон оставах в двореца на мусоните и кракът ми не стъпваше навън. Навсякъде бях съпровождан от куртизанки, които, без да спират, танцуваха и свиреха, пееха и се грижеха да ми бъде приятно. Доста съблазнителен прецедент от страна на Златния, по чиито стъпки съм избрал да вървя.

Нит-нит се връща от джакузито, съблича се чисто гола и нежно прекарва пръст по зигзага на шевовете ми, като стене състрадателно. Готов съм да избухна в сълзи.

— Да включа ли телевизора? — пита Нат, докато и тя се съблича.

— Не ме интересува. Както решиш.

— Имаш ли нещо против да включим на мач?

— „Манчестър Юнайтед“ ли дават?

— Срещу „Байерн“. — И с люлеещи се гърди посяга към дистанционното.

39.

Полковника, истинска кибер девица (мишка? двойно кликване? клавиатура?), е изненадан и впечатлен, че майка ми е купила срещу солидна сума от гангстер в Атланта списък от имейл адреси с определен профил (актуализиран на всеки трийсет минути), който автоматично се изпраща на друг гангстер в Пномпен (опитвали ли сте се някога да осъдите някого в Пномпен?), който практически за без пари засилва реклами на „Клуба на стареца“ на всеки сърфист, имал непредпазливостта да „слезе“ макар и за наносекунда на уебстраница, съдържаща ключови думи като виагра, секс, Банкок, гоу (-гоу), порно, импотентност и простата. Не вярвам да са останали много сексуално активни мъже над петдесетте, използващи интернет, които вече да не са получили майчиния ми еквивалент на „Здрасти, пич!“.

На път съм за работа, този път с мототакси, и отново слушам предаването на Писит. „Тай Рат“ съобщава, че крадците на коли са измислили нов номер: наема се кола, пресича се с нея границата до Камбоджа, където думата „закон“ не е позната, продава се на кхмерски главорез, съобщава се на камбоджанските власти за липсата ѝ и се оставя компанията, от която е взета под наем, да се бори да прибере застраховката. Според „Тай Рат“ извършителите са до един тайландски полицаи. Следва обичайният порой от обаждания на слушатели, оплакващи се от корупцията, а после Писит ни представя своя гост — експерт по застраховките.

Писит (смее се):

— Трябва да им го признаете на полицаите — най-сетне измислиха престъпление без жертва. Мен ме интересува кой е губещият тук?

— Всички, защото това качва застрахователните премии.

— Нима средният тайландски шофьор плаща застраховка?

Застрахователният експерт (смее се):

— Не. Ако стане страна в произшествие, той подкупва полицая.

Слушател:

— Означава ли това, че парите, които иначе биха отишли в застрахователната компания, така отиват в полицията?

Писит (смее се):

— Май наистина така изглежда, а?

Слушател:

— Правилно ли е това, или не? Искам да кажа, че ако полицаите не получат парите, тогава ще трябва да им вдигнат заплатите, а това ще означава вдигане на данъците, нали?

Писит, с възхищение:

— Въпрос, достоен за тайландец.

Джоунс вече е в участъка, в оперативната стая. Решавам да започна динамично, с известна доза американска агресивност — или поне така си мисля — която се надявам тя да оцени по достойнство:

— Кимбърли, трябва да има още нещо, което е правил Уорън. Защо криеш от мен?

Сядам при нея. Продължаваме започнатото преди два дни и на масата има кутия с наредени в нея аудиокасети. Джоунс е съобразила, че нямаме техниката за просвирване на записаните на висока скорост ленти на ролка, която използват в Куонтико, и е поискала да копират телефонните разговори на Илайджа върху обикновени касети. Досетила се е освен това — истинско ясновидство — че няма да можем да прослушаеме дори касетите, така че на път за насам е купила два евтини уокмена и сега си почива, свалила слушалките на врата си. На голата маса няма нищо друго, освен уокмените и лактите ни. Няма химикалки, няма хартия, няма компютри, няма папки. В единия ъгъл на стаята има купче използвани корици на папки, които някой е захвърлил там, а в другия — свободен стол.

— Кое те кара да мислиш, че се е занимавал с нещо друго, освен с измама с предмети на изкуството? — отговаря ми тя с въпрос, без да ме поглежда.

— Най-вече защото не мисля, че се е занимавал с измама с антики. Мисля, че ти мислиш така за него, защото си му ядосана. Така че се запитах какво можеш да имаш против него и отговорът, който ми

хрумна, е полът. Ти не мразиш мъжете, защото са богати, имат власт и притежават по-голяма част от световния капитал във всякаква форма — ти ни мразиш, защото имаме пишки.

Изморено:

— Сончай, митът за завистта към пениса е бил погребан в моята страна още преди да съм се родила и в момента не съм в настроение да съживявам тази праисторическа битка. Снощи направих грешката да пия малко повече тайландска бира, а сега седя и слушам онези двамата да бучат в ушите ми с харлемския си акцент, което никак не ми помага. Впрочем, за да не се заблудиш, това последното не е расистки коментар, а социологическо наблюдение. На всичко отгоре на идване насам си изкълчих за трети път за три дни глезена в един капак на улична шахта. Каж ми, мъдри човече, защо е нужно капаците на шахтите във вашия град да стърчат два сантиметра над нивото на тротоара? Зная, че това вече е шовинистично наблюдение, но в моята страна имаме ексцентричния навик да ги изравняваме с плочите. И добре че се прави така, защото иначе кметството на Ню Йорк ще банкрутира от искове за компенсация с обвинение в небрежност. Сигурна съм, че има причина. Карма е, нали? Всички тайландци в предишните си животи са спъвали хора, така че сега е техен ред да го изпитат.

Усмиввам ѝ се мило.

— Ние не се спъваме. Само фарангите се спъват. Според мен ти си спъвала другите в предишен живот.

Поклащане на главата.

— Окей, да оставим този спор. Както и да е, защо си така палав тази сутрин?

Въпросът е добър. Пет душа ми бяха необходими, за да измия миризмата на „Джонсън“ от кожата и косата си, но вероятно ще минат няколко дни, докато загубя вътрешното сияние, фалическата гордост, на която никой добър медитатор не позволява да осквернява мозъка му. Никога не бях допускал, че ще мога да се справя с подобно предизвикателство, но изглежда, все пак бях успял, въпреки кратковременните загуби на концентрация от страна на трите „Н“ при всеки гол на Бекъм. Подобни изпълнения обаче не гъделичкат егото ми. Решавам да говорим за случая.

— Мисля, че Уорън е наранил жена, вероятно проститутка. И освен това мисля, че е прикрил случилото се толкова умело, че никой в цялото ви Куонтико няма да може да събере вещественни доказателства, които биха издържали обвинение в съда.

— Ако е така, ще е доста недискретно от моя страна да обсъждам тези неща с теб, нали? Сега чуи това. Мисля, че е каквото търсеше, не че ми е ясно защо.

Тя ми подава нейния уокмен и слушалките.

„Брат ми, ще ти кажа нещо, за което досега не съм споменавал. Взех пари назаем. Знам, че нямаш представа какво означава това тук. Вземеш ли пари, връщаш ги, няма начин да протакаш. Говоря ти за лихвари акули, брато, такива, каквито Щатите не са виждали. Тези хора даже не трябва да те заплашват.“

„Да, досетих се, че може да има нещо такова, Били. Мина ми тази мисъл. За колко става дума?“

Неразбираема реплика.

„Това е страшно много, хлапе. Нямам толкова сега, а дори да имах, сигурно щях да ги използвам за инвестиция. Сещаш се, нали, вече се занимавам с бизнес и трябва да се грижа парите ми да работят по най-добрия начин.“

„Не ти искам пари. Питам за изход, Или. Трябва да изпълзя от това веднъж завинаги. Само ме посъветвай какво да правя... както едно време.“

Уилям шепне със свито гърло, шепотът на човек, готов да рухне психически.

„Познаваш ме и всичко, което някога си казвал за мен, е истина. Аз съм вечно вторият, просто олицетворявам синдрома на второто дете. Не стига това, ами и прекарах трийсет години, изпълнявайки заповеди. Страшно съм добър да правя каквото ми наредят, Или, знаеш ме. Мога да изпълня перфектно всяка твоя заповед, до най-малката подробност. Знам го със сигурност. Но, да се шибам, не мога да измисля и една оригинална мисъл. Една-едничка!“

„Били, мислиш ли, че е умно да водиш този разговор по телефона с осъден углавен престъпник?“

„Окей, окей... ще го направим по друг начин. Съжалявам, Или, съжалявам, че трябваше да ми го напомняш. Не бях прав...“

Много дълга пауза, поне пет минути, и точно когато съм готов да приема, че това е било краят, в слушалката се разнася вой на такава душевна агония, каквото никога не съм чувал от устата на възрастен мъж. Продължава трийсет секунди.

„Дръж се, Били.“

Въздишка.

„Ще гледам да измисля нещо.“

„Лоша работа, брато, лоша. Страх ме е... до смърт.“

С нежен глас:

„Виждам, хлапе, виждам.“

Спирам уокмена, свалям слушалките и кимам с благодарност на Джоунс.

— Окей, сега ще сключим сделка — казва тя. — Ти ще ми кажеш защо си толкова сигурен, че Уорън е направил нещо лошо на жена, а аз ще ти кажа дали това е вярно, или не.

— Имаше преди време тук един скандал, който опъна нервите на всички. Изглежда, сякаш половината старши полицаи в Банкок имат пръст в прикриването му. Не знам какво точно е било, но Полковника заобиколно призна, че е замесена жена. Прецених, че ако го е направил тук, може да го е правил и в твоята страна.

Джоунс просто не може да чуе споменаването на моя полковник, без да стисне зъби с всичка сила. После започва да говори: подбира думите си много внимателно.

— Двайсет и девет годишна проститутка, специализирала в „покорство“. Искала много големи суми за това да бъде връзвана и малтретирана от богати мъже, като се преструвала, че това ѝ е приятно. Корава млада жена, корава и умна, и можела да симулира оргазъм по начин... добре, по начина, по който го може всяка жена. Избирала само клиенти, които можело да загубят много, ако отидат прекалено далеч. Знаела как да ги подбира. Мисля, че е била отличен психолог и никога не е приемала мъж, когото първо да не е проучила. Предполагам, решила е, че Силвестър Уорън е безопасна кандидатура, естествено в нейните рамки на това понятие. Мисля, че това е била единствената ѝ грешна преценка.

— Наранил ли я е?

— Човешкото тяло не може да оживее при загубата на повече от шейсет процента от кожата. Проблемът не е в кръвта, а във водата.

Губиш влага по-бързо, отколкото можеш да я набавиш, дори ако приемем, че не си вързана и в невъзможност да си налееш нещо за пиене.

— Умряла ли е?

— Да. Гладис Пиърсън. Умряла на петнайсети февруари деветдесет и шеста. Още беше завързана. — Джоунс си слага слушалките, но веднага ги сваля. — Всички, работили по случая, знаеха, че го е направил Уорън, но нямаше никакви веществени доказателства, нямаше косми, влакна, сперма, ДНК. Беше толкова чисто, че вероятно е наел екип да почисти след него — специалисти, които нормално работят за мафията.

— Нож ли беше използвал?

— Бич. На това му казват „да ти смъкнат кожата от бой“. — Тя включваше и изключваше уокмена, без да съзнава какво прави. — От курса ми по профилиране знаех, че в този момент двете страни на Уорън са се слели в едно. Мисля, че преди това е използвал други жени с подобна специализация, но онзи път нещо го е тласнало отвъд границата. Мисля, че това е бил моментът на най-върховен екстаз в живота му, нещо, към което се е стремил от пубертета си, но е бил прекален умен, прекалено силно се е контролирал, бил е твърде силен, за да му се отдаде до онзи момент. Само че това е нещо, което той рано или късно е щял да опита да повтори. Обикновено психозите с корени в пубертета се проявяват между трийсет и пет и четиридесет и пет годишна възраст. Говорим за мъже, бели мъже. Само че Уорън е бил дисциплиниран човек, стената между съзнателното му егo и кипящите му фантазии трябва да е била много масивна. Според мен той е започнал да се занимава с тези неща относително късно. Може да е използвал наркотици като заместител, но се съмнявам. За мен той е истински психар и му трябва лекарска помощ. — Дълга пауза. Джоунс явно е развълнувана. — Прав си, когато схванахме, че няма да намерим веществените доказателства, които ни трябваха, останалите от екипа вдигнаха ръце, но аз настоях, че той се занимава с измами с предмети на изкуството. Това беше претекст да продължа да го разследвам... и да уча за източното изкуство. По дяволите, бях ядосана и наистина не вярвах, че всичките му операции са напълно законни. Изкуството е толкова по-сложно от убийствата, че никой в Бюрото не можеше да спори с мен, след като кажех, че има съмнение за измама — как биха

могли, без да прочетат енциклопедия върху антиките на Югоизточна Азия? Рано или късно ще ми падне. За бога, нали са прибрали Ал Капоне за укриване на данъци! Имаш ли някаква представа какво се е случило тук?

— Не, но подозирам, че е била руска проститутка. Имаш ли снимка на онази жертва?

— Мога да я изискам. Но описание мога да ти дам веднага: изумителна афроамериканка със светла кожа, красиви дълги крака, стегнат едър бюст, страхотно лице, коса в цветовете на дъгата, дискретен пиърсинг в пъпа за нефритово топче на златна карфица. Висока, малко под метър и осемдесет. Почти сме сигурни, че бижутото е било на Уорън. При този вид проституция обикновено има предварително събеседване — в края на краищата заплащането е солено. Жената обикновено се интересува какви дрехи и бельо да носи, държи да разбере еротичните фантазии на клиента си и после гледа да се приближи максимално към тях. Мислим, че Уорън е искал да промени в интимен план някои неща за себе си, настоял е за топчето и тя се е съгласила.

Спираме, защото вратата се отваря. На прага е Контрольора.

Името му го измисли Джоунс. Всъщност се казва Анусорн. Мутра детектив полицаи — появи се вчера в ролята на постоянен представител на Петнайсети участък, благодарение на полковник Сувит. Седи в ъглите на стаите и ако изключим редките му отивания до тоалетната, е вързан за мен с невидима нишка. Има ниско чело, провиснали бузи и меланхолична уста — прилича на олигофрен — но е ефикасно програмиран да ме държи встрани от всяка линия на разследване, която може да ме изведе до Уорън. Най-умното нещо в него е новата „Нокия“, която държи в левия джоб на ризата си и която изисква натискане само на един бутон, за да го свърже с господаря му в Петнайсети участък. Не използваме името Уорън в негово присъствие, макар да не говори английски. Вече се оплаках на Полковника, като използвах аргументи, които досега не ме бяха подвеждали: как е възможно един уважаващ себе си племенен вожд да толерира шпионин на конкуренцията в центъра на своя стан? На това Викорн загадъчно отговори, че ако се грижа за Контрольора, може един ден той да ми спаси живота. Двамата с Джоунс проследяваме Контрольора, който пресича стаята и се намества в любимия си ъгъл.

— Да му дадем една купа и да проси там? — шегува се Джоунс.

Игнорирам шегата, защото изведнъж съзирам възможна линия на разследване.

— Няма ли да е по-лесно за теб или мен, Кимбърли — държа се вежливо, по американски, дори възпроизвеждам усмивката, — да намерим разписанието на бижутера през последните няколко години и така да открием точно кога е пребивавал в Банкок?

— Така... Нека ти го кажа по следния начин: ако го направя аз и разбере не който трябва, ме пращат в Архивата и започвам да местя папки. Ако го направиш ти, тогава няма начин да не се разбере и ти преминаваш към следващия си живот. Така че ще видя какво мога да направя. Ти, от своя страна, виж дали би могъл да разбереш колко руски проститутки са умрели млади в Банкок, да кажем... през последните пет години. Ако прецениш, че няма да е достатъчно дискретно да прегледаш вашата архива, винаги можеш да използваш вестниците. Виждаш ли, тук едва ли минава ден без полицейски скандал. Вероятно полицейската машина за печелене на пари работи денонощно.

Игнорирам убождането, защото искам да продължа с работата си. По-конкретно искам да прегледам още веднъж разменените между Уорън и Уилям Брамбли имейли, а това означава да открия къде е прибран компютърът на Брамбли, който се оказва в т.н. „стая за веществените доказателства“. Нарещдам на Контрольора да отиде и да ми донесе ключа и веднага съжалявам за решението си, заради неминуемото забавяне. Заслушваме се в провлечените му крачки отвън. ФБР слага ръка на бедрото ми и веднага я маха.

— Извинявам се. Проблемът е, че този град освобождава всички сексуални желания, не само у белите мъже. Отидох на онова място, за което толкова си ми говорил... Нана? Очаквах да се отвратя, но разбрах какво си имал предвид. Тези момичета са родени ловджийки. Не бих казала, че са щастливи с работата си, но не им личеше да страдат. Не видях нито една без мобилен телефон на колана. И на повечето можеше да се прочете в очите, че са пристрастени към комбинацията секс, пари и лов. Почувствах, че ги разбирам. Много жени биха ги разбрали. От друга страна, трудно е да наблюдаваш толкова много с нищо несдържан промискуитет, без да почувстваш сърбежа. На всичко отгоре някои от мъжете не бяха никак за

изхвърляне. Изобщо не бяха застаряващи, както подмяташе. Ти самият изглеждаш доста добре, ако не ти е неприятно, че ти го казвам... — Тя поглежда встрани, така че се затруднявам да видя дали се усмихва лукаво, дали се изчервява, или си хапе устната от неудовлетворена страст.

— Трябва да помниш откъде идват — казвам, за да избегна основния въпрос. — Всичко е по-добро от провинциалния публичен дом. Всичко. В сравнение с онова фанангите им дават петзвездни изживявания.

Тя пак се обръща към мен:

— А истина ли е, че повечето момичета идват от провинцията?

За момент ми минава мисълта да я заведа някъде, където има легло, но веднага осъзнавам, че това е резултат от вчерашното оскверняване. Това е точно пътят, по който се създава карма — чрез копнежи, жадуване и страсти. Справил съм се успешно с прелестите на три красиви жени, благодарение на астрономическата инвестиция на моя полковник, и сега си въобразявам, че мога безнаказано да изчукам ФБР. Но Буда Повелителя ни учи в продължение на две хиляди и петстотин години, че няма такова нещо като безнаказаност. С елегантен речник, за какъвто не мога и да мечтая, той ни предупреждава, че винаги заплащаш за ласките на жена... по един или друг начин. Да речем например, че отидем в стаята на Джоунс в „Хилтън“. Могат да се случат едно или две неща: на нея може да ѝ хареса повече, отколкото на мен, или на мен може да ми хареса повече, отколкото на нея. Този, на когото му хареса повече, веднага се превръща в роб на другия, с катастрофални последици и за двамата. Мисля си, че е неизбежно тя да ме омае и че магията ѝ ще става все по-силна с всеки изминал ден. След като ме е хванала в капана си, тя ще използва абразивния си гений и ще изстърже от мен всичко, което ѝ е чуждо: врата ми в прераждането, духовната ми широта, медитацията ми, будизма ми, предпочитанията ми към големи дози люто във всичко, което ям. Тя няма да разбере, че така ще ме превърне в американец, но когато най-сетне заживеем заедно в луксозна, но бездушна къща в красиво предградие в един от онези градове на Америка, които са толкова неотличими един от друг, и аз съвестно се хвана да работя онова, което там дават на емигрантите да работят, когато заговорят с американски акцент и почна да крия престъпното си пристрастие към

лютото, тя вече ще е започнала да ме мрази, понеже съм се превърнал във воденичен камък на шията ѝ, а страстта ще си е отишла много преди това. Може, разбира се, да има и дете, което само ще направи нещата по-лоши, защото взаимната ни карма вече ще включва и трети човек. А след смъртта, колкото и да се стараем, ще се преродим при обстоятелства, които ще ни принудят да продължим оттам, където сме спрели. Тогава вече ще бъдем заклетни врагове, а аз може би ще бъда доминиращият, защото нещата във вселената търсят начин да се балансират взаимно. Не... днес няма да я чукам.

— Сончай, какво правиш?

— Медитирам.

— Налага ли се да го правиш точно сега, когато говорим? Все пак се предполага, че работим.

Виждате какво имам предвид.

Няма никакъв смисъл да чакам Контрольора, който сигурно се е загубил, така че оставям Джоунс с касетите и излизам да намеря сам ключа.

Установявам, че съм подценил Контрольора, който е намерил ключа без проблеми. Бил е в ключалката, защото трима млади полицаи играят някаква разновидност на „Космически нашественици“ на компютъра на Брадли. Полиетиленовото платно, което сме използвали да завием веществените доказателства, е на пода, а трите момчета — те са между осемнайсет и деветнайсет години — са донесли столчета, храна в картонени кутии и няколко кутии „7 Up“. И изглежда, като че ли са тук от доста време. Контрольора стои зад тях и наблюдава как облечените в черно космически нашественици са избивани един по един от неуморните и сновящи навсякъде защитници. По лицето му преминава нещо, което наподобява възбуда.

Ситуацията, както всичко останало в живота, е полезна задача за практикуващия будист. Ако сега се разкреця и им се скарам, това ще генерира повече отрицателна карма, отколкото момчетата вече са създали. Прекалено мекият подход от моя страна пък ще ги окуражи да продължат по наклонената плоскост. Как би постъпил при създадите се обстоятелства моя наставник от манастира?

Установявам, че това ни най-малко не ме интересува, и тръшвам вратата с всичка сила зад себе си. Това им взема ума. Три бързи вай, компютърът е светкавично изключен, храната е събрана, кутиите са

затворени, полиетиленът е сложен обратно, напитките са изпити с минимум глътки и стаята е изпразнена, така че в нея оставаме само аз и Контрольора. Необмислената ми постъпка довежда до това, че трябва отново да разопаковам компютъра и пак да го включа, така че стратегията ми явно не е била възможно най-добрата. Имам още доста грехове да оправям, дори да не легна с ФБР.

Казвам на Контрольора да доведе Джоунс и почвам да търся имейлите на Брадли. Джоунс влиза, когато вече съм започнал да чета. Установявам, че е най-добре да разпределя имейлите на фази.

Фаза 1 юли — септември 1996:

Бил, получих пратката ти вчера с ФедЕкс. Съгласен съм, че момчетата започват да се ориентират, но още са далеч от истината.

Бил, виж какво, това наистина е нещо хубаво, което бих могъл да продам където и да е било, но не е онова, за което си говорихме. Пристигам следващия вторник с „Таи Еървейс“. Ще поговорим.

Бил, трябва да ти призная, че съм много впечатлен от последния предмет. Все още не е в десетката, но е доста близо. Днес освобождавам втория транш. Продължавай в същия дух.

Фаза 2 ноември 1996 — юли 1997:

Бил, трябва да призная, че успя да ме впечатлиш доста. Не съм съвсем сигурен как ще продължим, но съм съгласен, че можеш да продължаваш да търсиш в Мрежата. Според мен най-добре ще е, ако ми изпратиш по имейл дизайна на онова, което имаш предвид, аз ще ти пиша обратно с общите ми забележки, ти ще модифицираш

проекта, ще уточниш подробностите (нещо, с което се справяш прекрасно) и ще продължим по този начин, докато не стигнем до съгласуван комплект документи за триизмерния проект. Ще ти изпратя специална сума за допълнителните разходи. Трябва да ти призная, че съм адски развълнуван. Като дете пред Коледа. С разликата, че това е нещо истинско, ако ме разбираш.

Бил, получих скиците. Съгласен съм, че интернет си има своите ограничения, така че ще е най-добре да ми пратиш разпечатките с ФедЕкс. Ще продължа да ти връщам общите си коментари по интернет, а по-подробно — когато се видим. Ще бъда в Банкок в края на следващата седмица. Но ще отседна в „Ориентал“ — мисля, че ти обясних какво означава това. Босовете на чю-чоу дават в моя чест един от любимите си приеми. Все пак ще ти се обадя и ще организираме дискретна среща. Когато съм в „Рачада“, нещата стоят по-иначе. Сигурен съм, че ме разбираш.

Бил, получих вчера твоя пакет по ФедЕкс и съм повъзбуден от всякога. Това наше начинание изисква напълно нов поглед. Казват, че не можеш да научиш старо куче на нови номера, но аз възприемам будистката гледна точка: само като учиш нови номера можеш да се предпазиш да не се превърнеш в старо куче!

Фаза 3 септември 1997 — края на 1998:

Бил, разбирам съмненията ти относно твоята работа и нейната крайна цел, но честно казано, това е най-неподходящият момент да имаш резерви. Трябва да завършиш каквото си започнал. Бъди морски пехотинец.

Бил, това е фантастично! Не мога да изчакам всичко да свърши! Идвам в Банкок в началото на следващия месец и... дали ще ми позволиш да хвърля само един поглед? Ще се видим тогава и се извинявам, че бях малко безчувствен в последния си имейл.

Джоунс гледа екрана над рамото ми. Поглеждам я. Смръщена е и стиска зъби. Мисля, че започва да схваща кой го е направил, което ще ми създаде проблеми, както вече виждам — неизбежни. Наблюдавам я и се възхищавам на начина, по който професионалистът в нея излиза на повърхността и поема нещата в ръцете си.

— Никога не съм ги чела по този начин. Много умно да ги групираш така. Ще ми обясниш ли как ти хрумна?

— Тонът от касетите. Абсолютно отчаяният, но надарен втори, изпълнителят на заповеди, готов на всичко за пари, прави точно това. Симбиозата само е започнала с нефрита. Но се е развила към нещо по-различно.

— Но ние не сме сигурни, че Бродли е знаел... всичко, което Уорън може да си е мислил.

Въздъхвам. За мен е очевидно, но интуицията явно не е на уважение в американското правоохраняване.

— Така е, с разликата, че ако Бродли е знаел, това вече би бил силен мотив да бъде убит. Както и да е, замисли се над промяната в тона, като се започне от фаза две. Можеш ли да си представиш Уорън да проявява този донякъде детински ентузиазъм, ако не е ставало дума за нещо съвсем различно? Този човек се е занимавал с търговия на скъпоценни камъни през целия си живот... възможно ли е Бродли да го заинтригува в такава степен с някакво копиране на статуетка на ездач и кон?

Джоунс клати глава. Поглеждам я в очите и установявам, че още не се е гмурнала в неизбродните дълбини, което може би е добре. Предстои още много работа. Змиите си остават проблем, а и държа да науча какво толкова е направил Уорън, че Викорн и Сувит са решили никога да не разбере.

Джоунс се връща в посолството, за да донесе получената там снимка на Гладис Пиърсън, а аз излизам от участъка, с идеята да използвам някое интернет кафе, за да прегледам „Банкок Поуст“ — ежедневник на английски, който има онлайн издание и прекрасна архива, обхващаща последните десет години. Кликам търпеливо през хилядите документи, материали и репортажи, излезли с ключова дума „убийство“, и все по-отчетливо започвам да осъзнавам, че си губя времето. Въвеждам „руски проститутки“ и незабавно излиза името на Андрей Ямской. Мистериозно и неумолимо нещо е кармата. Убеден, че няма да мога да изживея това прераждане без нова брутална среща с Ямской, се отказвам от интернета, плащам петдесет бата за петдесетте минути включване и докато чакам да ми върнат рестото, оглеждам останалите посетители, седнали пред двайсетината монитора в кафето. Всички са жени на възраст между осемнайсет и трийсет и си помагат взаимно с английския. „Благодаря ти за... алай?“, „Пари“, „Окей, благодаря ти за парите“, „Благодаря ти, мили, за парите“. Кискане.

Връщам се в участъка. ФБР — вече е усвоила уменията да се возиш на мототаксита — е успяла да се върне от посолството, без да се пребие. И докато Контрольора гледа с блеснал поглед, ние сравняваме снимките на голата Гладис Пиърсън с голата Фатима. Джоунс обяснява, че Пиърсън е използвала подобни снимки като част от своята маркетингова кампания. Слагаме ги една до друга и поставяме лист хартия върху лицата им, които не си приличат много. После се споглеждаме.

— Еднакви! — обажда се Контрольора. — Едно и също тяло! Дори едно и също нещо в пъпа!

Това явно е по-интересно дори от космическите нашественици.

Джоунс изважда друга снимка, тази от аутопсията, на която Гладис лежи по корем на масата на патолога. Очите на Контрольора продължават да блестят. Аз отмествам поглед.

— Според твоята теория той е правил секс с нея, докато е вършил и... това? Бичът не е ли нещо дълго?

— Направихме много следствени експерименти. Прав си, за тази дълбочина на проникването бичът би трябвало да е поне два метра дълъг. Според нас е имал помощник.

— О — казвам. — Помощник...

— Има хора, които биха го направили. Не само мъже, но и жени. Освен това не забравяй колко богат е бижутерът. Освен това обърна ли внимание колко равномерни са браздите? Онзи, който е въртял бича, е имал опит. Като гледам тези снимки, си представям маркиз дьо Сад и личния му помощник.

Джоунс изважда нова снимка: Пиърсът обърната по гръб на масата.

— И гърдите!

— Точно така. Не можеш ли да отпратиш този кретен някъде, преди да съм го зашлевила?

— Иди да ни донесеш кафе — нареждам на Контрольора.

40.

Вече толкова сме свикнали да седим на задната седалка в наетата от Джоунс кола, че това е нашият еквивалент да седим на диван пред телевизора. Взаимоотношенията ни са се развили от лек флирт към лишена от сексуален контекст толерантност без никакви страсти в преходния период. Мисля си, че това може да послужи за образец на постиндустриална връзка. Тази мисъл не е помрачена от Контрольора, който седи на предната седалка и дъвче мазни свински наденички, за които ни накара да спрем на сергия с готова храна. Той е като потомък след кошмарно сношение, но не заченат, ами пръкнал се от небитието.

— Ако съм разбрала правилно защо отиваме в Патая, не ми е ясно как ще се отървеш от Контрольора — прошепва Джоунс в ухото ми.

— Имам план.

— Можеше да се предположи. — Прозаявка. — И що за образ е този Ямской? Гангстер с татуировки на кирилица по челото и рекламна брошура, в която предлага плутоний за бомби?

— Не съвсем.

Патая е морски курорт, който щеше да се намира на около час път от Крун Теп, ако разстоянието можеше да се измине без изненади по пътя. Това също е място, където индустрията се разкрива като онова, което е: Индустрия, с главно „И“. Джоунс е взела пътеводителя си „Самотната планета“, и ме просвещава:

— Годишният оборот на сексиндустрията е двойно по-голям от годишния бюджет на тайландското правителство (Уха!). Само около 2.5% от всички участващи в нея тайландци са по баровете и 1.3% работят в масажорните. Останалите 96.2% практикуват по кафета, фризьорски салони и публични домове, където рядко влизат не тайландци. Всъщност по-голямата част от сексиндустрията в страната е невидима за дошлия на туризъм чужденец и се смята, че

трансакциите между тайландци и не тайландци представляват в числово изражение по-малко от 5% от общата сума.

Джоунс затваря книжката и ме поглежда с изражение, което досега не съм виждал на лицето ѝ: смиреност?

— Никога не съм имала нещо общо с проституцията. Вярно, изучавала съм закона в частта му, която има отношение към нея, знам как да прибера улична проститутка в Щатите и научих много, проучвайки кариерата на Гладис Пиърсън, но не съм имала възможност да се занимавам социологически. Това, което съществува тук при вас, е направо феноменално. Питам се дали някога е имало нещо подобно в световен мащаб. Според мен социологическите му корени са много дълбоки. Не ти казах, но когато посетих Нана онзи път, видях един млад американец, двайсет и две — двайсет и три годишен, много симпатичен, направо да го схрускаш, но... беше загубил двете си ръце при нещастен случай. И знаеш ли... момичетата се отнасяха с него като с всеки друг. Правеха го, без да се преструват, идеше им просто отвътре, разпитваха го как ги е загубил, играеха си с чукачетата... подиграха се с всички правила на етикета... опипваха го и го питаха дали иска да вземе някоя в хотела си. А той се хилеше като доволна котка и... в очите му имаше сълзи. Нямах никаква нужда да имаш диплома по психология, за да прочетеш мислите му: беше обиколил половината свят, за да намери мястото, където с него се отнасяха като с нормален мъж. Не можах да доловя дори микроскопичен намек на физическо отвращение или някаква снизходителност у никое от момичетата. Изглежда, вие нямате проблемите с физическата уродливост, които имаме ние. Защото това бяха млади, красиви, здрави и перфектно изглеждащи момичета — и не забелязваха, че той е сакат.

Не знаех какво да ѝ отговоря, макар да чувах това наблюдение от време на време. Инвалидът с ампутирани крайници е типичният посетител на Нана. Но не само те: хора, неестествено ниски за нашето нарцистично общество, когато се появят тук, буквално биват отмъквани от услужливите ни момичета (които по правило са също ниски или дори още по-ниски). Хроничният алкохолизъм може да е форма на проказа в твоето гнусливо общество, фаранг, но при нас това

е възможно най-леката форма на неразположение, незаслужаваща дори споменаване. Същото се отнася и до кривите или изкуствените зъби, побелялата коса, липсата на такава, деформираните крака... изобщо няма нещо, което да затвори вратите към нашата Демокрация на плътта.

Изведнъж, точно когато навлизаме в покрайнините на Патая, разговорът придобива неочаквана насока. Джоунс слага ръка върху моята. Това не е флирт, макар да е демонстрация на известна нежност. На мен обаче ми се струва жест на съжаление.

— Сончай, мисля, че до момента разбирам този случай. Не колкото теб, но почти. Налага се да ми кажеш какво очакваш от мен във връзка с онова, което ще се случи по-нататък. Струва ми се, че искането ми е справедливо. Мислех си за теб, за случая, за Тайланд и... още съм тук. Не съм избягала в Щатите, не съм се оплакала от теб на шефа на ФБР, не съм те застреляла, дори не съм те сритала в топките. Тук съм... още. Ако искаш да остана, трябва да си откровен с мен.

— Знаеш ли кой го е направил?

— Да.

— В такъв случай би следвало също да знаеш, че тя е невинна, независимо от дефиницията на тази дума.

— Но не и в правен смисъл.

— Имах предвид от гледна точка на човешкия морал.

— Ето, точно това ни учат в Академията да избягваме. Техническият термин е „проява на изобретателност“. Което не се поощрява, по-скоро обратното. Важното е какво казва законът.

— Културен шок. Важното е какво казва изобретателността. Дори Викорн, когато ти презираш, има здрави човешки морални принципи, които за него са непоклатими. Той е бил начело на групата в престрелки, в които като нищо можеше да бъде убит. Той е смел вожд. За теб може да е динозавър, но има причини, поради които го обичаме. А страхливците тук не ги обичаме.

— Искаш от мен да си държа устата затворена?

— Да.

— Ще ми дадеш ли Уорън?

— Не знам дали ще мога да го направя. Може би той ми принадлежи. В крайна сметка не е убил твоя партньор.

— Не е убил и твоя.

— Кармически погледнато, отговорен е.

— Подобни аргументи се конструират много лесно. Лесно могат да се обърнат и наопаки. Може би той ме е убил в сто предишни прераждания. Може би този път е ред да му го върна. Всеки, който преследва човешки същества, ще ти каже, че в повечето случаи в това няма нищо лично, но понякога има, честно ти го казвам... Искам Уорън, Сончай. Сключваме ли сделка?

— Ще трябва да си помисля.

Вече сме в Папая и бавно се носим заедно с трафика по централния крайбрежен булевард.

— Наистина ли току-що видях бар на име „Хуй и путка“? — Джоунс не вярва на очите си. Настроението ѝ рязко се е променило, ядосана е. — Има ли тук нещо, което да не е свързано със секса?

В думите ѝ има истина. На страната срещу морето са залепени бар до бар и зад всеки бар има групички момичета, готови да направят каквото поискаш за петстотин бата, стига да не боли. Ние сме миролюбив народ и не обичаме болката. Още по-малко обичаме хората, които я причиняват. Не обръщаме на закона, секса и смъртта повече внимание от онова, което тези заблуди заслужават, но да причиниш нарочно страдание някому е във висша степен антибудистко.

Джоунс се съсредоточава отново върху случая и казва:

— Имаш ли някакво обяснение защо Фатима беше в магазина на Уорън?

— Не. Съгласен съм, че това е загадка.

— Като загадката с питона?

— Проблемът с питона поставя два въпроса: първо „защо питон“ и едва след това „как точно“.

— Зная.

Когато стигаме до Наклуа Роуд, казвам на шофьора, че двамата с Контрольора трябва да слезем. Бързо се отправяме в жегата към магазин, чиято витрина е затрупана с пиратски CD-та, повечето игри.

— Знам защо правиш това — ненадейно ми доверява Контрольора.

— Така ли?

— Искаш да изучаеш фанангката, нали? В хотел ли отивате?

— Не съм сигурен.

— Не бих искал да си прахосваш парите.

— Какво означава това?

— „Плейстейшън 1“ вече остаря. Окей, евтина е, но е без стойност, защото не можеш да я продадеш като употребявана.

— А останалите?

— „Екс бокс“ на Майкрософт е добра, но за нея има доста по-малко софтуер.

— А „Геймкюб“?

— „Геймкюб“ става, но е стара.

— Значи?

— „Плейстейшън 2“. Страхотна е. Можеш да сваляш игри от Мрежата, съвместима е с всичко написано за „Плейстейшън 1“, приема сексфилми на дивиди и разпознава игри на дивиди.

— Трябва ли ти и компютър?

Контрольора ме поглежда странно.

— За какво? Включваш я към телевизора като всяка друга конзола.

— Хм... не знам. Колко струва?

— Седемнайсет хиляди бата.

— Седемнайсет хиляди?!

— Искаш ли да ме няма и устата ми да остане затворена?

— Да.

Влизаме в магазина и Контрольора подхваща мистериозен спор с младия продавач за последната версия на игра с името „Последна фантазия“. Продавачът, хлапе на петнайсет години, с халки, нанизани на веждата, демонстрира надменност. Оказва се, че той предпочита „Драгън уориър VII“ или дори „Пейпър Марио“ пред „Последна фантазия“ — нещо, с което Контрольора не може да се съгласи.

— А бе ти шегуваш ли се: „Пейпър Марио“ по-добра от „Последна фантазия“? „Последна фантазия“ е страхотна.

На което момчето само свива рамене.

— Виж, аз работя тук и с какво мислиш се занимавам по цял ден? Играя игри. А ти какво правиш?

— Полицай съм.

— Е, и как смяташ, че можеш да се сравняваш с мен? Казвам ти, ДУVII е върхът и освен това получаваш сто часа бонус.

Това не впечатлява Контрольора.

— А как завършва?

— Лудница!

— А по отношение на стрелбата? Коя е най-добра според теб?

— Според мен? Че възможно ли е да се направи нещо по-добро от „Нереален шампионат“? Пистолетите...

— Страхотни, нали?

— Абсолютно.

— Колко игри ще ми дадеш с машината?

— Обикновено пет, но щом си полицай, ще получиш десет.

Контрольора ми обяснява, че селекцията ще отнеме известно време.

— Как си с порното? — пита той продавача.

— Имаме всичко. Какво искаш, нормално или обратно? Садомазо? Лесбийско? Бичове? Восък? Групово изнасилване? Коя раса: фаранги, китайки, индийки, таи, латино?

— Латино ли? Какво представлява латино сексът?

— Страхотен е.

Контрольора ми кима и се оставя в ръцете на продавача, който го отвежда при стелажите, където една „Плейстейшън 2“ вече е включена и работи. Виждам го да слага диск и на екрана веднага се появява тъмноока гола красавица, изтегнала се на скамейка в парка, нейде из Латинска Америка. Един по един пристигат мускулести млади мъже, кодирани в цвят — черен, рус и червенос — несъмнено за по-лесно различаване. Контрольора превъртя ловко напред като експерт, стопира на моментите с вкарването и ги разглежда с поглед на познавач, преди да продължи нататък, прескачайки пълнежа, влизащ в графата „подготовка“. Приключва с латино порното за пет минути и продавачът зарежда по-сериозното развлечение на „Драгън уориър VII“. Контрольора веднага се включва в действието и успява да изненада продавача с уменията си с меча. Продавачът се връща при мен и аз плащам за машината.

Отвън ФБР чака в колата.

— Толкова лесно?

Кимам. Има нещо силно наподобяващо интелигентност върху лицето на Контрольора, докато воюва с дракона. Струва ми се, че в това може да се потърси културен морал, но Джоунс не обича подобни разсъждения.

— Какво гледа?

— Латино порно и „Драгън уориър VII“.

— Как мислиш, не е ли пришълец от близкото бъдеще на човечеството?

— Не мога да разбера как така все ти идват наум подобни неща, а аз не можах и веднъж да се сетя.

— Започваме някой от старите ни спорове?

— Не.

— Как обясни на Контрольора причината, поради която искаш да не ни се пречка?

— Казах му, че ще те чукам.

— Твоят будистки кодекс не забранява ли да се лъже?

— Има относителни истини.

— Не искаш ли да ги абсолютизираш?

— Това вече сме го обсъждали. Ние сме културно и духовно несъвместими.

— Казано с прости думи, грубото ми американско поведение те инхибира, така ли?

— Ти си прекрасен агент.

— Какво ще кажеш малко да смекчим нещата между нас, а? Чувала съм, че бебешкият крем на „Джонсън“ страшно помагал в такива ситуации. — Тя отбягва параноичния ми поглед с доволна усмивка. — Протокол — обяснява тя на прозореца, — обмен на информация. Е, вярно, твоят Полковник не ни казва съвсем всичко, но и ние му връщаме със същото.

В края на крайбрежния булевард завиваме наляво и почти веднага надясно. По средата на разстоянието до плажа Йомтиен отбиваме наляво в частен път, собственост на луксозен жилищен блок. Луксозен по тайландските стандарти, разбира се. Никой не е павирал пътя от пет години, когато идвах за последен път. Седим в колата и чакаме някой от охраната да дойде и да ни отвори портала.

Планирал съм времето, отчитайки вероятните задръствания, така че пристигаме по обяд, когато всички свестни руснаци са между пияни и трезви. Когато заставаме пред просторния апартамент на последния трийсет и седми етаж на блока и натискам звънеца, часовникът показва точно 12:12. Имах терзания дали да се обадя предварително, или не, но накрая реших да не се обаждам. Ако заловя Ямской в компрометираща ситуация с половин дузина сибирячки без визи или с просрочени такива, или най-сетне такива, които са очевидно от бранша, може да е по-склонен да говори. Голямо значение има и колко ще е пиян. Ако е много пиян, може да изпадне в несвяст както предния път. Ако е твърде трезв, ще бъде прекалено стегнат, прекалено затънал в руската си душевност, за да има желание да комуникира с външния свят.

Изглежда, имам късмет, понеже ми отваря жена. Тя е на около двайсет и шест, с боядисана руса коса, бяла, с пълни устни и изражение на вълчица, което вероятно намира за неустойимо. Облечена е в черна рокля, стигаща най-много два пръста под чатала ѝ, а деколтето ѝ почти не оставя нищо за въображението. Парфюмът ѝ не е на нивото на майчиния ми стандарт, но от друга страна, тази жена не оставя впечатлението, че се е задържала в Париж. Поглежда ме безизразно и понечва да затвори, но ѝ показвам полицейската си карта.

— Анди — извиква тя без намек за безпокойство, но вместо Ямской се показва друга жена, по бикини и тениска. След това още една. Четвъртата вече е облечена в дълга нощница, стегнато закопчана на врата. — Това полицейска акция ли е? — повече с любопитство, отколкото със загриженост пита първата.

— Не знам — искрено отговарям аз. — Искам да говоря с Андрей.

Накрая сред тълпата от жени си пробива път и Ямской. Той е висок и дългнест, запазил е повечето си коса, което го прави да изглежда по-млад от петдесетте и няколко години, които е изживял в това тяло. Сепва се в първия момент, после широко се усмихва. Преценявам, че е погълнал точно правилното количество алкохол, когато извиква:

— Сончай! Сто години не сме се виждали! Влизай, скъпи приятелю, влизай!

Проверявам лицето на Джоунс. Очаквам да е изненадана, защото въпреки групата жени, това не е типичният за един сводник дом. Вътре

цари хаос и основен фактор за това впечатление са книгите. Те са навсякъде, по полици на стените, по мокета, на купчини из ъглите, дори под краката на разгъваемите столове.

Джоунс е ококорена, но главно заради жените, които ѝ играят по нервите с погледите си и с остро звучащите си реплики на руски. Според моето скромно мнение Джоунс е много по-привлекателна от тях, което може би обяснява кръвнишките погледи. Не мисля, че е видяла книгите, затова ѝ обръщам внимание върху тях.

— Андрей е един от най-заклетите книжни червеи на света. Само погледни! Френски романи, руски, американски, италиански, но това е лекото четиво. Неговата страст е физиката. И все още е в течение на всичко ново, нали, Андрей?

Въпросът ми не е особено дипломатичен. На лицето му за момент се появява гримаса на съжаление, после той възвръща хладнокръвието си и ми прощава, като слага ръка през раменете ми.

— Таите всъщност изобщо не са чувствителни, те само съблюдават ритуална вежливост — обяснява той на Джоунс. — Ако забравиш за всичките им вай и другите формалности, ще видиш един народ, който не дава пет пари за нищо. — Акцентът му е плътен, граматиката — безукорна.

— Мисля, че съм на път да установя същото — отговаря Джоунс.

Сега вече поглежда книгите и май започва да променя отношението си към Ямской, неговите ексцентричности са ѝ много по-понятни от моите. Тя е чела учебници за хора с неговия стереотип, може дори да е гледала филми за такива като него. Задава въпроса си максимално деликатно:

— Вие наистина ли сте оттеглил се физик?

— Безработен. Уволнен. Изхвърлен... да не си играем на думи. За мен ботушът беше замахнал още докато бе на власт Горбачов — този световен нещастник. Но ме улучи право в задника, когато икономиката рухна при управлението на заклетия пияница Елцин. Да... добре си избираме водачите, няма що.

Той ни повежда към вътрешността на апартамента, като продължава тирадата си за Горбачов и Елцин. Влизаме в спалнята, където хаосът окончателно е победил реда. Единственият недвусмислен ориентир за окото тук са трите бутилки водка, започнати и оставени без капачки върху голяма обикновена стъклена масичка за

кафе. Помня от последното ми посещение руския навик да се отварят много бутилки наведнъж: едната може да е с подправки, другата ароматизирана с някакъв плод — това много прилича на таиския обичай да даваме много сосове за овкусяване на месо. Разбира се, водката не е храна, освен ако не си руснак.

Ако изключим водката, човек сериозно ще се затрудни да разплете визуално предметите един от друг. Книгите не са единствените виновници. Тук има части от женско бельо, обувки, пепелници, прахосмукачка, чийто маркуч е увит около краката на масата, смачкани кутии от бира, неотворени бутилки вино, а на една тоалетна масичка встрани са скупчени всякакви козметични продукти. Нищо не е хоризонтално или вертикално, всичко е под наклон или ъгъл. А апартаментът е огромен, с пет спални, достатъчни да дадат подслон на поне два-сет прибори тайландски момичета, които освен това щяха да поддържат идеална чистота.

Две от жените са ни придружили в стаята, останалите нещо спорят в коридора. Като си мърмори под нос на руски, Ямской започва да прибира нещата от един диван и да ги складира в ъгъла: черен сутиен, том от някаква енциклопедия, бутилка шампоан, книги, които любопитно разглежда като отдавна загубени приятели, преди да ги осъди на забвение в нова купчина. Минават няколко минути, преди да можем да седнем. Самият той сяда на пода, опрял гръб на друг диван, затрупан с други боклуци, казва нещо на жената с късата рокля и тя изравя отнякъде пластмасови чаши. Налива водка и ни ги подава, без да пита искаме или не. После подава на Ямской бутилката и завършва процедурата, като налива и на себе си от една от другите отворени бутилки. Междувременно другата жена излиза от стаята.

— Зоя има среща с един армейски генерал — обяснява ни той. — Човекът ни е клиент за пръв път и тя е малко неспокойна. Съвсем малко, няма нищо страшно. Заради това иска да пийне глътка-две.

Наблюдаваме Зоя да си налива втори път и отново да изпива съдържанието на екс. Тя казва нещо на Ямской, който я освобождава с вяло движение на китката.

— Удивително, нали? — обръща се той към Джоунс.

— Кое?

— Не забелязахте ли фигурата ѝ под роклята? Мощни крака, дебел задник, къс торс, заоблени рамене — фигура, моделирана от

природата в продължение на хилядолетия, за да оцелее жената в степта и да може да работи — но генералът я намира за екзотична. И макар да е заобиколен от богини с шоколадова кожа, плаща десетократно повече именно за Зоя.

Входната врата се затръшва.

— Сигурно е любов — произнася се Джоунс.

Изненадан за миг, Ямской я поглежда и след това лицето му разцъфва в широка усмивка.

— Това беше добре. О... беше много добре. Извинете ме. — Той вдига бутилката и преброявам две подскачания на адамовата му ябълка. — За една американка сигурно изглеждам по-голяма развалина, отколкото на самия себе си, а?

— Според мен вие сам не знаете в каква степен сте развалина — отговаря Джоунс.

Улавям се, че също като Ямской наблюдавам да видя дали ще отпие поне малка глътка от чашата си. Пробвам моята и с удоволствие установявам, че ми се е паднала от подлютената. Тя улавя погледа ми и оставя чашата си на страничната облегалка на дивана.

— За себе си аз съм повече от развалина. Аз съм атомизиран... разпрашен. Понеже съм атомен физик, би следвало да зная най-добре. Никой не знаеше накъде ни водеше учителят ми Сахаров, когато той пое нещата в ръцете си. Той беше като Христос, опълчил се срещу цялата Римска империя. Колко хора биха заложили на Христос в онези времена? Та неговият шанс за успех сигурно е бил най-нищожният от всичко в древния свят. Но от друга страна... те не са били руснаци. Руснаците обичат да залагат на губеща карта.

— Работили сте със Сахаров?

— Е, да не преувеличаваме. Бях асистент на помощника му. И още по-точно помощника на помощника. Към края на дните си комунизмът беше удивително йерархична структура — нещо, което бе забелязано и многократно изтъквано. — Ново надигане на бутилката. — Не е ли иронично наистина, че трансформацията в руското общество, провокирана по същество от Сахаров — ядрения физик, доведе до атомизацията ни? Това е просто лош каламбур. Разбира се, никой не ни предупреди накъде отиваме и какви ще са последиците. Знаехме, че капитализмът прави курви от всекиго, но чак атомизирани курви... Това беше нещо, което не успяхме да схванем в иначе

теоретично логичната ни вселена. От падането на Съветския съюз насам съм бил гордият собственик на поне двайсет различни индивидуалности. В глобалната икономика това е необходимост. Аз съм изгърмял физик, интелектуален сноб, заклет пияница, провалил се поет, съпруг ренегат, отсъстващ баща, автор на незавършени романи, некомпетентен бизнесмен, фен на руския балет, банкрутирала личност и сводник. Не е възможно да бъдеш всичко това едновременно, така че трябва текущо да решавам кой от многото възможни Ямской да бъда. В Америка трябва да си опитен в бързата смяна на костюмите и вие сигурно имате много повече практика. За един руснак това продължава да е трудно.

— Но предизвикателството сигурно ви е приятно. — И за моя изненада Джоунс взема чашата си и отпива дълбока глътка, никакви експериментални опитвания с език. После ме поглежда гневно. — И коя от многото роли ви е най-трудна?

— Тази на сводника — без замисляне отговаря той. — Тя е много по-сложна, отколкото да се опиташ да напишеш роман, и изисква много по-точна преценка от това да жонглираш с неутрони. На пръв поглед изглежда много лесно: въпрос на търсене и предлагане с допълнителното предимство, че продуктът се транспортира по своя воля и няма нужда от системи за пренос и доставка. Не и когато става дума за руснаци. Как мислите: аз ли въртя тези жени, или те мен? Те са напълно независими. Две от тях имат научни степени, една е доктор на науките, а останалите две са само с отлично образование. Те биха могли да работят в Русия, ако пожелаят, но... — Той свива рамене.

— Заплащането е ниско, така ли?

— Въпросът даже не е толкова в парите. Поне не в американския смисъл.

— Какво тогава са парите в руския смисъл на думата?

— Чипове за залагане. Те могат да се приберат в Русия толкова бедни, колкото когато са я напуснали, но докато са тук, могат да играят с относително високи залози в онези намиращи се под протекцията на полицията казина, които официално не съществуват. Сводникът прибира, колкото да може да им купи билети за дома, когато профукат всичко. — Поглед към мен. — И да плати на тайландската полиция, разбира се. — После обяснява на Джоунс: — Всяко тайландско ченге, с изключение на Сончай е бизнесмен от световна класа. Тях просто не

можеш да ги прекараш по никакъв начин. Ако не внимавам, те ще наемат момиче и ще ме глобят с цената на момичето — защото осъществявам трафик на жени — като извадят десет процента за моите разноски. Не и Сончай. Той е по-лош бизнесмен дори и от мен. Вероятно това е причината, поради която го харесвам — той не ми създава комплекс за малоценност.

— Питам се защо — вметвам и отпивам от водката.

— Това и фактът, че е още по-откачен и от мен. Трябваше да чуете последния ни разговор. Беше нещо от рода на хиндуистка научна фантастика. Предполагам на него не му достави същото удоволствие като на мен, защото след това ми изчезна за три години.

— Ти загуби съзнание, след като обиди Буда.

— Така ли? Че защо не ме застреля?

— Не мислех, че си жив.

— Какво толкова съм казал?

— Заяви, че Гаутама Буда е най-великият търговец в човешката история.

— Прав съм бил — каза той на Джоунс. — Той ни продава нищо. Нали именно това означава нирвана — „нищо“. Като лекарство срещу голямата космическа катастрофа, която повечето от нас наричат живот, той препоръчва строг курс на медитация и идеален живот в продължение на всички прераждания, без накрая да получиш нищо. Мислите ли, че някой на Медисън авеню може да продаде такова нещо? Само че целият индийски субконтинент повярвал навремето. Днес на света има повече от триста милиона будисти и броят им расте.

— Ти освен това каза, че бил прав. Но не помня логическата връзка.

— Точно така. Знае се, че черните дупки в космоса, които могат да бъдат описани като зони, където не съществува нищо, понеже в тях умира и светлината, и времето, всъщност излъчват елементарни частици и отново ги поглъщат. Дим и огледала, точно както казал онзи преди две хиляди и петстотин години. Магия. Което може да направи от логиката най-голямото суеверие след непорочното зачатие.

— Ами, така стоят нещата — обажда се Джоунс. — Това само служи като потвърждение, нали? Той продава нищо, ако разбираме нищото в определен смисъл. Нищото за един будист е всичко, тъй като

само нищото е реално. — Малко неловко тя отпива нова глътка от водката.

Ние с Ямской я гледаме ухилени. Изведнъж Ямской изръкопляска няколко пъти и се чувствам задължен да се присъединя. Джоунс се изчервява, но никога не съм я виждал толкова щастлива.

— Ти май си я обучавал? — поглежда ме Ямской.

— Нищо подобно. Не съм допускал, че се интересува от будизма.

— Интересуваш ли се? — пита я Ямской.

— Интересувам се от този кретен — посочва ме тя и отпива поредната яка глътка водка. — А будизмът е единственият сигурен начин да му привлечеш вниманието. Будизмът поне е тема, по която можеш да изтръгнеш нещо от него.

— И аз установих същото — съгласява се Ямской. — Като истински тайландец, той може да заспи по всяко време, но само спомени „прераждане“ или „нирвана“ и веднага ще наостри уши. Това ми харесва в тази страна. Всеки има душевно измерение, дори полицаите. Даже и мошениците. Някои от най-големите гангстери трупат точки, като даряват огромни суми на манастири и бедни. И човек се чуди...

— За какво?

— За смисъла в последните петстотин години западна цивилизация. Ако си бяхме останали в средновековието, сега поне щяхме да се усмихваме колкото тайландците.

— Налей ми още малко водка — обръща се Джоунс към мен. — Имам чувството, че цяла вечност съм чакала подобен разговор. Та това е по-хубаво и от училището.

В коридора се разнасят стъпки и на вратата се появява жената в нощницата. След предишния коментар на Ямской се опитвам да огледам фигурата ѝ колкото е възможно. Тя е слабичка и бледа, косата ѝ е почти черна, а очите — големи и зелени. Намирам я за крайно екзотична. Джоунс я дарява с голяма топла усмивка — жена на жена — на която рускинята отговаря със същото.

— Това е Валерия — съобщава Ямской. — Тя е с докторската степен. Чула е разговора ни и е изпитала неудържимото желание да се присъедини. Това е един от милионите ни недостатъци — руснаците са си все недоучени. Ние продължаваме да говорим за живота по начин, зарязан от Запада преди петдесет години.

— По-добре е, отколкото да смучеш хуйове — отбелязва Валерия, отправя се към масичката, взема една от бутилките и пие. — Но аз още не съм доктор. В момента събирам пари, за да довърша дисертацията си. — Английският ѝ е по-чист от този на Ямской и в него се долавя британски акцент. След като е проговорила, забелязвам в нея твърдостта на красивата жена, която няма нужда да се безпокои за външността си. Вече не ми се струва толкова екзотична.

— Събра ли пари за дисертацията си в казиното снощи?

Свиване на раменете, последвано от нова голяма глътка.

— Прав беше за руснаците. Ние обичаме да изгървим всичко на лош залог. Просто не мога да повярвам. Толкова много секс... за нищо. Ако изоставя хазарта, мога да зарежа и продаването на тялото си, двете неща взаимно се нулират и... къде са ми парите за дисертацията?

— Каква е темата? — проявява интерес Джоунс.

— Детска психология.

Двамата с Ямской виждаме ужаса, който пробягва по лицето на Джоунс, но Валерия от нейния ъгъл явно не може, защото поглежда Джоунс в очите и започва съвсем сериозно да обяснява как съветската диплома не струва нищо даже в самата Русия, но с докторска степен тя може да се кандидатира успешно за преподавателска длъжност в някой американски университет, като използва резултатите си по изследването на криминализираните улични деца, които изобилствали във Владивосток, така както го имало и в Ню Йорк или Лос Анджелис. Изглежда, наистина иска да замине за Щатите.

Както бе предсказал Ямской, псевдоинтелигентният разговор се оказва прекалено съблазнителен и за останалите три жени, които се присъединяват една по една с две запотени бутилки водка. Намират се нови пластмасови чаши и изведнъж се оказва, че си правим купон. Въпреки моментното ѝ отвращение, че една закоравяла проститутка може да стане един ден детска психоложка, Джоунс явно изпитва симпатия към Валерия, която е напълно способна да предложи интелигентна женска компания, разчитайки може би да се получи нещо между двете тук, а после да ѝ помогне да си намери работа в Щатите и тогава да станат първи приятелки. Всички бърборят едновременно, темите са главозамайващо разнообразни, а Ямской систематично развива теорията си, че материализмът бил суеверието на дваисети век — тъмна ера, която ще бъде сменена от

просветлението на магията. Той вероятно предполага, че по този начин ще ме провокира, което само идва да покаже, че изобщо не разбира будизма, понеже будизмът презира магията, но аз все още не искам да го нервирам. Трите останали жени бърбят на руски с вметнати английски фрази и като че ли разработват печеливша стратегия на блек джек. Водката се лее, разговорът става все по-гръмогласен, а аз изпадам в мълчание. Това си е купон на бели. Виждам пред себе си колоса на западната култура с неутолимата му нужда да запълва пространството, цялото пространство, докато не остане никакво място за тишината. След малко се обаждам:

— Андрей, било ли е някое от твоите момичета бичувано до смърт?

Настъпва оглушителна тишина. Джоунс е дълбоко притеснена и бавно почервенява. Валерия спира по средата на изречението си и забива в мен зелените си очи, които вече не ми изглеждат така прекрасни. Ямской извързва глава към стената, а трите останали, които съм смятал, че не знаят добре английски, свеждат поглед към мокета. Когато Ямской обръща отново глава към мен, устата му е изкривена.

— Това ли дойде да ме питаш?

— Да.

— Махай се!

— Анди! — обажда се Валерия.

— Махай се на майната си от апартамента ми!

— Анди, не можеш да говориш по този начин на тайландски полицаи. За бога, та ти си руски сводник в чужда страна. Спри!

За момент изглежда, че той ще стане, за да ме удари, и действително се надига, но е твърде пиян, за да се дотътри до мен, така че пак се свлича и подпира глава на страничната облегалка на дивана, сякаш ръцете му са отсечени.

— Защо? — Очите му ме гледат умолително. — Защо повдигаш тази тема? Не ви ли стига бе, хора? Не прекарах ли достатъчно от живота си в това чистилище? Каква ми е вината?

Обръщам се към Валерия, чиято циничност, изглежда, е точно онова, от което имам нужда в момента, в лицето на цялата тази неразшифруема руска емоционалност.

— Можеш ли да кажеш нещо по въпроса?

— Говориш за Соня Людина.

— Млъкни — сгълчава я Ямской.

— Не ставай смешен, Андрей, цял Владивосток още говори за това. Защо да не му кажем?

— Той вече знае. Той е лукав тайландец.

— Не знам — казвам. — Не знам, да не говорим пък за „вече“. За какво да знам?

— Ако не знаеш, за какво ровиш? Това са много тайни неща. Много, мнооого тайни. О, да... — Напълно разстроен, Ямской е загубил изискаността си. — Не можеш да говориш за това, та макар и още да е най-голямата клюка за Владивосток. — Напипва бутилката водка и я разглежда много внимателно. — Аз... който някога седях в краката на великия Сахаров...

— Историята на Соня Людина е трагична — обяснява Валерия, — но не и типична. Ако беше типична, никоя от нас нямаше да е тук. Ние не сме нито сирачета, нито улични курви. Ние сме умни жени, дошли тук, за да направим набързо пари в този жесток свят. Няма никакъв шанс да рискуваме телата си като нея. Соня Людина беше различна.

— В какво?

— Тя беше улична курва. Без образование, родена в просто семейство. Твърда като кокал — истинска сибирячка. Готова бе на всичко. Не я беше страх от нищо. Вярваше, че всички мъже са тъпи животни, които можеш да водиш за носа. Аз самата не съм голям фен на мъжете, но смятам, че нейното отношение към тях беше опасно. Особено в тази професия. — Една от жените на пода казва нещо на руски. — Наташа казва, че съм снобка, но Соня Людина не беше глупава. Просто късметът ѝ изневери.

— Тя трябваше да има протекция — обяснява на английски Наташа. — Не беше независима. Беше докарана тук от банда селяндури. Те трябваше да я пазят. Използваха Андрей само за осъществяване на контакта.

— Това е истина — признава Валерия. — Те обявиха награда за главата на американеца. Рано или късно ще се доберат до него.

— Няма — казва Наташа. — Американецът им плати.

— Няма такова нещо — обажда се Ямской. — Предложи им, но му отказаха. Те няма да оставят нещата така, кой ще им повярва. Това е

въпрос на чест. Така че се наложило американецът да си осигури протекция. Най-добрата възможна, така чух.

— Кой американец? — Джоунс се е навела напред, цялата слух.

— Някой си Уорън. Бижутер. Голяма клечка в тази страна.

— И това се знае? Казвате ми, че във Владивосток името на Уорън най-открито се свързва с тази история?

— О, да. За нас името му е като плашило. Нали се сецаш: слушай, защото иначе ще ти пратя тази нощ Уорън.

— Имало видео — допълва Валерия. — Разговаряла съм с жени, които са го виждали. Бял американец и грамаден негър.

— Андрей — казвам, — трябва да знам със сигурност. Разполага ли тайландската полиция с копие на това видео?

Той май е достигнал фазата на загубване на съзнание. Струва ми се, че ми кима, но не съм сигурен, защото главата му клюмва напред, после я отмята диво назад, сетне тя пак пада напред. Поглеждам Валерия и Наташа, които отбягват погледа ми. Ямской бавно се свлича в хоризонтално положение, събрал крака и отпуснал ръце от двете си страни. Изведнъж се е превърнал в най-прибраното нещо в стаята.

И както се е проснал, внезапно отваря едно око:

— Тайландската полиция е купила видеото от бандата, платили са им цяло състояние за него. Парите, разбира се, са на Уорън и пак, разбира се, ония им обещали, че копието е единствено. На тях не им пука за видеото, те искат Уорън.

— Валерия, колко е била висока Соня Людина? — Джоунс поглежда в упор детската психоложка, която на свой ред се обръща към Наташа, а тя се обръща към жената до нея. После всички гледаме към Ямской.

— Около метър и осемдесет — отговаря той със затворени очи. — Стройна. Изключително тяло.

— И колко пъти е била с Уорън преди да умре?

— Два. Първия път било много кратко и според нея не се случило нищо особено — тя се съблякла, а той само я опипал. Дал ѝ златна карфица и ѝ обещал, че ако я носи в пъпа си, щял да ѝ даде нефритово топче, което да наниже на нея. Тя естествено веднага отишла на първото достъпно място и си направила пиърсинг. Но втората им среща била за нея последна.

— Споменавала ли е за чернокож американец?

— Не. Само гледалите видеото говорят за чернокожия. Аз не съм го виждал.

— Често убиецът в случаи като този има нужда от нещо, което да го тласне — обяснява Джоунс на Валерия. — Понякога това е нещо расово, нещо социално, нещо физическо... да кажем височината на жертвата... а понякога е социалното ѝ положение. Обикновено е нещо, което дава на убиеца усещане за собственост, някаква претенция към тялото на жертвата. Изглежда, Уорън е с особени предпочитания.

— Той е бижутер — казва Валерия. — Няма как да е обикновен човек, нали?

— Може ли някой да ми каже датата, на която е била убита Соня Людина? — пита Джоунс.

— Дванайсети декември деветдесет и седма, през нощта... значи може да е било и на тринайсети — отговаря Ямской. — Сега се махайте.

Седнали сме както обикновено на задната седалка на колата и Джоунс казва:

— Уорън е бил в Тайланд между пети и петнайсети декември деветдесет и седма. Проверих датите.

На път към плажовете на Патая прибираме Контрольора — чака ни пред магазина с новата си „Плейстейшън 2“ под мишница. Умилюстивяваме го с пържено пиле и още наденички и се включваме в задръстването, което пъпли обратно към Крун Теп. Докато Контрольора усилено дъвче, Джоунс отново слага ръка върху моята, която е отпусната на седалката.

— Не мислиш ли, че е крайно време да ми разкажеш за онази болница? Викорн казал на Розен, че си ходил там, и Розен иска от мен да разбера защо. Казвам ти го съвсем направо. Такава е заповедта.

Поглеждам я. Питам се готова ли е да го чуе. Поемам много дълбоко дъх и започвам да ѝ разказвам за срещата и да я преживявам отново.

41.

Никой никога не е имал никакви съмнения как болницата Чармабутра е намерила капитала да построи този прекрасен двайсететажен комплекс и да закупи най-съвременно медицинско оборудване, макар основният ѝ продукт никога да не се появява страниците на гланцираната брошура.

— Какво означава „транссексуален“? — пита ме доктор Суричай, вдига ръце и сгущва глава в раменете си. — Има различни мнения, дори в медицинската професия. Дори по-скоро трябва да кажа: особено сред професионалистите. Е ли това напълно функциониращо човешко същество, открило най-сетне половата си идентичност, на която е имало право още с рождението си, или това е някакъв „нередовен“ средновековен евнух, натъпкан с естроген? — Доктор Суричай слага показалец върху устните си, сякаш размишлява над въпроса. Лицето му просветлява. — Някои психоаналитици смятат, че моите клиенти до един са откачени. За тях не съществува такова нещо като жена, родена в мъжко тяло. Тя смятат, че онова, което правя, е престъпно. — Лъчезарна усмивка. — Или би следвало да е.

— А какво е вашето мнение?

Намръщване.

— Моето мнение е, че целият проблем е по-сложен от възможностите на една отделна личност да го обхване. Както сигурно предполагате, мислил съм за тези неща много. Първият въпрос, който трябва да си зададете, е: какво представлява полът? Има анатомичен пол: гърди, влагалище, матка, яйчници, penis, тестиси. Има хромозомен пол, който е възможно най-фундаментален. Тук говорим за ядрата на клетките като изграждащи блокове на тялото, но заключенията на хромозомния анализ не са лишени от двусмисленост и не съвпадат задължително с анатомията. С други думи, възможно е да имате хромозомен мъж с полови органи на жена. В крайна сметка хромозомният подход се използва основно за тестовете на професионални спортисти, защото трябва все пак да разполагате с

някакъв критерий дали шампионът е най-добър при мъжете, или при жените. Идва ред и на хормоналния пол, който е изцяло въпрос на химия и може да се смени с вземането на няколко лекарства. Най-сетне трябва да споменем за психологическия пол, или с други думи, какъв чувствате, че сте, как реагирате на света: като мъж или като жена. Големият въпрос е: кой вид пол стои на първо място? За много от нас той не съществува, ние без проблем се изживяваме като такива, какъвто е полът на телата ни. Но ако не е така? Да предположим, че разполагате с чудесно функциониращ пенис с нормални размери, но прекарвате съзнателния си живот, вярвайки, че сте жена, попаднала в сбъркано тяло. Това изобщо не е някакъв феномен на новото време, има свидетелства от антични времена, особено в Азия, за съществуването на хора, които са били транссексуални в епоха, когато не я е имало технологията, която да им помогне. Разликата днес е, че такава технология вече съществува. Всичко, което правя аз, е да адаптирам тялото.

— Какво по-точно правите?

— Грубо казано, отрязвам им пишките и топките. Нарича се вагинопластика, което означава, че се прави влагалище. Използвам техниката за инверсия на кожата. По същество, оголваме пениса — „събличаме“ го — обръщаме кожата обратно и я зашиваме във влагалищната кухня. Между другото, всички мъже имат такава. Отваряме я, облицоваме я с кожата на пениса и използваме останалата кожа, за да оформим мукозната гънка на клитора, дори правим на мъничето качулка и толкоз. Е, не съвсем, но това е най-същественото. Има много подготвителна работа, основно хормонални инжекции и психиатрични тестове.

— Разкажете ми за тестовете.

— Както казах, има психиатри, които не приемат понятието „жена в мъжко тяло“, но за тях се смята, че са задръстени. Профилът на истинския транссексуален е много прост. Убеждението, че е със сгрешен пол, се проявява удивително рано — между три и петгодишна възраст. Най-интересното е, че нуждата не е сексуална. Много от транссексуалните изобщо не се интересуват от секса. В категорията „мъж-към-жена“, която е единствената от значение в момента, желанието е просто да бъде възприеман като нормална жена, което е почти перверзно, понеже няма нищо по-предизвикателно към

нормалната идентичност от това да си транссексуален. Тези хора са истинските революционери на нашето време — хората, които правят дори човешкия пол нещо гъвкаво и подлежащо на промяна... Всъщност не е чак толкова лошо. Травеститът, гей кралицата, който се облича в женски дрехи, ходи по барове и клубове, за да се покаже — това по-скоро е екстровеърт, шоумен. Истинският транссексуален обаче пак се облича в другите дрехи, но излиза да си разходи кучето, той просто се чувства по-удобно в женските дрехи и живее в тях. В своите мечти той е хетеросексуална жена и когато един ден дойде при мен, е готов на всичко — повярвайте ми, на абсолютно всичко — за да заживее в тялото на жена. Тъй като подобни мъже са често съпрузи и бащи, цялата работа предполага отказ от децата и всичко постигнато в живота им като мъже.

— Не се ли случва и обратното — жени, които смятат, че трябва да бъдат мъже?

— Разбира се, но тази операция е много по-сложна. Докато наистина е доста лесно да се направи от пенис влагалище, почти невъзможно е да се направи напълно функциониращ пенис. Може да се каже, че „жена-към-мъж“ е тежък случай. Нямам никакви съмнения, че когато един ден ще можем да правим истински, а не хилав кур и да го прикачим успешно, по улиците ще се извият опашки от желаещи. Да не забравяме, че живеем в епоха на недоволство. Всеки иска да е нещо друго.

Докторът не прилича на човек, който някога е искал да бъде нещо друго. Възпълничък е, над четиридесет, но най-силно ме впечатлява златното сияние, което идва от него — това е човек, за когото бедността е непозната дума. Включва в думите си западни медицински термини и американски сленг, а в един момент заговори направо на английски, като видях, че го разбирам.

— В конкретния случай мъжената отговаряше ли на всички изисквания?

Едва доловимо поколебаване.

— Разбира се. — Махване с ръка. — Той си беше мъжена, когато дойде при нас.

Поглежда ме и продължава:

— Знам, ужасна, модно звучаща дума. Възприе се при нас, когато разбрахме, че на улицата всички знаят какво означава. По

същество мъжената е мъж, който е приключил с хормоналната фаза, започнал е да развива гърди, но няма намерение да продължи с операцията. Хормоните са го направили да прилича на жена и го карат да се чувства като такава, но той запазва половите си органи, за да изживява оргазъм. Естествено, при хомосексуална връзка по правило приема пасивната роля.

— А вашата пациентка — Фатима — тя беше ли в това преходно състояние, когато дойде при вас?

— Не бива да го наричаме преходно, защото много мъже изживяват живота си в него. Понякога продължават да вземат естроген до най-напреднала възраст.

— Значи Фатима е била в тази категория, нали? Може да не е възнамерявала да се подлага на операцията, освен при добро стечение на обстоятелствата.

Доктор Суричай се намръщва и пръстите му започват да барабанят по бюрото. Самото бюро е единствената мебел в кабинета му, която не е бяла или бежова. Дори завесите на прозорците са бежови, стените са бели, доктор Суричай е в бяла манта, а и пластмасовите му столове са бели. Бюрото е светло, от някакъв лакиран чам с позлатени инкрустации. Клиниката е постигнала по перфектен начин преходното състояние между модерна болница и суперлюксов хотел.

— Вижте, разбирам накъде биете, но какво може да направи човек? Живеем в епоха на знанието, интернет е достъпен за всички. Все повече и повече хора идват тук, знаейки отговорите на въпросите — те са намерили цялата информация в интернет и знаят всичко, което току-що ви разказах. Така че някой като Фатима идва и просто казва: да, за първи път поисках да съм жена на тригодишна възраст, а когато се облека в женски дрехи, не отивам в клуба, за да се покажа, а излизам да се разходя в парка.

— Но Фатима е дете от улицата, мъжка проститутка без образование.

Доктор Суричай свива рамене.

— Ако ме питате дали е била обучена какво да говори, отговорът ми е „да“.

— От кого?

— А вие от кого мислите? Както казахте, тя е била улична курва, така че няма никакъв начин да може да си позволи такъв като мен без помощ. Единственият начин, по който тези същества получават достъп до медицинско обслужване, е чрез спонсор. Тайланд е световната столица на ОСП — това означава „операции по смяна на пола“. Тук предлагаме микрохирургия и разполагаме с едни от най-добрите специалисти в света. При нас идват хора отвсякъде. Да, Монреал са добри и да, има няколко чудесни клиники в Щатите, специализирани в тези техники — „Джон Хопкинс“ са сред световните лидери — но англосаксонският свят е страшно объркан по тази проблематика. Психологическите тестове са убийствени и продължават три месеца. Цялата подготвителна фаза в Щатите отнема до две години. Хората не искат да се разголят пред мъже и жени в бели манти за толкова дълго, затова идват при мен. В резултат ние трупаме опит. Правим хиляда операции, докато еквивалентна на нашата клиника на Запад ще направи само сто. Съвсем естествено е, че нашите хирурзи са по-опитни. Също така — лека усмивка — тайландските доктори са много добри, когато опре до рязане на хора. Ние сме най-изкусните на света. Сигурно е свързано с азиатските ни гени. Казвам всичко това, за да обясня, че услугите на нашата клиника са доста скъпи за местните и са безбожно евтини за западняците, разбира се. Може да се каже, че местният бизнес — говоря за хората от улицата — отива в по-долния сектор на пазара, с други думи, в други клиники. При тях обаче резултатите са непредсказуеми.

— Значи сте се запознали с него?

Това беше първият ми въпрос, който изненада доктора.

— С него? Морският пехотинец ли имате предвид? Вие шегувате ли се с мен? — Повдигам вежди. — Че аз прекарах повече време с него, отколкото с моя пациент. Когато не беше тук, за да ме консултира, ми се обаждаше по телефона. Направих грубата грешка да му дам номера на мобилния си телефон. В резултат ми звънеше посред нощ, сякаш бях някакво джипи.

— И това е необичайно?

— Необичайно беше напрежението. Той е много напорист човек. Перфекционист. Понякога изобщо не ми приличаше на войник, но в такива случаи си мислех: „Да, точно такъв трябва да бъде професионалният войник, да обръща внимание на подробностите,

винаги да е загрижен да не пропусне нещо“. Господи, какво око имаше този човек! Та той практически я проектира и когато стигнахме до края, трябваше да му призная, че продуктът се получи идеален. Мога да го заявя без никакво съмнение: Фатима е най-доброто ми творение.

— И негово?

— Да, справедливостта изисква да му го признаем. Той намери всичко в интернет, купи професионален софтуер за проклетия си компютър и често идваше с идеи, за които не бях чувал. Овладя медицинския латински, вникна в най-големите подробности на техниката за инверсия на кожата, за която ви разказах, задълба в гласа.

— В гласа?

— Това е големият проблем. Сексуалните органи не са чак толкова сложни, разликите между нашите и на другите бозайниците са толкова големи, те са, така да се каже, най-старите органи, датиращи от времето, когато Бог е разделил света на женски и мъжки същества, и в резултат ние знаем адски много за тях. Освен това, по социални съображения, те рядко се променят. Гласът е нещо друго. Не съм психиатър, но ако искате мнението ми, гласът е много по-важен за половата ви идентичност от онова, което имате между краката. Бих могъл да ви отрежа атрибутите и да ви сътворя най-удивителната вагина, но вие няма да сте щастлив, ако говорите като мъж всеки път, щом си отворите устата. Адамовата ябълка може да бъде изравнена... и в случая с Фатима се наложи съвсем малка корекция, лек разрез на антериорната шия. — Той посочва собствената си адамова ябълка и придвижва нокътя на палеца си около сантиметър надолу. — Но тя си беше готова, още преди корекцията почти нямаше издуптина. Остана ѝ практически незабележим белег и в началото носеше огърлица, за да го прикрива, но с течение на времето той се превърна в една от естествените гънчици там. Не мисля, че някой би могъл да го забележи или да се досети какво е, дори ако случайно се загледа. Но това няма нищо общо с гласа, разбира се, само с козметиката на антериорната шия. За гласа трябва терапия, най-често комбинирана с една особена техника, известна като „индиректна крикотироидна апроксимация“. Идеята е да се стегнат гласовите струни, за да стане диапазонът по-широк. — Кратка пауза, през която доктор Суричай като че ли разглежда моята шия. — Битува погрешното мнение, че женският глас трябва да е по-висок от мъжкия, за да звучи по женски. Обаче някои

жени имат доста басови гласове и съумяват да звучат прелестно по женски. Идентификацията на пола чрез гласа е нещо, което научаваме от най-ранна възраст, и тук става дума за милиони трудно обясними белези. Всъщност гласът е този, който казва на света що за същество си, при това много по-добре от половите органи или дрехите. Вашият глас например, детектив, е модифициран за нуждите на вашата професия. Вие сте вежлив, но твърд, и можете да сплашите, без да се налага да повишавате тон. Обзалагам се, че знаете как да вцепенявате човек, като вкарате малко лед в речта си, нали не бъркам? Да научиш някой да излъчва с гласа си обратния пол, без да звучи фалшиво или като травестит, е изключително трудна задача. За щастие проблемът не е хирургически.

— Фатима говори точно като жена. В гласа ѝ няма нищо мъжко.

— Точно така. Именно за това трябва да поздравим Брадли. Честно казано, в хирургически план той беше просто един трудно поносим досадник. Получи точно онези цици, които искаше, но това ни отне двайсет часа дискусии, рисуване на скици и диаграми, имейли с подробностите около зърното — можете ли да си представите? На практика, за да се направи добър бюст, просто трябва да се следват естествените контури на торса — проблемът е по-скоро естетически, така че трябва око на художник. Брадли обаче си бе внушил, че единствен той разбира законите на красотата, а аз съм само надарен касапин. Лазеше ми по нервите, разбира се, но трябва да призная, че поне знаеше за какво говори. С гласа обаче ситуацията беше съвсем различна. Той вложи много усилия, използва касетофон и я изпрати на гласов терапевт, след като малко ѝ постегнахме гласовите струни. Мисля, че точно там тя научи английския така добре, защото терапевтът се оказа американец. В крайна сметка или терапевтът, или Брадли, а може и двамата, осъзнаха ауралните контури на женската идентичност и ги предадоха на Фатима. Това е истинската ѝ тайна — нещо, което хората не долавят. Те не откъсват поглед от дългите ѝ крака, перфектните ѝ гърди и лицето в стил афро Модилиани, и дори не предполагат силата на нейната сексуалност, докато тя не си отвори устата. Тогава чукът ги удря по главата и те си казват: „Ето, това е истинска жена“. Все още ме побиват тръпки, когато я чуя да говори, с този неподражаем негроиден тембър и невероятната си женственост.

— Моля ви да помислите над този въпрос, докторе. Оставали ли сте някога с впечатлението, че има и някой друг, освен Бродли, който е помагал в дизайна на Фатима?

Той смръщва вежди, накланя глава на една страна и впива поглед в мен.

— Наистина... това възможно ли е? Никога не съм се замислял, но честно казано, имало е моменти, когато съм се питал откъде черпи идеите си този морски пехотинец. Понякога говореше повече като търговец на предмети на изкуството, отколкото като войник.

— А някаква идея откъде дойде името Фатима?

Блеснал поглед.

— Любопитно, нали? Присъствах, когато решиха какво да ѝ е името. Бродли попита: „Как ще се казваш, мила?“ и тя отговори: „Фатима, дъщеря на Пророка“. Излишно е да ви казвам, че успя да ни изненада. По-късно осъзнах, че като Карен щеше да стане жертва на всякакви мисионери, мюсюлмани и християни. „Сигурна ли си?“, поиска да се увери Бродли. Тя каза: „Да“. И това беше единственото нещо, в което не допусна компромис.

Той става. Оказва се изненадващо нисък. Докато беше седял, излъчваше сила и власт; сега е просто мъничък човек, който трябва да се доказва.

— Вижте, ако наистина ви интересува, можете да получите копия.

Компютърът на доктор Суричай е в другия край на стаята — вертикална колона, вързана към дващестинчов монитор. Зървам за миг скица на penis, но докторът започва чевръсто да движи мишката и да въвежда команди от клавиатурата. Намира и отваря файл на име Фатима. Бързо минава през няколко графики на полови органи и адамови ябълки и спира на чертеж на гърда.

— Ето, това имах предвид — казва той и ми сочи екрана. Някой е използвал компютърна програма, за да очертае контура на гърдата върху мрежа от тънки линии, които като че ли представят човешки торс. — Това е вариант номер дващест и шест. Не се шегувам, те са номерирани и той ми ги изпращаше по имейла. Големи по обем графични файлове, който ми задръстваха системата, докато накрая не си инсталирах високоскоростен интернет. Нали разбирате, това е само най-горното ниво. Ако сега кликна на зърното... ето такаа... ще

отидем на подробностите в него. — Образът се сменя с нещо, което прилича на пречупена кула в антични руини. Реалните размери се виждат по градуировката на зелената координатна мрежа. — Вижте, той е решил какъв размер зърно иска, колко да е дълго, какъв да е диаметърът на ареолата. Ето... — Екранът е изпълнен от гигантско зърно с черна ареола. — Едно нещо трябва да му се признае на този човек — той никак не се притесняваше, че е чернокож. Гордееше се с африканските си корени и това ми харесваше най-много в него.

— Единствено това?

Докторът свива рамене.

— Както можете да си представите, аз се срещам с най-различни хора. Фанатично влюбеният мъж е нещо много типично за моята професия, макар че рядко ми попадат хора, толкова интелигентни и упорити като Бродли. Онова, с което не можах да свикна при него, бе способността му да гледа с абсолютно хладнокръвие на хирургическите интервенции, макар и с окото на лаик. Вярно, хирурзите трябва да сме такива, но ако на масата лежи мой любовник или някой много близък, не мисля, че ще съм така вманиачен за естетиката... предполагам, просто бих искал близкият на мен човек да получи пола, който желае, на условията, които е поставил, с минимална психологическа травма. В крайна сметка, такава е целта на операцията. Сега вижте... — Образът се сменя на обща скица на гърдата с множество стрелки и места на разрези. — Той беше изчислил как точно иска да сложим торбичките с физиологичен разтвор. Виждате ли, при увеличаването на гърдите торбичките се вмъкват зад млечната жлеза и се опират върху ребрата на гръдния кош. Задържат се в това положение от самата гърда, но могат малко да се мърдат, което им придава реализъм и което е причината в наши дни всички да предпочитат физиологичния разтвор пред онези нелепи силиконови вложки, които не само стоят като циментирани, ами дори кълтят, ако ги почукаш! — Докторът прави гримаса на професионално отвращение. — Но Бродли отиде една крачка напред. Той поиска да изчисли положението на торбичката с физиологичен разтвор с точност до десета от милиметъра, с цел да осигури желанието от него контур на гърдата. Никога не бях срещал нещо подобно. Честно казано, когато говорим за гърдата, винаги има известна свобода — повечето пациенти осъзнават, че истинските гърди променят формата си непрекъснато в

зависимост от това дали жената стои, седи, навежда се, лежи и така нататък, и са щастливи, ако увеличението просто спазва физическите закони. Бродли обаче целеше нещо конкретно... това, предполагам, беше еротичен образ — гърдата от неговите фантазии. Ето, вижте сега... — Образът се сменя с обща скица на торса върху координатната мрежа, видян челно и в странична проекция. — Всъщност той е много добър. Това е ефектът, както ми го обясни много пъти. Гърдата трябва да бъде малко, съвсем малко по-голяма от нужното за торса, с което оставя впечатление на здрава и пълна, но не и провиснала — той обичаше да повтаря тази дума „провиснала“. Много мъже имат свой идеал за гърдите, но никога не бях срещал човек, способен да ги анализира в такива подробности. Твърди, но не неестествено, меки и податливи на пипане, големи — но не до степен да бликат нагоре или да са раздути — друга негова дума. Казвах му, че преследва непостижимото, че няма начин да направим нещо, което да не си мени формата, нещо повече — че тя така или иначе ще се променя през цялото време. На това той ми отговаряше: „Знам, докторе, знам, просто трябва да търсим идеалния баланс, това е всичко“. Прекарахме часове, къде ти часове — дни, занимавайки се с гърдите ѝ. Той наистина ме подлуди с подробности, за които не бях предполагал, че може да съществуват. В края на краищата измислихме идеалните гърди. Наистина са хубави, не мислите ли?

Изведнъж гледам Фатима, гола до кръста, познатите ми гърди са обърнати към мен, усмивката ѝ е точно като на портрета срещу леглото на Бродли.

— Кажете ми, докторе, докато се занимавахте с всичко това... какво правеше Фатима? В крайна сметка, обсъждали сте нейното тяло.

— Беше... пасивна, макар думата да звучи обидно. Но не беше от онези, които обичат да се налагат. Обикновено Бродли ме посещаваше сам, но когато идваше с нея, проявяваше тактичността да я включи в разговора. „Добре ли е така, мила? Ще ги побъркаш...“ — фрази от този тип. Според мен тя вярваше, че той иска най-доброто тяло за нея и разбира красотата по-добре от нея. Освен това трябва да имате предвид, че този човек излъчваше могъщо присъствие. Не само беше гигант, беше освен това и гений в своята област. Беше ми много трудно да споря с него или да му противореча. А тя го обожаваше — това се виждаше в очите ѝ. Този човек, този бог, се бе появил от нощта, беше

обърнал живота ѝ наопаки, беше ѝ дал самоуважение... нека не забравяме все пак, че говорим за улична проститутка, която никога не би имала нищо и която изведнъж бе трансформирана в звезда. О, тя беше готова да го последва във всичко. Но не бих казал, че ѝ липсваше характер. Така че думата е не „пасивна“, а „благодарна“.

— И никога не са спорили пред вас?

Докторът се замисля. Намръщва се.

— Не бих го нарекъл спор, но не бива да забравяме културната бариера. Корените на Фатима са в джунглата. Тя обичаше да говори как двамата ще правят любов, когато всичко приключи, с други думи, стигаше направо до същността на цялото упражнение, докато той се държеше превзето скромно, по американски. Не обичаше да говори на интимни теми с нея пред мен, което и аз, и Фатима намирахме за странно. Та нали аз създавах тялото, което той щеше да боготвори, когато всичко приключеше? Фатима искаше да е сигурна, че нейната вагина ще го задоволи, ще му даде максимално удовлетворение, а той не желаше да говори за тези неща. При всичките ни дискусии той се интересуваше само от визуалния аспект на нещата и по правило не споменаваше какво изживяване ще бъде сношението с нея.

— Това необичайно ли е за вас?

Той кимва.

— Да, във висша степен. Защото, разбирате ли, големият въпрос е „Ще може ли пациентът да изживее оргазъм“ и „Влагалището ще се усеща ли като истинско“. Ако ви интересува, отговорът и на двата въпроса е „да“. Ние използваме ерекtilна тъкан от пениса, за да осигурим усещане на удоволствие и стигане до оргазъм. Понеже използваме кожа от пениса, за да моделираме влагалището, то наистина се усеща като влагалище. Стига да се използва вазелин.

— Извинявам се, забравих да попитам... Казахте, че когато Фатима е дошла при вас, тя вече е вземала хормони — естроген, мисля, казахте — известно време. Знаете ли дали Бродли е започнал терапията?

Поредното намръщване.

— Не знам. Ще трябва да попитате нея.

— А вие не я ли попитахте?

Устните му се стягат.

— Нямахте защо. Тя вземаше естрадиол, което е получен от растения естроген, широко използван в Щатите и Европа. Това е доста съвременен препарат. За ваше сведение, местният естроген все още се изработва на базата на кравешка урина. Няма разлика във въздействието, но има основания да се смята, че синтетичният естрадиол е по-безопасен.

— С други думи, оставена на себе си, Фатима е щяла да взема местния вариант. Не ви ли се струва, че тя е била напътствана на поранен етап, докторе? — Изсумтяване. — Това не ви ли разтревожи?

Изглежда, най-сетне успявам да спукам мехура на изтънчеността му. Той зарязва английските пояснения в речта си и реагира на чист тайландски:

— Да ме тревожи? Кое, че е била креатура на любовника си? Говорите като фаранг, защото сте наполовина фаранг. Че кой от нас не е креатура на някой друг? Той й даваше по-добър живот, живот, какъвто тя искаше, и това бе единственото, което я интересуваше — нещото, за което бе готова да заплати всякаква цена. Това бяха подсъзнателните сигнали на моя пациент до мен, останалото са фарангски дивотии, глупости, които фарангите измислят, за да оправдаят армията от консултанти, струващи цяло състояние. Трябва да се радваме, че Тайланд още не е стигнал дотам. — Преглъщане и малко по-умерен тон. — Трябва ли наистина да напомням на вас какъв живот предлагаме на безпаричните незаконородени метиси, негроидните метиси, в тази земя уж на състраданието?

— Благодаря ви, докторе. Съжалявам за последния въпрос, той наистина ще е последен: имахте ли някаква представа как така Бродли е могъл да си позволи вашите услуги?

Наблюдавам внимателно за симптоми на несигурност, но не забелязвам такива.

— Беше американец. Американците намират начини да се сдобият с много пари, дори когато са бедни. Може да е имал богат роднина или нещо такова. Не ми влиза в работата да питам. Плащаше си сметките редовно, без пропуски.

— И за колко пари говорим? Грубо, не искам точната сума.

Доктор Суричай поглажда брада.

— Е... наложи се да включим в сметката цялото време, прекарано с Бродли, събужданията в два през нощта, когато той

измисляше поредната си нова идея или естетическите си съображения, споделянето на които не търпеше отлагане. Към сто хиляди американски долара.

— В сравнение с колко за среднестатистически клиент без усложняващ нещата любовник?

— Около пет процента от тази сума.

— Пет процента!? Вие наистина сте работили доста ентузиазирано върху Фатима.

— Както казах, той можеше да си го позволи.

Джоунс не проговаря дълго след като съм свършил. Вече сме из покрайнините на Крун Теп, когато най-накрая се обажда:

— Това ли разбра онзи ден в галерията на Уорън? Отиде там, хвърли й един бегъл поглед отблизо и веднага видя, че е трансексуална? Аз съм жена и не можах да позная. Не съм сигурна, че ако не знам и прекарам цял ден с нея, ще мога да разбере. Но ти я видя и веднага разплете целия случай, така ли?

Вдигам ръце и ги оставям да паднат.

— Не целия случай. Но в общи черти, да.

— И сега сигурно ще ми кажеш, че медитацията изостря мисленето ти.

— Не е медитацията. Но аз съм израсъл на улицата, не забравяй това.

— Това ли е необходимо на една жена, за да те възбуди? Да е излязла от канавката? Не, не ми отговаряй. Значи имаме жертва на дизайнер?

— Да — отговарям късо.

— И бизнес партньорство, поставило си за цел да произвежда продукт след продукт, точно както с нефрита?

— Животът в нашето кралство е евтин, а животът на мъжката проститутка не струва нищо.

— Вземаш тяло за изхвърляне, превръщаш го в обект на своите фантазии, правиш каквото пожелаеш с него, после, когато твоят спонсор и шеф ти каже, че е време, му го предоставяш за използване по неговия уникален начин, изхвърляте го и се приготвяте за следващото. Играеш едновременно ролята и на бог, и на дявол.

— Да — съгласявам се, — точно така. Кое може да е по-опияняващо за хора, свикнали да притежават само най-доброто във всичко? С тази разлика, че не се е получило.

— Отказваш се от своя пол, разделяш се с половите си органи, превръщаш се в евнух за човека, когото обожаваш, за да откриеш един ден неговите истински планове за теб.

— Към който момент вече си разбрал, че той е страхливец и се ужасява от змиите.

— Ммм... аз бих избрала кобрите.

— И аз.

— Но как и защо питонът? Според аутопсията питонът не му е направил нищо, той просто е бил налупал главата му, когато сте се появили вие.

— Питонът и кхмерите.

— Питонът, кхмерите и една видеокасета.

Не за пръв път Джоунс ме изненадва с проникателността си. Чакам я да развие мисълта си, но не поддържам темата. Решавам, че не е чак толкова съобразителна, но изведнъж, точно преди да ме остави пред моя хотел, тя казва:

— Обаче защо Уорън стои тук толкова дълго? При неговото положение би трябвало да се държи по-далеч поне докато не завършиш следствието.

Поддавам се на импулс, който би трябвало да потисна, хващам ръката ѝ и я целувам. Пръстите ѝ се вкопчват в моята ръка като стоманен капан и за един кратък миг тя отказва да ме пусне. Налага се да се дръпна, за да се измъкна, а когато вдигам поглед, на лицето ѝ се е появило малко злобничко изражение.

— Не възприемай това по грешен начин, Сончай, аз просто се опитвах да се придържам към местните обичаи, но ще сбъркам ли, ако си мисля, че когато си станал полицаи, възможностите пред теб не са били чак толкова много?

— Полицаи или курва — отсичам и влизам в хотела.

42.

Малък подкуп на регистратурата на болницата Чармабутра ми спестява седмиците чакане, които са неизбежни при запитвания по официалните канали. Сега разполагам с фотокопие на регистрационния талон на Фатима: Усири Таня, мъж, роден в далечно село на бирманската граница през 1969, годината, когато американците стъпиха на Луната, а Кисинджър тайно се среща в Париж със северновиетнамските преговарящи, търсейки отчаяно начин за излизане от войната. Официалният адрес на Усири в Банкок е в откъснатото предградие, далеч на изток: стая 967, етаж 12, блок Е, сграда „Цар Рама I“... Даже на хартия ми звучи като коптор. Подобен вид пътешествие е най-добре да се осъществи в неделя, когато трафикът не е толкова тежък.

Отнема ми само час и половина да се добера до железобетонните блокове, които се простират на хектари площ във всички посоки. Жилищното настаняване е специализиран рекет, неподходящ за полицаи предприемачи, които по правило го оставят в ръцете на хората от Министерство на строежите. Едно от най-популярните мошеничества е в използването на незаконно съотношение на цимент към пясък. Малко по малко с времето се появяват дупки, кислородът се добира до арматурното желязо, то започва да ръждясва, някой в правителството решава на коя дата да се извърши евакуацията, която, разбира се, е колкото може по-късно, тъй като става дума за няколко хиляди души, на които трябва да се предложат нови жилища, но не чак толкова късно, че някое нежелано срутване да предизвика загубата на много човешки живот и международен скандал. Не помня някога да съм чувал за този комплекс, който изглежда като заболял още преди много време от едра шарка. В стените на много апартаменти се забелязват големи дупки, в носещите колони — на ръба на рухването — се вижда желязо. Официално тук никой не живее вече от години, но на практика има оживено общество, което, както личи, се е установило на къмпинг по паркингите. Виждам вечните картоиграчи, насядали по

земята, жени, наведени над тенджери върху газови котлони, телевизори, свързани по някакъв начин към електрическото захранване, мъже, надигащи добросъвестно големи чаши с оризова ракия в жегата на неделната утрин, кучета с отвратителни болести, деца и пране. Никой не ми обръща никакво внимание, докато търся и най-сетне намирам блок Е и се качвам по готовите да се срутят под краката ми стълби по целия път, чак до дванайсети етаж, защото асансьорите отдавна не работят. Когато стигам, не мога да си поема дъх. И ризата, и панталоните ми са плувнали в пот. Цялото тяло ме сърби от горещината, усилието и може би някои буболечки, типични за старите изгнили сгради.

Стая 967 е в ъгъла. Вратата се поддава на ритника ми и се озовавам в добре познатата ми кутийка. Някъде сигурно има правителствена директива, която дефинира минималното жизнено пространство, полагащо се на един тайландец, без той да се побърка или да стане комунист. Габаритите са точно като в моята бърлога, но Фатима се радва на изключителната привилегия да има прозорци на две от стените. И през двата гледката е една: простиращи се чак до хоризонта жилищни квартали. Теренът е равен, окото не се спира върху нищо, ако не броим неизбежната комбинация от високоетажни сгради с колиби или малки къщи с ламаринени покриви — всичките малко нереални и безпътни в маранята. Самата стая изглежда като изоставена от обитателя си, без никакви следи от опит за организирано изнасяне. Никой крадец няма да тръгне да се катери на дванайсетия етаж, за да провери какви лични вещи е имал един от бедните жители на този квартал. В онзи момент от своя живот Фатима е спяла на бамбуков матрак, пушила е „Марлборо Ред“ и джойнтове и е колекционирала снимки на млади мъже, умиращи от СПИН. Това са художествени фотографии в черно и бяло и са набодени по стените: изпити скелетоподобни лица и гърди, носещи подписа на саркомата на Капоши. Един от тях е пострадал и в окото. Ако клекна в ъгъла срещу вратата, виждам цялата тази галерия на двете стени. Сега съм Усири, много преди да се превърне във Фатима, подпрял съм гръб на стената и съм вперил дрогиран поглед в неизбежното си бъдеще: отказа на имунната ми система, гръдни болки, бързо деградиращи до пневмония и рак на дробовете, невъзможност на тялото да се излекува само нито

отвън, нито отвътре, прогресивна загуба на умствените способности, мозъчни тумори, озадаченост... за какво беше всичко това?

На пода пред тоалетната намирам регистрационна карта за клиника недалеч от Пат Пон. Зная клиниката — както почти всяка друга клиника в този район, тя е специализирана в болести, предавани по полов път. Това е мястото, където курвите ходят на месечни прегледи.

На Сой 7, до Силом, седя търпеливо в малката чакалня, докато жени, мъже и транссексуални на възраст между осемнайсет и трийсет идват и си отиват, или да оставят кръв за изследване, или за да получат резултатите. Повечето са жени. Чета лицата им без никакво затруднение. Само някои са рискували този месец — или са бутнали на клиент, отказал да сложи презерватив (колко много фананги се оплакват, че това потискало ерекцията им), или са допуснали някое извращение. Повечето от момичетата са весели, уверени, че са взели необходимите предпазни мерки: кондоми, студени душеве преди и след, изплакване на устата с листерин.

Спинът не е толкова лесен за хващане, а момичетата са фанатички на тема хигиена, особено след усилията на правителството да разясни механизмите на заразяване. Нещата бяха съвсем различни преди десетина години, когато младият Усири Таня е правил снимки на умиращите си приятели и е чакал смъртта си в коптора. Тогава изглеждаше като че ли мистериозната болест се е захванала да изличи от лицето на земята конкретно Тайланд. Ние с Нонг бяхме на множество тъжни свиждания с приятели в онези специални болници, които изглеждаха като лудници от викторианските времена и където настаняваха бедните, за да умрат. Кой знае, може да сме се разминавали рамо до рамо с Фатима, без да знаем.

Клиниката е собственост на и ръководена от енергичен тайландец на средна възраст, който не се уморява да влиза и излиза от операционната в бялата си манта. Всички, които общуват ежедневно с проститутки, се научават да практикуват „курвочар“, което представлява специален начин на говорене с момичетата, неутрализиращ тяхната склонност към раздражителност и имащ за цел да бъдат накарани да не се самосъжаляват. Докторът е овладял това умение, което несъмнено обяснява успеха на клиниката му. Излъчвайки респектабилност, той се осведомява със сериозен глас кога

за последен път са „работили“, дава им съвети да не злоупотребяват с предлагането на прелестите си, което ги кара притеснено да се кискат, настоява да му обещаят за хиляден път, че няма да забравят за презервативите, продава им листерин и контрацептивни хапчета, поздравява ги за резултата от изследванията... „Ще се видим след един месец.“ Чакам чакалнята да се изпразни, преди да му покажа картата си и да поискам да видя медицинския картон на Усири Таня. За моя изненада той веднага си спомня името и ме завежда в хирургията, която се състои от червен тапициран диван, епруветки и опаковки за изпращане по пощата на чупливи материали. В ъгъла се мъдри голям хладилник.

— Жив ли е още?

— Това изненадва ли ви?

Замислена пауза.

— Не съвсем. Дори преди десет години повечето хора не умираха, макар половината в бранша да го очакваха. Той беше един от онези, които развиха истинска фобия... бих казал типична реакция за онова време. По едно време идваше на изследвания всяка седмица. Казах му „Виж, на болестта ѝ трябва време да прояви симптоми, така че спокойно можеш да идваш веднъж месечно“, но той беше невротизиран. Странното при него беше, че понякога имах чувството, че сякаш иска да се зарази. Че мрази напрежението на очакването. А може би искаше да отиде при приятелите си. При мъжките проститутки ситуацията беше наистина тревожна. Много неприятна работа, наистина. Днес жертвите сред истинските професионалисти не са чак толкова много. Единствено аматьорите, които пренебрегват предпазните мерки, и повечето от които излизат само по уикендите, се заразяват. Общо погледнато, СПИН имаше фантастичен ефект върху здравето на нацията. В наши дни имаме само епизодични случаи на сифилис или гонорея, дори херпесът вече не е толкова чест. Но, разбира се, всички са фанатици на тема изследвания.

— Изследванията му отрицателни ли бяха?

— Разбира се. Както казах, той просто беше невротик. Веднъж сподели с мен, че загубил половината си клиенти, защото страхът от болестта толкова му личал, че това ги отблъсквало. Водеше ми приятелите си да ги прегледам — онези, които бяха прекалено изплашени да се подложат на изследвания, ако някой не ги държи за

ръката. Беше почти като лекар, толкова много неща знаеше за болестта. И беше интелигентен, разбрал бе естеството на вируса и можеше да говори за него по-добре дори от мен.

— Желаете ли смъртта?

Свиване на раменете.

— За мен това е западна измислица. Хората са единствените животни, които се страхуват от смъртта, така че би могло да се каже, че или всички сме прехласнати, или сме неспособни да я погледнем в очите. Ако наистина е желал да умре, щял е да умре, нали така? Не е чак толкова трудно за едно момче в Банкок, което продава тялото си, да умре, стига много да го иска.

— Но той е бил странен.

— Мислеше само за болестта. Вманиачен беше да не я прихване, но за нищо на света не искаше да сменя професията си, дори ако можеше. Аз не бих го нарекъл желание да умреш, а по-скоро идея фикс за смъртта.

— В будисткия смисъл?

— Може би. Каза ми, че медитирал за смъртта. Тя била единствената реалност. Тогаваш си помислих, че нервите му са опънати до скъсване, нали разбирате? Колко от вашите приятели ще издържите да видите да умират, ако сте само на осемнайсет?

— Кога спря да ви посещава?

Бърз поглед към мен, после го отмества.

— Трябва да проверя. Мисля, че не съм го виждал от осем-девет години. Почакайте, сега ще проверя. Било е преди да взема проклетия компютър, така че ще трябва да погледна в медицинския му картон.

— Не е толкова важно. Никога не сте го виждали, предполагам, в компанията на чернокож американец? Много едър мъж, морски пехотинец.

— Не, никога.

— И не ви е казвал, че възнамерява да си сменя пола?

Повдигане на веждите.

— Това ли е направил?

— Изненадан ли сте?

Намръщване.

— Да, изненадан съм.

— Защо? Не е чак толкова необичайно.

— Вярно, че не е необичайно, особено в тази част на света. Но човек започва да ги чувства тези създания... както мъжете, така и жените. Идват всякакви. Някои от тях са много ловки бизнесмени, хвърлят се в бранша и гледат да спестят достатъчно, за да отворят бар или фризьорски салон. Другите са си същите неадекватни хора, които сме виждали по улиците, и са готови да продадат не само телата, но и душите си. Обикновено те отиват на операция. Като нямат идентичност, няма и какво да губят, нали така? Само че той никога не ми е правил впечатление на такъв. О, беше си гей първа проба, но имаше корав характер. И умна глава. Знаеше кой е.

— Не типичната кандидатура за операция?

— Вижте, не съм психолог, не знам. Вече дори не практикувам медицина, защото я намирам за много стресираща, така че в момента само правя изследвания на кръвта.

— По стените на апартаментата му намерих закачени снимки на момчета, умиращи от СПИН. Някои от тях изглеждаха вече мъртви.

— Да, това е в негов стил.

— Мисля, че е стоял в коптора си и ги е съзерцавал часове наред.

— Разбира се, че го е правил.

На излизане минавам край книжарница, в която е изложена новата биография на Пол Пот. Дори на Будистката пътека можеш да намериш свърнали от нея. Пол Пот беше монах преди да реши да убие милион от народа си. Понякога реалността на смъртта е съкрушителна... и покоряваща.

При Ривър Сити спирам, преди да взема асансьора за магазина на Уорън. Неспokoен съм, без да знам защо. Всъщност може би знам защо. Фатима е убила Бродли... и Пичай. Сега би трябвало аз да я убия, нали? Но как да убия едно момче, седяло в своята стая кутийка, голяма колкото моята, плакало за мъртвите си приятели, както аз за моя, и питало се какво, по дяволите, означава всичко това... също като мен. Когато идвам на себе си и вземам асансьора, нея я няма. Има друг продавач, много добре школуван младеж, който може да е гей, а може и да не е, но ме оглежда неодобрително, когато влизам. Поднасям извиненията си и бързо излизам с облекчение, че днес няма да ми се наложи да убивам никого. Връщам се в моя коптор и се превръщам в Усири в неговия, медитиращ върху смъртта. Обзалагам се, че той е успял да проникне много дълбоко в себе си, когато е срещнал Бродли.

Мислите ми необяснимо налучкват по-практична посока. Понеделник е и използвам мобилния си телефон, за да се обадя на един чиновник в Министерство на строежите, който проявява склонност да се поддаде на убеждение. Обещавам му хиляда бата, ако ми направи няколко много прости проверки на компютъра си. Той ми се обажда след половин час със съвсем различен адрес.

Ако искате да заварите курва у дома, дори такава, оттеглила се от занаята, потърсете я сутринта. Старите навици умират трудно. Повече от десет години след като се пенсионира, Нонг никога не става преди единайсет.

Към средата на деветдесетте Тайланд окончателно си извоюва репутацията на истински азиатски тигър. Доказателство за това бяха скъпите магазини и цените на земята, които скочиха до небесата. Семейства, притежавали от поколения неизползваеми парцели, станаха обект на ухажване от страна на предприемачи и строители и се превърнаха в милионери за нула време. Банкок стана център, а това е най-хубавото, което може да се случи на един град, нали? Магическата фраза „развиваща се икономика“ доведе стотици хиляди чужденци и всички те трябваше да се настанят някъде да живеят по международните стандарти. Над тресавищата се издигнаха като гъби модерни жилищни блокове. Най-добрите от тях можеха да се намерят в района на Сухумвит, между Соу 33 и Соу 39, където апартаментите се строят с внимание към най-дребните подробности, достойно за нашите братовчеди, японците, които заслужено държат славата в това отношение. Всеки втори ресторант или супермаркет тук е японска собственост и можете да си купите суши, терияки, тофу, харами, темпура, кушикацу или отумани по всяко време на денонощието. В края на Соу 39, недалеч от Петчабури Роуд, трите гигантски небостъргача на комплекса Супалай целуват мръсното небе. Портиерът на рецепцията във фойето иска да се обади на собственика на апартамента от триста и шейсет квадратни метра на последния етаж и от това му намерение го отказват само петстотинте бата и обещанието, че ще го тикна в карцера, ако ми създава повече проблеми.

Качвам се с асансьора на трийсетия етаж и се питам днес ли е денят, когато ще я убия. От друга страна, проявил съм

професионалната предвидливост да взема със себе си малък диктофон.

В момента е 10:35, стоя пред впечатляващата двойна дъбова врата, охранявана от китайски богове от зелен, червен и бял порцелан, и чувам работещия телевизор. Натискам звънеца. Внезапна тишина, понеже телевизорът е изключен. Само полицай с моя невротичен слух може да долови леките стъпки на боси крака от другата страна на вратата. Знам, че ме наблюдават през шпионката. Някой вътре сериозно се замисля как да постъпи.

Обмислянето продължава по-малко от минута, след което се чува глухият шум от преместването на тежко резе, две щраквания в ключалките — и се изправям лице в лице с икона.

Колкото и да е изненадана, че съм я открил у дома ѝ в този час, тя е просто великолепна. Кимоно в зелено и червено, небрежно пристегнато в кръста, тежка черна коса, падаща свободно върху раменете, перли в ушите, пръстени на пръстите, перфектно тяло, изваяно от дизайнер, скромна усмивка...

— Савади ка.

— Добро утро, Фатима.

— Заповядай.

Апартаментът е дуплекс. Лакирана стълба от тик води към спалните горе, а окото е привлечено от високите прозорци, предлагащи изумителна гледка към града.

43.

Въпреки впечатляващите й пози имам усещането, че черупката се е пропукала. Усмивки, намръщвания, жестове — фрагменти на личността — идват и си отиват, сякаш извлечени от паметта, докато междуременно нещо съвсем различно, нещо не съвсем човешко, е поело контрола над нея. От време на време ми се струва, че ме гледа гневно, но после разбирам, че това е пълната чернота зад погледа, когато позата не успее да постигне целта си.

— Срегнахме се във влака за Чиан Мей. Вероятно не е необходимо да ти казвам защо отивах в Чиан Мей. Бях на двайсет и седем и ми беше писнало от баровете в Банкок. По това време момчетата вече бяха спрели да умират от СПИН, но тръпката беше изчезнала. Клиентите бяха предимно свине, бели свине. Белите гейове, вилнеещи из Югоизточна Азия, не бяха от най-загрижените. Взех влака за Чиан Мей, защото се надявах сцената там да е по-различна. Говореше се, че всички били толкова дрогирани с опиум или хероин, че изобщо не се налагало да работиш. Да ти опидам ли какво бях: млад нехранимайко, същество без самоуважение, беден, кльоцав, женствен, но с пишка, без цел и ориентир, боклук край пътя. Но можеш ли да си нещо по-различно, след като си наполовина негър и си роден тук? Таите са най-големите расисти на земята, те презират негрите. Те дори гледат накриво чистокръвните таи, ако имат тъмна кожа. Погледни ме... аз съм доста тъмна... И понеже бях не какъв да е, а точно такъв тип гей, реших да се погледея и си взех първокласен билет в спален вагон — очаквах да съм сама в купето. Наслаждавам се на цигарата и за хиляден път онази година обмислям самоубийство, когато вратата на купето се отваря и се появява той — великолепен чернокож гигант, когото никога не бих взела за войник по начина, по който беше облечен и се движеше, ако не беше голямата му зелена мешка. Изглеждаше към четиридесетте, което винаги е било любимата ми възраст за мъжете, и разбира се, след като беше черен, можех ли да не направя връзката с бащата, когото никога не съм виждала? Идеално

попадение. Помислих си: Америка трябва да е чудесна страна, щом един толкова черен може да израсне пълен със самоуважение, безгрижен, с чувство за принадлежност, та дори сред толкова много бели. Разбира се, дарих го с най-очарователната си усмивка, без да очаквам никакъв резултат. Той обаче ми се усмихна в отговор, извини се, че ме е обезпокоил, и обясни, че имал резервация за съседното купе. Казах му: „Няма нищо, мили“. Точно като курва. Реших, че това е всичко, развитие няма да има, защото той изглеждаше с права резба... нали разбираш? Обикновено, когато говориш по този начин с нормален, това го отблъсква, дори го отвращава. Той обаче ме дари с прекрасната си усмивка и попита може ли да седне за кратко. Сърцето ми щеше да изскочи от гърдите. — Дълбоко поемане на въздух. — Няма да те занимавам с гадориите на Чиян Мей. Бог знае защо човек като него е трябвало да ходи там, ако не е било на екскурзия. Но Бог знае защо той е с мен. Той така и не ми призна, че съм му бил първият, но аз веднага разбрах, че не е гей. Нека бъдем откровени по този въпрос: има всякакви хора и някои мъже, които обичат секса, в един момент от живота си решават да експериментират. Мисля, че неговият случай беше точно такъв. Според мен беше имал жени през целия си живот и беше стигнал фаза, в която се питаше струва ли си всичко това, нали разбираш? Може би онова малкото, което му е липсвало, е можело да му бъде дадено от мъж? Аз обаче си казах: и толкова ми стига, прекарвам си страхотно в хубав хотел с мъжа на моите сънища и когато всичко свърши, ще ми останат само прекрасни спомени, нещо, което да ме избута до следващата катастрофа. Забелязвам обаче, че той се притеснява да е с мен навън. Да ти кажа истината, така и не излязохме от стаята заедно. Той отиваше да хапне или да пийне сам, аз го правех отделно от него. Социално беше голям темерут. Е, нали беше морски пехотинец. Ясно беше, че изживява драма, но противно на очакванията ми, не ме захвърли след първата нощ... Но след пет дни ме натири. Казвам му: „Окей, дарлинг, за мен беше прекрасно и ти си най-хубавото нещо, което ми се е случвало в живота. Между другото, можеш ли да ми помогнеш с десет хиляди бата, че малко съм закъсал с наличните?“. Извървяваме онази унизителна разходка до банкомата, той ми дава парите в една странична уличка и се разделяме завинаги... или поне така си мислех... След два дни дойде. Беше претърсил всеки гей бар в града и накрая ме намери, за мое щастие. Тогава разбрах, че с

този прекрасен мъж става нещо ужасно. Гигантът стоеше пред мен с очи плувнали в сълзи и ме гледаше. Разбира се, че бях готов да направя всичко за него. Абсолютно. Ако беше казал: „Вземи този нож и си прережи гърлото“, нямаше да се поколебая. Може да се каже, че и аз изживявах нещо за пръв път: любовта.

— Но той така и не можа да свикне с факта, че си мъж?

— Да. Но може би е по-вярно другото: той така и не свикна с мисълта, че е обратен. Първите две седмици се държа, но аз виждах приближаването на кризата. Питях се какво ли ще направи с бедното ми тяло. Когато се пречупи. Такива като мен усещат тези неща, защото това е, така да се каже, професионален риск: един мъж на средна възраст, който не може да приеме онова, в което съзнава, че се превръща... какво прави тогава? Питях се дали ще му причернее и ще ме убие с могъщите си мускули... не че ми пукаше. Този начин да си отидеш от живота ми се струва еднакво добър с другите. Онова, което за него бе жалко и мизерно, за мен бе връхна точка в живота ми. Когато си спомнеше, че е бил щедър и свестен американец, можеше да е удивително добър с мен. И аз просто го обожавах. Обичаше да пуши ганджа и аз му свивах джойнтове. После започна да пие. Не мисля, че беше пил много, преди да се срещнем, но скоро можеше да изпие бутилка „Меконг“ за един час. Помниш ли онази песен: „Мразя се, че те обичам“. — Въздишка. — Вярвам, че наистина ме обичаше, поне в началото. За него аз бях в известен смисъл нещо като освобождаване. В края на краищата той цял живот бе преследвал жени с единствената цел да ги вкара без губене на време в леглото си и не беше получил нищо от това. Аз поне го разбирах. Тогава в мен имаше достатъчно тестостерон, за да зная как мисли един мъж. Вече съм загубила тази способност. Но той не ме би. Не ме удари нито веднъж. Дори сексът, който правехме, не беше нещо особено. Доминираше, разбира се, но той беше по-скоро императорът, очакващ да бъде боготворен, отколкото садистът, изискващ подчинение. Надявах се в себе си нещата някак да се оправят. В края на краищата той говореше, че ще се уволни от армията, и искаше да остане в Банкок, така че си мислех: „Защо не се разкриеш? Какво толкова можеш да загубиш? Прекарай остатъка от живота си в мир и любов. С мен“. Щях да се грижа за него. Господи, как щях да се грижа за него! Но, разбира се, не се случи така.

Нещата никога не стават както ни се иска. Винаги има нещо, което ни дръпва надолу, и то точно когато сме смятали, че сме се спасили.

— Занимаваше ли се с нефрит по онова време?

— О... нефрит... да, нефритът. Да, беше започнал да се занимава. Мисля, че една от мечтите му за след армията беше да започне търговия с нефрит. Според мен, когато е ходил в Йемен и всички онези ужасни места, си е фантазирал как ще се върне в Тайланд и ще започне да изнася скъпоценни камъни и нефрит за Щатите. А може би и сам е щял да прави бижута. Господи, това беше като аз да си фантазирам, че един ден ще стана морски пехотинец. Не съм експертка, но по скромното ми мнение, тук е невъзможно да се приближиш до търговията със скъпоценни камъни, ако не си китаец или с много добри връзки с китайците. Но не исках аз да му го казвам, разбира се. Помагах му, но с някакво чувство на обреченост.

— Помагала си му?

— Той имаше нужда от преводач. Разговаряше с най-различни хора, включително хора от планините и хора от моя народ, карен. Така че му бях много полезна. Превеждах му на тай и на карен и обратно на английски. По онова време можех да говоря английски на нивото на бар момче, несравнимо по-зле от сега. За което съм му благодарна... Стигнахме дотам, че дори купихме няколко необработени къса нефрит и ги дадохме в Китайския град на занаятчиите да изработят няколко дребни украшения. Накрая се наложи да му кажа, че ни се смеят зад гърба. Нефритът, който беше купил, се оказа трета категория, а чертежите му бяха... е, да кажем, не бяха световна класа. Онзи пенис на уебстраницата му е най-доброто, което е правил някога. Неслучайно — моделира го, гледайки своя. Дори аз започнах да се питам с всички ли си е — как беше възможно да вярва, че ако направи уебстраница с един голям заплашителен хуй, това ще промени живота му? Колкото и да е смешно, мисля, че онази страница бе моментът на неговото изпълзяване от дупката, неговият начин да обяви пред света какво е той: един чудесен, прекрасно оформен хуй... Но после нещата отново тръгнаха надолу. Беше взел назаем много пари, за да купи нефрита и да му го обработят. Мислех, че се е обърнал към банка или нещо подобно, и изобщо не ми хрумна до момента, в който вече бе много късно, че ще отиде при лихварите чю-чоу. Наистина, страшно тъп трябва да си, за да постъпиш така! Дали не е предполагал, че ще му

дадат заем на специални условия само защото е морски пехотинец? Може би е смятал, че президентът на САЩ ще изпрати самолетоносач, ако той има неприятности с лихварите? Понякога беше непростимо наивен, ако ме разбираш. Обяснението сигурно е в това, че след като е бил морски пехотинец през по-голямата част от живота си, имаше неща, направо пред очите му, които не можеше да забележи. Тогава пушенето на ганджа и пиенето започнаха да излизат извън контрол. Един-два пъти се наложи да търси медицинско, защото не можеше да се яви на работа. Ужасяваше се, че случайните проверки за вземане на наркотици един ден ще го изловят. Тогава се обърна срещу мен, започна да ми натяква, че съм провалила живота му, наричаше ме с онези имена, с които наричат бар момчетата, когато мъжът започне да изперква. Но дори тогава — трябва да му го призная — не ме удари. Мисля, че по натура не беше човек на насилието. Не и ако някой не го принудеше да прибегне до насилие. Но тогава още не знаех това. Съзнавах само, че късметът ми отново ми е изневерил. Макар вината да не бе моя, донякъде смятах, че аз съм виновна за нещастията, стоварили се на главата на мъжа, когото обичах. Убедих го да се молим заедно. Аз бях християнка, той също беше християнин... но в началото му беше трудно да схване, че хора като мен могат да са вярващи. Молахме се и сега си мисля, че по някакъв начин това направи нещата още по-зле.

— Как?

— Защото той наистина започна да се вживява в молитвите, купи си библия и започна да ми държи проповеди за пътя към избавлението. Продължаваше с часове, обикновено след като изпиваше бутилка „Меконг“, а аз седях в краката му и шепнех колко го обожавам. Беше досущ като онези американски проповедници, които дават по телевизията — с всичките емоции, напрежение и увереност в Божиата благодат. Ние, карен, сме религиозни хора, обичаме боговете на всички и сме приемали всякакви мисионери: християни, будисти, мюсюлмани. Били сме гостоприемни към тях, вярвали сме на всяка тяхна дума и никога не сме се задълбочавали в противоречията. С други думи, за него аз бях идеалната публика. Правехме го по няколко пъти на седмица — след ганджа и уиски — когато чувствахме, че вратите на рая всеки момент ще се отворят и ще влезем право през тях. Трябва да имаш предвид, че в онзи момент натискът върху него беше голям.

Лихварите бяха започнали да губят търпение. Не искаха да го убиват, разбира се, но го товареха с дващест процента на месец, а при тази лихва нещата бързо излизат от контрол. Звъняха му по телефона в три през нощта и английският на този, който му се обаждаше, бе толкова лош, че се налагаше аз да вземам слушалката и да го карам да повтори заплахите си на тай, за да мога да му ги превода. Не бяха нищо особено — обичайните обещания какво ще направят с тялото и лицето му... най-вече с лицето му. Тези хора не са глупави, много добре познават слабите места на клиентите си.

— И по това време ти все още беше...

— Още бях мъж? О, да. Промяната при мен дойде по-късно. Но тогава вече бяхме решили, че ще започна да вземам естроген... нещо като семейно решение. Лежахме в леглото една нощ, пияни, той ме галеше и аз го попитах би ли искал да имам цици. Не се беше замислял за това. Помня, че дори трепна. Може би тогава видя решение на поне един от проблемите си. Ако аз станех жена, тогава той преставаше да бъде обратен, нали така? Но не това имах предвид аз. Аз просто предлагам естроген като...

— Сексуална добавка?

— Точно. Така че намерих отнякъде и готово — започнаха да ми растат цици. Ефектът върху него беше много особен. Според мен тогава той разви онази идея фикс да променя тялото ми. Казвах му: „Мили, започвам да се чувствам като парче нефрит, върху което някой работи“. Той се смееше, но това бе истината. И най-странното е, че точно тогава нещата започнаха да се оправят. Каза ми, че с него се е свързал някой от големите в търговията със скъпоценни камъни в Щатите и че това ще му даде шанс да се намеси в истинския бизнес. Нищо значително в началото, но поне светлина в тунела. На всичко отгоре този бижутер — той така и не ми каза името му тогава — щял да плати дълговете му. Господи... сякаш всички облаци над главите ни се разкъсаха и то само благодарение на голямата клечка от Америка, онзи бижутер, който срещнах едва много, много по-късно, но който имаше навика да идва по бизнес веднъж месечно в Крун Теп и двамата с Бил отиваха някъде — предполагам в неговия хотел — и цяла нощ уточняваха бизнеса.

— Цяла нощ?

— Да. Не че нямах подозрения. Е, знам, че е нормално, когато някой дойде тук от Япония или Запада, да бъде позабавляван в традициите на Банкок, след като свършат преговорите. Не бих казала, че имах нещо против. Дори смятах, че това ще му се отрази здравословно. Не за друго, а защото знаех от думите му, че този бизнесмен май обичал жените, и си представях, че ако Бил също погони курвите за форма, това може да му е от полза. Защото той все още не се бе излекувал от травмата, че има връзка с мъж. Може би му трябваше някакъв баланс. Както и да е, бижутерът се превърна в човек номер едно за нас и трябваше да му осигуряваме всичко, което пожелаеше. По същото време в дома ни започнаха да се появяват различни неща. Истински сребърни прибори за хранене, керамика, изделия на местните занаятчии — неща, които от неграмотност тогава смятах за безценни, но които се оказаха само боклуци от склада на бижутера.

— Те заедно ли ходеха по баровете?

— Не мога да кажа. Онзи беше толкова богат, че според мен не беше проблем да си купи най-качествената плът на пазара, възможно най-скъпата, и да поиска да я има направо в хотела си. Бил спомена за руски сутенър и някакви сибирски проститутки.

— Как изглеждаше Бил след тези забавления?

— В началото ми се струваше развеселен. Разказваше, че богаташът бил много уважаван, срещал се с президенти, сенатори и конгресмени и бил наистина човек на крайностите. Не навлизаше в подробности, за да не ме нарани. Човек със замах. Обаче веднъж го нямаше три дни, а като се върна, беше съвсем различен човек.

— Различен?

Мълчание.

— Съвсем друг. Сякаш беше изгубил душата си. Дори ми го призна. Напи се, пуши много ганджа и започна да къса библията. Каза: „Аз се моля за милост и изкупление, а ми изпращат дявола. Така че сега работим за дявола. Но може би има само дявол, а всичко останало е измислица за деца. Това ми каза той. Било детска измислица“. И ме погледна. Погледна ме и продължи да къса библията.

— И тогава ти започна да вземаш естрадиол?

— Тогава трансформацията ми премина в сферата на висшите технологии. Естрадиол. Компютърни програми, медицински речници,

нюзгрупи в интернет.

— А доктор Суричай?

— Да, след няколко месеца се появи и доктор Суричай. Бил седеше с часове пред компютъра, играеше си с тези... програми, скици, цветни картинки с анатомията на мъжа и жената, разместваше ги, изрязваше нещо и залепваше друго нещо, а аз седях зад него, прегръщах го, обожавах го и му казвах: „Да, мили, дай ми тези цици, ще направя всичко, което поискаш от мен. Можеш да ми сложиш дори три цици и две путки, ако ти харесва“.

— Проектирали са те?

— Точно така, проектираха ме. Изобщо не ми пукаше. Бях страшно поласкана, че моят мъж не може да извади тялото ми от мислите си. Пет пари не давах, дори ако имаше намерение да ме превърне в самия дявол. Та какво беше направил дотогава Бог за мен? — Бързо проблясване на големите черни очи. — За мен беше по-важна самата промяна. Имах усещането, че съм бил роден и израсъл в ада, а после внезапно съм преместена в рая. Бях намерила любовта, имах дом, имах усещане за принадлежност... за пръв път в живота си. Май виждам в очите ти, че знаеш за какво говоря, нали?

— Да.

— Когато изживяваш такава трансформация, усещането е сякаш вървиш във въздуха. Не можеш да повярваш на късмета си.

— Но ти си знаела, че не се вписваш в стандартния профил на транссексуален? Не си вярвала, че си жена в капана на мъжко тяло?

— За тези глупости ли ми говориш? По това се захласват само фарангите. Тук, в Крун Теп, ние вече имаме тела на модели — момчетата на улицата са готови да изрежат всичко, да си добавят всичко и да пият каквото им се каже. Ние сме бъдещето, дарлинг. Фарангите могат само да ни догонват. Знаеш ли, според мен скоро те сами ще зарежат тези психологически дивотии, особено след като видят колко пари има в това.

— Но не може да не си мислила за критичния момент, когато човекът с ножа е щял да изреже всичко излишно?

Свиване на раменете.

— Не бих казала. Правех го в името на любовта. Ти си бил дете на улицата и не може да не знаеш какво е да нямаш нищо за губене. А и не ставаше дума за загуба. Та той ме превръщаше в богиня.

Изключвам диктофона. В главата ми отеква риторичният въпрос на доктор Суричай: „Какво означава транссексуален? Средновековен евнух, натъпкан с естроген?“. Дали Фатима си задава този въпрос поне от време на време в момент на съмнения? Включвам пак диктофона.

— Но ти не си направила никаква връзка с бижутера?

— Не, но се досещах, че поне в началото парите идваха оттам. После Бил използва връзките на бижутера, за да организира търговията с яа-баа, и тогава парите трябваше да идват оттам. Но нали знаеш, изведнъж се оказа, че няма време за безпокойства: започнах да вземам лекарства, да ходя на лекар, Бил се залови с шията ми — адамовата ябълка и после гласа ми... и изобщо цялата история с дявола някак избледня за известно време. Мисля, че Бил бе решил да не мисли за договорката си с бижутера — каквато и да беше тя — поне за известно време.

— Ти кога разбра?

— Ами... операцията на Бил с яа-баа не се развиваше според очакванията му. Пратките идваха на два месеца. Отивахме до терминала за вътрешни линии, за да ги получим. Придружавах го просто в случай, че му потрябва преводач. Наркотикът минаваше през някакъв бирмански генерал, който имаше грижата да плати на границата комуто трябва, и после през местен синдикат. Задължението на Бил беше да го пренесе от летището до бездомниците под моста. Те са карен, а аз имам здрави връзки с племената в джунглата по границата. Всъщност синдикатът не се нуждаеше от Бил освен за тази отсечка от летището до моста Дао Прия. Все пак щеше да изглежда доста странно, ако на летището се появи някой лумпен, за да получава на всеки два месеца голям лъскав сандък, докато един американец явно не можеше да събуди подозрения. Истината е, че приносът на Бил в цялата схема не беше критично важен, поради което той не беше незаменим, а следователно и неговият дял не беше нищо особено. Аз обаче научих едва неотдавна, че трафикът не му е носил много пари, въпреки поемания риск. Защото все пак хванеха ли го, щяха да го тикнат до живот в Банг Кван, нали?

— Вероятно. След пет години щяха да го прехвърлят в Щатите, но той щеше да доизлежи присъдата си там. Рискът, който е поемал, е бил голям.

— Точно така, казвах му го — голям риск за малко пари. Опитвах се да му бъда като грижовна съпруга. Но вече беше започнало да ме гложди любопитството. Ясно беше, че доктор Суричай и модерната му болница не струват евтино, ясно беше, че яа-баа не се изплаща толкова добре, най-сетне ясно беше и че джунджуриите, които правеше за бижутера, също не са толкова ценни... така че откъде все пак идваха парите?

— И това събуди подозрението ти?

— Не, нямах съмнения какво точно става. Известно ми бе, че в живота на Бил има цяла една страна, за която не знам нищо, но нямах представа каква е тя. За известно време наистина се чудех колко сериозен е бил, когато ми каза, че бижутерът е въплъщение на дявола или поклонник на дявола... и дали няма някаква черна магия, с която се занимават двамата. Допусках дори, че Бил може да го изнудва. Няколко пъти го питах направо: „Откъде вземаш парите за лекарствата, за доктор Суричай, за болницата и всичко останало?“. Но той ми казваше да не се безпокоя и че пари имало.

— Но ти някак разбра, нали?

Мълчание. Тя седи на дивана, аз седя в голямо кресло.

— Мислиш, че аз съм го убила, нали, дарлинг?

— Зная, че си го убила.

— Наистина ли... малката аз? Та как бих могла да се оправя с всички онези змии? Хайде, детектив, не схващаш ли, че това изисква цяла армия змиеукротители?

Тя става, точно както би станала жена, елегантно, с еротичен намек в поклащането на ханша, и го прави напълно подсъзнателно. В настъпилата тишина не мога да не призная, че в нейния случай операцията е излязла напълно сполучлива. Не е чудно, че доктор Суричай толкова се гордее с нея. Само от този ъгъл, като гледам отдолу към шията ѝ, мога да забележа мъничкия белег, за който ми спомена. Ставам на свой ред и тя ме изпраца до вратата. Мисълта да я убия ми изглежда нелепа. Попаднал съм под магията ѝ и тя съзнава това. Накланя леко глава и прошепва:

— Няма ли да ме убиеш днес? — Въпросът ме изненадва, защото си помислям, че може да чете мислите ми. Тя се накланя към мен. — Нека аз ти помогна, като убия бижутера, а после ти направи с мен каквото пожелаеш. Не ме е грижа. — Внезапно ме хваща за брадичката

и надниква в очите ми. — Ти си архат, защо искаш да рушиш кармата си с безсмислена вендета? Светът се нуждае от теб. Остави дявола да убива вместо теб.

Опитвам да се освободя, но ръката се превръща в стоманени клещи.

— Ти разбра още първия път, когато ме видя в магазина, нали? Аз съм твоята половина, дарлинг, ако единият от нас е на този свят, трябва и другият да бъде. Аз съм тъмната ти страна. Мисля, че съзнаваш това. Убий ме, ако решиш, но тогава ще убиеш и себе си.

Отваря вратата и аз изскачам навън. Озовавам се между китайските богове — пазители на вратата. Няма време да я питам за апартамента, който според чиновника в Министерството на строежите е купила на свое име, нито за скъпата мебелировка. Стойността му е двайсет милиона бата или половин милион долара, но колекцията от нефрит — изложена на китайската масичка от полиран абанос — струва много повече от това. Да не говорим за останалите неща от магазина на Уорън — всички, без изключение, положени с вкус на подставки, древни масички или просто на пода, където човек може неволно да ги ритне, ако не внимава.

Тръгвам си и не мога да се отърва от мисълта колко лесно можех да я убия. Мисълта, че може би съм предал Пичай, заплашва да ме смачка. Компенсира я само вероятността, че тя може би щеше да омае и него.

44.

Вчера майка ми изпрати куриер до участъка с мостри — за мен и Полковника — на новите тениски и бюстиета, които е измислила. И при двете мотивът е един и същ: под основния надпис в алено — КЛУБ НА СТАРЕЦА — следва текст в черен курсив: *Железни прътове*. Наела е професионален аниматор, който е направил убедителна карикатура на дърт похотливец: прегърбен, но як, плешив, но с рядка като срамно окосмение брада, езикът му виси. Полковника ме повика, за да чуе мнението ми. Синовната лоялност (разбирайте: детство, изживяно в непрестанно промиване на мозъка и емоционално изнудване от възможно най-пошъл характер) ме задължава да заключа, че става дума за гениална находка.

Той вдига тениската и я премерва, като я опъва на гърдите ми. Налага се да я държа, понеже той отстъпва назад, за да я разгледа по-добре.

— И фарангите, мислиш, си падат по това? На мен ми се струва страшно... грозно.

— Не можем да ги променим. Ако им дадем стандартна тениска от мъжки клуб, ще се засегнат.

— Наистина ли? — Той стои пред мен наистина объркан, неспособен да проумее чуждата психология. — И няма значение, че някои от посетителите наистина ще приличат на това?

— Това е целта, която се преследва. Така те ще се чувстват по-сигурни.

Бавно кимване. Едва ли го осенява прозрение, но поне се примирява.

— Между другото, ние с майка ти ти даваме десет процента дял в бизнеса. Тя иска да те има като член на семейството, аз пък искам да се възползвам от това да не ни съдиш много сурово, когато изпаднеш в някоя от фанатичните си фази.

— Опасявам се, че не мога да приема. Да се печелят пари от жени по този начин е изрично забранено от Буда.

— Както и да се пуши опиум. Няма значение, това е заповед. Неподчинението на началник също се изключва за тези, които са поели по Осемкратната пътека.

— Тогава приемам.

Свалям тениската и я сгъвам на масата. Той обаче я разгъва, за да я погледне още веднъж, после успокоен — макар и естетически подразнен — кимва и ми разрешава да изляза. В края на краищата майка ми е изкарала курса на „Уолстрийт Джърнал“, та макар и по интернет. Когато стигам до вратата, той ме спира:

— Чакай, забравих. Този факс се получи от американското посолство преди два дни. Става дума за един от тъпите профили, с които си губят времето в Куонтико. Наредих да го преведат на тай, но това са обичайните им глупости. Неща, за които всеки би се сетил, ако си направи труда да се замисли.

Намирам тих ъгъл в участъка. Профилът е три страници и е удивително изчистен от технически жаргон.

Доклад на отдел „Криминални профили“
Федерално бюро за разследване, Куонтико,
Вирджиния.

Категория на документа: Конфиденциален, за разпространение само до заинтересованите лица (със специално разрешение да се изпрати до Кралската тайландска полиция)

Предмет: Фатима, известна още и като Усири Таня, транссексуална, претърпяла операция по смяна на пола малко преди да навърши трийсет, родена и израсла в Тайланд. Баща — неидентифициран афроамерикански военнослужещ (вероятно мобилизиран по време на Виетнамската война); майка — проститутка от туземен произход в Северозападен Тайланд, член на голямата група племена карен, обитаващи пограничните райони. Смята се, че според тайската традиция е отгледана от баба си в земите на племето по границата с Мианмар, докато майка ѝ е продължавала да работи като проститутка в Банкок...

Точно както се бе изразил Викорн, докладът не съдържаше нищо, за което човек не би се сетил и сам. Отварям на последния абзац:

Ако се изключат онези, които са изпитвали дълбоко, лично и продължително желание да си сменят пола, дългосрочният ефект от хирургическото отстраняване на половите органи е жестока и ужасяваща с последствията си психологическа травма. Съмненията, че реакцията е довела до убийство на Бродли по сложен, садистичен и много изобретателен начин, напълно се покриват с нашите очаквания. Следва да се отбележи обаче, че е малко вероятно това да е довело до удовлетворение. За нея Бродли е бил олицетворение на Спасителя, единственото човешко същество, отличаващо се от другите с това, че е било благоразположено към нея. Заради него тя е пожертвала най-ценното нещо в живота си: своите гениталии. След като Бродли я е предал, тя вече не вярва на никого. Ако до момента поведението ѝ е било в рамките на нормата (изключваме убийството на Бродли), смятаме, че това се обяснява с действие по памет или следване на план, по същество социопатичен. Нуждата да направи на света онова, което светът е направил на нея, може да се окаже неудържима.

45.

Министерството на затворите и Министерството на емиграцията си сътрудничат, за да държат под карантина всеки чужденец от мига на освобождаването му от затвора до натоварването му на самолет за неговата страна. Причините не са много ясни, защото по каква причина един фаранг, бивш затворник, би представлявал по-голяма заплаха за обществото от стотиците тайландци, освобождавани всяка седмица? Правилото обаче се съблюдава стриктно и никакви молби и спорове не ми помогнаха да се видя с Фриц, който чакаше изолиран в сградата на Министерството на емиграцията чиновниците да му извадят самолетен билет. Единственото, което успях да постигна, бе да разбера, че ще бъде качен на следващия полет на „Луфтханза“ за Берлин, който излиташе в десет вечерта. Даже на летището той остана заобиколен от емиграционни служители и полицаи.

Облечен във фалшиво сако на Армани, с подстригани кичури на оредялата си коса, с видими татуировки на врата и с бели панталони, той щеше да изглежда като един от многото туристи на средна възраст, дошли да се подмладят в Тайланд, ако не бе лепенката зад ухото му и бастунът. Видя ме да се появявам още преди да ме бяха забелязали пазачите му, но верен на затворническия си рефлекс, веднага извърна поглед. Трябваше да настоя, за да го придружа до изхода, където хората от емиграцията вероятно решиха, че задълженията им приключват, и се изпариха. Сега, отблизо, можех да видя колко странен и нов му изглежда светът, в който се бе озовал. Напомняше ми зверче със светкавични рефлексии в състояние на постоянна възбуда, може би самур или норка, изплашено, но едновременно с това заинтригувано от белите линии и гладките повърхности в света на хората. Седеше до мен на пейката, до изхода, през който щеше да се качи на самолета, и очите му непрестанно сновяха, докато ми разказваше:

— Операцията при моста Дао Прия е параван под формата на нелегално производство на ракия. Само някои от бездомниците знаят, че става дума за яа-баа. Старейшината използва контактите, които са

разработили за ракията, за дистрибутиране на мет. В края на краищата, ако си способен да разпространяваш онази ракия, вероятно ще се справиш и с яа-баа. Те са основните дистрибутори в Банкок и работят за една наистина голяма клечка.

— Кой?

— Полицай, естествено. Полковник от полицията.

— Знаеш ли името му?

— Викорн.

— Сигурен ли си?

— Ако информацията не беше точна, нямаше да ме пребият до такава степен, нали?

— Прав си. И никой не спомена Сувит? Мостът е в неговия участък.

— Не, само Викорн. От онова, което подочух, той върти голяма операция. Бездомниците са само малка част от нея. Може би Сувит работи за него?

— Някой каза ли ти нещо за смъртта на морския пехотинец? Как са го направили?

— Никой не знае как са се оправили със змиите, но всички знаят, че го е направила катой, жената момче.

— Защо са сигурни?

— Видял я един от бездомниците. Някакъв кхмер на мотор застигнал мерцедеса, преди да се спусне по отбивката. Може да са били повикани по мобилен телефон. Пехотинецът почти не е говорел тай, така че тя спокойно би могла да каже пред него: „Убийте този мръсник сега“. Видели са я да заминава с един от тях. А после те са придружили пехотинеца надолу — имали са пистолети, така че той не би посмял да отвори вратите, даже ако е можел да го направи.

Поклащам глава.

— Но това няма смисъл. Ако ще го убиват, защо просто не са го застреляли?

Фриц поклаща глава на свой ред.

— За да разбереш отговора на този въпрос, трябва да прекараш няколко месеца в тайландски затвор. При повечето вендети смъртта е прекалено обикновена... смисълът е жертвата да изживее ужас. — Неспокойният му поглед вижда на монитора, че вече трябва да се качва. Подава ми ръка. Погледите ни се срещат и той отмества своя. —

Ти си по-добър от мен. Аз се изсрах на теб и майка ти, а ти ми спаси живота. На твое място едва ли бих го направил, така че съм ти благодарен. Когато се срещнеш с Буда, предай му, че си излекувал един германец от расисткия му комплекс за превъзходство. Благодаря ти още веднъж от дъното на черното си сърце. — Това са последните му думи, преди да тръгне към самолета.

Човек не бива да преувеличава, така че поне две трети от заминаващите са обикновени семейства, самостоятелно пътуващи, двойки: западници, японци, китайци, индийци, африканци. Останалата третина са мъже западници, между четиридесетте и петдесетте, в компанията на тайски момичета под трийсет. Това, което ние, таите, не подозираме, е колко прост е животът на Запад. Прекалено прост. При една съвсем семпла заплата — срещу четиридесетчасова работна седмица с минимално полагане на физически труд — човек може да си купи кола, апартамент или да спестява в банковата си сметка. Други дарове на системата — съпруга, дете, приятели — идват автоматично и за тях дори няма нужда да мислиш. Казано с други думи, едно цяло полукълбо лежи, умирайки от скука. При това положение сигурно някакъв подсъзнателен демографски механизъм изпраща тези мъже при нас и следователно всяка от тези увиснали на ръцете им красавици е бомба със закъснител, заредена с демонични усложнения и експлозивни събития. Ей, да извикаме „ура“ за тайландското момиче, жертвоготовно понесло само своето послание за живот, любов и страст към лъскавия свят!

Ние обаче сме магнит за усложненията и изглежда, просто не можем без тях. Като задръстванията по улиците. Като Викорн. Защо не е възможно да го опаковаме и да им го изпратим?

46.

Снощи ФБР ме покани на вечеря в италианския ресторант на брега на реката в комплекса на хотел „Ориентал“. С много състрадателност ме помоли да не се обличам специално. Самата тя беше с не маркови бели ленени панталонки, разкопчана на шията бяла риза с къс ръкав и сандали — олицетворение на простотата, както с облекчение констатирах. Поръчах си „антипасто мисто“ като начало и телешки дроб за след това. Тя копира моето антипасто, но си избра лазаня на фурна. Когато се появи сервитьорът с листата за вина, тя предостави избора на мен, може би запомнила разказа ми за Трюфо и старанията, които бе положил да ме образова в това отношение. Поръчах обикновено „Бароло“ и направих цяло шоу: клатех чашата, оглеждах я на светлината, поднасях виното под носа си, внимателно отпивах микроскопични глътки и разнасях с език течността из устата си, докато сервитьорът ме гледаше изумено, преди да намигна на Кимбърли многозначително и да изпия остатъка най-вулгарно на една глътка. В края на краищата това си беше само „Бароло“. И двамата забелязахме, че за пръв път я накарах да прихне — много опасен момент в ритуала на прелъстяването. Със срам трябва да си призная, че не изключих чара си, както следваше да направя, което я накара да прошепне, че съм прекалено готин, за да ме опише с думи. Общо взето, търсех си белята.

— Сончай... защо ме мразиш?

— Не те мразя.

— Но се преструваш, че не ме намираш за привлекателна. Една по-проста жена би те сметнала за гей — много жени защитават егото си по този начин — но аз не съм глупава. Ти не си гей, понякога те привличам, поне на физическо ниво, после се измъкваш. И това продължава и продължава. Като диво животно си, което избягва капан. Любопитна съм.

Хвърлям поглед към останалите посетители. Три западни двойки на средна възраст, най-вероятно гости на хотела, и поне четири маси,

на които седят западняк и тайландка. Сигурно предлагаме страхотен живот на всеки млад фаранг с малко пари. Трябва ти само една нощ в обиколка на баровете, за да се сдобиеш с младата богиня от сънищата си за толкова, колкото си готов да предложиш, и можеш да я поканиш на романтична вечеря под звездите, уверен, че след това ще си легнеш с нея. И всичко това без цупене и сцени, както и без никакви задължения дори за близко бъдеще. Плати ѝ и тя може да дойде да се сбогувате на летището. Любов a-la-carte — какво повече би могъл да иска човек от едно меню?

— Не искам да се чувствам като сладолед.

— Какво?

— Погледни ги. — Обхващам с жест останалите маси. — Тези момичета не говорят английски така добре като мен. И не сърфират из интернет. И най-вероятно не са излизали в чужбина. Те не съзнават, че са само нов аромат на „Хеген-Даз“. Но са професионалистки.

Джоунс преглъща с труд. Съжалявам, че съм я докарал толкова близко до сълзите. Но тя е корава жена.

— Така ли ме виждаш? Поредната западна лигла, същата като мъжете фаранги?

Няколко секунди не казвам нищо. После отговарям:

— Никой не може да избяга от своята култура. Тя е програмирана в нас от часа на раждането ни. Потребителското общество си остава потребителско общество. Може да започвате със съдомиялни машини и климатици, но рано или късно се консумирате взаимно. Същото става и с нас. Но виждаш ли, Буда ни е научил да не сме лакоми.

— Пак Буда... — Въздишка. Само че сега е решена да не ме освободи от куката чрез смяна на темата или чрез говорене за каквото и да било.

Започвам да се усмихвам.

— На какво се смееш?

— На красотата на Буда. Виж как прекрасно е описал причинно-следствените връзки. Твоето его е наранено, затова ти не ми говориш. Може би аз ще реагирам на това, като откажа да ти говоря. В резултат ще станем врагове. Ако имахме пистолети, може би щяхме да започнем да се стреляме, отново и отново, прераждане след прераждане. Не виждаш ли колко безсмислено е това? — Отново я правя нещастна, много повече, отколкото съм очаквал. Сякаш съм я ритнал в корема в

момент, когато ми е предлагала любовта си. Престъпление против живота. — Кимбърли...

— Недей.

— Кимбърли, когато майка ми била на шестнайсет години, се предложила на мама-сан, с която я запознали при едно отиване на Пат Пон. Никой не я принуждавал да го прави, родителите ѝ не били такива хора. Но и никой не я спрял — били крайно бедни. Мама-сан я показвала в клуба всяка нощ, но отложила продаването ѝ, докато не получила добра оферта. Девствеността се ценяла особено високо от японците и други азиатци, но най-много предложил един англичанин над четиридесетте. Много са мъжете, които разбират удоволствието да дефлорираш дете, но аз не мога. Той платил четиридесет хиляди бата — астрономическа сума. Майка ми настояла да я придружи най-добрата ѝ приятелка, за да не се чувства изоставена. Приятелката ѝ седяла в тоалетната, докато ставало каквото ставало. Той бил мил с нея, доколкото било възможно. Използвал вазелин, положил усилия да не я заболи, а накрая... се разплакал. Майка ми и приятелката ѝ гледали с удивление мъжа, който бил два пъти по-възрастен от тях. Сякаш Третият свят казал на Първия: ако това те кара да се чувстваш толкова зле, защо го правиш? Съжалявали го. Кръвта по чаршафите била на майка ми, но агонията била негова. Не изглеждал богат, изглежда, бил спестявал. Четиридесет хиляди бата са много пари, дори за чужденец. За него това трябвало да е специално събитие, празник. Може би дори бил рожденият му ден. Когато ни вкопчи гладът, мислим само за ядене. А после, когато банкетът приключи, виждаме какво представляваме.

Нещо става зад очите ѝ. Питам се дали не съм докоснал стаения у всеки будизъм. Една тайландка би се развикала и би си тръгнала, но пред мен е американка и тя стои и страда.

Шепнешком:

— Ти никога не си спал със западнячка, нали?

— Не съм.

— И ако го направиш, ще бъдеш онази девственица на леглото, изнасилена от свиня?

— Не са я изнасилили. Знаела е какво прави. Била е горда, че са ѝ дали толкова висока цена. И разбира се, дала всичките пари на семейството си. Ето, така изглежда тук невинността.

— Пълнолетие тук се навършва на осемнайсет години. В Щатите щеше да става дума за изнасилване, съгласно буквата на закона. И него щяха да го приберат за двајсет години. — Възцарява се продължително мълчание, по време на което атмосферата замръзва и аз схващам колко наивен съм бил. Никакъв латентен будизъм не може да има във ФБР, може би хладната ярост на една воля, на която си се противопоставил, или на един апетит, останал незадоволен: „Няма сладолед в хладилника... по дяволите!“.

— Хрумвало ли ти е, че твоята медитация може да не е особено полезна при разследването.

— Не разбирам.

— Наивност. Лукс, недопустим за полицај. Както предполагам виждаш нещата, Уорън, Брадли и онова, което са направили на Фатима, на руската проститутка... и което са се готвили да направят на един бог знае колко още момчета и момичета, та казвам, всичко това сигурно ти се струва западняшка перверзност, нали?

Изречението ми казва: „Да, очевидно“.

— Този вид екзистенциални престъпления без смисъл, без изгода, трябва да са развитие на западняшката склонност към угаждане на себе си, нали? Вариация на темата „онзи, дете изнасили мама“. Защо не поискам сметката, моята идея да вечеряме тук си имаше причина. Нека кажем, че е време за един сандвич с реалността и за двама ни.

Не прави опит да скрие арогантността в жеста си, когато извиква да ѝ донесат сметката. Плаща със златна кредитна карта на „АмЕкс“ и съм принуден да я догонвам едва ли не подтичвайки, докато тя заобикаля басейна и тръгва през цъфналите храсти и аления хибискус, кимащ на вечерния бриз. Спираме в „Бамбук“ — джаз сцената на хотела. Джоунс поглежда часовника си, преди да ме вкара вътре. Уведомява салонния управител, че иска дискретна маса за двама до прозорец. Седалките са тапицирани, въздухът от климатика е леден, коктейлите са перфектно аранжирани в заледени чаши със сол по ръба, а в питието се усеща щедра доза текила. Дошли сме навреме за първия номер. Управителят обявява „несравнимата, зрелищна и великолепна Черна орхидея“. Някои от редовните посетители окуражително изръкоплясхват, малкият оркестър взема няколко акорда и на сцената се появява самата тя.

Песента трябва да е „Бай бай, блекбърд“, но не съм сигурен. Изтъркано сантиментална може би, но чудесна, с нотка на меланхолия, която не бях забелязал. Но не бих могъл да предположа, че може да пее като жена. Джоунс се наслаждава на шока ми.

— Не е зле. Не е професионалистка, разбира се, и изобщо джазът извън Щатите е леко разочароващ, но тя не е толкова зле.

Осъзнавам, че Джоунс е глуха за особеното в гласа на Фатима. Склонен съм да го нарека сърце: „build the fire, light the light, I'll be home late tonight, blackbird, bye“.

Или може би да не го наричаме сърце. Звукът, който тя издава, е звукът, изтръгван от сърцата, когато са разбити на парчета, които се разтварят в огромната тъга на вселената. Способността да чуеш този звук е единствената привилегия на истински депресираниите.

— Така е — съгласявам се и отпивам от коктейла, — наистина не е толкова добра, колкото американка, но не е зле.

— Сега погледни вляво от теб. И не си мърдай главата, а само очите.

— Вече ги видях. — Уорън и — триумф за Джоунс, ако мога да съдя по изражението ѝ — Викорн. Тя не знае, че ниският елегантен тайландец с тях е доктор Суричай, докато не ѝ казвам. Тримата са седнали в полукръг зад голяма кръгла маса. Фатима е погълнала цялото им внимание и те нямат никакво намерение да поглеждат назад, но певицата в дългата пурпурна копринена рокля и тежката перлена огърлица поглежда към нас. Погледите ни се срещат за миг и тя пропуска такт. Пълна липса на професионализъм. Тя обаче бързо идва на себе си, а и оркестърът ловко помага да се замаже грешката, но не преди зад очите ѝ да се е появил познатият ми пълен мрак. Трябват ѝ няколко секунди и ѝ идва по-добра идея. Тя леко накланя глава настрани, вплита поглед в моя и безмилостно запява: No one there to help or understand me, oh what hard-luck stories they all hand me^[1]... — Искам да си ходим — казвам на Джоунс, опасявам се, с гласа на момиче, което закъснява, и опитвам да скрия напирещото в гърлото ми ридание, като се навеждам и кашлям.

Изчакваме Фатима да свърши песента си и излизаме, докато останалите ръкопляскаат.

— Доста скоро след като Кенеди изпратил военни съветници в Лаос, в ЦРУ разбрали, че имат проблем — разказва Джоунс, докато

пътуваме на задната седалка на таксито. — Между впрочем, войната там е била водена от ЦРУ, при това от началото до края. Проблемът бил опиумът. Когато Индокитай бил под френско владичество, това изобщо не било сред грижите на французите, те въртели тази търговия като държавен монопол, като се възползвали от присъединените „складове“ във Виентян и Сайгон. При намесата на американците сработил старият безусловен рефлекс: край на опиума. Колко типично за нас да изобретяваме колелото, нали? Благородната идея просъществувала може би десетина минути и ето защо: лаоските въоръжени сили имали една уникална особеност — не се сражавали. Срещу никого, никъде и по никое време и най-вече не се сражавали със северновиетнамската редовна армия, която ги подлудявала от страх. Единствените, които проявявали някаква готовност да се бият, били хмонг, планинско племе на север, които самите лаосци биха били щастливи да видят изстребени до крак от Хо Ши Мин. Американците обичат смелостта, ние самите обичаме да се бием, обичаме и тези, които се бият, а хмонг били точно такива. Те станали любимите домашни питомци на ЦРУ, но неприятното било, че питомците зависели изключително от реколтата опиум, за да оцелеят. Разбира се, французите биха ни обяснили всичко това, ако имаше кой да ги попита, но... е, ние сме си американци, нали така? Единственото решение било да се помага на хмонг да продадат опиума си. Но понеже сме фантастични лицемери — като всички неканени отмъстителите — не сме искали да си цапаме ръцете. Управлението се опитало да ограничи намесата си до минимум. Работата се свеждала до това, че те били готови да използват всеки, от когото биха могли да се отрекат след това. Предпочитали не американци. Вашият Полковник по онова време бил още младеж с жълто около устата, но пък бил схватлив. Понеже бил от Удон Тани, говорел лаоски, така че след като изкарал един мандат като готвач на аламинути, му възложили задачата да се погрижи за реколтата на хмонг в планините и да я докара до летищата. Само че като говорим за хмонг, говорим и за каменната епоха — тяхната идея за търговия е „жени за прасета“. Викорн се справил чудесно в планините, но при преговорите в низините не можел да се хване и на малкия пръст на китайците. Така че в крайна сметка брокери на продукта по градовете станали китайските търговци и по-специално кланът чю-чоу, който произхожда от Суато. Естествено. Чю-

чоу са най-ловките бизнесмени на света тогава, сега и вероятно за следващите хиляда години. Те управляват тази страна... какво говоря, те вероятно управляват целия далекоизточен тихоокеански регион. Управлението не искало да има пръст в този бизнес, но от една страна, трябвало да се примирят с него, след като де факто били замесени, а от друга — в техен интерес било да не изгубят хмонг. Трябвал им дилър, който можел да се изправи срещу чю-чоу.

— Уорън.

— Силвестър Уорън бил роден в Бостън в семейство на артисти: най-обикновени нарцистични алкохолици, преминали вече пика на славата си. Единственият начин да се справят с родителските отговорности бил да наемат китайска гувернантка на минимална заплата. Гувернантката се оказала момиче чю-чоу от Суато, което едва-едва се оправяло на английски. И докато артистите стареели и потъвали в небитието, тя поела контрол над дома им. Занимавала се с всичко, включително образованието на Силвестър, което се развило по китайски маниер. За да оцелее, детето трябвало да научи чю-чоу и по този начин било забелязано от другите китайци от Суато в района на Бостън и Ню Йорк. Те видели в него инвестиция с малък риск. Животът на Уорън протекъл в близки контакти с тях. Те финансирали дипломата му по гемология, те му помогнали да укрепне като бизнесмен и пак те му давали назаем всички пари, от които се нуждаел. Цената: да бъде телом и духом един от тях. Когато в ЦРУ научили за него, той вече се занимавал с нефрит — внасял го в Щатите чрез магазина си в Манхатън. Никой не се безпокоял дали няма да има конфликт на интересите. На хартия той изглеждал като идеалния брокер за опиума на хмонг, когато той стигнал до Сайгон и Виентян. На практика той не се опитал да прецака хмонг. Давал им сносни цени за опиума. Но в същото време правел точно онова, което правел и Викорн. Създал си контакти в Управлението и просто като инвестиция в бъдещето или като подсигуровка, че на някой от Управлението му хрумнала мисълта да го измамат, събрал доказателства, разкриващи как хероиновата епидемия по улиците на Ню Йорк през шейсетте и седемдесетте е станала възможна само благодарение на това, че ЦРУ помагали на хмонг да си продадат реколтата опиум. Предполагам, че двамата с Викорн са се срещали най-много веднъж в месеца, но често комуникирали с полевите радиостанции. Викорн не проявявал желание

да научи английски, затова се наложило Уорън да научи тай — за щастие, той бил един от онези, дето могат да проговорят на всеки език за един месец. Викорн се възхищавал от него през целия си съзнателен живот. Уорън правел каквото правел Викорн, но го правел много по-добре, в по-голям мащаб и за повече пари — точно както трябва да постъпва истинският янки. На всеки милион, който Викорн правел от опиума, Уорън правел десет, но по-важното било, че връзките на Уорън в ЦРУ и Бюрото отивали до самия връх. Нали не смяташ, че е станал толкова влиятелен само благодарение на парите си?

Завиваме в Уайърлес Роуд, на път за „Хилтън“. Питам се какво ще стане по-нататък и изведнъж се сещам:

— Защо не ми каза по-рано?

— Защото не исках да спуквам балона на наивността ти, докато ти не спуска моя. Донякъде ми харесваше средновековната ти лоялност към твоя Полковник — тя, така да се каже, говореше много за сърцето ти... и не толкова много за главата ти. Няма нищо без нещо — не ти ли го е казвала мама?

— Да ти го начукам.

Тя слиза от колата и аз питам:

— А Суричай? Какво правеше той там?

Демонстративно повдигане на раменете.

— Да съм ти казвала, че зная всичко? — И добавя: — Да ти платя ли таксито, или и сам ще се справиш? — Навира глава в купето и почти опираме нос в нос. — За твое сведение, Уорън печели. Само седмица и няма да съм тук, за да ти преча.

Пътувам сам в колата и мислите се гонят в главата ми... шокът от гледката на Викорн в една компания с Уорън и Суричай... песента на Фатима в джаз клуба... всичко се наслаждава в една картина в главата ми заедно с кошмар, мое собствено производство. Никога не бях разказвал историята на първата продадена нощ на майка ми, никога не бях споделял тази тайна, никога не я бях изтръгвал от онова болезнено място в сърцето ми, където я бях пазил. Не Нонг ми беше разказала за нея, а Пичай. Приятелката в тоалетната била Уанна, майката на Пичай, и тя беше споделила историята със сина си, който една тъмна нощ в манастира я бе споделил с мен — една нощ, когато бъдещето за нас не бе съществувало.

Шокиращото беше начинът, по който историята ме бе белязала, без да осъзнавам това, както и лекотата, с която Джоунс бе разшифровала посланието ми: да, това вероятно е причината, поради която аз още не бях спал с жена фаранг. Но ако не знаех това за себе си, какво тогава, по дяволите, знаех?

Щом се прибрах, веднага се обадох на Джоунс. Беше сънena, изненадана да ме чуе и заинтригувана от треперещия ми глас.

— Какво казва науката за профилирането? С колко време разполага Фатима?

— Преди окончателно да превърти ли имаш предвид? Не може да се предвиди. Профилирането е като предсказване на цените на акциите. Знаеш къде ще отиде пазарът в крайна сметка, но не знаеш кога. Ден, месец или година... кой знае? Защо това изведнъж се оказва толкова важно?

— Заради Суричай — казвам и затварям.

Но имаше и още нещо — нещо, на което само един тайландски полицаи може да обърне внимание. На няколко маси от групата на Викорн седяха петима добре облечени китайски бизнесмени. Викорн със сигурност ги бе видял. Както и Уорън.

[1] Няма никой, който да ми помогне или да ме разбере, всички ми разказват тъжните си истории. — Б.пр. ↑

47.

В том 3 от превъзходния си труд „Анализ на тайландската култура“ професор Бекендорф се превръща почти в тайландец, когато без предупреждение прави главоломен скок в метафизиката във финалния абзац на глава 29 („Съдба и фатализъм в съвременен Сиам“):

Докато средностатистическият западняк прави всичко по силите си, за да насочва и контролира съдбата си, съвременният тайландец не е по-близо до възприемане на това отношение към живота от предците си преди един или два века. Ако изобщо има някакъв аспект на съвременната тайландска психология, който продължава да възприема без уговорки будистката доктрина за кармата (толкова близка до ислямския фатализъм, често изразяван с фразата „Написано е“), той със сигурност се съдържа в убеждението, че *que sera, sera*. На пръв поглед подобен фатализъм може да изглежда ретрограден, дори перверзен пред лицето на замайващия арсенал на разположение на западниците срещу превратностите на живота, но всеки, който прекара малко по-дълго в кралството, бързо ще се усъмни в мъдростта, дори честността, на западното отношение към живота. След като плати данъците си, застраховката „Живот“, медицинската осигуровка, застраховката срещу временна нетрудоспособност, след като се примири да предлага трудовите си умения съобразно последната мода сред работодателите, след като спести за образованието на децата си, плати издръжката на бившата си съпруга, купи къщата и колата, което статусът му в избраната професия абсолютно го задължава да направи, след като се откаже от прекомерното пиене, никотина, извънбрачния секс и наркотиците за

разтоварване, след като прекара двуседмичната си отпуска на възстановяващо (но безопасно) приключение, научи се да бъде свръхвнимателен в приказките си и в отношенията си с другия пол, средният западняк може да се запита — и често го прави — какво е останало в живота му. Той също може — и неизменно го прави — да се почувства измамен, когато открие екзистенциалистично, че въпреки тревогите и застраховките си той не е успял да се опази в ни най-малка степен от пожар, обир, наводнение, земетресение, буря, уволнение, терористи или бягството на жена му с децата, колата и всички налични спестявания в общата банкова сметка. За сметка на това, в едно кралство, където думата безопасност не съществува, където гражданинът може да бъде погубен от нещастен случай или болест и където западнякът би могъл да си купи малко застраховка, тайландецът си живее живота в състояние на безметежна безгрижност. Стандартното заключение на типичния западняк е, че тайландците живеят в измислен рай. Може и така да е, но не трябва ли тайландецът да напомни на западняка, че той пък си е построил измислен ад?

Човек не може да не изпита съжаление към Бекендорф, надничащ към нас иззад книгите си, и да не си пожелае той да има куража да се скрие, да вземе малко яа-баа, да отиде на диско, да си избере момиче и да си легне с него. Нямам представа защо ми хрумна за него, докато пътувам с мототакси към Галерията за изящни изкуства на Уорън в Ривър Сити. Доколкото ми е известно, Уорън и Бекендорф нямат нищо общо, по-скоро би могло да се каже, че те представляват двата края на спектъра при фарангите: Бекендорф — вечният изследовател, наивен и доверчив, въпреки красивите си дълги думи, Уорън — върховният циник. Но и двамата принадлежат към този спектър, защото и двамата са прекарвали живота си в тъжно надничане над стената, макар думата „тъжно“ да не е първата, която ми идва наум, като се сетя за Уорън. Може би се опитвам да откроя смисъла в телефонния разговор снощи към полунощ, по време на който Уорън ме покани да отида при него и да проверя „стоката си“ тази неделна

сутрин. Защото имаше нещо, хм, нещо тъжно в гласа му, нещо почти свенливо, сякаш той говореше за лична тайна, която е решил да сподели и за която не му стигат думите. Стори ми се дори на ръба да изтърси нещо — отново дума, която някак не подхожда за такива като него — но Фатима му се притече на помощ и с тихия си леко дрезгав глас ме помоли на тай да ги посетя към единайсет часа. При това се постара да ми стане ясно, че Кимбърли Джоунс не е поканена.

Обадих се на ФБР веднага след като свърших този разговор и Кимбърли отново изтъкна същото, което казваше от няколко дни: защо Фатима продължава да работи за Уорън, след като е убила Бродли? Това просто не се връзваше с нашата хипотеза за психологическата ѝ нагласа, в която вярвахме, когато отидох да я посетя в апартамента ѝ. Всъщност тя толкова подчертано не пасва на останалата част от картината, че ние с Джоунс обсъдихме двайсет други теории, съгласно които Фатима беше платен убиец, работещ за Уорън, което обаче ни най-малко не ни помогна да измислим защо Уорън ще иска да се отърве от Бродли. Това влизаше в противоречие с профила на ФБР и с декларираното от Фатима решение да убие Уорън — то просто не се вписваше в никаква теория. Проблемът е, че докато се качвам с асансьора към галерията на Уорън, не се надявам да чуя признание.

Магазинът е затворен, решетката на вратата е спусната, но Фатима е вътре и почиства праха от двуметровата дървена статуя на Вървящия Буда. Облечена е в разкопчана на шията перлена блуза и черни виетнамски три четвърти копринени панталони. Усеца погледа ми от другата страна на вратата, усмихва ми се топло, сякаш сме стари приятели, и натиска бутона за вдигане на решетката. Влизам, тя натиска друг бутон и решетката отново се спуска, този път зад мен. Усмихва ми се дяволито, сякаш иска да ми каже: „Е, сега вече няма кой да ни пречи“.

— Мисля, че онази вечер се представи страхотно — казвам абсолютно искрено. — Не съм чувал тази песен изпълнена по-добре.

Тя скромно се засмива и кокетно примигва често-често с дългите си мигли.

Докато си говорим, от странична врата се появява кхмерът с узито. Този път е без автомата, но от това отношението му не става по-приятливо. Напротив, озъбва ми се и удря едно рамо на задната стена. Фатима вдига слушалката на телефона и набира номер.

— Господин Уорън, детектив Джитпличийп е тук — съобщава тя с усмивката на уверена секретарка. — В склада е — пояснява ми на тай. — След минутка ще е тук. Нещо за пиене? Зелен чай? Кока-кола? Уиски? Бира?

Поклащам отрицателно глава. Гледаме се в упор известно време, после погледите ни се отместват. Не съм спокоен, защото не ми е ясна целта на тази среща, точно сутринта и именно днес. Когато ми се открива възможност, се опитвам тайно да изпадна в медитация, за да сондирам дълбочините на онова, което става, но и тя, и кхмерът остават непроницаеми. Нещо не е наред, по-скоро нищо не е наред, всичко е неестествено. Започвам да си мисля, че кхмерът я надзирава, че Уорън е намерил доказателство, че е убила Бродли, и сега използва този и другите си кхмерски охранители, за да направи с нея онова, което е било целта му още в началото. Знам, че това е любимата теория на Кимбърли, и тя определено подхожда на фактите, но — уви — не и на атмосферата. ФБР обаче няма търпение за атмосферата и Кимбърли е убедена, че това е капан, в който съм вкаран, защото Уорън е получил разрешение от Викорн да ме убие. Успях да вбеся Кимбърли с безразличието си към тази възможност. Снощи, след като й затворих, медитирах с помощта на джойнт и после си легнах. И Пичай беше там, в сънищата ми, сияеше и се усмихваше.

Задната врата се отваря и влиза Уорън, следван от втори кхмер, този вече с уши. Американецът е избрал за сутринта шалче в златно с пъстра шарка, кремав пуловер от кашмир без ръкави, морскосиньо сако от фин вълнен плат, панталони на Зеня в сиво-зелено и мокасини на Бейкър-Бенджи, толкова красиви, че да те заболи сърцето. Прехвърля цигарето и нефритовата си табакера в лявата си ръка, за да се здрависа с мен. Сивите му очи ме поглеждат изпитателно. Както обикновено, оказвам се неспособен да разчета погледа му, защото защитното му покритие е непроницаемо за слабата ми магия на жител на Третия свят. Лицето му е малко изморено, а и нетипично за него тази сутрин не се е избръснал добре — останала е ивичка косъмчета под дясната челюст. Понеже стоим близко един до друг, познавам, че парфюмът му е купен от Жоел Розентал, бижутера с магазин на Рю дьо Кастилион номер 14 в Париж, който произвежда собствена серия парфюми, и се питам дали в това няма някакъв скрит подтекст: бижутер, станал парфюмер.

— Радвам се, че можа да дойдеш — казва ми Уорън с обичайния си чар и успява да ме накара да повярвам, че е доволен да ме види.

Ограничавам се с кимване и чакам. Той, разбира се, прекрасно се ориентира в ситуацията и с изражение, което почти граничи с намигване, ме поканва да го последвам през магазина към мястото, където на полицата са изложени ездачът и конят. Сваля бижутото, вдига го на светлината и ми го подава. При нефрита този ритуал е задължителен, защото усещането на тежестта е чувствено изживяване, за което няма сравнение и което е много важно, тъй като тежестта е контрапункт на лекотата в дизайна. Не разбирам нищо от скъпоценни камъни, но някакъв вътрешен глас ми подсказва да споделя с Уорън наблюдението си, което с мъка превеждам на адекватен английски:

— Тази вещ е така наситена със светлина, че изглежда, сякаш може да отлети всеки момент, а после я вдигаш и осъзнаваш, че е произлязла от земята, че тежестта, хладината и тъмнината на земята по някакъв начин са останали заключени в нея, но някаква магическа сила ѝ помага да изрази ефирността на духовния свят.

Изречението не е от онези, които обичайно изричам пред други, и за миг се изплашвам, че съм си позволил прекалено много. Уорън обаче е в обичайното си настроение и възмутително претенциозните ми думи, може би защото са вдъхновени от Буда, най-сетне проникват през щита му. За момент съм го извадил от равновесие и той ме поглежда с враждебността на човек, който е бил разкрит, но после възстановява невъзмутимостта си, докосва ръката ми с възможно най-лекия допир (струва ми се, че усещам леко треперене) и взема бижутото от ръцете ми.

— Брадли го копираше по моя поръчка — обяснява ми той, — но аз изпратих хора да ми го върнат, понеже все пак си е мой. Явно не съм изпратил подходящия човек, но пък Бил беше убит, нали? Нямах представа какво да очаквам в дома му, така че изпратих такъв, който можеше да реагира на всичко. Съжалявам за раната ти. Ако белегът е лош, мога да уредя някой в Щатите да се погрижи за него.

Докато говори, ме гледа в очите и усещам от цялото му същество да струи вътрешна необходимост. Ако не го познавах по-добре, щях да помисля, че душата му плаче за помощ. Очите му са влажни.

Фатима и кхмерите ни наблюдават.

— Фатима ми каза, че с агентката от ФБР сте идвали тук миналата седмица — продължава той, вече овладял се напълно, и връща ездача на мястото му. — Реших, че при това положение двамата с теб трябва да поговорим, преди Бюрото отново да се вбеси. Вероятно нямаш представа каква цена се плаща, за да успееш в земята на свободните. Превръщаш се в мишена за всеки умуващ бюрократ, който вижда в теб средство да си осигури повишението. Споделих ситуацията с някои мои приятели във Вашингтон и ще ти призная, че не очаквам специален агент Джоунс да остане в кралството още дълго.

Докато ми обяснява всичко това, ме води към предната част на магазина и витрината, която е защитена от втора решетка, спусната от вътрешната страна на стъклото. На стената има малък пулт. Той въвежда код, натиска един бутон и решетката започва да се вдига. Древният нефрит сияе под светлината и за пръв път, несъмнено благодарение присъствието на Уорън, виждам гениалността в изработката на много от съвременните бижута.

— Твоите идеи — отбелязвам. След като най-сетне съм надникнал в душата му, вече мога да разбера и изкуството му.

— „Идеи“ е точната дума. Аз вече не се занимавам с дизайн — имам хора, които се справят по-добре от мен. Но занаятчиията не е непременно и майстор. Той има нужда от нещо допълнително, което идва единствено от студеното сърце на вселената... за този, който може да го долови. — На лицето му се появява лека усмивка и той вдига тежка нефритова огърлица на златна верижка. Нефритът е на големи топки, два сантиметра в диаметър. — Тази е от колекцията на Хътън — подхвърля той между другото. — Всъщност минала е май през всички. Хенри я взел, когато избягал от Забранения град, продал я на Куо, той я продал на най-добрата си приятелка Еда Чиано, Еда я продала на бедната Барбара, а тя ми я продаде една година преди да умре. По онова време тя беше на такива дози морфин, че можех да я получа за един долар, но ѝ дадох пазарната цена.

До нас се е приближила Фатима, явно привлечена от огърлицата. Той я поглежда за миг, после посяга и сваля перлите ѝ. Виждам професионализма в движенията му, ловките ръце, украсявали с неговите бижута кралици и принцеси. Докосва перлите така, сякаш докосва тялото ѝ — безкрайно нежно — слага ги на кадифената възглавничка на витрината, после — съвсем неочаквано — ми дава

нефритовата огърлица. Тя е тежка като наниз от миниатюрни гюлета и аз я слагам на шията на Фатима. Отстъпвам крачка, за да ѝ се възхитя: сексапил, пари, параноя и изчервяване под осветлението на магазина.

— Всъщност цветът на нефрита не ти подхожда, скъпа — казва Уорън, изважда табакерата си, избира внимателно цигара, леко я почуква, за да уплътни тютюна, втъква я в цигарето, запалва я, вдишва дълбоко и отстъпва и той крачка назад, както вероятно е правил с хиляди жени. Отново е непроницаем и Фатима изживява моментен пристъп на страх. — Да, вярно е, че изглежда зрелищно на шията ти, защото всичко там би изглеждало превъзходно, но нищо не ти подхожда повече от перлите. Вашето мнение, детектив?

Налага се да се съглася. Нефритът е прекрасен, но някак не може да се открие върху шоколадовата ѝ кожа по начина, по който се отварят перлите. Когато ѝ ги слагам отново, осъзнавам, че са ми липсвали, та макар и за кратко. Въздействието е уникално с това, че е невъзможно да свикнеш с него. Отместваш погледа си дори само за миг, после го връщаш върху обекта на възхищението си и изживяваш всичко като за пръв път. Фатима се усмихва лъчезарно, погалва нефритовата огърлица за миг и поглежда Уорън в очите.

Ръката, която сваля нефритовото цигаре от устните му, леко трепери.

— Добре — малко сърдито казва той, — твоя е. Задръж я. Детективът ще е свидетел.

Челюстта ми провисва, но Фатима изобщо не изглежда изненадана. Само кимва и отнася огърлицата в дъното на магазина. Гледам я и не вярвам на очите си, докато я изсипва в черна чантичка с монограма на Шанел. Уорън пък гледа мен.

— Изненадан ли си? Всъщност тя може да има всичко, което пожелае. Кажете кое от витрината ти харесва, мила? Нещо безценно? Цялата моя аладинова пещера е твоя. Аз съм само джинът от лампата.

Фатима притиска чантичката на Шанел към корема си. Лицето ѝ някак помръква и тя само свива рамене.

Уорън продължава да я гледа от упор — двамата се намират в двата края на стаята — после бръква във витрината и изважда белия тигър. Повдига го, за да мога да го видя по-добре, и изпитвам чувството, че е чул Кимбърли, когато се възхищаваше на тази антика и

ми обясняваше ценността ѝ. За ценителя подобна мисъл сигурно е убийствена.

— Искам да ти покажа склада долу — казва ми той и ми подава тигъра.

Едва не го изпускам от изненада, че е поверил това безценно нещо на мен, и съм сигурен, че го поглеждам изплашено. Той обаче само се усмихва — явно оценява почителността, с която се отнасям. Аз обаче веднага започвам да се питам...

— О, няма нищо — успокоява ме той.

Сигурно наистина четете мислите ми.

Като държа тигъра с две ръце, тръгвам след него към задната част на магазина и под погледите на двамата кхмери и Фатима излизаме през задната врата, която се оказва, че води единствено до сервизен асансьор с масивната конструкция на банково хранилище. Тишината се нарушава само от мъркането на двигателите „Мицубиши“. С Уорън сме сами в асансьора и избягваме да се поглеждаме в очите, както правят всички хора в тясно пространство, ако не са конспиратори или любовници. Ние не сме нито едното, нито другото, което, от друга страна, ме кара са се чудя, понеже долавям някакво стаено желание в него... някаква тайна молба. Спускаме се дълго, сякаш пропадаме вдън земя — складът му явно се намира доста под най-долното ниво на паркинга.

— Това е... как да се изразя... истинската витрина. Професионалните купувачи не се вълнуват много от нещата, които съм изложил горе. Аз пък не бих ги изложил, ако не знаех, че рано или късно ще ги продам на един или друг глупак на безбожна цена. Тук долу обаче познавачът може да избере нещата, които може да си позволи, и някои от тях са отлична сделка. Красотата, детектив, е огромна планина, а модата осветява само една от множеството ѝ страни. Рано или късно вниманието бива привлечено от друга страна и... воала — колекционерът получава поредната си жертва. Най-трудно се продава на познавачи естествено, но това носи и най-голямо удовлетворение. — Сивите очи проникват дълбоко в мозъка ми. — Най-голямото удоволствие на света е да разбереш, нали така? Но кой на света може да разбере артистични души като нашите?

Готов съм да възразя, но вместо това превключвам цялото си внимание върху голямото подземие. То е доста по-просторно от онова,

което човек би очаквал, след като е бил в магазина, и в него цари очарователен хаос. Преценявам на око, че може би заема около половината от площта на паркинга. Насечено е от пътеки между стелажите.

— Мозъкът отказва да оцени такава съкровище — проговарям на тай, защото благоговението ми може да бъде изразено единствено на този език.

— Нека помогна — предлага той с усмивка.

Не мога да схвана защо е толкова поласкан от жалката фраза, материализирала се в главата на един обикновен детектив от Третия свят при гледката на тази колекция, но от друга страна, защо да се преструва? Чувам вратата на асансьора да се затваря и електромоторите да се включват. Той слага ръка върху моята, за да ме успокои, но това има точно обратния ефект. Тук, в неговото леговище, усещам странния му дух по-ясно и долавям агонията му по-отчетливо.

— Разбирате ли ме, детектив?

— Мисля, че да.

— И какъв е отговорът ви на моите терзания?

— Притежаването на голямо съкровище изисква голяма саможертва, за да не унищожи притежаването притежателя — принуждава ме да изрека Буда.

Уорън изсумтява неопределено, моментът отлита и той се впуска в рекламната тирада на продавач, като започва с петте големи каменни глави на Буда, явно откраднати от Ангкор и носещи етикети, които ни посрещат като праисторически гиганти, когато завиваме в една от пътеките.

— Специален агент Джоунс е доста умна — казва Уорън и спира за секунда, за да запали цигара, — но е американско ченге и й липсва вашата дълбочина. Започнах да купувам всичко, което мога, от Ангкор веднага след началото на гражданската война там. Като американец се чувствах отговорен. Пентагонът бомбардираше страната, без да се съобразява с нищо, и я дестабилизираше, после ЦРУ подкрепи червените кхмери, защото бяха врагове на Виетконг, а ние американците не умеем да губим с достойнство. Така че унищожихме една страна. Е, не съвсем, защото тези древни кралства не умират, а се прераждат. Но аз исках да спася кхмерското изкуство, особено това в Ангкор, и единственият начин беше да го изкупувам, докато

ситуацията не се нормализира. Сега връщам всичко... на мои разноски. — Въздишка. — Ако бъда откровен, трябва да призная, че нищо не се е променило от времената, описани в „Тихия американец“ на Греъм Грийн — когато в крайна сметка унищожим целия свят, това ще е резултат от добрите ни намерения. Междувременно, като американец, депрограмиран от Азия, се опитвам да поправа каквото мога. Вярвате ли ми?

— Да.

— Ето, виждате ли, това е разликата. Джоунс не би разбрала, не би поискала да повярва, че мога да съм добрият герой. Американските ченгета са известни с пълната си липса на толерантност към моралните двусмислия... иначе щяха ли да са американски ченгета? Не че ме вълнува, разбира се.

Крачка по крачка той ме води по дългия коридор, задръстен със златни статуи на Буда, къщички за духовете, керамични съдове, дървени миниатюри от Аютая, десет метра стелажи, натъпкани от пода до тавана с купички за събиране на милостиня, следваща секция, в която са струпани стотици керамични пластики — всичко е удивително, безценно, прекрасно. А аз продължавам да нося белия тигър. Когато стигаме края на коридора, Уорън го взема от ръцете ми и го слага на полицата.

— Това е най-ценното ми притежание. По отношение на тази антика фразата „струва колкото теглото си в злато“ е клише, което се нуждае от преразглеждане. Не бих я продал дори за десетократната ѝ тежест в злато. Обяснете ми сега, детектив, как така знаех, че е безопасно да я поверя в ръцете ви?

Свивам скромно рамене и потърсвам погледа му, но в този момент в дъното на склада се отваря вратата на асансьора. Чуват се стъпки и се появява Фатима, съпроводжана от двамата кхмери. Сега и двамата носят узита, а Фатима изглежда изморена. Уорън я гледа с жесток, агонизиращ поглед, докато се приближава.

— Вие ми направихте честта да признаете честността ми, затова се чувствам длъжен да отговоря на комплимента. — Но вниманието му е явно раздвоено. Той прави знак на Фатима да се приближи. Кхмерите замръзват и остават на местата си. Виждам го едва сега. Взел го е някак, докато вниманието ми е било отклонено — кожена дръжка и

няколко метра тънки ивици, тъмни под светлината на лампите под стелажите.

Фатима се приближава и той я обръща с лице към стената и ѝ помага да сложи ръцете си върху полицата половин метър над главата ѝ.

— Моля те, недей — казвам.

Без да ми обръща внимание, той разкопчава копчетата на блузката ѝ, издърпва я нагоре и я запрята връз раменете ѝ, като разкрива идеалния ѝ гръб и закопчалките на сутиена. Разкопчава го — сега нищо не пречи на окото да се разхожда по целия ѝ гръб.

— Недей — повтарям.

Той хваща ръката ми и погалва с нея гърба ѝ, после обхваща с пръстите ми гърдата ѝ.

— За да разбере какво е любовта, човек трябва да докосва перфектното ѝ тяло. Но да продължаваш да обичаш... това вече е съвсем различно. Изискват се други умения. Кой от нас не би искал да има любов, податлива като тялото на Фатима и издръжлива като камъка? Кой от нас не подлага на изпитание любовта, докато не я пречупи? Наистина ли съм толкова странен?

Лицето му е изкривено в агония. Не се иска особена проникателност, за да видя в него демона в черната му слава.

Дрезгаво прошепвам:

— Бичувай мен вместо нея.

Уорън се озъбва.

— Не ме разочарвайте, детектив. Знаете, че не е толкова лесно.
— И ми подава бича.

— Не.

— Но вие ще бъдете много по-нежен от мен. Ако го направите, обещавам да не я докосна с пръст.

— Не.

— Дори с цената на живота си?

— Животът не ме вълнува.

Продължителна тишина, през която очаквам всеки миг кхмерите да ме екзекутират. После чувам:

— Добре, ти спечели.

Разбирам, че последните думи са предназначени за Фатима. Вдигам поглед и виждам Фатима да си слага сутиена. Блузката ѝ е все

още разкопчана, когато се обръща, за да вземе бича от ръцете му. После проговаря с необичайна жестокост:

— Нали ти казах, че е архат. Ти загуби. Взemi тигъра и го сложи на главата си.

Уорън се подчинява. Целият трепери. Крепи статуетката на главата си, докато тя отмерва десет крачки към вътрешността на склада. Мисля си, че няма опит, но тя замахва с бича и той изплющява зад гърба ѝ. Откъм секцията с купичките за милостиня се разнася трясък и това ме кара да погледна лицето на Уорън. Той буквално е прехапал устната си. После ивиците на бича се стрелват към нас и инстинктивно се навеждам. Изобщо не вярвам, че Фатима е положила някакви усилия за точност, понеже кожата изплющява в лицето на Уорън и го принуждава да отстъпи и да хване тигъра. Бичът разкъсва сакото, пуловера и ризата отдолу и разсича плътта му. Той обаче продължава да държи тигъра.

— Мамиш! — изсъсква Фатима. — Кой ти каза, че можеш да помръдваш?

Бичът отново изплющява, този път върху ръцете, държащи тигъра. Въпреки това той не го пуска, но кожата се увива около плочката, тя рязко дръпва, Уорън я изпуска на пода и безценната антика се разбива на хиляди парчета.

Стоя с провиснала челюст и погледът ми скача от нея на Уорън и на парчетата по пода.

— Той не игра честно — изсъсква тя на мен, — нали видя?

Двамата с Уорън приклякаме, защото тя замахва за трети път с бича. Този път улучва лавица с керамични статуетки и ги помита за част от секундата. Уорън е снишил глава и ридае. След малко се отпуска на четири крака и се опитва да събере натрошената на парченца плочка.

Нямам време да осмисля ставащото — умът ми отказва да го побере. Кхмерите зад гърба ми ме водят към асансьора, а Фатима и Уорън остават в склада. Изведен съм от магазина — без да оказвам съпротива — и се озовавам в задушния неделен ден до реката, покрай която бродят туристи и в която с рев се носят скутери. Джоунс седи на задната седалка в наетата кола, спряла в паркинга. И не прави опит да скрие облекчението си, като ме вижда да се появявам.

48.

Пътуваме без цел, докато най-после не ни писва да анализираме смисъла на моето приключение в магазина на Уорън. Търсихме логиката на случилото се в стотици задръствания, отидохме до Патая, обядвахме в рибен ресторант край морето, където Джоунс ме наказва за отказа ми да спя с нея, като произнесе цяла тирада срещу тайландската кухня (люто в рибата: как е възможно да усетиш някакъв вкус, когато шибаната ти уста гори?), и сега се връщаме в Банкок, неуспели да разгадаем загадката, ако изключим една проникновена мисъл от страна на ФБР:

— Едно нещо е сигурно — Фатима е успяла да се добере до онази касета, за която ни разказа Ямской. Повярвай на това, което ти казва една американка: няма начин Уорън да търпи подобно издевателство, ако тя не разполага със средство да го унищожи!

— А кхмерите? Нали са му охрана.

— На това трябва да отговориш ти, нали ти си азиатецът.

Нощта вече е паднала. Оставям Джоунс в колата и тръгвам през площада към хотела. Осветлението е слабо и само незаконният магазин с незаконния навес сияе в нощта, осветявайки с лампите си мототаксистите, които спят, дрогирани до козирката. Изкачвам стълбите до стаята си и виждам, че някой е разбил катинара. Крадците обикновено не ме удостояват с вниманието си, защото знаят, че не притежавам нищо интересно, макар да съм полицай. Случвало ми се е само веднъж досега, когато телевизорът на съседа ми гръмнал по време на сапунка и той разбил вратата ми абсолютно уверен — и абсолютно неправ — че трябва да имам телевизор. Стоя през разбитата врата и се питам дали и този път не е изгорял нечий телевизор, или трябва да очаквам нещо по-зловещо.

Преценявам, че враговете ми са достатъчно опитни, за да се излагат да разбиват катинар и да ме чакат в стаята с идеята да ме убият, но все още се колебая дали да действам на основата на подобно заключение, когато от другата страна на вратата се разнася звучно и

продължително изпърдяване. Отварям предпазливо. Не мога да го видя, но някакъв животински инстинкт в мен ми позволява да усетя гигантското му тяло, а после и да чуя тежкото му дишане. Той изсумтява и започва да разтрива очи, когато запалвам лампата. Край футона са разхвърляни картонените останки на опаковки от бира, а самият футон е прекалено тесен за него, макар да го е изтеглил в центъра на стаичката. Тялото му буквално прелива през двата края, но той все пак съумява не без известна пъргавина да седне.

— Излъгах те — са първите му думи, изречени с гърлен харлемски акцент.

— Зная. Остави ли ми бира?

Той се обръща и виждам нова придобивка към скромното си домакинство — хладилен бокс. Илайджа бърка във водата и ми подава мокра кутия „Сингха“.

— Тази е последната. Да купя ли още? Сприятелих се със собственика и момчетата отпред. Същата работа като в Харлем. Питам ги: момчета, на какво сте, мет или ганджа? Но знаех, че са на ганджа, защото няма начин да са толкова летаргични, ако бяха на мет. Предложиха ми мет, но аз им казах, че не вземам наркотици. Тогава ми предложиха жени и ме попитаха колко ще поръчам. Бяха готови да се метнат на моторите си тия хлапета и да ми докарат поне пет-шест. Казвам ти, чернилка като мен ще се почувства у дома си тук за нула време. Бедният Били в края на краищата се оказа прав... А ти откъде знаеше, че съм те излъгал и за какво изобщо става дума?

— Това е причината да си тук. ФБР ми каза, че си направил прехвърляне в Париж, значи се опитваш да влезеш инкогнито. Щеше да ти излезе много по-евтино, ако беше летял само с една авиокомпания, а нещо не ми се вярва да си се отбил да разгледаш Айфеловата кула.

Изсумтяване.

— Значи според теб съм тук, защото съм замесен в наркотрафика на Били?

— Не.

Мълчание.

— Май ще е по-добре да донеса още бира.

Когато става, изпълва целия ми коптор. Напомня ми за статуя на Буда в малка пещера. Трябва да се залепя до стената, за да го пропусна

да излезе. Връща се след малко с две момчета, които носят много стекове бира и найлонови пликосе с лед. Бърка в джоба си и изважда нов катинар, от който виси халка с ключове.

— Съжалявам, обаче нямаше удобно място отвън, където да те изчакам.

— Няма значение. Как можа обаче да го счупиш така чисто? Не видях никакви следи по вратата.

— Ха, как! — изръмжава той. — С пръсти. Силата, приятелю, все още може да отвори някоя и друга врата.

— Какво? — прошепвам, забил поглед в хладилния бокс.

— Обожавах Били — съобщава ми Илайджа. — Сигурно защото той ме обожаваше. Може да се каже, че не познавахме баща си, така че аз бях единственият му еталон за подражание. Бяхме неразделни, докато не ме пратиха в изправителното училище заради една малка издънка със смак. Бях на петнайсет. Когато излязох, попаднах на добър надзорник — негър, който разбираше откъде идвам и познаваше майка ми. Та той ми каза: „Ти може да си бърз и умен, но какво ще направиш за малкото си братче? Не разбираш ли, че ще го унищожиш? Допускаш ли, че малкият Били ще хареса това, с което си се захванал? Не схващаш ли, че си го повел към ада без стълба?“. Нямаше нужда да се замислям над думите му, понеже знаех, че е прав. Започнах да увеличавам дистанцията между двама ни, макар това да късаше сърцето ми. Не мога да кажа, че преливах от щастие, когато той реши да стане морски пехотинец, но поне ми падна камък от сърцето. Болеше ме, когато започна да се държи надменно и да гледа с неодобрение на живота ми, но поне не носех отговорността за него. Дори когато спря да ми се обажда и да говори с мен, пак ми беше полеко. Чувствах се като баща, дал на сина си възможност да го надмине и направил за него каквото е могъл. Беше ми много приятно, когато започна да ми се обажда след десетгодишно прекъсване. Отново станахме приятели. Откакто умря, не е минала нощ да не се събудя потен и изгарящ от желание да разкъсам онези, които го убиха. С голи ръце.

Часът е 2:34 след полунощ и сме изпили почти всичката бира. Илайджа ми е разказал как се прави мет, как се изгражда мрежа, как се

откриват подкупните полицаи в Ню Йорк. Вече съм експерт по целофановите пликчета (те трябва да са с оптимален размер — ако са много големи, цената се получава прекалено висока за редовия клиент, ако път са много малки — тогава си създаваш излишна работа, но най-важното е да не се увличаш и да не слагаш никакви отличителни белези върху тях, от рода на златни звезди или други такива, защото съдът ще реши, че става дума за организирана престъпност). Разказал ми е всичко, което трябва да знам, ако се захвана с наркотици в Съединените щати, и сме стигнали до момента, в който ми разказва защо е в моята страна. Дошъл е да ми каже, защото е разбрал, че желанието му да отмъсти е неосъществимо. По-бързо от ФБР е схванал най-важното нещо за Азия: ние играем по други правила и сме две трети от света. Затова е дошъл да се сбогува.

С труд се изправя на крака. Аз също ставам и се налага да се подпирам на стените, за да запазя равновесие. Този гигант ми е влязъл под кожата, изпитвам голяма обич към него и поради тази причина съм пил наравно с него. Никога не съм бил по-безобразно пиян. Но съм му благодарен, че ми е помогнал да разбера един измъчващ ме момент от случая — нещо, което от доста време не даваше покой на двамата ни с ФБР. На подгъващи се колене го изпращам чак до магазина долу и там се прегръщаме за последно с богом. Само най-големият от моторите — хонда, петстотин кубика — се оказва подходящ за него и той се настанява с много пъшкане на задната седалка, като огъва амортизаторите до счупване. Лъкатушейки на зигзаг, моторът се отдалечава по улицата, а аз се прибирам, залитайки, и натискам бутона на мобилния си телефон за бързо избиране на ФБР. Събуждам я от дълбокия ѝ сън и ми трябва няколко минути да я убедя, че съм аз, а не някакъв тайландец перверт, решил да ѝ наговори мръсотии. Щом започва да схваща смисъла на пиянския ми брътвеж, тя се разсънва.

— Видях го, понеже Илайджа ми счупи катинара — обяснявам с лигава гордост.

— Кобрите са били в сандъка? Бродли е мислел, че това е обичайната пратка? А питонът е бил там, за да счупи капака?

— Точно така.

— А как са инжектирали кобрите с яа-баа?

— Нищо не са им инжектирали. Наредили са ги в слама между блокчета лед. И змиите са изпаднали в хибернация. Събудили са се

жадни. Пили са вода от разтопения лед. Но във водата е била разтворена яа-баа. Яа-баа е подлудила питона и той е разбил катинара на капака без проблем. — Изкикотвам се дрезгаво. — Сигурно е било доста страшно.

— Ами онези две змии, които намери — пребитите?

— Бездомниците са извадили сандъка, преди ние да стигнем до моста. Няколко змии са останали в задната част на колата. Останалите са били по Бродли. Убили са онези отзад с тояги или с нещо друго. Пратките са се получавали месеци наред в такива сандъци — точно затова Стария Тоу е имал достатъчно, та да си построи колибата от тях.

— Въпреки змиите няколко от доверените типове е трябвало да издърпат сандъка през задната врата, защото иначе полицията е щяла да разкрие схемата, по която се е работело. Да, това го разбирам. Но онзи пияница не спомена нищо подобно.

— Може да е не е бил толкова тъп. Може да му е било казано какво да говори. Можеш ли го разбра — нали е пияница.

Пауза, която възприемам като израз на признание към гениалните ми детективски способности или удивление пред степента на алкохолното ми отравяне — не съм сигурен кое от двете.

— Ясно... Добре, чудесна работа, колега. Ще говорим, като си отспиш и изтрезнееш. Какво ще кажеш за след седмица?

49.

С подсъзнанието си долавям чуване на разбитата ми врата. Някой ме вика: опитва със „Сончай“, после с „детектив Джитпличийп“. Изглежда, съм заспал, без да се събличам. Главата ми ще се пръсне. Трябват ми дващсет минути, за да изпълзя някак от пещерата си. Поради липсата на прозорци, съм загубил представа за времето, особено след като съм спал като труп. Ярката светлина навън ме травматизира. На площадчето през магазина и стоянката с мототакситата ме чака изпратена от Полковника кола. С мотоциклетен ескорт. Това е същият лексус, с който ме бе похитил, само шофьорът е различен.

Този път ескортът е от четирима мотоциклетисти, а уличните регулировчици, изглежда, са предупредени за нас. Изненадан съм да видя, че се насочваме към терминала на вътрешните авиолинии, но няма какво да направя. Единственото, което ми се иска, е да са малко по-кротки със сирените.

Ескортират ме непреклонно, но вежливо, до бюрото за чекиране за Чиан Мей, където един от охранителите ми изважда билет за първа класа. Охранителите използват полицейските си карти, за да минем направо в чакалнята, където сядаме заедно. Когато става време да се кача, ме изпращат до самата врата на самолета. Полетът продължава трийсет минути и на летището ме чака лимузина. Този път шофьорът е обичайният довереник на Викорн. Малко по малко изтрезнявам, което обаче ме лишава от алкохолния буфер между мен и нечовешкото ми главоболие.

Никога не съм бил в неговия дом в Чиан Мей и съм изненадан колко далеч извън града се намира. Пътуваме цели десет минути покрай река Пин и накрая пристигаме в едно от най-красивите крайречни имения на света. От време на време подобни гледки се появяват на страниците на луксозните списания — многомилionни имения, потънали в зеленина, с пряк достъп до реката и гаражи за пет коли. Някои представляват изцяло ремонтирани къщи от тик, други са

имитации в тайландски стил, но повечето са имитации на луксозни западни домове и идеите за тях са заимствани направо от Малибу или предградията на Лос Анджелис. Всичките, без изключение, са собственост на гангстери. Къщата на Полковника е на два етажа, с безкрайни наклонени покриви, покрити с червени керемиди, белосани стени и прозорци от пода до тавана. Двама полицаи с ръчни радиостанции охраняват портала, който се отваря при приближаването ни.

Шофьорът на Викорн слиза от колата и тръгва по чакъла с походката на човек, който се прибира след работния си ден. На вратата се появява Полковника по свободна ленена риза, широки черни панталони и стари кожени чехли, поглежда ме — аз все още съм на задната седалка в колата — и ме привиква с пръст. Някои дребни подробности — начинът, по който върви, неподвижното му ляво око — ми подсказват, че е пиан. Изглежда, снощи е имало нещо в разположението на звездите.

Когато стигам до входната врата, там е само шофьорът. Повежда ме към необятен хол откъм страната на реката: простира се по цялата дължина на къщата. Стената е изцяло стъклена и през нея се вижда старият дървен пристан на завоя на реката — двама рибари гребат в малка лодка. Гледката е като от картина на старите майстори: гъстата зеленина на джунглата, кимаща над бавно преместващата се кафява вода, двамата рибари с мрежите си и греблата — от всичко това струи такова спокойствие, сякаш времето е спряло.

Помещението е толкова голямо, че ми трябва известно време, докато го открия. Той седи в кожено кресло, пуши пурета и гледа навън. На масичката за кафе до него се мъдри празна бутилка „Меконг“. Бавно се приближавам по тиковия под и се отпускам в креслото срещу него — италианска кожа в цвят на скъпа пура, мека като кожата на бебе. На масичката между двама ни лежи стар армейски револвер с дълга цев. Полковника не ме поглежда.

— Сърдит ли си ми, Сончай?

— Ти излъга.

— Не съвсем. Казах ти, че никога не съм срещал жена, отговаряща на описанието на Фатима. Фатима не е жена. Не и за старомоден мъж като мен.

— Тя ли беше твоят контакт за пратките яа-баа, които транспортираше Бродли?

Той вдига безпомощно двете си ръце.

— Какво можех да направя? Все някого трябваше да използвам. Имах някои съмнения за целесъобразността да използвам фаранг, но от друга страна, това си имаше и предимства. Като морски пехотинец на служба в американското посолство, той беше над всяко подозрение, но доколко може човек да се довери на чужденец? Имах нужда от някой, който да ми казва какво е намислил той и какво смята да прави. Наех я веднага след като моите хора се съгласиха да го използваме.

Кимам. Това ми е ясно.

— Не разбирам защо двамата с Пичай трябваше да го следим.

— Заради това, което бяхте — вие двамата. Към онзи момент бях сигурен, че тя ще убие Бродли, и очаквах американците да разпоредят пълно разследване. Всички други на ваше място сигурно щяха да арестуват Фатима, без да се замислят, но аз знаех, че точно на вас двамата сърцето няма да ви даде да я обвините, след като разберете какво се е случило. Естествено, не исках да допусна да бъде вкарана в затвора, където щяха да я разпитват моите врагове. Побърканата й идея със змиите напълно ме изненада. Нямах представа. Бих искал да ми повярваш, че е така. Знаех, че тя ще го убие, но не знаех точно как и кога.

— Знаел си, че ще го убие? И си използвал двама ни с Пичай, защото сме състрадателни? Не разбирам.

Той деликатно слага ръка върху устните си и леко се оригва.

— Остарявам, Сончай. Тия дни отново говорих с брат си. Изпратих му мобилен телефон преди половин година. Само че той почти никога не го включва, защото щял да смути медитацията му. Все пак го използва от време на време, за да ми се обади, когато намери някой, който да му зареди батериите в близкото село. В неговия манастир, нали е от каменната епоха, няма електричество. Каза ми, че ще съм голям късметлия, ако се преродя отново в човешка форма, след живота, който съм живял. Най-доброто, на което съм можел да се надявам, било сакал просяк, но много по-вероятно било да стана нещо в царството на животните или дори насекомо... буболечка например. Знаеш, че е безмилостен.

— Продължавай.

— Поисках съвета му, като разбрах какво замислят Уорън и Бродли за Фатима.

— Как се досети?

— От филма, заснет от руската мафия. Снимали Уорън, защото решили, че може да го изнудват заради секс с проститутка. За тяхна изненада се получил запис на убийство. Уорън бил отчаян. Видял целия си живот да рухва пред очите му. Помолил добрия си приятел полковник Сувит да намери лентата и да се справи с руснаците. Те въртят бизнес тук и се нуждаят от нас повече, отколкото ние се нуждаем от тях, но Сувит трудно може да бъде наречен дипломат — знаеш го. Та тогава Уорън ме помоли за помощ в името на старото ни приятелство... но ФБР, предполагам, ти е разказала за това. Така аз трябваше да договарям връщането на касетата. Руските гангстери също имат чест. Кажат ли ти, че има само едно копие, значи е така. Не знам, не съм имал вземане-даване с тях, но те въртят много проститутки тук, а и значителна част от техния хероин минава през Тайланд, така че е в техен интерес да не се конфронтират с нас. Уорън постъпи умно, като ни натовари да договаряме от негово име връщането на касетата. А и парите, които получиха за нея, трябваше да им затворят устата. Уорън им плати три милиона, без нашата комисиона, разбира се. Видях с очите си документа за превода. Получих лентата, но отказах да я дам на Сувит или Уорън. Сувит побесня, Уорън също, но какво можеха да направят? Казах на Сувит: „Виж, ще задържим лентата, за да остане Уорън под контрол. Докато тя е в нас, той ще прави каквото му кажем“. — Вяло махване с ръка. — Но... тогава започнах да говоря с брат ми. И той започна да човърка в мозъка ми, както само той може да го прави. А тази лента... онова, което бяха направили двамата... изглеждаше толкова западно и толкова... толкова не тайландско. — Въздишка. — Двамата с теб сме убили много мъже, но поне аз не помня да е имало жени. А и до какво се свеждаше всичко? Просто ги изпрацахме в следващия им живот малко по-скоро, отколкото са очаквали, при това без болка или страдания.

— Какво искаш да кажеш?

— Казвам, че не можех да ги оставя да продължат с онова, което бяха намислили, та дори да ставаше дума за момче, което си продава задника.

Все още съм озадачен и смръщен и се питам дали алкохолното отравяне не е парализирало мозъчните ми функции.

— Реших да споделя най-общо проблема с брат ми и да се оставя на съветите му. Не му казах за лентата, така че той не знаеше за съществуването ѝ. Той медитира един ден и ми се обади. Решението му беше елегантно и радикално, решение на ясновидец, достойно за самия Буда, и се състоеше от едно изречение: „Дай ѝ лентата“. Добре, наречи ме суеверен, но ѝ я дадох... само няколко дни преди да убие Бродли със змиите. Тя естествено веднага разбра всичко — достатъчно ѝ бе да види онази рускиня със златната карфица в пъпа.

Гледам го и не мога да сдържа усмивката си.

— И с тази лента тя контролира Уорън? Накарала го е да дойде тук, в Тайланд?

— Точно така. Всички я подценихме. Тя го превърна в свой роб. Мисля, че по този начин се получава правосъдие в тайландски стил.

— А неговата охрана... онези кхмери?

Полковника изпръхтява с пренебрежение.

— Тя винаги ги е държала в ръката си. Истината е, че Уорън и Бродли ги наеха, когато се изплашиха от отмъщението на руснаците, но как би могъл Бродли да комуникира с тях, ако не използва Фатима? Тези животни говорят само тай и кхмерски. Да, вярно е, че Уорън говори тай, но той не е тук непрекъснато, а те не вярват много на фарангите. Нейното племе е от джунглите и тя буквално чете мислите на тези главорези. Уорън и Бродли проспяха опасността, защото подцениха Фатима. Малко по малко тя се превърна в религиозна фигура за кхмерите. Те и без това не знаят какво да правят след края на гражданската война и смъртта на Пол Пот. За тях тя е като връщане в старото време, с транссексуалните шамани и апокалиптичните видения... да не говорим, че ги окомплектова с мотори „Харли Дейвидсън“ и автомати „Узи“. Тя е като комбинация от Пол Пот, Дядо Коледа и хиндуистката богиня на смъртта, събрани в едно.

Мозъкът обича истината. Той ще се потруди да направи връзките, важното е всички фигури да са на масата.

— Двамата с Уорън ме поканиха в галерията преди два дни. Видях я с очите си да унищожават най-скъпоценната му антика от нефрит, както и доста други неща.

— Тя си играе с него. Не знам какво е намислила. Но се наслаждава на онова, което прави. — Той ме поглежда, умореното му око е все още покрито наполовина от клепача: — Всъщност тя си играе с всички нас. Интересна ситуация, какво ще кажеш?

— Нямах ли представа какво...

— Не. Не зная какво е намислила. Винаги съм държал Фатима на една ръка разстояние. Използвах я само за да ми съобщава дали пратките са пристигнали без проблем и дали стоката е прехвърлена в града. Бродли е бил глупак, ако не се е досетил, че не го изпускаме от очи двайсет и четири часа в денонощието. Та имаше случаи, когато стоката струваше двайсет милиона долара. Без да се включва нефритът! — Къса пауза, през която той търка носа си. — Честно казано, изобщо не харесвах тази търговия, но нали трябваше някак да държим народа буден.

— Как се е оправила със змиите?

— Тя е карен — народът ѝ продава застрашени видове на китайците от незапомнени времена, а китайците обичат змиите да са пресни. Карените са експерти в транспорта на живи влечуги. Тя просто им казала какво ѝ трябва и им платила. Сигурно ѝ е трябвало само едно обаждане. — Той вдига ръце и рамене: — Фатима е извън контрол, но благодарение на онази лента контролира Уорън. Защо да го убива, след като може да си играе с него като с роб и да го унищожава бавно?

— Но чрез Уорън тя контролира и теб, нали? Видях ви преди няколко дни в бар „Бамбук“.

Лукав поглед.

— Така ли?

— И доктор Суричай беше с вас.

Той тежко преглъща и ме поглежда с неподвижния си поглед.

— Фатима иска да си отмъсти на света за стореното ѝ зло. Не става дума за това да убие Уорън — не той е направил света такъв. Не разбираш ли? Като контролира Уорън, тя контролира всички. Разбира се, че като ме привикаха, трябваше да отида да я гледам. Уорън настоя — може да се каже, че едва не падна на колене да ме моли — защото такава беше желанието на Фатима.

— И всичко това само и само да отидеш в някакъв джаз клуб и да я слушаш да пее „Бай-бай, блекбърд“?

— Ако не беше такъв шибан светец, може би щеше да разбереш. За пръв път в живота си тя контролира нещата, тя върти света. Тя е императрица, хората удовлетворяват всеки неин каприз... защото в противен случай... нали се сещаш? Сигурно е искала да си достави удоволствието да ме види да скачам и да заставам мирно при командата ѝ. — Той се навежда напред и завърта револвера така, че дръжката му да сочи към мен. — Убий ме, ако ти стиска. Има защо — моя е вината за смъртта на партньора ти.

В този момент чувам меки стъпки по пода и се обръщам. Млада жена с късо подстригана черна коса и три обеци във всяко ухо. Обути е в джинси, облякла е черно бюстие с тънки презрамки, които разкриват сложна татуировка на хризантема над дясната ѝ гърд. Първата ми мисъл е, че може да е една от дъщерите му, но след това си спомням ключката, че татуировката е на Да, четвъртата миа ной — младша жена — на Полковника. Тя удостоява револвера с бегъл поглед, прави вай към мен — без да скрива презрението в погледа си от факта, че Полковника е пиян и с отсечен тон пита имаме ли нужда от чай или напитки. Защото ако нямаме, би искала шофьорът на Полковника да я откара до града, където имала среща с приятелка. Полковника раздражено се съгласява да ѝ даде колата и двамата я проследяваме с поглед да се отдалечава — боса. Викорн прави неопределен жест с ръка.

— Грешка. Аз съм динозавър, Сончай, и не прозрях колко много се е променила страната. Едно време, като вземеш миа ной, единственото ти задължение беше да храниш нея и семейството ѝ и да я дариш с едно-две деца. Сега... — той съжалително поклаща глава — сега е на мода самоусъвършенстването. Плащам за курсове по фризьорство, козметика, татуировка, безкрайни занимания с аеробика, а последната ѝ измислица е интернет софтуер. Твърди ми, че умираше от скука у дома, и настоява да си отвори интернет кафе. И изобщо няма желание да има деца. Предупреди ме, че ще сключим сделка: ще мога да разполагам с тялото ѝ винаги, когато имам силата, и тя ще ми остане вярна, в замяна на което ще финансирам развитието ѝ. Живее на моста между Изтока и Запада.

— Сделката ми се вижда разумна.

— Знам, но къде остана традицията? Тя даже не се страхува от мен. Видя ли я как погледна револвера? Сякаш казваше: старецът пак

си играе. Вчера ме пита: „Ще правим ли секс довечера, или ще мога да гледам мач?“. Кога станаха жените ни маниачки на тема футбол?

— От доста време. Мога да потвърдя, че често го предпочитат пред секса.

— Тя е най-амбициозната и най-недоволната от всичките ми жени. Това ли им е освободението — да си вечно незадоволена? Що за свят е този? Не съм сигурен, че искам да живея в него. Ще ме изпратиш ли в следващото ми прераждане, или не?

Полковника ме наблюдава безизразно, когато се навеждам, за да взема револвера. Отварям го, за да проверя гнездата, и установявам, че във всяко има патрон. Преценявам, че може да казва истината, като ме уговаря да го застрелям.

— Мислеше, че блъфирам?

— Не, но познавам поне един човек, който ще се усъмни, че револверът е бил зареден, като разкажа тази история. — Щраквам цевта и оставям револвера на масичката.

— Добре, в такъв случай откъде си сигурен, че патроните не са халосни? Ти си прекарал доста време с ФБР, приятелю, и започваш да мислиш като американец. — Той взема револвера с треперещи ръце. — Честта си е чест.

Изстрелът прави назъбена дупка в стъклената стена и докарва в хола охраната му, която нахлува от четирите посоки. Без да пуска револвера, той ги отправя да се върнат, откъдето са дошли. Остава оръжието на масичката с глухо изтракване. Ушите ми още звънят от изстрела, а от прозореца се чува пукане и в него се появяват нови зигзагообразни пукнатини. Трудно ми е да го обясня, но мелодрамата увеличава обичта ми към този човек.

— Сам не зная защо построих дом в стила на фарангите — казва той. — На младини много се впечатлявах от Запада. Сега виждам в каква степен сме загубили себе си. Погледни скапания прозорец. Що за идиот трябва да си, за дастроиш стена от стъкло в тропиците? Колко по-добре е да имаш малки прозорци с капаци, високи тавани, минимум светлина, тикови стени и усещане за дом, който диша. — Той отмества погледа си от мен.

Рибарите навън са се преместили и за да ги вижда, се налага да се наведе на една страна. Чувам съвсем ясно мислите му в главата си. Той разговаря с брат си и признава, че би било много по-добре да

живее живота на прост рибар. Брат му го съветва да не бърка сантименталността с нирвана. Викорн връща вниманието си върху мен. Изражението му е безпомощно.

— Чу го, нали? Той е абсолютно безжалостен. Няма да ми прости нищо. — Надига се с мъка от креслото си и ми прави знак да го последвам. Отвежда ме в малък частен киносалон — зала с гигантски телевизионен монитор и дващестина места пред него. Казва ми да седна, излиза за пет минути и се връща с видеокасета. — Естествено, направих копие.

Навежда се, сякаш е десет години по-стар, вкарва касетата и на екрана се появява зърнестият черно-бял образ на млада жена с руса коса и славянски черти. Тя е по джинси и тениска, усмихва се жизнерадостно и явно е решена да впечатли човека зад камерата. Кима в отговор на нещо, което не чуваме, и започва да се съблича. Първо маха тениската, под която виждаме черен сутиен и златна карфица, пробождаща пъпа ѝ диагонално. Докосва я и прави изразително „О“ с нацупени устни. Навежда рамене и разкопчава сутиена. Разкършва ги и гърдите ѝ се разлюляват, но леко намръщване издава, че това не е приятно на невидимия за нас оператор. Вече по-сериозна, събува джинсите. Сега е гола, ако не се броят прашките. Изглежда, дори това не е достатъчно еротично за публиката, така че с безпомощно изражение тя се разделя и с прашките и застава вече чисто гола пред камерата с ръце на кръста. Явно чака инструкции. Вдига озадачена ръце над главата си и ги държи така няколко секунди. За нас няма никакво съмнение, че идеята е да се подчертае златната карфица в пъпа ѝ.

В този момент Викорн натиска бутона „Пауза“ и ме поглежда въпросително. Ако забравим за цвета на кожата, приликата с тялото на Фатима е поразителна. Викорн отново пуска филма. Видимо следвайки нови инструкции, блондинката сваля едната си ръка, за да опипа златната карфица, и започва еротично да я гали нагоре-надолу, нагоре-надолу, прокарва пръсти по пъпа си, като явно имитира мастурбация.

След това ляга на леглото зад нея, изпъва се по дължината му и карфицата отново доминира в образа на екрана. Езикът на тялото ѝ издава, че всеки път, когато спре да я гали, някой ѝ се скарва. После се обръща по корем. Две големи ръце се появяват, хващат едната ѝ китка и я завързват за желязната табла на леглото. Други ръце — бели, с

масивна, но ажурна златна гривна със сложна изработка — завързват другата ѝ ръка. Тя полузатваря очи и имитира жена в сладен блян. Камерата приближава лицето и горната част на тялото ѝ, така че можем да се досещаме само по изражението за момента, в който се осъществява вкарването. Малко след това изражението се сменя с истински физически шок, очевидно при първия удар на бича, който оставя върху бузата ѝ кървава следа. Изкрещявам на Викорн да спре филма.

На телевизионния екран няма нищо. Викорн ме наблюдава с почти академично любопитство.

— Брат ми много ми е говорил за вас с Пичай. Казваше, че сте талантиви по различен начин. Според него проблемът ти е пълната липса на идентичност. Можеш да бъдеш буквално когото си пожелаеш, но само за кратко. Е, кой беше сега? Жертвата?

— Фатима... първия път, когато е гледала тази лента — прошепвам, засрамен от проявената слабост.

За моя изненада, Полковника слага ръка върху раменете ми.

— Успокой се.

Пауза. Казвам:

— Ще се наложи да я прибера, нали?

Въпросът ми сякаш го състарява още. Кожата под силната му челюст провисва още повече. Сега различавам рептилията в него: излишната кожа, праисторическото изражение, хитростта в погледа. Това е истинското наказание. Не прераждане в тялото на животно, а вечната нужда да се измъкнеш по някакъв начин от хватката на собствената си алчност.

— Да — прошепва той с безкрайна умора.

— Искаш ли да ми помогнеш?

— Как?

— Китайците?

Той кима и ме хваща за ръката.

— Всичко зависи от тях. Ако предпочетат да запазят своя човек, загубени сме... до един. Фатима ще публикува лентата в интернет и никой няма да може да я удържи. Не е ясно докъде ще стигне. Отнели са ѝ човешкото в нея... в такъв случай какво има да губи? Кхмерите

ще я подкрепят, те пък имат още по-малко за губене. И ще започне кървава баня.

Застава до вратата. Заприличва ми на жаба, спаружен и малък, с безсилни движения. Хваща ме за ръката и в очите му се появява нов блясък.

— Бижутерът е болен. Но е гений. Трябваше да го видиш в разцвета на силите му. Чю-чоу го обичат. Как мислиш забогатях? Всичко идва от Китайския град. Ние, таите, ставаме само за ебане, бой, пиянство и смърт. Това ме научи Уорън... и китайските му приятели. — Дълга пауза. — Беше страхотно време. Планините в Лаос са истинската земя на Буда. Потънали в зеленина, скрити в утринната мъгла. Набирахме височина ей така... — той показва стръмен наклон с дланта си — и се изкачвахме на два-три километра. Въздухът се разреждаше и ставаше леденостуден. Пат пускаше проклетата си касета с „Ездата на валкюрите“... и тогава за пръв път разбрах, че един фаранг може да обича тайландец. Два пъти се приземявахме по чудо, надупчени на решето с куршуми, веднъж даже оплесках панталоните, но тоя американски пилот беше като Супермен. Така или иначе успявахме да се доберем до Лон Тиен. Дори хмонг бяха прекрасни хора. Как би могъл някой да проумее невинността на търговията с опиум? Уорън беше добър с хмонг и караше приятелите чю-чоу да им плащат по най-добрата възможна цена... Какво ще кажеш на това, а? Дори той имаше чест в онези времена.

Той млъква, обръща се и немошно прегърбен си тръгва.

50.

Загадката не е кой го е направил, а по-скоро какво ще стане после. Докато ФБР беше тук, този въпрос висеше над двама ни, сякаш бе задължително да измислим един от онези приемливи за всички финали, които Западът така обича и след които всичко е обяснено. Може би се е очаквало с Джоунс да тръгнем към залеза, без зад нас да се промъква някой нелицеприятен тайландски скелет. Но Уорън спечели поне тази битка и снощи се наложи да я изпратя на летището. Държахме се вдървено, но с обич и меланхолия. Очите й ме умоляваха, когато ми каза: „Ще ми липсваш, Сончай“, така че трябваше да направя очите си умоляващи и да й кажа: „И ти ще ми липсваш, Кимбърли“. Съжалявах, че прогресът й по Пътя не е толкова голям, колкото би ми се искало. Но, разбира се, тя щеше да се върне. Междувременно „Какво ще направи Фатима?“ се превръщаше в един от онези отворени тайландски въпроси, на които не е задължително да се получи светкавичен отговор. Или дори в това прераждане. Без американската нетърпеливост, която да ме тегли напред, не съм сигурен какво самият аз ще направя в близко бъдеще. Да я арестувам? Полковника се колебае, а възможността едно подло убийство да остане ненаказано вече не ме възмущава толкова силно, колкото си мислиш, че би трябвало, фаранг. Разбира се, че не мога да забравя Пичай... но искала ли е тя да го убие? Всички знаем кой стои зад злодеянието, нали така? Но какво точно се очаква от мен да направя на този мъж, олицетворяващ Запада? Освен това дори не съм ви разказал за нощните ми разговори с моя убит духовен брат. Напоследък той не се вълнува особено от последиците в резултат от унищожаване на химическото му тяло, от което — като се замисля — май се отърва с облекчение. Има много начини да поддържаме контакт, казва ми той, когато споделяме зоната на здрача между съня и будното състояние.

За кратко се подвеждам да си мисля, че Съединените американски щати ще ми спестят решаването на дилемата ми. Без никакво предупреждение съм поканен — макар по-точната дума да е

„привикан“ — във втория ми дом, Посолството на Съединените щати на Уайърлес Роуд. Не пропускам да отчетя деликатното увеличение на коефициента ми на уважение, когато минавам покрай моя приятел в караулката. Към респекта съвсем естествено се примесва и съвсем откровено любопитство. След това се появява старата ми приятелка Катрин Уайт и ме уведомява, че този път не отивам в офиса на заместник-аташето на ФБР по правните въпроси, а — бърз поглед към лицето ми, за да провери дали напълно съзнавам честта, която ми е оказана — в кабинета на посланика. Минаваме едва ли не на бегом през покоите, предназначени за крале и принцеси.

Посланичката и нейната заместничка — ако забравим за етническия им произход — изглеждат отлети в един и същи калъп: високи стройни жени, приближаващи петдесетте, с дълги ръце, делови маниери и гласове, които очакват подчинение. Самата посланичка е бяла, заместничката ѝ — чернокожа. Въведен съм в съвещанието след клането. Почти виждам кариерите на Розен и Найт окървавени на килима. Нейп разчита на младостта си, за да оживее до края на оперативката, но Розен е съвсем депресиран. Стоят пред писалище с размера на огромно легло, седнала е единствено посланичката. Зад нея от наклонена мачта, закрепена на прозореца, над старателно окосената морава на посолството се вее американският флаг. Заместник-посланичката стои по протокол встрани.

Посланичката се надига любезно и се здрависва с мен, докато Розен ни запознава. Питам се дали подчертаната ѝ вежливост не е форма на осъдителност към останалите.

— Предполагам, сте в течение на последните новини, детектив?

— Имате предвид изчезването на Силвестър Уорън?

— Именно. Вече получих факсове, телефонни обаждания и имейли от двама сенатори, обаждани от Белия дом, спешен факс от неговия адвокат в Ню Йорк и поща от служителите във фирмата му. — Поглед към часовника и после към заместничката. — Но ме чака среща с кралицата, а след това отлитам за Токио. Така че оставям нещата в ръцете ви. Продължете тук, няма никакъв смисъл да се местите в друга стая. Съжалявам, че ви изоставям точно когато дойдохте, детектив. Надявам се да можете да ни помогнете. Вашият полковник Викорн се изказа много ласкаво за вас по телефона тази сутрин. Увери ме, че ще го откриете. — Тя ме поглежда изучаващо. —

Надявам се, разбирате важността на случая. — Последен поглед, кимване към заместничката и тя напуска кабинета през вратата зад писалището.

— Е, мисля, че вече можем да седнем — казва заместничката. Отиваме до столовете и дивана в другия край на кабинета. — Заради детектива ще повтора най-същественото. — Поглежда ме, без да бърза, и вдига два пръста. — Възможностите, детектив, са две: или е тероризъм, или не е. Разполагаме само с няколко часа, за да решим. От една страна, Силвестър Уорън е добре известен американец, посещаващ тази страна ежесечно. Той е приятел с президенти и държавни глави и вероятно е толкова известен в Югоизточна Азия, колкото и в Щатите. Ако не и повече. В тази страна има значително мюсюлманско население. Южно от нас, Малайзия и Индонезия са най-многолюдните мюсюлмански страни на света, в които действат значителен брой екстремистки фракции. Границите не се охраняват, така че всеки, който пожелае, може да влезе по земя или море. Няма нужда да ви казвам какво ще започнат да си мислят хората. Надявам се, разбирате проблема, детектив? Тук става дума колкото за дипломация, толкова и за разследване. Причината, поради която към посолството има на щат аташета по правните въпроси, е, че има преплитане на тези две неща от време на време, а ние бихме желали да разполагаме с някакво предизвестие, когато това се случи. — Тя присвива устни и оглежда изпитателно другите двама.

Тук се разиграва американска пиеса в жанр, който не ми е известен. Не е трудно да се разбере обаче, че колкото по-сериозно се отнесеш към проблема, толкова по-вероятно е да намериш решението му. Какъв обаче е самият проблем? Трябва ми известно време, докато осъзная, че зад непознатата фасада всъщност разиграваме пантомима, с която съм добре запознат. Законите на бюрокрацията в значителна степен напомнят законите на физиката, доколкото са едни и същи във всяко кътче на света. В протокола на тази среща ще бъде записано черно на бяло, че както посланичката, така и нейната заместничка са разговаряли с детектив Джитпличийп във връзка с обезпокоителните новини за изчезването на Уорън. След като са се убедили, че не става дума за акт на тероризъм, те не са имали друг избор, освен да оставят случая на местната полиция и правните аташета на ФБР, на които е била направена остра забележка за безгрижието от тяхна страна,

довело до провала в обезпечаване сигурността на виден американски гражданин. Успоредно на официалния протокол ще има и секретно допълнение, в което ще е записано, че Уорън е побъркан мръсник, най-вероятно получил си заслуженото без риск за американската сигурност или безопасността на други американски граждани в Югоизточна Азия.

— Отнасяме се към проблема максимално сериозно — казвам бавно, в случай, че някой пожелае да ме цитира точно.

Заместничката е проницателна и ме поглежда с изненадващо приятна усмивка.

— Чувам това с облекчение — също така бавно казва тя на някаква част на тавана.

— Ние със задоволство констатираме, че в случая не става дума за терористична операция.

Нейп едва сдържа усмивката си, а Розен е изумен да разбере, че тази игра се разбира и от не американци.

— Потвърждавам това — казва той и поглежда заместничката в очите с патологична откровеност.

На теория тук можем да приключим, но оперативката излиза подозрително къса и се налага малко да я удължим. Освен това изведнъж ме обзема желание да блесна. Не съм го правил отдавна, а наистина е пристрастяващо.

— Макар Тайланд да е хуманно будистко общество, уважаващо човешките права и достойнството на своите граждани, по-богатите страни в света би следвало да разберат, че ние имаме ресурсите да прилагаме съответните високи стандарти в правоохранителната система, които, нека си признаем това, са лукс по кесията само на страните, индустриализирали се много преди нас.

Няколко бързи примигвания от страна на заместничката, докато разбере какво правя.

— Можем ли да ви цитираме?

— Абсолютно.

Кимване към Розен, той кимва към Нейп и последният изважда химикалка.

Съвещанието е приключило и всички изглеждат очаровани, че местният полицай така добре владее изкуството да си пазиш задника.

Нейп настоява да ме придружи обратно до Тайланд. На портала ми казва:

— Хванала го е онази катой, нали? Дали ще остане нещо, когато приключи с него? Може би палец и две капачки от коленете?

Поглеждам го без думи и спирам мототакси.

Прибирам се в хотела и си свивам джойнт. Мобилният ми телефон показва, че е 12:56.

51.

Чакането е трудно само за онези, които са затормозени от заблудата на времето. Наркотикът, разбира се, помага. Изминали са няколко седмици, Джоунс ми се е обадила три пъти от Щатите, все в неделя. Самотата на фарангите е бавно убиваща болест, за която — няма начин ФБР рано или късно да не разбере това — Тайланд може да се окаже единственото лекарство. Усещането, че донякъде вървя по стъпките на майка ми, е дълбоко обезпокоително, но аз не се оставям да се превърна в негова жертва. В края на краищата има много неща, които трябва да се свършат. Барът на Нонг, макар и неофициално, е вече открит и бизнесът върви поразително добре. Но има банкови сметки, които трябва да се следят, съвещания, на които трябва да се присъства, и консумативи, които трябва да се заявят. И точно тогава идва обаждането.

Доктор Суричай е напрегнат и подчертано официален и не използва нито тона си от лекарските визитации, нито се държи по парвенюшкия начин, който напоследък е станал така модерен. Според мен това е гласът, който той използва на директорските съвещания в болницата, на които се обсъждат деликатни подробности, свързани с финансовите отчети. Казва съвсем малко и оставам с впечатлението, че би предпочел изобщо да не се е налагало да ми се обади. По настояване на неговия пациент съм поканен в дома му на Сой 30, Сухумвит — до пазарния комплекс „Емпориум“.

Това е по-скоро имение, отколкото къща, и има електрически портал и униформена охрана. В допълнение към охраната на доктора виждам петима-шестима добре облечени китайци, намусени и настръхнали. Един от тях излайва нещо на език, който ми заприличва на диалекта, използван от чю-чоу — несъмнено заповядва на останалите да не посягат към издутините под саката си. Появява се прислужница, съпровожда ме в дома и ме оставя в салон, където сядам на дивана и започвам да чакам. След известно време от един страничен коридор се появява доктор Суричай. Облечен е в канареножълт

пуловер без ръкави и спортен панталон, на лицето му е застинало намръщено изражение, а в ръката си държи лист хартия с написано на тай заявление, под което се мъдри елегантен западен подпис. Прочитам заявлението внимателно, връщам му го с кимване и изобщо не се изненадвам. Както изглежда, съперническите си групировки са стигнали до споразумение, намерили са едно от онези типично източни решения, немислими в страдащия от липса на варианти Запад.

— Бях помолен да го приема в дома си като пациент. Очевидно той не би искал да се появява публично никъде. Наложил се да прехвърля голям обем болнично оборудване тук. Сега... по някаква причина той иска да ви види. Това, което става с него, може да предизвика огромни и радикални личностни изменения. За себе си е решил, че сте единственият човек на света, който може да го разбере. Били ли сте близки приятели?

Деловият маниер на Суричай ме дразни и не пожелавам да отговоря на въпроса му.

— С Фатима ли е сключил сделка?

— Не той — приятелите му. Имам предвид чю-чоу, които се изсипаха в къщата ми. Нямаме представа колко средновековно може да е мисленето на китаеца. Тези хора нямат нищо общо с нашето съвремие. От тяхна гледна точка, решението на сексуалните проблеми на техния приятел Уорън е просто, макар лекарството да е доста радикално и — ако мога да се изразя така — достойно за Забранения град. Всъщност Фатима ги остави без избор. Ако ѝ позволят да го убие, това ще ги злепостави, може дори да създаде впечатлението, че нямат властта да защитят своя собствен човек. Ако обаче бяха опитали да го защитят, тогава тя пак щеше да го унищожи — щеше да публикува лентата и може би да разреши на кхмерите си да действат. Така се стигна до компромис, на който се съгласи и самият Уорън, което личи от подписа му, който сам видяхте. Разбира се, алтернативата беше да умре. Фатима омекна едва след като той прехвърли на нейно име повече от половината си състояние. Сега тя сигурно е най-богатата жена в Тайланд. И вероятно най-богатата транссексуална на света. Но елате, елате... Оперирах го вчера. Още е доста слаб, но както съм казвал и друг път, съществената част е пълната промяна на личността. Боя се, че умствено е още малко нестабилен. Сам ще видите. — Пауза. — След като го оперирах, той

веднага изпадна в шок. Трябваше да го натъпча с успокоителни, за да не умре. Дори при това положение в жизнените му функции имаше кратко прекъсване. — Той оглежда лицето ми за момент, проверява дали съм разбрал, но аз дори нямам представа какво ми намеква.

Тръгваме по коридор, забележително широк за частен дом. По стените има впечатляваща колекция маслени пейзажи на Крун Теп от деветнайсети век. Завиваме в пристройка към основната сграда и влизаме в солариум от стомана и стъкло. Гледката към градината отвън е скрита зад плътни завеси. Главата върху възглавницата е почти неразпознаваема, не защото чертите са се променили, а защото личността, населяваща това тяло, няма почти нищо общо с предишния му наемател. За един изследовател на Пътя като мен трансформацията е покъртителна: в тялото се е нанесъл нов резидент с нов набор клетки на паметта, с които то е незапознато и с които тепърва трябва да се разбере. Един по-слаб дух би изпаднал в нервно разстройство; този просто е предпочел окончателно да откачи.

Той прави немощен жест да седна на стола до леглото.

— Добре дошъл, скъпи приятелю — казва на тай.

Толкова съм изненадан, че едва не изскачам от кожата си: това е гласът на Пичай. Лицето се усмихва. Продължава на английски:

— Всичко е наред, аз съм все още в зоната на здрача. Приятелят ти те поздравява. Да знаеш, че той е много талантлив. Не е ли това чудесно? — Внезапно избухва в сълзи. — Тук лежи глупак, опитал се да преебе Изтока... знаеш ли кой е казал това, детектив?

— Не.

— Киплинг... поетът на другата англосаксонска империя. Господ да ни опази от собствената ни слепота. — Ридания. — Господ да ни опази... — Протяга ръка, за да ме хване. — Виж, погледни живота ми... — Жест с ръка.

Не съм обърнал внимание на съкровищата, грижливо подредени в стаята. Тук, на плинт от алабастър, е и ездачът. Виждам скъпоценни антики от колекцията на Уорън, в това число нефритови бижута от Забранения град. Всъщност обградени сме от излъчващ меко сияние нефрит. Уорън — ако мога да го наричам още така — натиска бутон до лявата си ръка и се разнася лекото бръмчене на електромотор. Величествено бавно завесите се разтварят и разкриват изумителна градина от цъфнали тропически храсти и екзотични дървета.

— Разбираш ли... — Неволно подскачам, защото гласът отново е на Пичай, който говори на тай, като използва гласовите струни на Уорън, — това е душата му: животът е всичко навън, от другата страна на стъклото. Тук, вътре, има само камък. Ето, това представлява твоят фаранг.

— Отряза моя, затова постъпих по същия начин с него. — Сега гласът е на Фатима, която съска през устата му.

Кръвта ми замръзва и по гръбнака ми пробягва ледена тръпка, но тялото на леглото явно не осъзнава, че е в плен на своите посетители.

— Знаеш ли последния урок, който един фаранг научава, след като се е опитал да изиграе Изтока? — Пак е американският глас на Уорън. — Не са му го начукали от самото начало. От самото начало, ти казвам. Спасението е да не си признаваш, докато не се разбере. — Стиска със сила ръката ми. — Вие сте по-търпеливи, имате по-дълга история, по-хитри сте от нас, разполагате с магия, дори слънцето при вас идва дванайсет часа по-рано, отколкото при нас. Как бихме могли да спечелим?

— Той искаше да прави хора, както прави бижута — съобщава ми Фатима. — Кой сега ще купи него самия?

— Имай състрадание — настоява Пичай.

— Да-да — озъбва се Фатима.

— Потопи се прекалено дълбоко в Запада и ще се превърнеш в камък — обяснява ми Уорън. — Рано или късно започваш да търгуваш с хората... по един или друг начин. А след като ще търгуваш с тях, защо да не ги промениш малко? Ах... демоничната красота на човешката форма! Кой би устоял на изкушението да я моделира като най-финия нефрит, след като осъзнаеш, че разполагаш с властта да го правиш? Прекрачваш този праг, без да си го забелязал. Америка е континент на смъртта. Това е известно от хиляди години. Бил съм всякакъв в Голямата космическа лотария — мъже и жени, крадци, принцове и роби, но се задържах твърде дълго на земята. Тялото е кукла, но покварява духа. Да не мислиш, че съм единственият? Много трудно е да се пребориш с това, детектив. Подлъгващо е да се захванеш. Искях перфектната форма, в която да се разтворя, но формите се разтваряха първи. Това е истината за мен, ако искаш вярвай, ако искаш — недей. — Бърз поглед към лицето ми... но кой се крие зад тези очи? — Да сътвориш фотомодели от хора, които са за

изхвърляне... да не мислиш, че ще устоим на тази съблазън в мига, в който Америка изживее пубертета си?

Вратата се отваря, влиза Суричай и аз го поглеждам безпомощно. Той кима разбиращо.

— Говореше с гласа на Фатима, нали? Много мистериозно, наистина. Нямам обяснение... поне не в понятията, с които си служи западната наука. Сигурен съм, че посредник като вас има някаква идея. Той използва и още един глас, на безупречен тай, много, много по-добър от неговия. Кой е той?

— Покойният ми брат — прошепвам.

Свиване на раменете.

— Нито един фаранг не би разбрал... но за нас не е чак толкова непостижимо, нали? Сега го оставете да си почине — както казах, още е много слаб. Ако искате, утре елате пак.

Когато излизаме от стаята, по бузите на Уорън се стичат сълзи.

В коридора казвам:

— Ще има ли следваща фаза, или ще го оставите в това състояние?

— Самата промяна ли? Това е изцяло в ръцете на Фатима. — Той забелязва изненадания ми поглед и пояснява: — Това е част от сделката. Тя... така да се каже, държи нещата под контрол в апартамента си. — Поглед към часовника. — И ѝ остават шест часа да вземе решение. Досега беше негативно настроена, а без материала аз нямам какво да направя. Струва ми се, че сте по-близък с Фатима от мен. Няма ли да прояви будистко състрадание? Имате ли някакво влияние върху нея?

52.

Два месеца по-късно

Нали ви казвах, че ще се върне. Ето ме, чакам я на Банкок Интернешънъл, облечен в най-добрата си риза, най-хубавите си панталони и ужасни черни обувки с връзки.

Полетът на „Тай Еървейс“ от Сан Франциско през Токио и Хонконг е закъснял с цял час, но виждам на мониторите, че самолетът най-сетне е кацнал. Двайсет минути по-късно в зоната за посрещачи се появява Кимбърли Джоунс в красив делови костюм (с панталони). Косата ѝ е естествено руса, подстригана късо, но не прекомерно. В лявото ѝ ухо виждам три обеци, в дясното — само една. Червилото и е скромно розово. Когато притиска буза до моята под формата на поздрав, вдъхвам познатото ухание, върху което е изписано от горе до долу името на майка ми.

— „Ван Клийф и Арпел“ — отбелязвам с усмивка.

— Позна.

Поколебавам се дали трябва да ѝ помогна с натоварената догоре с тъмnochервени куфари „Самсонайт“ количка. Какъв е етикетът в такива случаи? Една тайландка ще се обиди жестоко, ако не предложи да бутам количката, но американката може да се обиди, ако ѝ предложи. Решавам да оставя Кимбърли да я бутат до стоянката.

Седнали сме отзад в таксито и Кимбърли ме поглежда и пита:

— Изненадан ли си?

— Че си купила акции в компанията на майка ми? Да, отначало, но когато Нонг ми призна, че сте разменяли имейли, нещата някак се наместиха. В отпуск ли си?

— В неплатен едногодишен отпуск. — Бърз поглед към лицето ми, после го отмества. — Не само белите мъже намират този град за неустоим, така че работата едва ли е само в секса, нали?

— В какво е тогава според теб?

— Не зная. В крайна сметка може да се окаже, че е дълбоката му човещина. — Пауза. — Все още нищо за Фатима?

Покривам с ръка лицето си за миг, преди да отговоря.

— Нищо. Изчезна... след като взе решение. — Правя леко преувеличена жестикулация, чиято цел е да намекне за окончателно изчезване, за да не разваля изненадата довечера.

— Питал ли си се дали няма нещо в онова, което ти каза тогава? Че тя е твоята сянка, твоята тъмна страна? Че по някакъв начин имаш нужда от нея?

Чувствам нужда да сменя темата. Подавам на Джоунс първа страница на „Банкок Поуст“, на която се вижда голяма снимка, изобразяваща майка ми в цял ръст, облечена в черно-бял костюм на Шанел, който не е фалшификат. Помощник-редакторът на вестника е повдигнал в шрифт отговора на майка ми на въпрос от репортер за „Клуба на стареца“, чието официално откриване е довечера:

Западната лицемерност ме отвращава, наистина. Защо Би Би Си не направи документален филм за тъкачките на килими, да покаже измъчените жени, трудещи се по дванайсет часа на ден за по-малко от долар на час? Това не е ли същото като да си продаваш тялото? Западът не се вълнува от експлоатацията на нашите жени, той просто има проблем със секса, което не му пречи да гъделичка сексуалната струнка, за да продава своите шоупрограми. Те обичат да показват в неловко положение мъжете на средна възраст, които наемат нашите момичета. Западните жени не могат да се справят с проблема, че техните мъже прекарват при нас по-добре. Ако те не са в настроение да дарят мъжете си с удоволствие, това си е техен проблем. В крайна сметка обаче всичко се свежда до парите. Тайланд печели много малко от конфекцията, понеже западните компании обират лъвския пай. Но при секс търговията виждаме истинско преразпределение на глобалното богатство от Запад на Изток. И точно затова така се нахвърлят срещу нас.

Кимбърли ми връща изрезката с усмивка.

— Докачлива дама, наистина. Какво четете? Забелязах, че английският ѝ значително се е подобрил през последните месеци.

— Кара бизнес курсове по интернет. Кредото ѝ е, че сексът е най-значителната индустрия в Тайланд и че трябва да се заловим да я осъвременим и регулираме, да дадем на момичетата по-голям дял, да им предложим нова кариера след задължително оттегляне на двайсет и осем годишна възраст и да въведем дивидент от печалбата. Надъхала се е с бизнес терминология и не можеш да ѝ излезеш насреща: добавена стойност, норма на печалбата, обслужваща промишленост, човешки ресурси. Твърди, че индустрията е все още в каменната епоха и че е време правителството да престане да пречи и да започне да помага.

Благодарение на магистралата пристигаме в „Шератон“ на Сухумвит за по-малко от трийсет минути. Момент на взаимно колебаване, после:

— Ще се видим довечера.

— Да. — С известно объркване: — Довечера. Знаеш ли, досега не съм влизала в публичен дом... макар да имам акции.

Дарявам я с окуражителна усмивка и си тръгвам. Самият аз съм доста възбуден. След два дни ще е първото разпределяне на печалбата между акционерите и аз още не мога да повярвам колко сме направили за няколкото хвъркнали месеца, още преди самото откриване. Сега обаче имам задача: трябва да посетя известните имена в „Емпориум“.

Цялата Сой Каубой е покрита с кабели, а полицията е спряла движението, за да се справи с наплива. Репортерски коли, носещи надписите на най-известните новинарски мрежи, са паркирани под всевъзможни ъгли, а когато приближаваме с бентлитото на Полковника, улицата се озарява от фотосветкавици. Вози ни любимият шофьор на шефа. Бях чувал за бентлитото, всички вече са чували, разбира се, но днес го виждам за пръв път. Викорн си го подари за шейсетия си рожден ден: модел „Континентал“, Т-класа, с всички мислими и немислими екстри. От страхотната му стереосистема гърми „Ездата на валкюрите“.

Полковника, Кимбърли и аз се смесваме с тълпата, а майка ми излиза под светлината на прожекторите. Полковника е с двуреден

ленен костюм на Редели, с цветна копринена вратовръзка и риза от креп — и двете на Армани, мокасина на Ралф Лоран, пилотски очила на „Уейфеърър“, макар да е тъмно. Ако не беше истински гангстер, щеше да изглежда нелепо, но понеже е — изглежда страхотно. По изключение не му завиждам.

Докато гледаме от страни, осъзнавам, че статутът на майка ми като бивша проститутка ѝ дава моралните пълномощия, които дори Би Би Си не намира куража да оспори (тя е избрала за вечерта черен копринен делови костюм с панталон на Карл Лагерфелд, черни обувки с червени панделки на Ив Сен Лоран, бежова памучна блуза на Долче и Габана с червена сатенена панделка в тон с обувките — ефектът подсказва човек от двацет и първи век, който си няма и представа за мистерията на ин и ян). Си Ен Ен вече са сменили тона от тотално неодобрение към колебание и от солидарност Би Би Си правят същото. Френските и италиански медии, които никога не са изразявали сериозно морално възмущение по въпросите на секса, са избрали да отразяват събитието с хумор. Дори мюсюлманските мрежи от Малайзия и Индонезия се въздържат да заемат открито осъдителна позиция, японците откровено одобряват, а китайците са заинтригувани.

— Нашите общества трябва най-сетне да израснат — заявява майка ми. Английският ѝ е безпогрешен, макар и с очарователен тайски акцент, който се възприема като леко детски и смекчава агресивността ѝ. — Глобализацията е отговорна за най-големия ръст на проституцията в цял свят. Това е голямата истина, която медиите предпочитат да игнорират заради явната ѝ политическа некоректност. Безброй жени се предлагат не защото са в нужда, а защото избират да го правят. Студентки от Москва се продават в Макао, за да съберат джобни пари. Китайки от Сингапур летят до Хонконг за коледната ваканция, с идеята да предложат телата си. В Шанхай не можеш да се разминеш от момичета, излезли на улицата да припечелят набързо. Жени от цяла Южна Америка са плъзнали по света — особено в Азия и Запада — и предлагат сексуални услуги. В Банкок не можеш да се разминеш от британки, канадки, американки и скандинавки, работещи в компании за компаньонки. Защо медиите не разкажат на света колко популярен е бизнесът в отдаването на тялото под наем при напълно осигурените жени от страните в Г7?

Интервюиращата от Би Би Си кима утвърдително.

— Добра е — прошепва ми Полковника. — По-добра е даже и от теб в най-добрите ти години.

Репортерката на Си Ен Ен навира микрофон пред устата на майка ми и Нонг без замисляне сменя мрежите:

— Кажете на всяка млада жена в своите страни, че тя има правото да се облича красиво, да изглежда секси, да има мобилен телефон, да притежава собствена кола, да ходи на екзотични ваканции и в девет случая от десет има само една професия, която може да ѝ даде парите за всички тези неща. Кой тогава е сводникът: аз или Западът? Моята мисия е да минимизирам щетите, като приемем нещата каквито са и дадем на момичетата тяхното. Дали бих предпочела завръщането към традиционния тайски, будистки морал? Да, разбира се, но вече е твърде късно за това, защото корозията е стигнала прекалено дълбоко и ние трябва да приемам реалността каквата е. Дори Буда е вярвал в това.

Репортерката на Си Ен Ен се извъръща от Нонг, за да интервюира жилав старец, облякъл една от тениските на майка ми, обул къси панталони на ивици в жълто и червено, може би прехвърлил седемдесетте, леко прегърбен, с жилести ръце и с прошарена коса. Изглежда точно като карикатурата на тениската.

— Извинете, сър, бяхте ли клиент на „Клуба на стареца“ по време на посещението си в Тайланд?

— Разбира се. Веднага след като видях уебстраницата им, си купих еднопосочен билет за Банкок. Нямам нищо против да умра тук. Аз съм от Канзас, имах три жени и нека ви кажа нещо: до този момент нямах представа от какво са ме лишавали цели петдесет години моите съпруги.

— Лишавали са ви, казвате?

— Дяволски сте права. Ако бях малко по-млад, може би щях да се чувствам огорчен, но сега нямам време за това, понеже чукам като...

— Да, сър, благодаря ви много... И вие ли, сър, дойдохте в Банкок с единствената идея да посетите „Клуба на стареца“?

— Аха... И съм прекалено стар, за да давам пет пари, ако вие и зрителите ви не го харесвате. Аз съм на осемдесет и една, скъсал съм се от бачкане цял живот, отгледал съм три неблагодарни деца, които отдавна са забравили пътя към дома ми, загубих прекрасна съпруга,

която почина от рак, Господ да благослови душата ѝ, после се ожених за кучка, дано гние в ада, и ако са ми останали още десет минути живот, искам да прекарам точно тези десет минути именно тук, в „Клуба на стареца“. Може и да не е любов, но е най-близкото до нея за човек на моята възраст. Но както и да го наречете, бриджът не може да се сравнява с него. Нямате представа колко скучен започва да изглежда бриджът, когато знаете, че на другия край на света има нещо толкова вълнуващо като това тук.

— Не ви ли вълнува, че много американци биха сметнали, че това, което правите, е некоректно, да не кажем откровено неморално?

— Дава ли ни коректността защита срещу алцхаймера? Едно нещо е вярно за старостта и то е, че нямаш време за губене.

Репортерката на Си Ен Ен се обръща към две млади жени, очакващи да бъдат интервюирани. Това са Нит-нит и Ной, които Нонг е привлякла по моя препоръка от „Двореца на нефрита“. С лице към камерата репортерката почва:

— Добре, клиентите явно изглеждат доволни, но да видим какво мислят трудещите се. Тези изумително красиви млади създания, които в друго общество биха могли да бъдат кинозвезди или модели, прекарват нощите си, грижейки се за нуждите на своите клиенти. Да чуем какво имат да ни кажат те.

Нит-нит:

— Не знаех какво да очаквам, но клиентите са толкова благодарни, че даже ти става малко тъжно. Според мен вие във вашата страна не се отнасяте с тях достатъчно добре. В Тайланд никога не бихме изоставили своите родители или родителите на нашите родители да живеят старините си в самота. Мисля, че без нас те щяха да умрат по-рано.

Ной:

— Обикновено те са много забавни и всичко е като на шега, което е начинът, по който таите гледат на много неща, така че не е никак трудно да сме с тях. Те не са така взискателни като младите хора, не ни казват прави това или прави онова, те просто са щастливи да те докосват. Ние сме като медицински сестри, наистина. Част от тайската култура е да бъдат уважавани възрастните.

Междувременно репортерката прави жест на оператора да я включи в кадър за заключителните ѝ думи:

— Добре, както казва Уолт Дисни в „Дамата и скитника“: „Ние сме сиамци, ако обичате, сиамци сме и ако не обичате“. Поне засега критиките срещу новия клуб на мадам Джитпличийп са умерени, а похвалите — оглушителни. Само времето ще покаже дали това е вариация на старата като света тема за експлоатацията, или правим стъпка към еманципацията. Междувременно трийсетгодишното парти, каквото представлява нощният живот на Банкок, продължава, без да се вълнува от мнението на останалия свят за себе си. За Си Ен Ен, Силия Емерсън, Банкок.

Един по един прожекторите угасват и мъже по къси панталони, плувнали в нощна пот, започват да навиват кабелите. Нонг изглежда тъжна и замислена. Време е всички да влезем в клуба. Полковника и Нонг влизат първи, следва ги Кимбърли: вероятно предполага, че вървя след нея. Аз обаче се задържам на вратата, за да проследя с поглед приближаването на дългата черна лимузина, която спира зад една от репортерските коли.

Облечен съм в двуреден блейзър с четири копчета на Зеня, разкопчаната на шията ми ленена риза е на Живанши, обут съм в мек вълнен панталон и — най-хубавото от всичко — обут съм в лачени обувки без връзки на Бейкър-Бенджи. Дискретният ми одеколон е на Ръсел Симънс. Вярвам, че този път облеклото ми ще допадне най-вече на личната ми и тайна гостенка, която слиза от лимузината, следвана от двама бодигардове. Тя върви, помагайки си с бастун, и виждам, че чертите ѝ никога няма да престанат да изглеждат мъжки. Роклята ѝ пада ужасно, макар да е най-доброто в колекцията на Джорджо Армани. От друга страна, естрадиолът е направил чудеса с косата ѝ, която пада върху яката на роклята ѝ като тежка пищна завеса. Бодигардовете я оставят да се приближи сама до прага на клуба, където я чакам.

— Хубави парцалки — одобрява Пичай с гласовите струни на Уорън и оглежда новия ми гардероб със сивите си очи.

А вътре поканеният оркестър засвирва първите акорди на „Бай-бай, блекбърд“.

Издание:

Джон Бърдет. Банкок 8

Английска. Първо издание

ИК „БАРД“ ООД, София, 2004

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 954-585-508-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.